

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

PETER FREUND

1980'lerin başından bu yana sinema ve televizyon endüstrisinde çalışıyor. Berlin'deki çeşitli sinemaların yöneticiliğini üstlenmesinin yanı sıra dağıtım sektöründe de görev aldı. 1993'ten bu yana Berlin'deki Phenix Film'in yapımcılarından. Kamu ve özel televizyonlardaki birçok programın yazar ve yapımcısıdır.

Fantastik kurgu ve mitolojiye olan ilgisi onu roman yazmaya yöneltti.

Evli ve iki çocuk sahibi olan Freund, Berlin'de yaşamaktadır. Kahramanlarının birçoğunu, fantastik hikayelerine doymak bilmeyen kendi oğulları için yaratmıştır.

İthaki Yayınları - 263

Fantastik Kurgu - 62

Laura - Aventerra'nın Sırrı /

ISBN 975-273-028-0

Özgün Adı: Laura und das Geheimnis von Aventerra

Almancadan çeviren: Özden Bilgin Arslan Yayına Hazırlayan: Vedat Çorlu

1. Baskı İstanbul, 2004 © İthaki Yayınları, 2004

© 2002 by Verlagsgruppe İübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach

İllüstrasyonlar: Tina Dreher

Bu eserin tüm hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsün Taş

Düzeltili: Nimet Kalyoncu

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları

Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.ithaki.com.tr

ithaki@ithaki.com.tr

Çeviren: Özden Bilgin Ar

i t h o k i

Gabi,

Finn ve Florian 'a

Bölüm 1 # Tuhaf Bir Rüya

aura Leander uykusunda inledi. Pencereden odasına süzülen ayışığı odada gümüşsü bir ışıltı yaratıyordu. Küçük kız başını yastıkta huzursuzca sağa sola çeviriyordu. Uzun sarı saçları terden kafasına yapışmıştı.

"Hayır" diye inledi Laura kısık bir sesle. "Hayır, hayır hayır!" ince ve narin yüzü gerilmişti. "Haayur!"

Laura korku içinde uyanıp yatağında doğrudu, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kendi odasında olduğunu anlayıncaya kadar birkaç saniye geçmesi gerekti.

O anda, tavandan aşağıya sarkan elektrik ampülü yandı, erkek kardeşi Lukas girdi içeriye. "Ne oluyor Laura?" diye sordu uyku sersemliğiyle. "Neden öyle bağırdın?"

Lukas ablasından bir yaş küçüktü. Oniki yaşındaydı, Laura ise onüç, yani neredeyse onüç; doğumgününe iki gün vardı. Lukas da ablası gibi sarışın, onun gibi mavi gözlüydü; çenesinde de ablasının gibi bir gamze vardı. Ama La-ura'nın aksine Lukas, ona bir profesör havası veren kocaman bir gözlük takıyordu.

Laura merak içinde kardeşine baktı. "Bağırdım mı?"

"Tamamika!" dedi Lukas. "Tamamika", Lukas'm en sevdiği özel sözcüklerden biriydi. "Hem de benim odamdan duyulacak kadar. Neden?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura ilk anda ne diyeceğini bilemedi. Cevap ararmışça-sına gözlerini odanın içinde gezdirdi. Odası, o yaşlardaki herhangi bir kızın odasından farklı değildi. Duvarda at resimleri ve en sevdiği müzik grubunun posteri asılıydı. Dolabının yanında ise, "Binbir Gece Masalları", "Altın Pusula" ve diğer kitapların bulunduğu bir kütüphane vardı. Yatağının karşısındaki duvarın önünde çalışma masası duruyordu; duvarda ise, iri mavi gözlerle bakan Frodo Beutlin'in bir film afişi.

Çalışma masasının üzeri karman çormanı: Kitap, defter ve dergiler gelişigüzel üzerine atılmıştı. CD'ler, disketler, kurşun ve tükenmez kalem, boyama kalemleri ve silgilerden oluşan rengarenk bir yamalı bohçayı andırıyordu. Çerçevesiz fotoğrafların bazıları devrilmiş, ama sonradan düzeltilmemişlerdi. Laura, beyaz eskrim elbisesi ve elinde flöre-siyle çekilmiş olan fotoğrafını görünce birden hatırlamaya başladı.

"Rüya görüyordum", dedi düşünceli bir ifadeyle. "Şövalyeleri."

"Şövalyeleri mi? Ne şövalyesi?" Kardeşinin alnı burun köküne kadar buruştu; bu onun şüphelendiğini gösteriyordu.

"Beyaz ve siyah şövalyelerdi", dedi Laura, hatırlamaya başladı. "Ağır kılıç ve topuzlarla vahşice birbirlerine saldırıyorlardı - gerçek, korkunç silahlarla."

"Gerçekten mi?" diye sordu Lukas, alnındaki kırıksıklık daha da derinleşmişti.

"Evet," diye heyecanla başını salladı Laura, rüyayı çok canlı hatırlıyordu. Ayrıca koskocaman bir kale vardı; etraf,

filmdeki Orta-Dünya'yı andırıyordu azıcık." Duvardaki afişi işaret etti.

"Şaşırmadım," dedi Lukas bir öğretmen edasıyla. "Yüzüklerin Efendisi'ni oniki kez seyrettin!"

"Onüç kez!" diye düzeltti ablası. "Ama başka şeyler de oldu: Şövalyeler vahşice savaşırken bir anda ortalarına düştüm; beyaz uzun saçlı ve sakalı olan yaşlı bir adam -"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Gandalf - ya da Albus Dumbledore?" diye sözünü kesti Lukas sırtarak.

Laura başını salladı. "Hayır, ne Gandalf ne de Dumbledore. Gerçi - her ikisine de biraz benziyordu. Neyse, yaşlı adam bana doğru geldi, önce çok dostça gülümsedi. Ama sonra yüzü ciddileşti ve bana kaseyi aramak zorunda olduğumu söyledi."

"Kase mi? Ne kasesi?"

"Ne bileyim!" Laura omuzlarını silkti. "Gerisini hatırlamıyorum. Siyah şövalyenin aniden yaşlı adamın üzerine atıldığını biliyorum, hepsi o kadar. Gözleri öfkeden kıpkırmızıydı, yaşlı adamı öldürmek için kılıcını kaldırdı. Ama sonra ne oldu -" Sözünü tamamlamadı; parmağıyla saç lülesiyle oynarken bir yandan da düşünüyordu. "Bilmiyorum, aklıma bir şey gelmiyor. Yine de, bu kaseyi bulmamın çok, ama çok önemli olduğuna dair bir his var içimde. Nedenini bir bilsem?"

Lukas ablasını düşünceli bir ifadeyle süzdü. Bu soru kızı gerçekten de rahatsız etmiş görünüyordu. Ablasını yatıştırılmak için bir el hareketi yaptı "Boş ver Laura" dedi. "Alt tarafı bir rüya işte!"

Ama Laura başını sallayıp kocaman açılmış gözleriyle kardeşine baktı. "Biliyorum, delilik bu, ama bana her şey

korkunç derecede gerçekmiş gibi geldi. Ve bu da beni..." Başını kaldırıp yardım istercesine kardeşine baktı birden, "... nedense korkutuyor, Lukas!" diye fısıldadı. "Çok korkutuyor."

Ertesi gün pazardı, yani ikinci Advent'ti.1 Soluk mavi kış havasında, Hohen-stadt üzerinde zayıf bir güneş asılıydı. Bu küçük kentin geçmişi Ortaçağ'a uzanıyordu. Birbirini kesen caddeleri, restore edilmiş tarihi binaların bulunduğu kuytu sokakları yazları pek çok turist çeker, sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar canlı olurdu. Kışınsa, şehir meydanındaki Noel ağacı etrafına kurulan panayır ziyaretçilerle dolup taşığından daha sakin olmazdı; tabii ki hafta sonlarında.

Ama hepsi bu değildi: Hohen-stadt, yağlıboya tablolar-dakine benzer bir eski şehir olmanın yanı sıra başka şeyler de sunuyordu. Butiklerin, mağazaların, restoran ve resmi binaların bulunduğu birkaç modern semti de vardı. Ayrıca yeni açılan alışveriş merkezinde iki diskotek, bir bowling salonu ve sinema kompleksi yeralıyordu. Kentin çevresini süsleyen tepelerde sayıları her geçen gün biraz daha artan evler, soğuk kış mevsiminde hareketsizce duruyordu.

Leanderler'in evi, Hohen-stadt kenarında, küçük bir bahçe içindeydi. Tek katlı şirin evin dammdaki bacadan tüten kalorifer dumanı halka halka göğe yükseliyordu. Bir karga, bahçedeki yüksek bir ağacın tepesine doğru süzülerek en tepedeki kalın bir dalın üzerine konup çatıdaki pencereden evin içini gözetlemeye başladı. Karga, gerçek olamayacak kadar büyüktü.

1) Noel'den önceki dört Pazar gününden her biri. - Ed. Notu.

10

Gece don olmuş, ağaç ve çalıkların çıplak dalları kırıyla kaplanmış, çevredeki çayır ve tarlaların üzerine sanki pudra şekeri serpilmişti. Laura elbiselerini giyip pencereden baktı; bir an, nihayet kar yağdı, diye düşündü. Ama hemen sonra, yanıldığını anlayınca, hayal kırıklığı yaşadı. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da doğumgününde kar yağar diye ummuştu. Geçen yıl aralık ayının dördünde kar yağmış, beşinde de, Laura'nın doğum gününde yani, her taraf kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Laura ve Lukas, arkadaşlarıyla birlikte bütün gün koşup oynamış, kızak kaymış, neşeyle kartopu savaşı yapmışlardı. Ama günün en önemli olayı öğleden sonra yaşanmıştı: Babası Marius, eski zamanlardan kalma atlı kızağı çıkarmış, kızağa Laura'nın atı Sturmwind koşulmuş, topluca çayır ve ormanda bir kızak gezintisine çıkılmıştı. Marius'un Sturmwind'in koşumlarına taktığı çingırağın sesi Laura'nın kulaklarındaydı hâlâ. Atın nallarından çıkan sesleri ve kızağın altında ezilen karın gıcirtısını dinlerken, kendisini bir kış masalında hissetmişti. Eksik olan tek şey,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bir sonraki köşeye sapan buzdan dev ya da onları buzdan sarayına davet eden kar prensesiydi. Her ne kadar bunların hiçbiri olmadıysa da, Laura o günü ömür boyu unutmuyacaktı. Çünkü iki hafta sonra, Noel'den üç gün önce, babası aniden ortadan kaybolmuştu. Öğleden önce Marius Leander, her zaman olduğu gibi derse girmişti - Laura ve Lukas'm da gittiği Ravenstein yatılı okulunda tarih ve edebiyat öğretmeniydi. Öğrenci ve öğretmenlerin bir arada olduğu öğle yemeğinde de masadaydı; öğleden sonra nöbeti ve etüt dersleri vardı. Ardından da odasına çekilmişti, çünkü araştırmasına devam etmek isti-

yordu. Bir süredir Ravenstein Kalesi'yle ilgili bir araştırma yapıyordu.

Bir arkadaşı, Marius Leander'in, akşam yemeğinden bir süre sonra okul binasından çıkıp gittiğini gözlemlemişti. İşte o andan itibaren kendisine dair hiçbir iz yoktu. Ailesinin ve tabii ki polislin çabasına ve tüm araştırmalara rağmen, o gün neler olup bittiğini gösterecek hiçbir şey bulunamadı. Marius'un nerede olabileceğini kimse bilmiyordu. Sanki yer yarılıp içine girmişti ve hepsi -polis, öğretmen arkadaşları ve her şeyden önce ailesi- bir bilmeceyle karşı karşıyaydı.

Nasıl acaba, diye düşündü Laura. Ve, kim bilir nerede? Babasının isteyerek ortadan kaybolmadığından kesinlikle emindi; herhangi biri ya da bir şey onu buna zorlamıştı. Nedeni ne olursa olsun... Marius hâlâ hayatta olabilirdi. Buna mecburdu! Aksini düşünmek bile istemiyordu, ama -

"Laura, kahvaltıya!" Üvey annesinin çınlayan sesi La-ura'yı düşüncelerinden kopardı. "Nerede kaldın, Laura?"

Elinde olmadan yüzünü buruşturdu kız. "Geliyorum!" diye haykırdı ve odadan çıkmak üzere döndü.

O anda kargayı fark etti. Durdu, başını yukarıdaki pencereye doğru kaldırıp ağaçtaki kuşa baktı. Kuş soğuktan korunmak için katran rengi tüylerini kabarttığından, olduğundan daha büyük

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

görünüyordu. Laura şimdiye dek bu kadar büyük bir karga görmemişti. Kara bir hayalet gibi dala tünemiş, hiç hareket etmeden, kapkara gözleriyle Laura'ya bakıyordu. Laura, çok eski kimi kavimlerin kargaları bir felaket habercisi olarak gördüğünü daha yeni okumuştı. Elinde olmadan üşümeye başladı. Vücudu ürperdi, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Laura mutfağa girdiğinde burnuna taze kahve, kakao ve

kızarmış ekmek kokusu geldi. Lukas masaya çoktan oturmuş, sıcak kakao içiyordu.

Laura hiçbir şey söylemeden kardeşinin yanına oturdu ve kakao sürahisine uzandı.

"Küçük hanım bugün keyifsiz mi?" diye sordu üvey annesi iğneleyici bir sesle. "Neden bir günaydın duymadım?"

Sayelle Leander-Rüchlin, sitemli bir ifadeyle üvey kızına bakarken, Lukas'm, ablasına teselli edici bir bakış fırlattığını fark etmedi.

Laura, kahvaltılık kasesine mısır gevreği doldurup üzerine süt dökerken, annem Sayelle'den çok farklıydı, diye geçirdi içinden. Sabahlan beni rahat bırakırdı!

Laura ve Lukas'ın sevgili anneleri, Laura henüz beş yaşındayken, üzücü bir trafik kazasında ölmüştü. Laura da arabadaydı ve son anda kurtarılmıştı. Sayelle Rüchlin, La-ura'nın anne babasının okuldan arkadaşıydı; olaydan sonra Laura ve Lukas'a çok iyi davranmış, annelerinin yokluğunu hissetmemeleri için onlara şefkatli davranmıştı. Marius, bu genç kadının yardımlarına elbette minnettardı; zamanla ikisi de ister istemez yakınlaşmışlar ve bir süre sonra da evlenmişlerdi.

Marius, evlendikten sonra kariyeri hızla yükselen bu gazeteci kadınla mutluymuştu. Ailesine çok az zaman ayırabildiği halde, Lukas ve Laura, üzerlerine titreyen bu kadınla başlangıçta mutluydular. Ama Marius'un gizemli kayboluşunun ardından Sayelle hızla değişmişti. Çocuklarla ilgilenmiyor değildi; tam tersine, Sayelle o günden itibaren onları iyice denetim altına almıştı. Her şeyi kontrol

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ediyordu. Neredeyse her an enselerindeydi. Özellikle de Laura'nın. Bir yandan da onlara karşı soğuk davranıyordu. Başlangıçta Lukas ve La-

ura, üvey annelerinin kendileri için korktuğunu düşündüler. Sayelle, sevdiği adamın kaybıyla baş etmeliydi, bu yüzden' de bir süre seslerini çıkarmadılar. Ne var ki zamanla üvey anne öyle kötüleşti ki, Laura onunla sürekli kavga eder olmuştu. Ama bu sabah kavga etmek istemiyordu. "Özür dilerim. Günaydın" diye mırıldandı sadece.

"Demek ki isteyince oluyormuş!" dedi Sayelle yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Kahve makinesinin üzerinden demliği alıp masaya oturdu ve fincanını doldurdu. Bugün serbestti; gazeteye gitmesi gerekmediği halde siyah saçlarını özenle taramıştı. Kaim kaçmış bir iki yer hariç makyajı da kusursuzdu. Lukas ve Laura'nın aşınmış kot pantolon ve sweat-shirtlerine karşın Sayelle, günün modasına uygun, koyu bordo bir pantolon giymişti. Pantolon, üzerine çok iyi oturmuş, ince belini ortaya çıkarmıştı. Kızarmış ekmeğin üzerine azıcık diyet margarin sürüp minik peynir parçaları koyarken bir taraftan da çocuklara bakıyordu.

"Bugün hep beraber kiliseye gideriz diye düşündüm", dedi beklenti dolu bir gülümsemeyle. "Advent Konseri'nde Noel şarkıları söylenecekmiş. Max koronun çok iyi olduğunu söylüyor."

Max mi? diye düşündü Laura. Tanrı aşkına, bu Max de kimdi?

Birden hatırladı: Maximilian Longolius, bir televizyon kanalı ve çok sayıda gazetenin bağlı olduğu dev bir medya kuruluşunun sahibiydi. Ekonomi sayfasını Sayelle Leander-Rüchlin'in yönettiği "GAZETE" de ona aitti. Laura, Maximilian Longolius'la tanışıyordu: Adam, Sayelle, Lukas ve onu sık bir restorana davet etmiş, birlikte yemek yemişlerdi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Max yaşlı ve gösteriş meraklısı bir tipti; siyah saçlarını geriye doğru taramış -Laura daha ilk bakışta saçların boyalı olduğunu fark etmişti-, pahalı bir elbise giymişti; gözlükleri ise özel tasarımdı. Laura, adamın tavşan yellenmesi gibi sönük tokalaşmasını hatırlar hatırlamaz ürperdi. Ama en korkuncu, adamın sürekli Sayelle'i süzmesiydi. Yılışık gözleri adeta kadının üzerine yapışmış ve hiç durmadan sıntmıştı.

Kesinlikle iğrenç! Bu adamın beğendiği bir şey ancak kötü olabilirdi! "Olamaz, hiç vaktim yok" dedi Lukas da hemen. "Bilgisayarımın randevum var."

"Peki ya sen Laura?"

"Aslında ben de ata binmek istiyordum" dedi Laura gergin bir ifadeyle. "Sturmwind'in harekete ihtiyacı var. Noel tatilinden önce de zaman ayıramam herhalde."

"Nasıl isterseniz" demekle yetindi Sayelle.

Gücenmişti; Laura bunu kadının sesinden anladı. Şimdi neşesi de kaçırdı; işler onun istediği gibi yürümediğinde hep aynı şey olurdu. Sonra da hırçımlaşirdi; böyle zamanlarda en iyisi onun yoluna çıkmamaktı.

Korkunç!

Yine de Laura zaman zaman Sayelle'i anlayabiliyordu: Üvey annesi hafta sonlarında sürekli birşeyler yapmak isterdi; birlikte olabildikleri tek zaman buydu çünkü. Diğer günlerde Laura ve Lukas yatılı okuldaydılar. Hohen-stadt'taki evde sadece hafta sonlarıyla tatillerini geçiriyorlardı bir tek. Sayelle birlikte oldukları bu kısa süreyi doldurmayı görev bildiğinden, her defasında acayip programlar yapardı. Belki de can sıkıcı bir mecburiyet olmaktan çıkmıştı artık yaptıkları; müze ve konserlere gitmekten hoşlanmadıklarını an-

rETER FREUND

lamış olması gerekirdi çünkü.

Sayelle, Lukas ve Laura'nınkinden apayrı bir dünyada yaşıyordu; o yaştaki çocukların ne isteyebileceklerini kesinlikle bilmiyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, üvey annesinin son zamanlarda kendisinin ve Lukas'ın neyle uğraştığını aslında pek de bilmek istemediğini düşünür olmuştı. Görünüşe bakılırsa, Sa-yelle'in ilgilendiği tek bir şey vardı, o da Lukas ve Laura'nın, üvey annelerinin istek ve düşüncelerine hiç itiraz etmeden boyun eğmeleri idi. Onların hoşuna gitsin ya da gitmesin, hiç önemli değildi.

Bu yıl bize Advent Takvimi¹ bile almamasına şaşmamalı, diye düşündü Laura. Doğumgünümü de unutacak!

Laura, üvey annesinin neden bu kadar değiştiğini ve her geçen gün biraz daha tuhaflaştığını sık sık düşünür; bir türlü cevap bulamazdı. Ama belki de yanılıyordu, Sayelle'e haksızlık ediyor olamaz mıydı? Laura'nın emin olduğu bir şey varsa, o da babası kaybolmadan önce her şeyin bambaşka olduğuydu.

Bambaşka!

Geçen yılın o lanet yirmibir Aralık gününde neler olduğunu keşke bilsem, diye düşündü Laura. Birinin bu şekilde, arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolması çok tuhaftı. Buharlaşıp havaya karışmış olamazdı ya. Böyle bir şey kesinlikle mümkün değildi! ;

Laura, Sayelle'in kısıp gözlerle kendisine baktığını fark etti bir an; kadının sesi hiç çıkmıyor, ama ağzı akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyordu. Birden Sayelle'in sözleri çınladı kulağında.

1 (Genellikle çikolatayla yapılan ve çocuklara yönelik 24 günlük bir takvim. - Ç.N.)

"Rüya mı görüyorsun, yoksa bana cevap vermek mi istemiyorsun?" diye sordu Sayelle. Sesi sinirli çıkmıştı.

Al işte!

"Sony", dedi Laura aceleyle. "Düşünüyordum."

"Atınla vakit harcamak yerine evde oturup ders çalışman daha akıllıca olmaz mı, diye sordum!" dedi Sayelle gergin bir ifadeyle.

Laura karşılık vermedi.

Sayelle vazgeçmek niyetinde değildi: "Matematik ve fizik notlarım beş olsaydı, ben böyle yapardım."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Dün bütün gün çalıştım ya", diye mırıldandı Laura sessizce.

"Geç bile kaldın!" dedi Sayelle azarlarca. "Yoksa geçen yılki gibi yine topu atmak mı istiyorsun? Bunun anlamını biliyorsundur herhalde; aynı sınıfı iki kez tekrarlayamayacağına göre, Ravenstein'a veda etmek zorunda kalırsın. Bunu istemezsin herhalde, öyle değil mi?"

Laura sert bir yanıt vermek istedi, ama sessiz kalmayı tercih etti. Tekrar sınıfta kalmaktan ve bu yüzden yatılı okuldan atılmaktan tabii ki çok korkuyordu. Bu korku bazen öyle büyüyordu ki, kendisini çok kötü hissediyordu. Ama bu Sayelle'i ilgilendirmezdi! Nasıl olsa Laura'nın hissettiklerini anlayamaz, yardımcı da olamazdı. Hem de hiç! Laura, üvey annesine sitem dolu gözlerle bakmakla yetindi.

"Tanrım, Laura, aklını başına toplamalısın artık" dedi Sayelle, yalvaran bir sesle. "Ben senin iyiliğini istiyorum yalnızca, bunu anlamıyor musun? Yatılı okulu ne kadar çok sevdiğini biliyorum! Geç kalmış sayılmazsın. Kırık notlarını düzeltmen için yıl sonuna kadar yeterli zamanın var! Ama ..." Sayelle, sözlerine hafifçe başını sallayarak devam etme-

TETER FREUNR

den önce göğüs geçirdi: "...aklını başına toplayıp poponun üzerine oturmaz, derslerini çalışmazsan sonu kötü olur. Hem de çok kötü!" Laura yutkundü. Gözleri iyice kısılmıştı; gözkapaklarının arasından sanki inat fışkırıyordu. "Sınıfta kalmayacağım", diye fısıldadı. "Hiç şüphelenmesin!"

Buz gibi soğuk rüzgar Laura'nın yüzüne çarpıyor, soğuktan kızarmış yanaklarına küçücük iğneler gibi batıyordu. Kırmızı kaban, eldiven ve kulaklarını örten şapkaya rağmen soğuğu hissediyordu. Ata binmekten daha güzel bir şey olabilir miydi acaba?

Laura atını küçük bir tepeye sürüp gözlerini çevrede gezindirdi. Engibeli arazi ufuk çizgisine dek uzanıyordu. Sabahki kırağı çoktan kaybolmuş, tarla ve çayırlar boş ve griydi. Ortalıkta insan yoktu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Rüzgarın uğultusu ve atının nal sesleri geliyordu yalnızca Laura'nın kulağına.

Sturmwind beyaz, muhteşem bir aygırdı. Ama yelesi ve kuyruğu siyahtı. Kıpırdamadan duruyordu. Sırtındaki küçük kızın ağırlığını hiç hissetmiyor gibiydi. Burun deliğinden küçük bulutlar, bedeninden buhar yükseliyordu. Derisi terden ıslanmıştı.

Buna şaşmamalı - Laura, Dietrich'in çiftliğinden çıkıp boş araziye ulaştıktan sonra dizginleri gevşetmiş, Sturm-wind ise bu özgürlüğü sonuna kadar kullanmıştı. Ahırın sıkışıklığını bütün gücüyle üzerinden atmak istercesine çiftlikten dörtnala uzaklaşmıştı - fırtına gibi, vahşice; Laura onu daha önce hiç böyle görmemişti. Atın nalladı yeri azgınca döverken çevresini kuşatan dünya akıp gidiyordu; Laura artık hiçbir şeyin farkında değildi sanki. O anda önemli olan

tek şey, kendisi ve atıydı. Sturmwind'in dizginlenemeyen gücü, Laura'ya da geçmiş gibiydi; o an bütün endişelerinden arınmıştı. Attan düşüp yaralanma korkusu, okuldaki başarısızlığı - hepsi uçup gitmişti. Laura, üzerindeki yükten kurtulmuş, dertlerini unutmuş, kendini havada süzülüyor gibi hissetti aniden.

Bu şekilde sonsuza dek ata binebilirdi; Sturmwind, her ne kadar yavaşlama ya da yorgunluk belirtisi göstermese de, en iyisi abartmamaktı. Birden kendisinin de hızla soluduğunu, kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

Nefes alıp vermesi tekrar sakinleştiğinde dudağında hafif bir metal tadı hissetti; burnuna terden sıvılaşmış olmuş atın ve eyerin ıslak deri kokusu geldi. Dilini şaklatarak, ahıra dönmek üzere atını tekrar hareketlendirmeden önce, arkasında Ravenstein yatılı okulunun bulunduğu tepeye doğru bir kez daha baktı. Tepenin üzerinde daha önce görmediği bir karaltı fark etti: Bu bir atlıydı.

Simsiyah bir ata binmiş biri.

Adam henüz çok uzaktaydı, ama Laura adamın solgun ufukta tehditkar bir şekilde beliren kasvetli silüetini seçebiliyordu. Aradaki

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

mesafeye rağmen, endişe uyandıran adamla karşılaşmamanın daha iyi olduğunu düşündü Laura. Dondurucu soğuk yüzüne vurmuş, kabanından içine işlemişti. Laura soğuktan titredi. O sırada koyu bir bulut solgun güneşi kapattı, hava iyice karardı; sanki birileri aniden ışıkları söndürmüştü. O anda korkunç bir çığlık duydu Laura; ses sanki boşluktan geliyordu.

Başını kaldırıp gökyüzüne bakınca kargaları gördü. Havada yüzlerce, belki de binlerce karga uçuyordu! Kuşlardan oluşan dev bir bulut gökyüzüne yayılmış, hızla yaklaşıyor-

du. Sürü boğuk çığlıklarla Laura'ya doğru geliyordu. Birden, kuşların çıkardığı seslerin çok yabancı olduğunu fark etti. Karga sesine benzemiyordu; keskin, biçimsiz ve gerçek dışı bir sestir - sanki başka bir dünyaya aitti.

Sturmwind tedirgin bir şekilde solumaya ve huzursuzlanmaya başladı.

Kargalar daha yakına gelmiş, tam Laura'nın başının üzerinde daireler çizmeye başlamıştı. Bütün gökyüzü kocaman bir burgu tarafından örtülmüş gibiydi. Bulutun içinden aniden kapkara bir ölüm kuşu çıkıp kulakları tırmalayan bir çığlıkla Laura'nın üzerine doğru süzüldü. Laura son anda eğilebildi; kuşun sarı gagası neredeyse yüzünü çizecekti.

Sturmwind korkuyla kişneyerek şaha kalktı.

"Ho! Ho!" diye bağırdı Laura. Atını yatıştırılmaya çalıştı paniğini gizleyerek.

Ama beyaz at tekrar şahlandı, Laura eyerin üzerinde güçlükle durabildi. Üstelik bir başka karga daha saldırıya geçmişti. Kuş, başının o kadar yakınından geçti ki, Laura sert bir kanat darbesi hissetti; kuşun korkunç çığlığı kulaklarını tırmalıyordu.

Sturmwind o anda ileriye doğru bir hamle yapıp dörtlüye kaçmaya başladı. Laura eyerin üzerinden neredeyse yere savrulacaktı. Dengesini sağlamak üzere epey uğraştıktan sonra hayvanın

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yelelerine tutundu. Dizginleri ne kadar çekerse çeksin Sturmwind'in duracağı yoktu; aksine gittikçe hızlanıyordu.

Kargalar da onları takip ediyordu. CİÖkyüzünde süzülen kapkara bir örtüyü andırıyorlar, peş peşe kıza saldırıyorlardı. Neyse ki her seferinde ıskalıyorlardı; Laura bir süre sonra kuşların aslında isabet etmek istemedikleri izlenimine ka-

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SİRKİ

pildi.

Belki de onu sadece korkutmak istiyorlardı?

Bunu başarmışlardı. Laura bir an dehşete kapıldı, tüyleri diken diken oldu. Artık dönüp kuşlara değil, dosdoğru önüne bakıyordu. Kafasında tek bir düşünceye yer vardı: Diet-rich'in çiftliği! Hemen çiftliğe dönmeliyim! Bunları düşündüğü sırada arkasında yaklaşımakta olan nal seslerini duyunca irkildi.

Laura baldırlarıyla Sturmwind'e hafifçe vurdu. Arkasına dönmeye cesaret edemedi; kara atının hızla yaklaştığından emindi zaten. Peşlerinden neden gelmişti ki? Ondan ne istiyordu? Aniden kopan uluma sesiyle ürktü. Uğursuz atının peşinden koca bir sürü geliyor olmalıydı. Boğuk uluma ve vahşi havlama sesleri giderek artıyordu.

Ava mı çıkmışlardı? Onu mu avlayacaklardı? Köpekler Sturmwind'in ayağını ısırırlarsa ne yapardı?

Laura atı için endişelendiğinden, omzunun üzerinden arkasına baktı - ama hiçbir şey yoktu! Ne bir at, ne bir atlı, ne de bir köpek! Kargalar bile kaybolmuşlardı. Aynı zamanda o uğursuz sesler de kesilmiş, her şey sessizliğe bürünmüştü.

Ölüm sessizliğine.

Laura'nın kafası karışmıştı. Bütün bunları yalnızca hayal mi etmişti acaba?

Bölüm 2 * Onüç Burcu!

İventerra'ya karanlık çökmüştü. Calderan'ın düzlüklerinde soğuk bir rüzgar esiyor, yaşlı ormandaki ağaçları kırbaçladıkça ağaçlardan iniltieler yükseliyordu. Rüzgar geniş düzlüklerde fısıldaşan gümüşsü çimenleri titretiyor, kızıla boyanmış gökyüzündeki iri bulutları

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kaçkın atlar gibi kovalıyordu. Aventerra'nın biri kükürt sarısı diğeri mavi iki ayı, solgun ışıklarıyla, yaşlı gezegenlerin en yaşlısını aydınlatmayı başaramıyordu.

Kuzeyde, ovanın dimdik aşağıya indiği, yerin karanlığının gökyüzünün alacakaranlığıyla kaynaştığı yerde, heybetli bir kale yükseliyordu: Hellunyat Kalesi, kadim Gral Kalesi. Mazgallı kalın duvarları, masif kuleleri ve heybetli ana burcuyla, ufukta devasa kara bir gölge olarak beliriyordu.

Aventerra gibi Hellunyat da ezelden beri vardı. Kalenin ne zaman yapıldığını kimse hatırlamıyordu, ama sonsuza kadar ayakta kalacağından herkes emindi. Ne de olsa Hellunyat, ışığın muhafızları ve onların yandaşlarının anayurduydular. Ama şu anda Hellunyat ve sakinlerinin üzerine gecenin sessizliği çökmüştü. Dört kulede nöbet tutan ve uykuya dalmamaya çalışan askerler dışında her şey uykudaydı.

Genç şövalye Tarkan ve yaşlı Marun, Doğu Kulesi'nde nöbet tutuyordu. Boylu boslu Tarkan, eğitimini geçen ay tamamlamış, şövalye olarak Işığın Muhafızları arasına kabul edilmişti. Bu onun henüz ikinci gece nöbetiydi; bu yüzden huzursuzca bir aşağı bir yukarı gezinip duruyor, ya da kulenin tepesindeki mazgaldan dışarıdaki düzlüğü gözetliyordu. Ama ister doğudaki, ince bir çizgi halinde uzanan ormanın ardındaki Modern Moor bataklığına; ister güneydeki sarp Ejderha Dağı'nın eteklerine varan düzlüğe; ya da kuzeydeki dik kayalıklardan oluşan uçurumun kenarında biten düzlüğe baksın; her yer sessiz ve sakindi. Sadece rüzgarın uğultusu duyuluyordu. Ama kale duvarları, batıdaki sık Fısıltı Ormanı'nı görmesini engelliyordu.

Soğuk hava Tarkan'ın iliklerine işledi. Göğsündeki deri zırhı keçe peleriniyle sıkıca örterken alışkın olmadığı bir ses duyarak irkildi. Tarkan sese kulak kabarttı. Tüpler ürperten sesi tekrar duydu. Bu korkunç sesin ne olduğunu anlamadan daha elini kılıcının kabzasına götürmüştü: Oysa duyduğu şey, acıklı sesi çok uzaklardan

duyulabilen gece kuşundan başka bir şey değildi. Tarkan kendine kızarak başını iki yana salladı.

Marun önüne bakarak kıs kıs güldü. Bu kısa boylu tıknaz adama göre gece nöbetleri, onca yıldan sonra bir rutin haline gelmişti artık. Yaşlı şövalye, tekdüze, sonu hiç gel-meyecekmiş gibi uzayıp giden saatlerden ne kadar geride bıraktığını artık hatırlamıyordu. Ama öğrendiği bir şey vardı: Sonu gelmek bilmeyen bekleyiş ve hiç göz kırpmadan alacakaranlığa doğru bakmak insana böyle oyunlar oynayabiliyordu. Masum bir ses ya da hareketli bir gölge, gergin birine tehlikeli gibi görünebiliyordu. Marun, bu gibi hayal

FETER FREUND

ve yanılsamalar karşısında sükunet ve soğukkanlılığın en iyi yardımcı olduğunu nicedir biliyordu. Yere oturup sırtını duvara yasladı, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi; uykusu gelmişti. Birden başını kaldırıp öfkeyle Tarkan'a baktı.

"Yüce Tanrım", diye mızıldandı, "bırak artık şu gezinmeyi Tarkan, çıldırtacaksın beni. Sakinleş artık, gel yanıma otur!"

"Biz nöbetteyiz" diye karşı çıktı Tarkan hafif kibirli bir edayla.

"Dikkatli olmalıyız, Kara Ordular sezdirmeden kaleye yaklaşabilir."

"Bak sen hele! Ben ilk nöbetimi tutarken sen daha kundaktaki bebektin, şimdi de kalkmış bana ne yapacağımı söylüyorsun."

"Yanlış anlama Marun" dedi genç adam. "Ama Şövalye Paravain'in ne dediğini sen de duydun. Kara Güçler, ilham Kasesi'ni ele geçirip insanların yaşadığı yıldıza sakladılar; artık her an saldırıya uğrayabiliriz!"

"Yanıyorsun, sevgili dostum!" Marun'un sesinde hafif bir kızgınlık hissediliyordu. "Zamanın başlangıcından itibaren hazır olmalıyız buna! Sen ve ben uzun süre yaşamayacak olsak da, çocuklarımız da ve çocuklarımızın çocukları da hayatta olmadıkları zaman bile bu hiç değişmeyecek! Sana neden Doğu Kulesi'nde nöbet yazıldığını biliyor musun acaba?"

Tarkan yaşlı adama anlamayan gözlerle baktı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"O halde, ben söyleyeyim, genç Tarkan" diye devam etti Marun. "Paravain, bütün yeni şövalyelere yaptığı gibi seni de, Doğu Kulesi'ne gönderdi; çünkü Kara Prens, birliklerini şimdye kadar bir sefer bile doğudan yaklaştırmadı! Dinle: Kara Ordular Hellunyat'a hiçbir zaman doğu yönün-

den saldırmadılar!"

Tarkan beyninden vurulmuşa döndü.

"Neden, biliyor musun?" diye sordu Marun. "Çünkü bu tarafta onları gizleyecek hiçbir şey yok; bu sayede onları çok uzaklardan dahi görebiliriz; işte bu yüzden!"

"Yani sen şimdi bu görevin bir tür çocuk oyuncuğu olduğunu mu söylüyorsun? Yani Paravain'in hizmetçisi Alarik'in bile yapabileceği?"

"Hayır." Marun başını salladı. "Bu kuledeki görev seni ve öteki genç şövalyeleri gece nöbetine alıştırmak için. Ben sadece koşuşturmana gerek olmadığını söylemeye çalışıyorum. Gözünü şahin gibi karanlığın içine dikmene gerek yok. Otur biraz, gözlerini dinlendir!"

Tarkan kararsız kaldı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Işığın Bekçisi, şövalyelerinin hayatını ona emanet etmişti. Onuç beyaz şövalyeden birincisi, yani muhafızların komutanı Şövalye Paravain de kılıcıyla, daha geçenlerde genç şövalyelere, Kara Güçler'e karşı savaşta her zaman uyanık olmaya yemin ettirmişti. Çünkü Karanlık, zamanın başlangıcından beri Işığın Gücü'yle savaş halindeydi ve onu yenerek sonsuz hiçliğin hakimiyetini ele geçirmek için durup dinlenmeden çalışıyordu.

Tarkan dalgın bir halde başını salladı. Düşmanın, hele de kendi nöbeti sırasında, Hellunyat'a girebileceğini düşünemiyordu! Öte yandan, Marun'un dedikleri de tümüyle doğrudu. Ve Marun ondan çok daha uzun bir zamandan beri hizmet ediyordu Efendilerine! Hem de çok uzun!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Tarkan dışarıdaki düzlüğe baktı, sıra dışı hiçbir şey göremedi. En ufak bir hareket, şüpheli tek bir gölge yoktu. Hiçbir şey. Arkadaşına döndü, o da ona yatıştırıcı bir göz

TETER KREUND

kırpmaıyla karşılık verdi. Tarkan bir süre daha kararsız kaldıktan sonra Marun'un yanına, duvar dibine oturdu.

"Nihayet aklın başına geldi" diye mırıldandı ihtiyar, gözlerini kapadı; kısa bir süre sonra da horlamaya başladı.

Ama Tarkan uyuyamadı. Kendini pek rahat hissetmiyordu.

Altmış yaşına gelmesine rağmen dinç bir bedene sahip olan Kastor Dietrich, atların bulunduğu ahırının duvarına yaslandı. Kuayı bir bezle beyaz atının terini kumlamakta olan Laura'yı gözlerken bir taraftan da piposunu tütürüyordu. Küçük kızın hâlâ o uğursuz olayın etkisi altında olduğu belliydi; bu olaydan adama söz etmişti. Yüzü solgundu ve ahırın sıcaklığına rağmen hâlâ titriyordu.

Çiftçi, piposunu ağzından aldı, bir duman bulutu üfleyip başını hafifçe iki yana salladı. "Bütün bunların senin kurduğun bir hayal olduğunu sanmıyorum" dedi.

Elindeki bezi yere düşüren Laura adama baktı.

"Ama başka bir açıklaması yok. Yoksa?" diye sordu çaresizlik içinde.

"Kastor yanıtlamadı. Piposunu tekrar ağzına götürdü; düşünceli bir hali vardı. Piponun aromalı tütününden La-ura'nın burnuna kadar gelen koku, hoşuna gitmişti; bu güzel koku ahırın ve hayvanların o bildik kokusunu bastırıyordu. Yan taraftaki ahırlarda bulunan atların nefes alıp verişleri, toynak sesleri ve yalıklardaki kokulu otları iştahla çiğneyişleri duyuluyordu.

Laura yalvaran bir sesle sorusunu tekrarladı "Yoksa?"

Çiftçi Dietrich koyu renk gözlerini kırıştırdı. "Yarın senin doğumgünün, öyle değil mi?" diye sordu.

Laura şaşırıldı. "Doğru. Siz nereden biliyorsunuz?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Adam gizemli bir gülümsemeye yanıt verdi. "Bunun önemi yok Laura. Yakında öğreneceksin. Ne de olsa Önüç Burcu'nda doğmuş birisin sen."

"Onüç Burcu'nda mı? Bu da ne demek şimdi?"

Kastor başını iki yana sallamakla yetindi. "Sabırlı ol", dedi. "Yakında anlayacaksınız! inan bana Laura."

Adam Sturmwind'in yanma gidip atın boynundaki yeleyi sevgiyle okşadı. "Sturmwind bu olaydan sonra çok susamış olmalı. Ona su ve bolca kuru ot ver. Bunu hak etti!" dedi ve ahırdan çıkıp gitti.

Dietrich çıktığında alacakaranlık çoktan çökmüştü. Burnuna soğuk kış havası geldi. Hayvanların yaptığı gibi derin derin nefes alıp vererek kış havasını kokladı. Sonra da kara bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Gece fırtına çıkacaktı. Kastor Dietrich geri dönüp Sturmwind'in bulunduğu ahırın açık kapısına baktı; Laura yabayla kuru otları karıştırıyordu.

Dietrich kız için kaygılanıyordu - hem de çok.

Rüzgar durdu. Gökyüzündeki bulutlar sakinleşip her iki ayın da üzerini örttüler. Calderan Platosu zifiri karanlığa gömüldü.

Önünde Gral Kalesi'ne kadar uzanan Wisper Çayırı'nın uzandığı yaşlı ormanın kenarında her şey sessizdi. Sadece ağaçların dallarındaki büyük yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Sonra yine gece kuşunun Tarkan'ı korkutan çığlığı çınladı. İkinci bir kuş cevap verene kadar karanlığın içinde uzayıp gitti bu çığlık. Derken üçüncü bir kuş daha öttü; ama bu kısa bir çığlıktı. Ardından tekrar sessizlik oldu.

Sadece hafif fısıltılarla kesilen, gerçekdışı ve uğursuz bir

sessizlik.

O sırada ormandan ilk sis bulutu yükselmeye başladı.

Bulut, yoğun ve kapkaraydı; ağaçların arasından sıyrılarak düzlüğe yuvarlandı. Onu başka bulutlar takip etti; sayısız kara sis kütleleri, bir adam boyundan daha yüksek, aniden kara bir ordu gibi çıkıverdi ortaya - giderek büyüyen bir ordu gibi. Sis bulutları birbirleriyle fısıldaşıyordu. Fısıldaşan bulutlar Aventerra'da olağandışı bir şey

değildi. Bunlar -şarkı söyleyen rüzgarlar, dans eden gölgeler gibi- zamanın başlangıcından beri vardı. Ama fısıldaşan bu sis bulutlarının bir özelliği vardı; her ne kadar görülmeyip sadece sezilebilse de, bulutların her biri adeta canlıydı.

"Herkes ileri!" diye fısıldadı bulut; ağır sis kümeleri Wis-per Çayırı'ndan Hellunyat'a doğru yuvarlanmaya başladı. Gral Kalesi'nden yarım düzine ok uzağında birleştiler ve devasa bir kara bulut seli haline geldiler ve kimselerin duyamayacağı kadar sessiz hareketlerle kaleye doğm yaklaştıkça yaklaştılar.

Doğu Kulesi'ne yakın kalın duvarlara ulaşmaları uzun sürmeyecekti. "Hepsi saçmalık!" dedi Sayelle müthiş bir öfkeyle. "Bunların hepsi bunak bir ihtiyarın palavrasından ibaret" diye sürdürdü konuşmasını; bir yandan da sol elindeki yağ şişesinden önündeki çelik kaseye bolca yağ döktü. Diğer elindeki yumurta teliyle de kasenin içindekileri hızla çırpmaya başladı. "Onüç burcuymuş; çok saçma! Sonuçta yarın ayın beşi, onüçü değil. Ve senin burcun da Yay. Çiftçi senin onüç burcunda doğduğunu nasıl söyler?" Laura omuzlarını silktilti. "Hiçbir fikrim yok" dedi ve kısık

bir sesle ekledi: "Babam olsaydı bilirdi! En azından hangi kitaba başvurulacağını bilirdi." Sonra da arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Sayelle kızın arkasından hiddetle baktı. Üvey kızıyla alay edercesine tekrarladi: "Babam olsaydı bilirdi!"

Birden nefesi kesildi. Kocaman açılmış gözleriyle kaseye baktı. Yağ şişesi adeta havada donup kalmış, yumurta teli kasenin kenarına yapışmıştı.

"Lanet olasıca!" diye kızdı. "Lanet mayonez yine katılaşı-madı!"

Yumurta telini lavaboya fırlattı, çelik kasenin içindekileri de üzerine boşalttı. Buzu yeni çözülmüş yengeçler de çöpteydi. Ardından önlüğünü çıkarıp askıya astı ve mutfağı terk etti. Sayelle koridordaki telsiz telefonu alıp bir numara çevirdi. Pizzacının numarasını ezberlemişti artık.

Tarkan korkuyla sıçradı. Gerçekten uyumuş muydu, yoksa sadece dalmış mıydı? Kulak kabarttı. Sağ taraftan Ma-run'un horultusu geliyordu; başka da hiçbir şey duymadı. Kesinlikle hiçbir şey, rüzgarın sesini bile. Birden aklına geldi: Kara Güçler, isterlerse rüzgara bile hakim olabilirler, diye uyarıştı Paravain onu.

Tarkan sıçrayarak ayağa kalktı, kılıcını kavradı ve kulenin tepesindeki mazgaldan baktı. Hellunyat'ın doğu tarafını kara bir sis bulutu kaplamıştı. Genç adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Kara sis bulutu, neredeyse geçit vermez bir yoğunlukta ve nedense sanki canlı gibi görünüyordu. Uğursuz bulut, yavaşça duvara doğru tırmanmaya başladı; ilk bulut kümeleri duvarın tepesine ulaşmıştı bile. Tarkan bulutların donduru-

TETER FREUNI)

cu soğuğunu hissetti birden; bulutun içinde gizlenen uğursuz bir karaltı fark etti: Siyahlara bürünmüş silahlı şövalyeler. Sisin koruyuculuğu içinde neredeyse görülüyorlardı. Hareket halindeki sisin içinde erimiş birer silueti andırıyorlardı. İçlerinde cehennem ateşinin parladığı gözleri seçilebiliyordu yalnızca. Tarkan iliklerine kadar dondu? Bunlar Kara Güçler'in savaşçılarıydı!

Şövalye tehlike işareti vermek istedi, ama çığılı boğazına takılıp kaldı. Uğursuz bir güç soluğunu kesmiş gibi, sadece boğuk bir ses çıkarabili. Tarkan nefes alıp bağırmağa çalıştı. Büyük bir bulut parçası kuleye çıktığı sırada, Tarkan'ın kılıcı büyük bir şangırtıyla düştü gücü tükenen elinden. Tarkan'ın karşısında duran kişi, Kara Prens, Borbo-ron'un bizzat kendisiydi! Genç adam kendisini acımasız bir ifadeyle süzen keskin kırmızı gözleri gördüğünde, artık çok geçti. Bulutun içinden çıkan büyük bir kılıç Tarkan'ın gırtlığına saplandı. Genç şövalye, kanlar içinde dizlerinin üzerine çöktü; inliyordu.

"Bağışlayın, Efendim; başaramadım" diyebilirdi sadece zar zor duyulabilecek bir sesle.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Sonra yere kapaklandı ve öldü. Sönen gözleri, sis bulutundan sessizce çıkararak duvarı aşan ve Gral Kalesi'nin içlerine dalan kara sürüyü göremiyordu artık.

Marun da horlamıyordu artık. Çünkü ebedi uyku mutlak bir sessizlikti.

Laura babasının çalışma odasındaki masanın üzerinde duran deri kaplı kalın bir ansiklopediyi karıştırıyordu. "Onüç" maddesinde yazarlar pek yardımcı olmadı: "Asal sayı; bazı kültürlerde uğursuz bir sayı olarak bilinir."

"Burç" maddesinde yazılı olanlar da yeni bir keşif değildi Laura için. Hayal kırıklığıyla kitabı kapattı.

Dietrich'in sözünü ettiği şu gizem dolu "Onüç Burcu"yla ilgili en ufak bir ipucu bulamamıştı. Kalın kitabı tekrar kütüphaneye koyarken aklına aniden küçük kutu geldi.

Laura bu küçük kutuyu yıllar önce, annesi Anna henüz hayattayken, tesadüfen keşfetmişti. Bir şey sormak için babasının odasına girmiş, ama babasını orada bulamamıştı. Laura odadan çıkmak üzereyken masanın üzerindeki küçük tahta kutuyu fark etmiş; ve ne olduğunu anlamak için karşı konulmaz bir istek duymuştu. Yabancı bir güç tarafından itililiyormuşçasına masaya doğru gitmişti.

Mücevher kutusu olduğu belliydi. Kutunun her tarafı La-ura'nın daha önce görmediği garip desenlerle süslüydü. Elini kutuya doğru uzattığı anda aniden babası gelmiş ve sert bir sesle kutuyu bırakmasını söylemişti. Laura korkuyla geriye sıçrayınca, babası, kutunun içinde bulunan şeyin kesinlikle ona ait olduğunu, ama bunu ileriki bir zamanda alabileceğini açıklamıştı daha yatıştırıcı bir sesle. "Bunun seninle olan ilgisini onüçüncü doğumgününde anlayacaksın" demişti gülerken ve kutuyu almıştı. Laura kısa bir süre sonra bu kutuyu unutmuş, o günden beri de bir daha aklına getirmemişti.

Laura dalgın bir halde önüne bakıyordu. Onüçüncü doğumgünü, diye düşündü. Herhalde bunun Onüç Burcu'yla bir ilgisi vardır?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kutunun içindeki şey, bilmeceyi çözmeme yardımcı olacak mı acaba?

Büyük yazı masasının çekmecesini açıp karıştırmaya başladı. En dip köşede, elle yazılmış not yığınlarının arasına saklanmış hazineyi buldu sonunda. Adeta kendinden

geçmiş bir halde küçük kutuyu alıp çekmeceyi tekrar kapattı.

Kutunun boyutları yaklaşık onüç ondokuz santimetreydi; yüksekliği de belki üç santimetreydi ve aynen Laura'nın hatırında kaldığı gibi görünüyordu. Açık renkli kaplama üzerinde tuhaf kakma desenler vardı. Laura kutunun her tarafını inceledikten sonra kapağını açtı; mavi kadife yastık üzerinde bir kolye duruyordu. Basit bir zincire takılmış altın bir yüzük.

Çok şaşırmıştı. Yüzük pek büyük de değildi. Sekiz dişli bir tekerleğe benziyordu; çapı da en fazla üç santimetreydi. Ağırlığına bakılırsa saf altın olmalıydı.

Laura büyük bir şaşkınlıkla zinciri inceledi. Babası böyle değerli bir şeye nasıl sahip olmuştu acaba? Ve neden kendisine aitti? "Tuhaf" diye mırıldandı. "Anlayana aşkolsun."

Arkadan bir ses ona cevap verdi. "Sabırlı ol Laura; çok yakında anlayacaksınız!"

Laura, sırtının ürperdiğini hissetti; ve tıpkı o gün atının yaptığı gibi, o da dörtnala koşmaya başladı. Bu annemin sesiydi! diye geçirdi aklından. Ama annem öldü! Hem de sekiz yıl önce. Benimle konuşması mümkün değil!

Laura bir an nefes alamadı; alnında ter damlacıkları birikmeye başladı. Yavaşça, çok yavaşça arkasına döndü ve nefesini tutarak küçük odanın içinde göz gezdirdi. Kimsecikler yoktu. Hiç kimseyi göremedi; tabii ki annesini de. Anna Leander'in çerçevesi bir fotoğrafı asılıydı duvarda sadece.

Laura nefesini yüksek sesle verdi; nabızı da normale dönmüştü artık. Zinciri tekrar kutusuna koydu; daha yakından

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bakmak için duvardaki fotoğrafa doğru birkaç adım ilerledi. Anna'nın ölümünden birkaç hafta önce çekilmiş olmalıydı. O zamanlar yirmisekiz yaşında, güzel bir kadındı. Hatta Laura'ya göre çok güzel. Kendisi ve Lukas, kumral saçları ve mavi gözleri ondan almışlardı. Anna fotoğrafta düşünceli görünüyordu.

Belki de neler olacağını tahmin ediyordu o zamanlar, diye kafasından geçirdi Laura. Ama bu düşüncüyü hemen savuşturdu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Anna Leander'in birkaç hafta sonra, Hohen-stadt'tan Ravenstein'a giderken arabanın önüne fırlayan ve nereden geldikleri belli olmayan kocaman iki siyah köpeğe çarpmamaya çalışırken direksiyon hakimiyetini kaybedeceğini ve bir göle uçacağını kimse, ama hiç kimse önceden bilemezdi.

Hiç kimse!

Laura fotoğraf çerçevesine usulcacık dokundu. Ne olduysa işte o anda oldu-. Anna Leander dudaklarını yumuşakça büzüp gülümseyerek kızına cesaret verircesine başını salladı. Laura çok korkmuştu; elinde olmadan bir adım geriye sıçradı. Kafa derisi karıncalanmaya başladı; başındaki, ensesindeki saçların diken diken olduğunu fark etti.

Haayırır!

O anda Lukas girdi odaya ve ablasının, beti benzi atmış bir halde annesinin fotoğrafına baktığını gördü.

"Neyin var Laura?" diye sordu şaşkınlıkla.

Laura cevap vermedi, gözünü fotoğraftan ayıramıyordu. Annesinin yüzündeki gülümseme kayboldu. Her zamanki gibi ciddi ve düşünceli bir yüzle bakıyordu kızına yine.

Lukas ablasının omzuna hafifçe dokundu. "Laura söylesene, ne oldu?"

rETER FREUND

Laura'nın kafası karışmıştı; rüya görmediğinden emin olmak istercesine başını iki yana salladı. Bunların hepsini bir şekilde hayal etmiş olmalıydı; başka açıklaması olamazdı. Ama bir yandan da

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

annesinin ona gülümsediğinden kesinlikle emindi; ayrıca sesini de çok net duymuştu: "Çok yakında anlayacaksın Laura!"

Lanet olsun, neler dönüyor?

"Hey!" Lukas kaba bir şekilde kopardı Laura'yi düşüncelerinden.

"Artık benimle konuşmuyor musun yoksa? Neler oluyor?"

"Hi ... hi ... hiçbir şey!" diye kekeledi Laura. "Hiçbir şey olmuyor!"

Lukas sol gözünü kısarak ablasına şüpheyle baktı. Alnındaki kırışıklık tekrar belirmişti.

"Bak ne buldum", dedi ve kıza bir bilgisayar çıkışı uzattı. "Biraz internette dolaştım ve mitlerle ilgili bir web sitesi buldum. Dinle bak, neler yazıyor."

Bakışlarını kağıda dikip okumaya başladı: "Onüç sayısı mitolojik zaman hesaplamasında çok özel bir rol oynar. Bu hesaplama göre yıl, kış gündönümü başlar ve biter; aradaki zaman onüç aya bölünür, her bir ay yirmisekiz gün çeker. Onüç sayısı bu nedenle de bir çok uygarlıkta aynı zamanda kutsal bir sayıdır. Ayrıca, doğumgünleri onüçüncü ayın onüçüne rastlayan insanların özel güç ve yeteneklere sahip olduğu da söylenir; çünkü onlar Onüç Burcu'nda doğmuşlardır."

Lukas elindeki kağıdı yana indirip beklenti içinde ablasına baktı.

Ama Laura'nın yüzünde ne yapacağını bilemeyenlerin hali vardı.

"Bunun benimle ne ilgisi var anlamadım."

Lukas hayretler içinde kaldı. "Gerçekten anlamadın mı?"

Laura başını salladı. "Hayır. Kesinlikle anlamadım."

Lukas sinirli sinirli gözlerini kırıştırdı. "Tipik bir Sper-Kiu işte!" dedi. Laura bu küfre tepki göstermedi. Lukas bu sözcüğü ken-disininki gibi bir süper beyine sahip olmayanlar için kullanırdı. Kendisi gibi yüksek zeka kapasitesi olanlarıysa "Sü-per-Kiu" olarak nitelerdi -örneğin Albert Einstein veya İngiliz astrofizikçi Stephen Hawking gibi.

Lukas'ın sesinde üstünlük taşıyan bir ifade vardı. "Oysa, çok easy. Düşünsene: Eğer yıl, kış gündönümünde başlayıp bitiyorsa -ve senin

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

de bildiğin üzere bu gün yirmibir aralığa denk geliyor- ve bu aradaki zaman yirmisekizer günlük onüç aya bölünüyorsa ... ha, ne diyorsun?"

Lukas kocaman gözlüklerinin üzerinden ablasına baktı. Ama Laura öfkeyle alnını kırıştırmıştı. Kardeşinin ukala tavırlarından oldu olası nefret ederdi. Elbette Laura'dan daha bilgiliydi. Bu da gayet doğaldı! Kafasını sürekli bilgiç kitapların arasına gömer, ya da internette en yeni bilimsel gelişmelerin duyurulduğu siteleri gezerdi! Laura'nın buna diyeceği bir şey yoktu; ne yaparsa yapsın - yeter ki bilgiçlik taslamasın! Ya da ondan daha iyi olduğunu düşünüp kibirlenmesin.

"Lukas, matematikte benim senin kadar iyi olmadığını biliyorsun" dedi sinirle.

Lukas gözlerini fırlıdak gibi döndürdü. "Bunun matematikle bir ilgisi yok" dedi, alaycı bir sırıtmayla. "Bu, dördüncü sınıfa giden herkesin kolayca çözebileceği basit bir cebir problemi!"

Laura yüzünü ekşitti. "Sen öyle diyorsan" diye homur-

dandı; çok gücenmişti. "Çözümü nedir peki, Bay Süper-Kiu?"

Lukas sırıttı. Laura'yı çileden çıkarmak en sevdiği şeylerden biriydi. En çok da, bir sürü alanda çok bilgili olduğunu ve ondan daha fazla şey bildiğini Laura'mın başına kakmayı seviyordu. Üstelik ondan daha küçük ve onun bir ak sınıfında olmasına rağmen. Özellikle doğa bilimleri alanındaki bilgi birikimi çok fazlaydı ve Laura'yı sollamıştı.

"O zaman dinle", dedi ablasının gönlünü almaya çalışan bir ses tonuyla. "Mitolojik takvimdeki onüçüncü ayın onüçüncü günü, bizim takvimimizde 5 Aralık'a denk geliyor; yani senin doğumgününe!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Laura hayretle.

"Gerçekten!" diye başını salladı Lukas. "Kessinibus!"

Laura şaşkınlıkla "Kesin-ne?" diye sordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Kessinibus!" diye tekrarladı kardeşi. Laura bu kelimeyi de Lukas'ın uydurduğunu anladı sonunda. "Yani çiftçi Diet-rich bütünüyle haklı" diye devam etti çocuk. "Sen gerçekten, Onuç Burcu'nda doğmuşsun!"

"Eee", diye mırıldandı Laura. "Anlaşıldı. Ama yine de: Bu komik takvimle benim ne ilgim var? Ya da herhangi bir mitle?"

Bollun 3 * Kılıcın Laneti

' ellunyat'ın muazzam taht salonunda sessizlik hakimdi. Sadece, duvarlardaki dövme demirden yuvalara yerleştirilmiş meşalelerin yanarak çıkardığı fosurtu ve taş şöminenin çıtırtıları duyuluyordu. Işığın Koruyucusu, Elysi-on, bir koltuğa oturmuş, sanki orada değilmiş gibi gözlerini alevlere dikmiş bakıyordu. Ateşten yansıyan ışık kırışık yüzüne yansımıştı; şömine odunlarından gelen baharlı reçine kokusu burnuna kadar geliyordu.

Ama yaşlı adam, yüksek pencerenin yanındaki komodinin üzerinde duran vazodaki, salonun tek süsü olan harika kırmızı çiçek demetinin de-farkında değilmiş gibiydi. Elysi-on çok yorgun görünüyordu. Geride kalan uzun yıllar, adamın merhamet dolu yüzünde izler bırakmış, aynı şekilde saçlarını ve uzun sakalını kar gibi ağartmıştı. Işığın Koruyucu'sunun üzerinde basit beyaz bir elbise, boynunda da ucunda yüzüğü olan bir zincir vardı. Saf altından yapılmış, zarif, son derece özenli bir işçilik, sekiz dişli tekerlek biçimde bir yüzük.

Yaşlı adam, ateşe çok yakın oturmasına rağmen üşüdü. Hafif bir ürperme geçti vücudundan; belli belirsiz içini çek-

ti. Elysi-on, saatlerdir tuhaf bir huzursuzluk içindeydi, düşünceleri oradan oraya sürükleniyor, onu uyanık tutuyordu. Diğer günlerdeki alışkanlığının tersine, yatak odasına da bu yüzden gitmemişti. Bu gece huzur bulamayacağını biliyordu.

Oysa Şövalye Paravain, endişe edilecek hiçbir şeyin olmadığına dair güvence vermişti: Bütün nöbet kulelerindeki nöbetçi sayısı iki katına çıkarılmış; kalenin her tarafında devriyeler geziyordu.

Hellunyat'a sinsi bir saldırı neredeyse imkansızdı. Işığın Koruyucusu yine de Muhafız Komutanına, Karanlık Güçler'in daha onüç ay önce kalenin labirentlerine girmeyi başardıklarını ve içinde Hayat Suyu bulunan İlham Kasesi'ni çaldıklarını hatırlattı.

Paravain bunu "talihsiz tesadüfler zinciri!" diye açıkladı. Ve ekledi: "Bunun dışında, siz de biliyorsunuz ki Efendim, aramıza sızan bir hain sayesinde başarabildiler bunu!"

Işığın Koruyucusu, şövalyesine sakince bakıp cevap verdi: "Tesadüfler yoktur, Şövalye Paravain. Biz bazen hemen kavrayamasak da, ohip biten her şeyin bir anlamı vardır. Ve ihanetin olduğu yerde hiçbir zaman güvende olunmaz!"

Yaşlı adam elinde olmadan başını salladı. Ah evet, uzun hayatı boyunca ihaneti ne kadar çok yaşamıştı! Yandaşlarının düşmanın akıl çelmelerine karşı koyamadığını ve gizlice onların hizmetine girdiğini ne kadar sık görmüştü. Bunlar Karanlığın tehlikeli birer yardımcıları oluveriyorlardı; ve kalbinde ihanetin yuvalandığı bir dostla savaştansa, bilinen bir düşmana karşı savaşmak çok daha kolaydı. Bu yüzden de Karanlığın Güçleri, Gral Kalesi şövalyelerini kendi yanlarına çekebilmek için bıkip usanmadan uğraşıyorlardı.

Bu çabalara rağmen Karanlığın hizmetindekiler, Işığın

Güçleri'ni yenmeyi hâlâ başaramamışlardı. Her ne kadar burun buruna gelmeleri daha da sıklaşmış ve sertleşmişse de iyi ve kötü arasındaki süregelen savaşta talih her zaman Işık'tan yana olmuştu! Yaşlı adam bunları düşünürken yüzü ışık saçıyor, ıslak mavi gözleri genç bir adam gibi ışıldıyordu. Ah, evet, dünyanın başlangıcından beri ona emanet edilmiş olan bu görevi hâlâ yerine getirecek güçteydi! Ama belki de artık bu görevi kime bırakacağını düşünmenin zamanı gelmişti...

Elysion, daha kapı açılmadan tehlikeyi hissetti. Ayağa sıçradı ve tam o anda büyük kapının kanatları şiddetle açıldı. Borboron tarafından yönlendirilen bir avuç Kara Şövalye salonun içinde gümbürdemeye

başladı. Kara Prens elindeki kılıcı havada tutuyordu; kılıcın kan lekeleriyle kaplı keskin ağzı ateşin ışığında parlıyordu.

Işığın Koruyucusu silahı görünce korkuya kapıldı. Bu kılıcın acımasız gücünü biliyordu, adı boşuna Kara Bela değildi: Zamanın başlangıcında Karanlık Ruhlar tarafından, Ateş Dağı'nın öbür tarafında dövülmüş, kara büyü güçleriyle donatılmıştı. Bu silah, onun başına bela olabilecek tek silahtı. Üzün zamandan beri ilk kez yine bu korkunç silahın tehdidiyle karşı karşıyaydı Elyision ve aksi gibi, tam da bu sırada savunmasızdı.

Kara Prens in çakmak çakmak gözleri büyük taht salonunu taradı. Işığın Koruyucusunun yalnız olduğunu anlayınca, adamın beti benzi atmış yüzüne bakıp vahşice sınıttı.

"Beni selamla, Işıkların Üstadı!" dedi alay edercesine ve büyük adımlarla yaşlı adamın yanına doğru gitmeye başladı. Gırtlaktan çıkan boğuk sesi, cehennem çukurundan geliyor gibiydi.

Peşindeki Kara Şövalyeler büyük salonun dört bir yanına dağıldılar. Elyision tuzağa düşmüştü. Korkuyla geriledi. Kurtuluş umudu yok gibiydi; Borboron hızla yaklaşıyordu.

!Salona yayılan adamlar komutanlarını tebessümle izliyordu.

O anda ikinci bir kapı açıldı ve onüç şövalye hızla içeri daldı. Beyazlara bürünmüş şövalyeler kılıçlarını çekmişler ellerinde sallıyorlardı. Başlarında da uzun boylu genç bir adam vardı: Şövalye Paravain. Muhafızların Komutanı, Efendisine bakar bakmaz durumun ciddiyetini anladı.

"Işık adına - geri püskürtün!" diye bağırdı adamlarına.

Şövalyeler kara savaşıçılarının üzerine doğru atılırken Paravain de Işığın Koruyucusu'nun hayatını kurtarmak için hızla o tarafa yöneldi. Bu kez geç kalmış görünüyordu; çünkü Borboron Işığın Koruyucusu'na ulaşmak üzereydi ve Paravain çok uzaktaydı henüz. Salonun ortasında bulunan kocaman yuvarlak masa da yolunu kesiyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kara Güçlerin komutanı kılıcını havaya kaldırdı. "Zamanın doldu, ihtiyar!" diye bağırdıktan sonra kılıcını var gücüyle indirdi. Kılıcın ağızı tam yaşlı adamın kafasının üzerindeyken, Borboron aniden inleyerek bağırmaya başladı. Sırtına hızla bir şey çarpmış ve onu sersemletmişti; böylece kendi kılıcı karşısındakinin kafasını sıyrıp geçmişti.

Fırlattığı taburenin, Efendisini son anda mutlak bir ölümden kurtardığını gören Paravain'in yüzünü ferah bir gülümseme kapladı. Bir hamlede masanın üzerinden atlayarak öteki tarafa geçti ve Kara Prens'in üzerine çullandı.

Bu arada Borboron da dengesini tekrar sağlamıştı. Beyaz şövalyeyi karşılamak üzere kılıcını doğrulttu. Karşısındaki

her ne kadar kendisinden daha genç ve tecrübesiz olsa da, denk bir düşmanla karşı karşıya olduğunu anlaması uzun sürmedi. Borboron solgun yüzünü öfkeyle çattı. Paravain, Kara Bela'nının darbelerini her defasında ustalıklı savuşturup karşı saldırıya geçtikçe, Borboron'un kor gibi yanan gözlerindeki ateşin sıcaklığı daha da artıyordu. Eşit olmayan iki adam arasında amansız bir savaş başladı. Hiçbiri geri çekilmek istemiyordu; ikisi de bunun bir ölüm kalım savaşı olduğunu biliyordu.

Diğer adamlar da çetin bir kavgaya tutuşmuşlardı. Salonun içi, savaşçıların inlemeleri, soluk sesleri ve kılıçların şakırtılarıyla doldu. Kılıçlar birbirlerine çarptıkça, şaşkınlık içinde havada uçan ateş böceklerini andıran kıvılcımlar saçılıyordu yere. Silahşorlar kısık ölüm hırıltılarıyla birbiri ardına yere serilirken, ayakta kalanlar daha da gayretleniyordu. Kara Şövalyeler bütün güçleriyle kendilerini savundular, ama Elyson'un muhafızları karşısında daha fazla dayanamayacaklardı. Beyaz şövalyelerin kılıçlarına pek çok kurban verdiğini gören Kara Prens, başarı şansının olmadığını anladı.

"Geriye! Geriye çekilin!" Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Adamları emre itaat ettiler; bu sırada Borboron, düşmanını öldürmek üzere son bir hamle yaptı. Kara Bela'nın keskin ucu, dikkatini bir an için ElySION'a yöneltmiş olan Para-vain'in gırtlığına yöneldi. Ama Beyaz Şövalye kılıcını hızla kaldırıp bu hamleyi de savuşturdu; ölümcül darbe kafasını sıyrıp geçti.

"Bu kadar çabuk sevinme, budala!" diye gürlledi Borboron. "Tekrar görüşeceğiz; ve seni öldüreceğim!" dedikten

sonra topuklan üzerinde döndü ve son Kara Şövalyeyle birlikte salondan çıkıp gitti.

"Peşlerinden gidin, bir tanesi bile Hellunyat duvarları içinde kalmamalı!" diye emretti Paravain.

Beyaz şövalyeler, düşmanları Gral Kalesi'nden atmak için hemen harekete geçti. Genç komutan ise şöminenin yanındaki duvarın gölgesinde ayakta duran Işığın Koruyucu'sunun yanına gitti. Yaşlı adamın bedeni korkudan titriyordu; yüzü kireç gibiydi.

Paravain kılıcını kınına yerleştirdi. "Bir türlü anlayamıyorum, bu nasıl olur..."

"Sis yüzünden!" diye sözünü kesti ElySION. "Doğudan geldiler; Fısıldayan Sis onlara hizmet etti. Adamlarını bu konuda uyardı mı?"

"Uyardım! Ama bu uyarımı pek ciddiye almamışlar anlaşılır. Sonuçta çok azı bu hain sisle tanışıyor."

"Kullanmasını bilen için bu sis çok büyük bir nimet", dedi Işığın Koruyucusu düşünceli bir ifadeyle. "Sabah yoklamasında, adamlarını bir kez daha uyar?"

"Elbette Efendim. Merak etmeyin" dedi Paravain, Efendisinin yüzüne baktı, adamın yüzü kanlar içindeydi. "Ah, hayır!" diye inledi, eliyle ağzını kapattı. Işığın Koruyucusu'nun dehşetle bakan gözlerini gördü.

"Biliyorum", dedi yaşlı adam pürüzlü bir sesle. "Beni yaraladı."

Sağ eliyle sol yanağını sildi ve parmağını Paravain'e gösterdi. Parmağın ucunda kan vardı. Sonra yüzünün sol kısmını şövalyeye çevirdi; beş santimetre uzunluğunda ince bir yara vardı yüzünde.

Paravain, Kara Belanın açtığı bu yaranın ne anlama gel-
42)

LAÜRA - AVENTERITA'NIN SIRRI

diğini çok iyi biliyordu: Onun sivri ucuyla açılan yaralar hiçbir zaman iyileşmezdi. Yaralı, etkili bir panzehirle, yani Hayat Suyu'yla zamanında tedavi edilmezse, acılar içinde ölürdü. Efendisini ilham Kasesinde bulunan bu iksir kurtarabilirdi sadece. Ama kase düşmanın elindeydi. Karanlığın Güç-leri'nin bu kaseyi insanların yaşadığı gezegenin neresine sakladığını kimse bilmiyordu. Paravain korkmaya başladı.

Bu öyle bir korkuydu ki, bütün bedenini kısıkvrak ele geçirmişti.

"Sadece küçük bir çizik", dedi Işığın Koruyucusu sakın bir sesle. Ama birden sendelemeye, dizleri titremeye başladı; gücü gözle görülür bir şekilde tükeniyordu.

Beyaz Şövalye adamın yanına fırlayıp Efendisi yere düşmeden önce yakaladı. Elyson'a kısık bir sesle "Kaybettik Efendim, hiçbir umut yok!" diye fısıldarken Paravain'in gözleri yaşarmıştı.

Işığın Koruyucusu şefkat dolu bir ifadeyle Paravain'in yüzüne baktı. "Bu korku neden Paravain? inancına sıkıca sarıldığın sürece umut hep vardır!"

Çiftçi Dietrich haklı çıkmıştı. Gece şiddetli bir fırtına kopmuştu. Sıcaklık çok kısa bir süre için sıfırın üzerine çı-kabildi. Evlerin arasında şiddetle uğuldayan rüzgar, pencere ve kapıları, çatılardaki kiremitleri sarsmış, gökyüzü kalın bulutlarla kaplanmıştı. Hohenstadt'ta bardaktan boşanırcasına yağmur yağmış, sokaklar bir süre su altında kalmıştı.

Laura bunların hiçbirini duymadı. Doğumgününü, yatağında huzurla yatarken daldığı derin, deliksiz bir uykuda karşıladı. Öyle derin uyumuşt ki, yakındaki saat kulesinin onikiyi vuran çanlarının sesini bile duymadı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Gece yarısıydı.

Laura ansızın bir ses duydu ve uyandı. Adını seslenen belirgin, gürültülü bir ses: "Laura!" Ve bir kez daha: "Lauu-uraaa!"

Laura sıçrayarak doğruldu, gözlerini açıp etrafına bakındı. Karanlığa rağmen, yatağının yanında duran ince uzun karaltıyı tanıdı: Babasıydı!

Kızın nefesi kesildi.

Baba! Ama bu imkansız!

Marius Leander uzun boylu bir adamdı. Siyah saçları, kahverengi gözlü sevecen yüzünün çevresini bir yele gibi sarmıştı. Adam şefkatli bir gülümsemeye kızına baktı.

"Doğumgünün kutlu olsun Laura", dedi sessizce.

Laura afallamıştı. "Ama, baba, bu nasıl ... nasıl ...?" diye kekeleydi Laura kocaman gözlerle.

"Şışt!" diye uyardı Marius parmağını dudaklarına götürerek. Sonra da devam etti-. "Çok yakında öğreneceksin! Bugün onüçüncü yaşını kutluyorsun Laura-. Doğumunun üzerinden onüç kere onüç ay geçti; Bekçiler'in arasına kabul edileceğin gün geldi artık."

Laura yutkunduydu, bir şey söyleyecek halde değildi. Bütün bunların anlamı neydi? Ve babası onun odasına nasıl gelebilmişti böyle aniden? Bu düşünceler Laura'mın kafasında dönmeye başladı; gittikçe hızlanan bir atlı karınca gibi.

"Sen Onüç Burcu'nda doğdun!" diye açıklamaya başladı Marius Leander. "Bü nedenle de çok özel bir görevin var: Kase'yi bulmak zorundasın! Bunu başarıp başaramayacağın tümüyle sana bağlı; senin cesaretine, iradene ve inancına bağlı."

Laura terlemeye başladı. Kafasındaki girdap hızını artır-

mıştı. Onüç Burcu. Bekçiler. Çok özel bir görev. Kaseyi bulmak. Bunların anlamı neydi? Başını tekrar iki yana salladı. "Ben, ... ben hiçbir şey anlamıyorum baba. Ne görevi? Ve ... böyle aniden nasıl gelebildin buraya?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Her şeyin zamanı var", diye yanıtladı Marius Leander ve kızına sevgiyle baktı. "Profesör Morgenstern'e sor, o sana her şeyi açıklayacaktır. Kısık Nefes'i, yani Fısıldayan Sis'i araştır. Onlar beni yakalamadan önce onu son anda kütüphaneye saklayabildim."

O sırada Marius çalışma masasının üzerindeki zinciri gördü. Laura uyumadan önce, zinciri bir kez daha incelemek için almıştı. Babasının yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben olmadan da bunu akıl edebilmişsin" dedi kolyeyi eline alarak ve kızına cesaretlendirici bir bakış attı.

"Bu çok değerli Laura. Bu Zaman Çarkı eskiden büyükannene aitti. Buna çok dikkat et; çünkü bunun sana büyük yardımı olacak yapa-" Birdenbire sustu ve korkuyla sıçradı. Sırtı geriye doğru büküldü, yüzü acıyla gerildi.

"Hayır, hayır ... olmaz!" diye inledi. Laura, babasının bir darbe aldığını ve gömleğinde uzun ince bir yırtık belirdiğini fark etti dehşetle. Kırbaç izi olmalıydı, ama kırbacı - babasına tekrar tekrar vuran kırbacı göremiyordu Laura!

Babasının üzerindeki elbisenin pislik içinde, lime lime olduğu da yeni fark etmişti. Adam ortadan kaybolduğundan beri bu elbiseleri hiç değiştirmemişti sanki. Üstelik yalın ayaktı ve ayakları öyle kirliydi ki, besbelli uzun süredir su yüzü görmemişlerdi.

Kırbacın görünmeyen darbeleri şimdi de adamın yüzüne iniyordu. Acıyla inleyen babasının iki yanağından kanlar

akıyordu; ve adam birdenbire Laura'nın gözü önünden yok oldu. Daha demin oradaydı - ama şimdi, aniden esen rüzgarın söndürdüğü bir mum alevi gibi kaybolup gitti.

Laura ağzı açık bakakaldı. "Baba?" diye fısıldadı; inana-mıyordu. Bir an için düşünemez, kıpırdayamaz oldu. Sonra yatağına gömüldü. Kafasını kurcalayan düşünceler şimdi daha şiddetlenmişti.

Azgın bir tornado gibi.

Birden bu düşüncelerin ağırlığı altında ezilmeye başladı ve tekrar derin bir uykuya daldı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura kahvaltıda perişan bir haldeydi. Sanki hiç uyuma-mıştı. Bir lokma bile yemedi, kakaosundan bir yudum aldığında öğürecek gibi oldu.

Sürekli babasını düşünüyordu. Babası birdenbire odasına gelmiş, acılar içinde kıvranmış ve Laura babasının nerede olduğunu, bütün bu olup bitenlerin ne anlama geldiğini öğrenemeden, ortadan kaybolup gitmişti.

Ama bir insan böyle buhar olup ortadan kaybolamazdı ki! Bu kesinlikle mümkün değildi!

"İnan bana Laura, bunların hepsi rüya sadece", dedi Lu-kas, o sırada yanakları çiğnediği ekmekten şişmişti. Burnunun sağ tarafına reçel bulaşmış, çenesinde de küçük bir peynir parçası duruyordu. Taze kaşar ve çilek reçeli Lu-kas'm ekmeğe sürmekten en çok hoşlandığı şeylerdi. "Rüyadan başka bir şey değil", diye tekrarladı endişeyle.

"Ta-mamika; dünkü şövalye ve kase hikayesi gibi!"

"Ne kasesi?" dedi Sayelle.

Laura, üvey annesinin sorusunu duymazlıktan gelerek başını iki yana sallayıp "Rüya değildi", dedi.

Bundan kesinlikle emindi. Hepsi sadece rüyadan ibaret olsaydı, zincir kaybolmazdı. Ama kaybolmuştu. Hiçbir iz bırakmadan.

"Babam odamdaydı", dedi ısrarla "bundan kesinlikle eminim."

Sayelle elindeki fincanı masaya bırakıp acıyan gözlerle kıza baktı.

"Ah, çocuğum!" dedi abartılı bir hoşgörülle; üç yaşındaki biriyle konuşuyordu sanki.

Laura bu ses tonundan nefret ediyordu. Böyle zamanlarda kendini hep daha küçük, aptal ve ciddiye alınmayan biriymiş gibi hissediyordu. Üvey annesine öfkeli bir bakış fırlattı. Ama Sayelle bunu görmezlikten geldi.

"Böyle bir şeyin kesinlikle mümkün olamayacağını sen de biliyorsun" diye sürdürdü Sayelle aynı ses tonuyla. "Bu durumda da bunun sadece bir rüya olduğu kendiliğinden anlaşılıyor. Bilinçaltın

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

sana kötü bir oyun hazırlamış olmalı; çünkü babanın geri gelmesini çok istiyorsun ve onu gerçekten de gördüğünü sanıyorsun."

"Saçmalık!" Laura hırçınlaşmıştı. "Ben neyi görüp neyi görmediğimi biliyorum."

Sayelle bundan etkilenmedi. "Bunun psikolojik açıklaması çok basit. ilkin, babanın geri dönmesini istemen doğal. İkinci olarak da, senin de kardeşin gibi hayal gücün çok kuvvetli; ve bunun nedeni de, Marius'un sizin yaşınız-daki çocukların kaldıramayacağı kadar can sıkıcı hikayeler, efsane ve masallar anlatmış olması!"

Laura suratını asıp üvey annesine dik dik baktı. "Belki de bize ekonomi haberleri falan okumalıydı, değil mi?"

"Bu kesinlikle daha akıllıca olurdu" dedi Sayelle inançla. "Çocukları hayatın gerçeklerine alıştırmaya ne kadar erken

TETER FREUKD

başlanırsa o kadar iyidir; ama masal ve hikayeye olmaz bu."

Laura'nın yüzü sınırdan iyice gerildi. Lukas'a baktı. Alnı yine kıvrılmıştı. Ama ikisi de tek bir söz söylemedi. Bunun anlamsız olduğunu biliyorlardı.

"Ve üçüncüsü", diye nutuk atmayı sürdürdü Sayelle; sesi sanki gücenmiş gibi çıktı. "Üçüncüsü, sevgili Marius'un kaçıp gitmesinin ardından neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen, onun bizi terk ettiğini bir türlü kabullenemiyorsun anlaşılın!"

Laura ayağa fırladı. Fincanı devrildi, kakao masaya döküldü.

"Babam bizi terk etmedi!" diye bağırıldı öfkeyle. "Bunu biliyorsun. Ve ben de rüya görmedim; yatağımın yanında durduğunu gayet iyi gördüm!"

Sayelle gözlerini yuvalarında döndürdü. "Sakin ol Laura! Lütfen yerine otur."

Laura söz dinledi. Kalbi çarpıyordu; yardım dilercesine kardeşine baktı. Ama Lukas gözlerini yere çevirdi; ona inanmıyordu, Laura bunun farkındaydı.

"Babam yaşıyor", dedi sessizce. "Neden bilemiyorum, ama bir şekilde dönüyor. Bu konuda bana inanabilirsiniz."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bu sadece senin gönlünde yatan şey", diye karşı çıktı Sayelle; sesi hâlâ kırgındı. "Hayalden başka bir şey değil! Marius bizi terk edip gitti, bunun akla yatkın tek açıklaması bu."

"Terk etmedi", dedi Laura. Sakin kalmak için büyük bir çaba harcıyordu. "Ve ben bunu ispat edeceğim; merak etme."

"Ah, öyle mi?" Üvey annesinin sesi iğneleyiciydi. "Polisler ondan tek bir iz bile bulamadı, ayrıca tuttuğum özel dedektif de en ufak bir şeye rastlamadı. Tek bir iz bile. En ufak bir haber bile yok. Sıfır! Ve hal böyleyken bu problemi çözeceğini düşünüyorsun sen, öyle mi? Sence de biraz fazla değil mi bu Laura?"

Laura gözlerini iyice kıstı, incecik aralıktan öfke kıvılcımları fırlıyordu.

"Sen de babamı benim kadar sevseydin, bana inanırdın", dedi öfkeyle tıslayarak.

Sayelle avucunu masaya öyle şiddetle indirdi ki, masanın üzerindeki tabak ve fincanlar şangırdadı. "Yeter artık, Laura!" diye haykırdı üvey kızma, sesi çatal çatal olmuştu. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin!" Gözlerinde nemli bir pırıltı vardı, neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Cebinden kağıt mendil çıkarıp burnunu gürültüyle sildi.

Kimse konuşmuyordu.

Tavanda kocaman bir sinek vızıldıyordu ve radyodan gelen tekdüze müzik sesi iyice dayanılmaz hale gelmişti. Sayelle mekanik hareketlerle kızarmış ekmeğini ısırdı. Lu-kas da çiğnemeye devam etti. Taze peynir ve çilek reçelli üçüncü dilimindeydi.

Laura mısır gevreğini kaşıkladı. Birden hoşuna bile gitti.

Sonra üzgün bir sesle "Benim Onuç Burcu'nda doğduğumu da söyledim", dedi sessizliği bozarak. "Ve bekçilerden biri olduğumu ve özel bir görevimin olduğunu."

"Hangi bekçiler?" diye şaşkınlıkla sordu Lukas. "Ve ne görevi?"

"Hiçbir fikrim yok", dedi Laura yüzündeki boş ifadeyle.

"Profesör Morgenstern'e sormam gerektiğini söyledi."

"Tam da adamına!" dedi Sayelle alay edercesine. "Profesör Aurelius Morgenstern de tıpkı babanız gibi hayalperestin biri. Hatta daha beter! Bu ihtiyar nasıl oluyor da bunca zaman hâlâ Ravenstein Yatılı Okulu'nun müdürü anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum! Okulu şimdiye kadar batır-mamış olması bile mucize!"

Laura sustu. Üvey annesinin profesöre neden tahammül edemediğini ve onun hakkında neden hep kötü şeyler söylediğini anlayamamıştı. Ama bunu tartışmanın sırası değildi şimdi.

"Sana bir tavsiyem olsun Laura", dedi Sayelle tekrar kıza dönerek, "vaktini bu hayalperest adam yerine daha yararlı şeylere haralayabilirsin. Örneğin öğrenmeye, ya da ...!"

Aniden durdu ve eliyle alnına vurdu. "Tanrım, neredeyse unutuyordum!" diyerek ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika sonra elinde hediye kağıdına sarılmış iki yassı paketle geri döndü ve paketleri Laura'ya uzattı.

"Doğumgünün kutlu olsun Laura!" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Laura dalgın bir halde hediyelere baktı. Demek ki unutmamış, diye geçirdi içinden hayretle. Eminim yine kitaptır! Büyük ihtimalle de matematik ve fizik kitaplarıdır. Hoşuma gidiyorlarmış gibi!

Ciddi bir yüzle üvey annesine baktı. "Çok nazıksın Sayelle. Ama hediye istemiyorum. Benim tek istediğim, babamın geri dönmesi - başka da bir şey değil."

Sayelle karaya vurmuş bir balık gibi nefes almaya çalıştı. Sonra kaşlarını çatıp suratını astı. Bir an için bir küfür salvosu boşaltacakmış gibi oldu. Lukas aslında hiçbir şeyden

50

korkmadığı halde, başını ister istemez omuzlarının arasına kıstı. Laura ise soğukkanlılıkla üvey annesine baktı. istediği kadar bağırıp çağırabilirdi - ona vız gelirdi!

Sayelle aniden bunu kavramıştı sanki. Ağzını kapayıp dişlerini birbirine bastırdı, ta ki gıcırdayana dek. Sonra yüzü yeniden

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

rahatladı ve gülümseyen bir ifadeye büründü. "Peki Laura", dedi sakince. "Peki. Senin dediğin gibi olsun."

Arkasını döndü ve kitapları mutfak dolabının üzerine koydu. İçten içe öfkeden köpürdüğü halde, Laura'nın nasıl olsa bunları merak edeceğini düşünerek avuttu kendini. Ama o zaman iş işten geçmiş olacaktı. Sayelle birden sırtmaya başladı. Çocuklar görmesin diye eliyle ağzını kapadı. Bu bacaksızlar her zaman her şeyi bildiklerini söylerlerdi. Oysa hiçbir şey bildikleri yoktu.

Hiçbir şey!

Yüzüne bir sevinç yayıldı; Laura'nın eninde sonunda gerçeği öğrendiğinde yüzünün ne hale geleceğini şimdiden merak ediyordu. Bütün, korkunç gerçeği!

Bölüm 4 * Macerava Hareket

wuupie tepeyi aştı, güneşin aydınlattığı çayırın üzerinde pıtır pıtır yürüdü, arka ayaklarının üzerine kalkarak yuvarlak gözleriyle merakla etrafa bakındı. Havayı koklarken, tüylü kafası heyecanla sallanıyordu. Hayvan böyle doğrularak belki de bir parça yiyecek kokusu alıyordu. Çamaşırcı Ayı ile şaşırtıcı benzerlikler taşıyordu: Gözleri siyah bir halkayla çevrelenmişti, gri-kahverengi tüyleri ışıktaki ipek gibi parlıyordu. Koyu gri gür kuyruğu bedeninin yarısı kadardı ve sürekli oynuyordu. Kulakları bir oyuncak ayıyı andıran hayvanın sırtında kanatları da vardı; bu zar gibi kanatlar yarasalarinki gibi açılıp katlanabiliyordu.

Kürklü hayvan sonunda kısa ve keskin bir ses çıkararak kanatlarını açtı ve kendine özgü sıçrama ve beceriksiz bir uçuş karışımıyla hareket ederek ilerledi.

Genç bir çocuğun tiz sesi sessizliği bozdu: "Şapşupağız! Şapşupağız! Neredesin?" Aynı anda, tepenin ardında uzun boylu bir erkek çocuk belirdi; yanındaki kahverengi bir midilliye dizginlerinden çekmekteydi. Belki de ondört yaz mevsimi yaşıyordu. Yalınayaktı, dizlerine kadar inen pantolonu ve gömleği kahverengi deriden yapılmıştı. Ona,

dizine kadar beyaz bir elbise giymiş bir kız çocuğu eşlik ediyordu. Kızın yaşı biraz daha küçüktü, yüzünün orantılı hatları ve sarı saçları aynı erkek çocuğunkine benziyordu. Saçları tabii ki ondan çok uzundu ve iki kalın örgü halinde sarkıyordu.

Tepenin üzerinde durdular, ellerini gözlerine siper ederek önlerinde uzanan geniş vadiye dikkatle baktılar. Kısa bir süre sonra kız kolunu uzattı ve onlardan aşağı yukarı elli adım ötedeki bir ağacı işaret etti. "Bak, Alarik" dedi heyecanla. "Oradaki ağaçta."

Genç çocuk işaret edilen tarafa bakıp yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Bu pisboğazın dosdoğru en yakındaki elma ağacına geleceğini tahmin etmeliydim! Herhalde kokusunu çok uzaklardan almış olmalı ki kaçmış." Sonra kız kardeşine döndü. "Gel Alienor, elmaların tadı en az Şapşupa-ğız kadar bizim de hoşumuza gider."

iki kardeş el ele tutuşup aşağıya koştu, at da arkalarından uslu uslu onları takip etti.

Daha ağaca ulaşmadan, elmaların enfes kokusu burunlarına kadar gelmişti. Dağ çileği, tatlı kavun ve akasya balı kokusu aldılar. Swuupie, ağacın en tepesindeki dala oturmuş, altın rengindeki meyveyi ön ayaklarıyla tutarak, büyük bir şapırtıyla yiyordu.

Genç çocuk "Biraz daha yavaş olamaz mısın, Şapşupa-ğız?" diye bağırdı; bu arada kendisi ve kız kardeşi için birkaç meyve koparmıştı. Uyarısının pek bir faydası olmadı. Swuupie öncekinden daha çok şapırdatmaya başlamıştı.

Alienor yüzünü buruşturdu. "Şapşupağız bunu asla öğrenemeyecek", dedi. "Ama dert etme Alarik. Senin yanında çok az duruyor ve Fısıldayan Orman'daki vahşi amcalarının

PETER FREUNP

yanına kaçıp gitmiyor. Senin dışında evcil bir Swuupiesi olan başka birini tanımıyorum."

"Bu seni şaşırtıyor mu?" diye sırıttı Alarik kız kardeşine ve ona bir elma uzattı. "Ben olsam ben de benim yanımda kalırdım - iyi muameleyi kim istemez."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kardeşler çimenlerin üzerine oturarak meyveleri yediler. Gözleri, çiçeklerle örtülmüş çayırdaki, bereketli tarlalarda ve ufka kadar uzanan doğal orman üzerinde dolaşıyordu. Hiç konuşmadılar; arıların telaşlı vızıltısı, kuşların neşeli cıvıltısı ve şapşupağın şapırtıları duyuluyordu sadece.

Alienor ikinci elmasını da çekirdeğine kadar yedikten sonra doyduğunu hissetti. Sırtüstü yattı, mavi gökyüzüne baktı; günün bu saatine rağmen iki ay da görülebiliyordu: Biri altın renginde sarı, diğeri koyu mavi ışıklar saçarak parlıyorlardı. Kız şaşkınlıkla doğruldu ve kardeşine döndü: "Ben mi yanlış görüyorum acaba, yoksa insanyıldızı her zamankinden daha mı parlak bugün?"

Kardeşi alnını kırıştırıp soran bakışlarla cevap verdi: "Yaşlılar anlatırken daha dikkatli dinlemelisin." Sesinde hoşgörülü bir ifade vardı. "İnsanyıldızı tabii ki diğer günlerde^ daha parlak; çünkü bugün Onüç Burcu'ndayız da ondan! Bu, çok özel bir gün Alienor. Sadece insanyıldızı'nda-kiler için değil, bizim için de. Çünkü bugün -"

O anda uzaklarda çınlayan uğursuz bir ses çocuğun sözünü kesti; sanki cehennem çukurundan, çok derinlerden gelen bir gürlemeydi bu.

Alienor korkudan sıçradı. "Bu neydi?" diye sorarak korkuyla kardeşine baktı.

Alarik'in yüzündeki ifade de korku doluydu. "Bilmiyorum. Belki bir Katilpençe'dir, ya da bir Bangırtı'dır."

LAURA - AVENTERRA'NIN

Kız endişeyle başını salladı. "Bence değil, Alarik. Bu daha korkunç bir sestir. Çok korkunç!"

Çabucak ayağa kalktı ve etrafa baktı. O uğursuz ses huzurlu sessizliği tekrar bozdu - bu kez daha gürültülüydü ve daha yakından gelmişti.

Swuupie korkuyla bağırarak elindeki elmayı düşürdü ve ağacın tepesinden dosdoğru çocuğun kucığına atladı. Alarik de ayağa kalktı.

"Gel Alarik" dedi kız "Hadi geri götür bizi."

Çocuk cevap vermedi. Ufka doğru baktı; güneyde, uzaklarda gökyüzünün karardığını fark etti birden. Yutkundu, sonra geriye doğru dönerek keskin bir ısıklık çaldı.

Kahverengi midilli anında ortaya çıktı. İki kardeş aceleyle atın sırtına bindiler. Alarik Swuupie'yi gömleğinin altına sokuşturduktan sonra dizginleri tuttu ve topuğuyla hayvanın karnına vurdu.

Az sonra, gümüş gibi ışıldayan platoda Gral Kalesi'ne doğru dörtnala gitmeye başladılar; uzaklardan kale görünüyordu.

Laura kahvaltısını bitirip evden çıktığında, akşamki yağmurun gökyüzünü temizlediğini gördü. Maviliğin içinde bir iki tane, kuzuyu andıran bulut dolaşıyordu sadece. Güneş ışığı sokağın ıslak asfaltını parlatıyordu; damlardaki kiremit-lerse mat bir ışık saçıyordu. Laura ve Lukas sırt çantalarını Mercedes-Kombi'nin bagajına koyup arka koltuğa oturdular. Sayelle direksiyonun başına geçip kontak anahtarını çevirdi. Motor gürlledi ve araba yola çıktı.

Birkaç dakika sonra Hohen-stadt'm evlerini geride bırakmışlardı. Yol, tepelerin arasından kıvrılıyor, derecikleri ke-

[55

siyor, vadiden uzanarak hafif bir yokuşu tırmanıyordu. La-ura, Hohen-stadt-Ravenstein yolunu ezbere biliyordu artık. Etrafı görmek için pencereden bakmaya gerek duymuyordu. Bu güzergahı kaç kez geçmişti? O kadar çok ki, sayısını bile bilmiyordu artık.

Çoğu zaman direksiyonda babası olurdu. O nasıldı acaba? Yaraları hâlâ acıyor muydu? Laura önceki geceyi hatırlayınca acı duydu. Ama ne yapabiliirdi ki?

Arabada kimse konuşmuyordu. Sadece motordan gelen yumuşak homurtu ve radyodaki hafif müzik. Sayelle mutlak sessizliğe tahammül edemezdi. Nerede olursa olsun -ister mutfak, ister oturma odası veya büro- müzik olmalıydı. Tabii arabada da.

Sayelle dikiz aynasına attığı kaçamak bakışlarla çocukları gözlüyordu. Ama onlar bunu fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yüzü tebeşir gibi solgun olan Laura, hiç kıpırdamadan önüne bakıyordu. Lukas hiç konuşmuyor, eski tenis topuyla oynuyordu. Topu sağ eliyle havaya atıp sonra tekrar yakalıyordu. Bunu hiç yorulmadan yapardı; on, elli, yüz kere. Bu aptalca tik Sayelle'in sinirine dokunurdu.

Ama Lukas buna zerre kadar aldıriş etmezdi.

"Plopp" diye ses çıkarıyordu elindeki top sürekli, "plopp ... plopp ..."
Topun yüzeyini kaplayan keçe neredeyse aşınıp tükenmişti; renginin bir zamanlar kanarya sarısı olduğu artık pek anlaşılamiyordu. Zaten önemli de değildi. Bu tenis topu Lukas için değerliydi. Hatta neredeyse kutsaldı. Çünkü Boris Becker, ilk Wimbledon zaferindeki maç sayısını bu topla atmıştı. Lukas'a göre Boris Becker'in herhangi bir anlamı yoktu. En küçük bir anlamı bile. Gerçi Boris Becker'in büyük

bir tenisçi olduğunu biliyordu, ama onun hiçbir maçını seyretmemişti. O zamanlar henüz doğmamıştı. Bu tenis topunun Lukas için önemli olmasının tek bir nedeni vardı, o da babasıydı.

Marius bu topu Lukas'a beş yıl önce "Modern Mitoslar ve Efsaneler ve Bunların Önemi" konulu uluslararası bir kongreye katılmak üzere gittiği Londra'dan getirmişti. Kongre sırasında bu değerli tenis topuna sahip olmuş, dönüşünde de oğluna hediye etmişti.

Lukas o günlerde hemen tenis oynamaya başlamıştı. Bu konuda heyecanlıydı ve düzenli olarak antrenmanlara gidiyordu. Hatta önce yıldızlar sonra da genç takıma kadar yükseldi.

Ama son bir yıldır çok az oynuyordu; çünkü bundan bir keyif almıyordu artık. Ama bu Boris-Becker-Wimbledon-Topu'ndan hiçbir surette ayrılamıyordu.

Dünyadaki hiçbir şey onu bu toptan ayıramazdı.

Işığın Koruyucusu inledi. Yaşlı adam, odasındaki yataкта yatıyordu; bitkin bir hali vardı. Ateş yüzünden bütün gözeneklerinden terler fışkırıyordu. Üzerindeki çarşaf az önce değiştirildiği halde tekrar ıslanmıştı.

Şövalye Paravain, Efendisinin yatağının yanındaki ahşap taburede oturuyordu. Deri zırhını çıkarmıştı; üzerinde beyaz ince bir elbise ve bol işlemeli kırmızı bir pelerin vardı. Yaşlı adamı kaygı dolu bakışlarla süzdü.

Paravain, umutsuzluğunun giderek arttığını hissetti. Her şey bitmiş miydi acaba? Bütün çaba ve gayretler boşa mı gitmişti? Onüçüncü doğumgününden sonra Gral Kalesi'ne çağrılmış ve burada şövalye eğitimi almıştı; o zamandan beri

ri de Işık adına savaşmıştı. Karanlığın Güçleri'ne karşı sayısız çarpışma ve savaşa girmişti. O ve adamları, Karanlığın Ordusu'nun saldırılarını her defasında püskürtmüş, onları kovmuşlardı. Bunların hepsi boşa mı gitmişti?

Paravain kendi kendine sitem ediyor ve acı veren bir suçluluk duygusuyla kendi kendini yiyordu. Efendisinin sağlığından yalnızca o sorumluydu. Bu görevi onlarca yıl aksatmadan yerine getirmişti; ama bu kez başaramamıştı. İnanılması güç olan bir şey gerçekleşmişti: Kötülüğün Kılıcı olan Pestilenz, yani Kara Bela, Işığın Koruyucusu'nu yaralamıştı; ve o, muhafızların komutanı, buna engel olamamıştı. Ve daha da kötüsü -

Kapının çalınmasıyla birlikte şövalye kederli düşüncelerinden sıyrıldı. Paravain doğruldu. "Evet?"

Kapı açılıp da Paravain, oğlu Alarik'i eşikte görünce apar topar ayağa kalktı. "Dışarıda bekle, geliyorum!"

Alarik, ElySION'u görmemeliydi. Efendisinin durumunu öğrenmesine gerek yoktu. Paravain, onun kötü gerçekle baş edemeyecek kadar genç olduğunu düşünüyordu. Sadece korkardı; üstelik Alarik'in bir yardımını da dokunamazdı zaten.

Paravain odadan çıktı, arkasından kapıyı kapadı ve soran bakışlarla çocuğa baktı.

Alarik, hafifçe eğilerek selam verdi: "Size bir haberim var Efendim - Okkanat Sisler Ülkesi'nden geri döndü. Mesajınızı Monvena'ya iletmiş."

Şövalye yüzünde yumuşak bir gülümsemeye "Sağ ol Alarik", dedi. "Gidebilirsin. Ama gitmeden önce kız kardeşine Işığın Koruyucusu'na bir bardak daha çay getirmesini söyle lütfen."

58

LAURA - AVENTERRA'NIN

"Baş üstüne Efendim." Çocuk reverans yaptıktan sonra uzaklaştı. Deri çizmeleri taş zeminde yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

Paravain, ElySION'un odasına dönüp Efendisinin yatağının yanındaki yerine oturdu tekrar. Efendisinin durumunda bir değişiklik yoktu.

Şövalye gözlerini endişeyle önüne dikti; düşüncelere dalmıştı. Monvena'nın kalede bulunmayışı tam anlamıyla bir felaketti.

Hellunyat'ın şifacısı olan Monvena, kendisine en çok ihtiyaç duyulduğu bir anda, uzaklardaki Sisler Ülkesi'nin kralı olan babasını ziyarete gitmişti. Babası günler önce haber göndermiş, gelmesini rica etmişti. Monvena, ElySION'a yardımını dokunabilecek belki de tek kişiydi. Paravain'in Mor-wena'ya Okkanat aracılığıyla gönderdiği, ve mümkün olan en hızlı biçimde Hellunyat'a dönmesini isteyen mesajını ilettiğinde, kadın kuşkusuz bu ziyaretini hemen yarıda kesecekti. Ancak bu yolculuk en hızlı atla bile günler sürerdi. Ayrıca

Karanlığın Güçleri, Monvena'nın dönüşünü geciktirmek, hatta engellemek üzere akla gelebilecek her şeyi yapmaktan geri durmayacaktı. Bu durumda da kadın büyük ihtimalle gecikebilirdi ...

Bu düşünce öyle ürkütücüydü ki, Paravain gerisini getirmeye cesaret edemedi. Eğer o inanılması güç şey gerçekleşecek olursa

Kötülüğün Güçleri'ni engellemek imkansızlaşır; sonra da her şey biterdi. Aventerra yok olur, insanların yaşadığı gezegen batır; ve Ebedi Hiçlik'in egemenliği başlardı.

Şövalye Paravain gerildi. Hayır! Böyle bir şey kesinlikle olmamalıydı. Asla!

Işığın Koruyucusu yine kısık bir sesle inledi. Ak saçları

terden sıırıslam olmuş, alnında biriken ter damlaları ışıktaki küçük birer gümüş top gibi parlıyordu.

terden sıırıslam olmuş, alnında biriken ter damlaları ışıktaki küçük birer gümüş top gibi parlıyordu.

terden sıırıslam olmuş, alnında biriken ter damlaları ışıktaki küçük birer gümüş top gibi parlıyordu.

terden sıırıslam olmuş, alnında biriken ter damlaları ışıktaki küçük birer gümüş top gibi parlıyordu.

terden sıırıslam olmuş, alnında biriken ter damlaları ışıktaki küçük birer gümüş top gibi parlıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Paravain bir bez parçasını içinde soğuk su bulunan kaseye daldırıp özenle sıktı ve ateş gibi yanan alnı soğutmak üzere bezi adamın alnına koydu.

"İyi" dedi ihtiyar adam. "Bu iyi geldi. Bana içecek birşeyler verebilir misin?"

"Elbette Efendim." Paravain elindeki bezi bir kenara bırakıp toprak bir bardağa sürahiden su doldurdu. Ardından ihtiyar adamı sol koluyla sırtına destek vererek yerinden doğrultup bardağı dudaklarına doğru uzattı.

Işığın Koruyucusu küçük yudumlarla suyu içti. Bardak yarıya kadar boşalınca tekrar çekti. "Sağ ol", dedi yaşlı adam. "Çok teşekkürler!" Paravain bardağı yan tarafa koyarken, ihtiyar adam da bitkin bir halde tekrar yastığa gömüldü. Odada bir an tam bir sessizlik oldu. Sadece mumların çıtırtısı duyuluyordu.

Hasta, genç şövalyeye yorgun gözlerle baktı, ama şövalye gözlerini adamın gözlerinden kaçırarak elindeki bezi tekrar suya daldırdı. Bezi Efendisinin alnına koymak için uzandığı sırada yaşlı adam Paravain'in kolunu sertçe tuttu.

"Yüreğinden geçenleri neden anlatmıyorsun?" diye sordu ElySION kırık bir sesle.

Paravain şaşkın bir halde Efendisinin yüzüne baktı. Uzun zamandır hizmetinde olduğu halde, Işığın Koruyucusu'nun onun düşüncelerini okuyabilmesine bir türlü alışmamıştı. Paravain her seferinde şaşırıyordu.

"Peki, tamam", dedi şövalye. "Mademki istiyorsunuz!" Bütün cesaretini topladı: "Kim ... kim söyledi bunu onlara?" diye sordu. "Onları bu büyük sırdan kim haberdar etti?"

Işığın Koruyucusu çok güçsüz olduğu halde öfkeyle başını salladı. "Ne budalaca bir soru!" diye karşılık verdi azarlayan bir sesle. Paravain dudaklarını ısırdı.

Ancak yaşlı adam bunu fark etmedi. "Zamanın başlangıcından beri nasılsa öyle" diye- sürdürdü konuşmasını. "Anne oğluna söyler, baba kızına. Onlarda da böyle hep."

Paravain başını kaldırıp gözlerini Efendisine dikti. Bakışlarında bir şaşkınlık vardı. "Ama ... ben ... ben anlamıyorum Efendim", diye kekeledi. "Bu mümkün değil, öyle değil mi? Sizin babanız, o ..."

"Sus, seni korkak!", diye susturdu Işığın Koruyucusu şövalyeyi; sesi öfkeden hafifçe titriyordu. Yattığı yerde güçlükle doğruldu. "Sus ve ışığın gücüne güven!" Sonra da bitkin bir halde yatağına gömüldü. Gözlerini kapadı ve bir süre sonra derin bir uykuya daldı.

Araba bir tepenin üzerinde yol alırken uzaktaki Ravens-tein Kalesi de görüldü. Çevredeki en yüksek tepenin üzerinde bulunduğundan uzaktan görülebiliyordu. Buna rağmen Ravenstein büyük bir kale değildi, etkili bir görünümü de yoktu; aksine küçüktü, ama göze çarpan bir konumdaydı. Yine de, yer yer sarmaşıklarla kaplı yapıda, bir kalede olması gereken her şey vardı: Yüksek burçlar, iner-kalkar bir köprü, kale hendekleri, korkunç zindanlar, karanlık siperler ve dolambaçlı dehlizler. Hatta, toprağın altında tam teşekküllü bir işkence hücresinin olduğu bile söyleniyordu. Ancak bu hücreyi şimdiye kadar hiçbir "Ravensteinli" -yatılı öğrencilere böyle deniyordu- görmemişti.

Adı çapulcuya çıkmış bir şövalye olan Reimar von
9*

Ravenstein, bu kaleyi onikinci yüzyılın ilk yarısında inşa ettirmişti. Burası onun evi, kötülüklerini sergilediği ve çevreye korku saldığı kalesiydi. Düşmanlarına karşı zalimce davranışları kadar uyruğundakilere karşı merhametsizliği de bir efsaneydi. Vergi ve haraçlar katlanılamayacak kadar yüksekti. Yoksulluk içindeki halkın elindeki son kuruşu dahi alırdı. Bu korkunç muameleye karşı durarlarsa acımasızca cezalandırılırdı. Yanlış bir söz hayatlarına malolabilir, ters bir bakış bir sürü adamın zindana atılmasına, burada işken-oeyle ölmesine yeterdi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

O zamanlar bunu kimse onun yüzüne karşı söylemeye cesaret edememişse de, Reimar von Ravenstein'a "Korkunç Şövalye" denmesine şaşırmmalı.

Ravenstein Kalesi yüzyıllar içinde defalarca yıkılmış ve yeniden inşa edilmişti. 1888'den beri de aynı addaki yatılı okulu barındırıyordu içinde. Bu yüzden de kimi onarım ve eklemeler yapılmıştı. Şövalyenin oturma odaları sınıflara dönüştürülmüştü, hizmetçi odalarında öğrenciler kalıyordu; şövalye salonu ise yemekhane olmuştu. Binanın bitişiğindeki, önceden ahır olarak kullanılan yer depo, bahçedeki küçük binalar da öğretmen lojmanı olmuştu. Sadece parktaki spor salonu birkaç yıl önce sıfırdan inşa edilmişti.

Kalenin etrafındaki geniş alan da değiştirilmişti. Burası, içinde bir basketbol sahası ve bir kay-kay parkuru da olan spor alanıyla birlikte muhteşem bir park haline getirilmişti. Park, kuzey-doğuda Cellat Ormanı denen vahşi bir ormanla birleşiyordu; güneyindeyse büyük bir göl vardı: Büyülü Gölü.

Sayelle uzayıp giden rampaya doğru saparken yerdeki çakıllar lastiğin altında gıcırdadılar. Hafif sola saptıktan son-

ra, ana girişin yakınında durdu araba.

İlk ders çoktan başladığından yatılı okulun önünde ne araba ne de öğrenci görünüyordu. Laura ve Lukas, ilk dersi kaçırdıklarına sevindiler.

Laura hiçbir şey söylemeden arabadan indi; sarmaşıkla kaplı ana binanın ön cephesine baktı. Sınıfların kapalı pencerelerinden boğuk sesler geliyordu.

Laura, arabanın kapısını kapadığında arkasında aniden bir köpek hırlaması duydu. Gırtlaktan çıkıyor gibi ve tehdit-kardı. Laura ürperdi. Hayatta en çok korktuğu şeylerden biri de saldırgan köpeklerdi. Küçük bir çocukken bir danua tarafından ısırılmışı. Aman aman bir yara almadıysa da, Laura o günden sonra köpeklerden korkmaya başlamıştı. Sıkıntıyla arkasına döndü. Ama hiçbir şey göremedi; ortalıkta tek bir köpek bile yoktu.

Sadece köpek biçiminde budanmış iki şimşir ağacı vardı.

Bu iki şimşir ağacı, rampanın başından ağaç ve çalı kümesinin bulunduğu yere kadar uzanan büyük çimenliğin tam ortasında duruyordu. Okul bahçivani Albin Ellerking onlara gözü gibi bakıyordu. Yusuvarlak göbekli bu ufak tefek adamın, uzun yıllar önce biçim kazandırdığı bu sanat yapıtıyla uğraşmadığı tek bir gün yoktu. Neredeyse her gün koca bahçivani makasını alır bu ağaççıkların arasına girer, uzamış dal ve yaprakçıkları milim milim budardı. Bu sayede bu harika iki ağaççık büyük köpek biçimini daima koruyordu.

Yatılı okula gelen ziyaretçilerin çoğu bu yeşil heykellere hayran hayran bakarlardı. Ama bunlardan korkan öğrenci de az değildi hani. Özellikle geceleri ya da sis bastırıldığı za-

1

man bu ağaç köpekler inanılmaz derecede gerçek görünürlerdi. Birkaç Ravensteinli, bunların ara sıra havladıklarına yemin billah etmişti: En azından alçak sesle hırlarlarmış.

Laura şu ana dek bunların deli saçması şeyler olduğunu düşünmüştü. Belki de bu tür zıryalıkları uyduran öğrenciler gizlice Cellat Ormanı'na gitmiş ve orada alkol içmişlerdi. Bu, en büyük yasaklardan biriydi; ama sırf bu yüzden de baştan çıkarıcıydı. Ormanın koruyucu örtüsünden yararlanıp bu yasağı çiğneyen bir iki Ravensteinli her zaman olurdu. Orman dönüşünde bu iki küçük ağacın önünden geçmek zorunda kalır ve alkolle uyuşan bilinçleri onlara muhtemelen bu kötü oyunu oynardı.

Ama şimdi aynı hırlamayı kendisi de duymuştu! Yoksa bu bir kuruntu muydu sadece?

Laura kendinden emin değildi. Çimenlerin üzerindeki iki yeşil köpeğe tekrar baktı. Orada hareketsizce duruyorlardı; tıpkı birer ağaç gibi. Ağaçların arasında Albin Ellerking durmuş; elinde bahçivani makası, sanat yapıtıyla uğraşıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Adam yaptığı işi bir an bıraktı, geriye dönüp dosdoğru Laura'ya baktı. Laura'nın kendisini gözlediğini hissetmişti sanki.

İlk bakışta, o yaştaki herhangi bir adamdan pek farklı görünmüyordu; kırklarında olmalıydı. Hoş, kemerli bir burnu, tuhaf bir şekilde sipsivri duran kocaman kulakları vardı. Kopkoyu yeşil gözleri de pek sık rastlanan cinsten değildi. Ama Albin Ellerking yine de halim selim bir etki yaratıyordu insanda. Karıncayı bile incitmeyecek birine benziyordu. Tabii sadece ilk bakışta geçerliydi bunlar. Laura, nedenini bilemese de, bu ağzı var dili yok adamın uzağından geçmeyi tercih ederdi.

Albin Ellerking'den hoşlanmazdı. Hele de Groll'den hiç.

Groll, bahçıvanın tarçın renginde erkek kedisiydi ve gözleri de tıpkı sahibinin o uğursuz gözlerine benziyordu. Hayvancağızın tek gözü vardı sadece. Diğerini yıllar önce dişi bir kedi uğruna yaptığı kavgada kaybetmişti. Groll, Albin Ellerking tarafından müthiş şımartıldığından yağ bağlamıştı ve bu yüzden de doğru dürüst koşamıyordu. Çoğunlukla adamın omzunda otururdu; tıpkı masallardaki büyücü kedileri gibi. Şimdi de Albin'in koca ayaklarının dibinde dolanıyordu.

Bahçıvan hâlâ karanlık gözlerle kıza bakıyordu. Bakışları kapkaranlık ve korkutucuydu.

Bana garezi mi var ne?, diye sordu Laura kendi kendine. Yoksa yanlış bir şey mi yaptım?

Çünkü Albin Ellerking, bina ya da parka zarar veren, ya da herhangi bir suç işleyen öğrencileri acımasızca okul yönetimine gammazlamakla ünlüydü. Neyse ki bu ihbarlardan genellikle bir sonuç çıkmazdı; okul müdürü Aurelius Morgenstern'in kendisi de katı yönetmelik hayranı olmadığından, çoğu olayda hukuk yerine vicdanım dinlerdi. Yine de hiçbir öğrenci Albin Ellerking'i incitemezdi. Çünkü o da en az okulun hademesi Attila Marduk kadar korkunç biriydi.

O da başka bir meseleydi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Laura hadi bırak artık hayal kurmayı da çantanı al!" diye seslendi Sayelle arabanın yanında sabırsızca beklerken.

Laura sırt çantasını almak üzere bagaj kapısına, Lukas'ın yanına gitti hızla. Hâlâ Boris-Becker-Wimbledon-Topuyla oynamakta olan kardeşini dürtükledi.

"Sen de duydun mu?" diye sessizce sordu Lukas'a.

"Neyi?," diye sordu Lukas topla oynamayı bırakıp.

TETER FREITKD

"Köpekleri", dedi Laura ve çantayı sırtına aldı. "Köpek hırlamasını." Lukas hiçbir şey söylemeden başını salladı ve acımağlı bir yüz ifadesiyle ablasına baktı.

Üvey anneleriyle vedalaşmaları kısa ve gönülsüzceydi... Kaçamak bir kucaklaşma ve soğuk bir "Hoşça kalın, haftaya görüşürüz!" der demez Sayelle arabaya bindi ve oradan hızla uzaklaştı.

Laura ve Lukas kadının arkasından bir saniye bile bakmadı. İki kardeş yan yana, giriş kapısına tırmanan geniş merdivenlere yöneldiler. En alt basamakta sağlı sollu iki büyük heykel vardı: Binanın girişinde nöbet tutuyormuş gibi duran, kartal kanatlı, ürkünç iki aslan. Merdivenin üzerinde kocaman bir saçak vardı, merdivenler bu saçak sayesinde yağmur ve kardan korunuyordu. Bu saçak bir taş sütun tarafından destekleniyordu.

Özel bir sütundu. Taşı uzun yıllar önce yontmuş olan adı sanı bilinmeyen heykeltıraşı sütuna böyle heybetli bir devin şeklini vermeye iten şeyin ne olduğu bilinmiyor. Gerçi bir beden olduğu kısmen anlaşılıyordu ve kesinlikle insansı bir orana sahip değildi; ama yine de sütunun bir dev heykeli olduğu su götürmezdi. Heykeltıraş, devin yüzündeki dostça bakan gözlere ve bıyık altından gülen ifadesine belli ki çok özen göstermişti. Bu sıcak yüz ifadesiyle taştan dev, beş metreye varan yüksekliğine rağmen korkutucu görünmüyordu. Tam tersine: Laura'ya göre heykel, öğrencileri ve Ravenstein Kalesi'nin konuklarını dostça karşılayan sevimli bir kapıcıydı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Basamakları çıkarlarken Laura kardeşine döndü. "Biri bunun için modellik etmiş midir acaba?"

"Ne için?"

"Şu sütun için." Laura devin yüzünü işaret etti. "Çok canlı görünüyor."

Lukas başını iki yana salladı.

"Heykeltıraşlar ve taş ustaları genellikle eskize bakarak çalışırlar", dedi Lukas hafif alçakgönüllü bir öğretmen edasıyla; bu ses tonu Laura'nın gücüne gider ve kimi zaman da öfkelenirdi. "Canlı modellerle çalışan ressamların aksine; ki bu durumda bu zaten mümkün olmazdı."

Laura kardeşinin ne demek istediğini anlamamıştı. "Neden?"

"Çok basit, Spar-Kiu", dedi Lukas sırtarak, "Gerçek bir devle karşılaştın mı yoksa sen?"

Laura'nın öfkeden soluğu kesildi. "Sen ... sen bir ... bir ..." Çaresizlik içinde uygun bir sözcük aradı. "... sen öküz kafalının birisin Lukas!" dedi öfkeyle; ama Lukas arkasını dönmüş, önüne bakıp kıs kıs gülüyor ve merdivenden yukarıya çıkıyordu. Kız tekrar başını kaldırıp taş devin yüzüne baktı ve dev, Laura'ya sol gözünü kırptı!

Haayırır!

Laura neredeyse çığlık atacaktı. Merdivenlerin ortasında kalakaldı; sanki yıldırım çarpmış bir halde öylece sütuna baktı durdu.

Kızın bu şaşkınca tepkisi Lukas'ın gözünden kaçmadı. "Ne oldu?" diye sordu hayretle.

"De ... de ... dev", diye kekeleyip sütunu işaret etti.

Lukas kızın bakışlarını takip etti. "Yine ne var, ne olmuş ona?"

"Ona ne mi olmuş?" Laura korkunç bir şüpheye kapıldı. "Ne yani, sen de görmedin mi?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Görmedim mi? Neyi görecektim ki?"

PETER FREITND

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura kardeşine söyleyip söylememe konusunda bir an kararsız kaldı; ama ardından bunun akıllıca bir iş olmayacağına karar verdi; Lukas nasıl olsa yine inanmayacaktı.

Hiç kimse inanmazdı!

Belki Kaja hariç.

Aceleyle toparlandı ve hızla merdivenleri çıktı. "Yok bir şey. Hadi gel!" diye seslendi kardeşine omzu üzerinden. "Yoksa orada mı kalmayı düşünüyorsun?"

Sınıfların bulunduğu koridorların ve yukarı katlara çıkan merdivenin kesiştiği büyük hol karanlıktı. Dar pencerelerden çok az ışık giriyordu, tavandan sarkan lamba da söndürülmüştü ve holün tam ortasında duran Noel ağacının ışıklanysa yanmıyordu. Baş hademe Attila Marduk tasarruf meraklısıydı. Bu yüzden bütün koridorların ışıkları ders saatlerinde söndürülürdü. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Laura ve Lukas holden geçerken ayak sesleri taş zeminde yankılandı; burunlarına fayans cilasının keskin kokusu çarptı.

Giriş kapısının tam karşısında kocaman bir yağlıboya tablo asılıydı. Tabloda, uzun beyaz elbise giymiş genç ve zarif bir kadın vardı; kadının ayakları dibinde ise kocaman siyah bir kurt yatıyordu. Kadının yüzü solgun ve üzüntülü görünüyordu. Öyle üzüntülü ki, sanki bu dünyada onu neşelendirecek hiçbir şey olamazmış gibi. Laura, eski öğrencilerden tablodaki kadının adının Silva olduğunu duymuştu. Bu derin üzüntünün kaynağı sözümona kötü bir kadere dayanıyordu.

Laura, resme öylesine baktı; resimdeki genç kadın ona kınayarak bakıyormuş gibi geldi birden.

Kız hızla silkindi ve kendine gelmeye çalıştı. Tabloya

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

tekrar baktığında, her şey eskisi gibiydi yine.

Başka türlü nasıl olabilirdi ki zaten?, diye düşündü Laura. Geriye bir tek kurdun uluması kalmıştı; o da olursa, aklımı hepten kaçırdım demek. Ama hayvancağız güzel sahibesinin ayaklarının dibinde hiç

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kıpırdamadan, kuzu gibi yatıyordu; gıkı çıkmadı. Hem nasıl çıkabilirdi ki? Laura derin bir soluk alıp yürümeye başladı.

Tablonun altında iki kardeşin yolu ayrılıyordu. Lukas sol tarafa, erkekler bölümüne yürüdü; Laura ise sağ taraftaki kızlar bölümüne. Lukas'ın aklına aniden bir şey geldi. "Laura, bekle bir saniye", diye seslendi.

Laura hayretle durdu; Lukas hızla yanına geldi. Sırt çantasını açıp içini karıştırmaya başladı. Az sonra, hediye kağıdına sarılı bir paket çıkardı. Hafif duraksayarak paketi ablasına uzattı.

"Az kalsın unuttuyordum", dedi. "Sana doğumgünü hediyesi aldım. Benimkini kabul edersin herhalde, öyle değil mi?"

Laura güldü ve şaka yollu bir tokat attı kardeşine. "Tabii ki ederim aptal! Babamın geri gelmesini sen de en az benim kadar istiyorsun!"

Laura hediyeği kardeşinin elinden aldı. "Teşekkür ederim! Hemen mi açayım, yoksa odamda açabilir miyim?"

"Odanda aç", dedi Lukas anlayışla. "İçinde ne olduğunu biliyorsun nasıl olsa!"

Laura onaylarcasma başını salladı. Tabii ki biliyordu ne olduğunu: "Harry Potter"ın yeni bölümü. Bunu okumayı çok istiyordu.

Neredeyse, babasının geri dönüşünü istediği kadar.

Bölüm 5 | Karanlık Güçler

arius Leander kendine geldiğinde, bütün acılarını tekrar hissetti. Sırtı cehennem gibi yanıyordu; yanağından aşağıya ince bir lav akıyordu sanki. Son gece, zindan bekçisinin indirdiği dehşetli kırbaç darbeleri derisini parçalamış, yüzü kan revan içinde kalmış, sırtı ise alev alev yanan koca bir yaraya dönüşmüştü. İyi yürekli bir hizmetçi kız kendisine merhametli davrandığı için şanslı sayılırdı. Gardiyan sonunda dövmeği bırakıp onu kaderine terk,edince, hizmetçi kız sessizce gelip onun yaralarıyla uğraşmıştı. Kam durdurarak yaralan temizlemiş, sonra da üzerlerine merheme benzeyen bir bulamaç sürmüştü. Marius bunun ne mene bir şey olduğunu sorduğunda, bunun ilaç ve şifalı otlardan özel bir karışım olduğunu, yaraların

iltihaplanmasını engellediğini söylemişti sessizce. Yaraların iltihaplanması, mutlak ölüm demekti çünkü. Marius'un, bilincini kaybetmeden önce anlayabildiği son şey bu olmuştu.

Marius Leander iç geçirdi. Kadının söylediklerini düşündü tekrar. Tıp bilgisi çok az olsa da, bu zindanda enfeksiyon tehlikesinin ne kadar büyük olduğunu anlamak için doktor olmak gerekmiyordu.

ı m

Ölümcül bir tehlike kadar büyük.

Karanlık Kale'nin mahzenlerinin derinliklerindeki bu penceresiz zindanda, Kara Güçler tarafından neredeyse bir yıldır hapis tutuluyordu. Hapsedildiği basık oda nemli ve pisti; ayrıca haşere kaynıyordu. Pire, tahtakurusu, hamamböceği ve örümcekler gündüzleri; lağım fareleri ve sıçanlar da ona geceleri arkadaşlık ediyordu. Sadist bekçinin açtığı yaraların enfeksiyon kapması kaçınılmaz görünüyordu. Marius Leander'in tek umudu, kızın hazırladığı gizemli karışımın gerçekten etkili olmasıydı. Ama bunun artık pek de önemi yoktu anlaşılın. Dayağın sonuçlarına katlansa bile, bedeni bu zindanda muhtemelen canlı canlı çürüyecekti.

Hem onu kim kurtarabilirdi ki?

Marius tekrar yüksek sesle inledi. Ne zamandır böyle bilinçsiz yattığını bilmiyordu. Hücresi sürekli loş olduğundan zaman kavramını yitirmişti. İlk zamanlar sık sık midesini bulandıran ve kendisini çok kötü hissetmesine yol açan o iğrenç kükürt kokusunu bile duymuyordu artık. Ama zindanın dayanılmaz nemli sıcaklığı onu hâlâ çok zorluyordu. Herhalde buna asla alışamayacaktı. Yüzünden şıpır şıpır terler akıyor, göğsünde acı veren bir baskı hissediyordu. Zar zoi nefes almaya çalıştı. Kupkuru dili keçeleşmiş eski bir çorap gibiydi. Susamıştı, çok susamıştı. Demir parmaklıkların yanındaki tahta masanın üzerinde duran kupada su olabilirdi hâlâ.

Marius Leander, çürük hasırla kaplı döşeginde inleyerek doğruldu. İlk anda bütün bedenini koca bir acı yumağı olarak hissetti. Her bir lifi adeta cehennem ateşiymiş gibi yanıyordu. İlk adımını atar atmaz

ağrısı azalır gibi oldu. Dikkatli ve zahmetli adımlarla masaya doğru ilerledi. Çıplak ayak-

PETER FREUNI)

lan, taş zeminde yavaşça sürünürken ses çıkarıyordu; sağ ayağının üzerine bir örümcek tırmandı, o sırada bir sıçan da telaşla oradan oraya koşuşturduktan sonra deliğine girip kayboldu.

Hücre, koridordan kol kalınlığındaki demir parmaklıklarla ayrılıyordu. Hücrenin kapısı çift kilitle korunuyordu. Kaçmak imkansızdı; üstelik Marius Leander sürekli gözetim altındaydı. Hücrenin karşısındaki duvarda, bütün koridoru aydınlatan, hücrenin büyük bir kısmına loş ışık veren bir meşale yanıyordu. Meşalenin altında küçük bir masayla iki tane tahta tabure vardı; bu taburelerde çoğu zaman iki zindan bekçisi otururdu. Oysa masada sadece irikıyım bir adam uyukluyordu şimdi.

Sol ayağı hafif topallayan arkadaşı büyük ihtimalle diğer hücreleri denetliyor, her şeyin kontrol altında olduğundan emin olmak istiyordu. Tabii bütün bunlar Marius Leander'in tahminiydi sadece. Çünkü başka tutuklu olup olmadığını, varsa da kaç tane olduğunu bilmiyordu. Yandaki hücreler kesinlikle boştu, çünkü hiç ses duymamıştı. Uzaktaki hücrelerin durumunu bilmiyordu. Gerçi bir gece korkunç çığlıklar duymuştu, bunu hatırlıyordu; ama bu çok uzun zaman önceydi. O günden beri de sessizlik hakimdi.

Ölüm sessizliği.

Bekçi, hücredeki hareketliliği sezmiş olmalıydı ki, başını kaldırıp bir an şüphelendi ve üç gözünü tutuklunun üzerine dikti. O da tıpkı arkadaşı gibi bir Üçgöz'dü. Alnının ortasında üçüncü bir göz vardı. Diğer iki göz ne zaman kapalı olsa, bu üçüncü göz hep açık olurdu; böylece bekçi uykudayken bile tutukluyu gözetim altında tutabilirdi. Kara Güçler bu Üçgöz'leri genellikle bekçi olarak kullanırlardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Ya da ordu sefere çıktığında gözcülük yaparlardı. Marius, bu Üçgöz'lerden biriyle ilk karşılaştığında müthiş korkmuştu; ama zamanla bu bakışlara alıştı.

Üçgöz'ün normal gözleri kurbağa gibiydi; altlarında kocaman gözyaşı torbası vardı; gözkapaklanysa neredeyse hiç fark edilmiyordu. Marius adama "Patlak Göz", sakat arkadaşına da "Topal Bacak" adını vermişti; bu şekilde kendisine her gün arkadaşlık eden bu iki zindan kölesinin birer adı olmuştu. Çünkü önceden tanıştırmamışlardı.

Patlak Göz asık suratla Marius'a baktı. Tutuklunun sadece su içmek istediğini görünce rahatladı. Çarpık burnunun altından pis pis sırttı. Sonra da başını çevirip can sıkıntısıyla önüne bakmaya devam etti.

Ama Marius yine de temkinliydi: Patlak Göz'ün, üçüncü gözüyle, her hareketini izlediğinden emindi. Sonuçta bu üçüncü göz diğer ikisinden bağımsızdı ve aynı anda iki farklı yöne hareket edebiliyordu.

Marius, üzerinde sürahinin durduğu masaya ulaştı sonunda; sürahiye iki eliyle kavrayıp zar zor dudaklarına götürdü. Sonra hırsıyla içmeye başladı.

Su! Soğuk su gibisi yoktu.

Susuzluğunu giderdikten sonra kendini daha iyi hissetti. Sırtındaki yangın hâlâ devam ediyordu, ama acıya katlanacaktı. Buna mecburdu! Vazgeçemezdi; aksi halde kaybeder, buradan canlı çıkamazdı. Kendisine işkence edenlere bu zevki kesinlikle tattırmak istemiyordu. Sonuçta Laura'nın da kendisinin yardımına ihtiyacı vardı.

Laura.

Düşündüğü şeyler acı veriyordu.

O gece ona söylediklerimi umarım anlamış ve aklında

TETER FREUHD

tutmuştur! Keşke biraz daha zamanım olsaydı! Bu lanet bekçi telepati kurduğumu daha geç fark etseydi ya! Sadece birkaç dakika - o zaman Laura'ya Kısıknefes'i, yani Fısıldayan Sis'i nereye

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

sakladığımı açıklayabilirdim. Kısıknefes olmadan Mezar'a gizlice giremeyecektir. Asla! O zaman da görevini yerine getiremeyecek ve her şey kaybedilecek.

Marius Laura'nın odasına yaptığı bu kısa ziyaret sırasında neyi ne kadar anlattığından tam olarak emin değildi. Yeterince bilgilendirebilmiş miydi acaba? Laura'nın doğru adım atmasına yarayacak yeterince ipucu verebilmiş miydi acaba? Ne kadar düşünürse düşünsün, Üçgöz'lerin kanlı kırbaç darbeleri yüzünden trans halinin bozulup telepatik yolcuğu aniden kesilmeden önce kızma neler söylediğini tam olarak hatırlayamıyordu.

Laura'yı yeniden ziyaret etmeyi denese miydi; bunu yapabilir miydi acaba? Kesinlikle -Topal Bacak onu öldüresiye dövse de. Laura, görevini ne olursa olsun yerine getirmeliydi. Sonuçta, dünyanın ve Aventura'nın da kaderi buna bağlıydı!

Ne var ki, Patlak Göz ve Topal Bacak öncesine oranla çok daha sıkı gözetliyorlardı artık. Ama bunu bir kez başar-dıysa, ikinci kez neden başaramasın? Kesinlikle denemek zorundaydı!

Marius Leander bunları düşününce kendini daha da iyi hissetti. Özellikle de iki üçer gözlü zindan kölelerini nasıl aldatabileceğini keşfettiği zaman. Evet; aynen böyle yapmalıydı!

Dehlizin derinliklerinden gelen tok ayak sesleri işitti; hızla yaklaşıyordu. Patlak Göz taburesinde sıçradı ve hazır ola geçti. Demir parmaklıkların önündeki Marius Leander hey-

LAUKA - AVENTERRA'NTN SIRRI

can içinde parmaklıkların arasından bakıyordu. Dehlizin loş karanlığında dosdoğru hücrelerine gelen üç karaltı fark etti. Birincisi, uzun boylu bir adamdı. Uzun siyah pelerinine rağmen olağanüstü güçlü olduğunu ve adaleli bir bedeni olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Önüne çıkan bütün engelleri aşmaya alışkın enerjik adımlara sahip bir adam. Elindeki meşale sadece yolu değil, çehresini de aydınlatıyordu. Kartal burunlu, asık suratlı, ince dudaklı yüzü bir ölününki kadar bembeyazdı; ama gözleri kıpkırmızı yanıyordu. Marius Leander bu adamla daha önce hiç

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

karşılaşmamıştı. Ancak hemen sonra, adamın belindeki kılıcı görünce, kim olduğunu anladı: Borboron; bu Kara Prens'ti -Kara Ordu'nun güçlü komutanı.

Laura, ana binanın üçüncü katındaydı. Oda küçük, ama sevimliydi; ve Ravenstein'daki bütün odalar gibi iki kişilikti. Kapının sağında ve solunda yataklar, dolap ve kütüphane vardı; pencerenin önüne çalışma masası konmuştu. Yanında da iki sandalye duruyordu. Film afişleri, film ve müzik grubu yıldızlarının posterleri, balina ve yunus resimleri duvarın boş kısımlarını doldurmuştu.

Laura odaya girdiğinde onu, radyoda bağırarak Madon-na'nın sesi karşıladı: "Bye, bye, Miss American Pie..." Kıvrık, kırmızı saçlı tombul bir kız, duvarın yanındaki yatağa yüzüstü uzanmıştı. Başını kalın bir kitaba gömmüş, ayaklarını da müziğin ritmine uydurarak sallıyordu. Yırtık yıldızlı kağıdın üzerinde duran çikolata parçasına uzanarak büyük bir parça kopardıktan sonra ağzına attı.

Laura'nın gülesi geldi. Kız arkadaşı Kaja, her zamanki gibi yine en sevdiği şeyle meşguldü - okumak ve yemekle.

"Hey, Kaja!" diye seslendi.

Kaja -aslında adı Katharina'ydı, arna herkes Kaja derdi-arkasma döndü. Solgun ve çilli yüzünde bir gülümseme belirdi. Dudağıyla çenesine çikolata bulaşmıştı. Yanaklarını şişire şişire çikolata yerken bir yandan da anlaşılmayan sözcüklerle bağırıyordu: "Vey, Vauuuuu!"

Laura arkadaşının selam verdiğini hemen anladı.

Kaja kitabı kapadı, sırtüstü döndü ve yattığı yerden güçlükle doğrulabildi. Laura'ya doğru gelirken ağzındaki çikolatayı yuttu, sonra ellerini Laura'ya doğru uzattı.

"Doğumgünün kutlu olsun!" dedi. Parmak uçlarında yükselerek Laura'ya uzun uzun sarıldı -Laura ile aynı yaşta olmasına rağmen, ondan bir baş kısaydı- ve yanağına ıslak bir öpücük ve büyük bir çikolata lekesi kondurdu. Laura yanağını silerken, Kaja tekrar yatağına yöneldi ve etajerin çekmecesini açıp şık bir hediye paketi çıkardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Işıltılı bir gülümsemeye arkadaşının yanına gelip "Bu sana Laura!" dedi. Ancak odanın ortasında duran kışık botları göremediğinden ayağı takıldı. Paket elinden fırlayıp La-ura'nın ayaklarının dibine düştü.

Kaja utangaç bir sırıtmayla "Aahh!" dedi.

Laura başını belli belirsiz sağa sola salladı. Bir insan nasıl bu kadar sakar olabilir! diye düşündü.

Kaja'nın sadece sol eli değil, sol ayağı da iki taneydi sanki. Laura onunla dört yıldır odasını paylaştığı ve bu süre zarfında Kaja Laura'nın sevgisini kazandığı halde, yaptığı sakarlıklara her seferinde şaşırıyordu. Herhangi bir şey söylemeden eğilip paketi aldı. Bir kitaptı.

"Gelin Prenses", dedi Laura. "Nefis!"

Kaja da Laura gibi sürükleyici hikayelere tutkundu. İster

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

macera ya da fantastik roman, isterse hikaye, masal ya da efsane olsun; eğer bir kitap gerilim vaat ediyorsa, ikisi de her şeyi unutulabilirdi. Son ders yılında böyle şeyler çok sık oldu. Bu türden kitapları ders kitaplarından daha çok severek okumanın cezası gecikmedi: ikisi de derslerin ucunu kaçırdı ve sınıfta kaldı.

Kaja beklenti dolu gözlerle arkadaşına baktı. "Umarım hoşuna gitmiştir."

"Hem de nasü", dedi Laura, "bunu ne zamandır okumak istiyordum. Ancak yeminimizi biliyorsun: Bu yıl dersler her şeyden önce gelecek!"

Kaja onaylarcasına başını salladıysa da, yüzünde en ufak bir coşku belirtisi yoktu. Laura hediye paketini açtı, sırt çantasını ve anorağını çıkarıp eşyalarını dolabına yerleştirirken kıvrıkcık saçlı kız zar zor duvar kenarındaki yatağına tırmandı; sırtını duvara dayayıp oturdu ve beklentiyle arkadaşına baktı. "Hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu nefes nefese. "Hadi anlat!"

Laura arkadaşına kaygılı bir bakış fırlattı. Azıcık bir hareket bile kızın soluk soluğa kalmasına yetiyordu. Kaja her zamanki gibi Kambur

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

balina posterinin tam altına oturmuştu; kafasının hemen üzerinde asılı duran neşeli bir balina suda dönüş hareketi yapıyordu. Kaja bir balina düşkünüydü. Sınıfta birkaç kişi, kızın bu heybetli deniz hayvanına olan düşkünlüğünü kendisinin de tombul oluşuna bağlıyordu. Bu son derce kinci ve abartılı bir iddiaydı Laura'ya göre. Kaja'nın balinayla en ufak bir benzerliği yoktu, bu mikrop öğrencilerin iddia ettiği üzere - olsun da mini minnacık olsun.

"Hadi anlat ama!" diye homurdandı Kaja sabırsızca. "Ko-PETER FREUNB

ca iki gün birşeyler yaşamışsındır elbet, öyle değil mi?"

"Eee", diye geveledi Laura. "İyi geçtiği söylenemez. Her zamanki gibi kötü işte. Üvey annemiz yine sinirliydi - gerisini sen düşün-. Bu kez de bir kantat konserine götürmeye kalktı bizi!"

"Hayır, olamaz!"

"Gerçekten! Tuhaf değil mi?"

Kaja başıyla hızla onayladı. "Annenizin size yaptıklarını düşündükçe, bizimkilerin bana zaman ayıramamalarına adeta seviniyorum", dedi.

"Belki de haklısın", diye karşılık verdi Laura dalgın bir ifadeyle. "Ve tabii ki yine kavga ettik; her zamanki gibi. Gördüğün gibi, son derece normal bir hafta sonu geçirdim."

Ama aklına bir şey daha geldi. "Dün atla gezintiye çıktığım sırada ..." Laura duraksadı. Başından geçenleri Ka-ja'ya anlatsa mıydı acaba? Ya da gece olanları? Sonra da taş devin ...?

En iyisi anlatmamak!

Lukas ve Sayelle'in aksine, arkadaşı ona kesinlikle inanırdı. Hem de her sözcüğüne; Laura bundan adı gibi emindi. Ancak hemen ertesi gün okuldaki herkes en küçük ayrıntısına kadar öğrenirdi anlattıklarını. Kaja ne kadar sevimli ve ne kadar güvenilirde olsa, sır tutmasını pek beceremezdi. Laura'nın başından geçenleri sözcüğü sözcüğüne herkese anlatırdı. Laura ise bunu kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden de susmayı tercih etti. En azından şimdilik.

"Atla gezerken ne oldu ki?" diye üsteledi Kaja.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Eee" diye kekeledi Laura. "Eee ... sadece ... Sturmwind ... o ..."

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

"Eee, ne?"

Laura harıl harıl neler uydurabileceğini düşündü. Sonunda masum bir yalan uydurdu.

"O, ... o nalinın birini düşürdü! Bu yüzden de aksamaya başladı; beni az kalsın sırtından atacaktı!"

"Yapmadı ama, öyle değil mi?" diye sordu Kaja yüzünü hayal kınıklığıyla buruşturarak.

Laura başını iki yana salladı. "Hayır", dedi apar topar ve arkadaşının dikkatini başka yöne çekmek için, "Söyle bakalım, Ravenstein'da ne var ne yok? Sen ne yaptın hafta sonu?" diye sordu.

Kaja yanıt veremeden Laura'nın gözü saate takıldı. "Üf! Amma da geç olmuş! Dersten önce hemen Morgenstern'i görmeliyim!" diyerek hızla ayağa kalkıp odadan çıktı.

Kaja arkadaşının arkasından bakakaldı. Laura'nın bugün neden böyle tuhaf davrandığını anlayamamıştı. Her zamankinden çok farklıydı. Üstelik bugün onun doğumgünüydü.

Garip, diye düşündü Kaja. Nedenini bilmese de bir tuhafılık olduğundan emindi.

Yolunda gitmeyen birşeyler vardı.

Kara Prens ve beraberindekiler, hücrenin önüne geldiler. Marius diğer iki karaltıyı da görüyordu şimdi. İçlerinden uzun olanın kadın olduğunu görünce şaşırdı. Üzerindeki daracık, zümrüt yeşili elbiseyle bir kertenkeleyi andırıyordu. Sarı gözlerinin içindeki çizgi halindeki ince gözbebeği de sürüngenlerinkine benziyordu. Kapkara saçlarının çevrelediği solgun yüzü hiçbir duyguyu belli etmeyecek kadar katıydı.

Yanında duran adam, üzerindeki erguvan rengi peleri-

!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

nin kapüşonunu yüzüne kadar indirdiğinden, gölgede kalan yüzü seçilemiyordu. Marius Leander, korkudan neredeyse ölecekti; çünkü böyle kapüşonlu pelerini sadece şu ünlü Fhurhur'ların giydiği geldi aklına. Bu kara büyücülerin elinde sonsuz bir güç vardı ve etraflarına korku saçıyorlardı.

Tanrı aşkına; Kara Prens yanında neden bir Fhurhur getirdi ki şimdi? Borboron, Patlak Gözün hücrenin kapısını açması için göz kırparak işaret etti; Üçgöz, elleri titreyerek anahtarı kilide soktu. Demir kapı gıcırdarak açıldı, ziyaretçiler içeri girdi. Kara Prens Marius'un önünde durdu; meşaleyi uzatarak işkence izleriyle dolu yüze baktı. Gözleri ışıktan kamaşan Marius bir adım geri çekilerek gözlerini kırıştırdı. Kara Prens onu incelerken, renksiz yüzünde hiçbir hareket veya acıma belirtisi yoktu. Ardından, kapıda bekleyen Patlak Göz'e şöyle bir bakış attıktan sonra tekrar tutukluya döndü.

"Seni uyarımdılar mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Marius cevap vermedi. İki zindan kölesi Marius'u, telepati kuracak olursa, en korkunç cezayı vermekle tehdit etmişlerdi tabii ki. Ama bu, yediği barbarca dayağı mazur göstermezdi yine de. Ayrıca, böyle kaba saba yabancılarla senli benli olmaktan da nefret ederdi.

"Susmaya kararlısın, öyle mi?" diye sürdürdü Borboron. "Pekala, nasıl istersen. Öyle hemen pes etmeni beklemiyordum zaten. Bu iki uyuşuk da senin işini kolaylaştırma-dı değil; üstelik de bu gece böyle bir deneme yapacağın konusunda uyarılmışlardı." Gösterişli bir şekilde göğüs geçirdi. "Aynı hataya bir daha düşemeyecekler."

Kara Prens sırttı. Marius, Patlak Göz'ün beti benzinin attığını fark etti. Üçgöz, diğer pek çok türdeşi gibi düşük zekalı biriydi, ama yine de bu iğneli sözün kendisi ve arkadaşı için ölüm cezası anlamına geldiğini kavramıştı.

"Senin itaatsizliğin de elbette cezasız kalmayacak!" diye sürdürdü Kara Prens, Marius'a dönerek. "Her ne kadar -" sözünü keserek sırttı- "sana teşekkür etmemiz gerekiyorsa da; ne de olsa insan

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yıldızı'na yaptığın gezintiden geri dönerken bize bir hediye getirdin."

Marius, Borboron'un söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Hediye mi? diye düşündü. Ne hediyesiydi bu?

Kara Prens, yanında duran kadına döndü. "Ona bunu göstermek ve bu değerli hediye için ona teşekkür etmek istemez misin Syrin?"

Kadın, Kara Prens'e bakıp aynı şekilde sırttıktan sonra Marius'a doğru yaklaştı. Elbisesinin en üst düğmesini açıp yakasını kenara çekti; Marius, kadının boynundaki süsü gördü. Ucunda altından küçük bir çarkın asılı olduğu gümüşten basit bir zincirdi bu.

Marius, Zaman Çarkı'nı görür görmez, nasıl korkunç bir hata işlediğini anladı. Elinde olmadan bir iki adım gerileyerek acıyla inledi. Ah, hayır! Telepatik yolculuk sırasında hiç eline almamalıydı bu zinciri!

Ölü yüzlü, kertenkeleye benzeyen kadın, Marius'a soğuk bir ifadeyle baktı. San sürüngen gözlerinde alaycı bir parıltı belirirdi. "O kadar üzülme", dedi alay edercesine. "Kızın bu zincir olsa da başaramazdı zaten görevini. Asla!" Marius'a iyice yaklaşıp sivri çenesini uzatarak gözlerini adama dikti. Tekrar konuşmaya başladığında sesi bir yaban kedi-sininki gibi tısladı. "Zaman Çarkı, benim elimde senin piç

kurusu kızının elinden daha emin bir yerde sayılır, hiç merak etme; bana sonsuz yararı olacak!"

Marius düşüp bayılmak üzereydi. Olabilecek en kötü şey olmuştu - Laura'ya, araştırması sırasında yardımcı olacak zincir Kara Güçler'in eline düşmüştü ve buna kendisi sebep olmuştu.

Bütün suç kendisindeydi.

Uğursuz kadın, adamın kendi kendini suçladığını anlayınca pis bir kahkaha attıktan sonra Borboron'a yer vermek üzere kenara çekildi.

Kara Prens alaycı bir gülümsemeye Marius'u süzdü. "Bize paha biçilmez bir hizmette bulunmuş olabilirsin, ama kızınla yeniden temas kurmak için ikinci bir telepatik girişimde bulunma riskini göze alamayız tabii."

Marius iyice öfkelenmişti. Lanet olası köpek! Aklından geçenleri okumakla kalmıyor, ümitsizliğinden de haz duyuyordu! Marius, Kara Prens'in boynunu yakalamamak için kendini zor tuttu. Ancak bu intihar olurdu. Kendim zorlayarak sakinleşip kırmızı gözlerin keskin bakışı karşısında kırırdamadan bekledi.

"Yani beni ... öldürecek misiniz?" diye sordu.

Kara Prens hırıltılı bir kahkaha attı. "Hayır. Seni öldürmek isteseydik, bunu çoktan yapardık. Günün birinde işimize yarayabilirsin. Örneğin rehin olarak. Senin piç kurusu olur da başarırsa mesela - gerçi bu imkansız ama, yine de ne olur ne olmaz. Sizin İnsan Yıldızı'nda nasıl derler: Tedbiri elden bırakmamalı, öyle değil mi?"

"Ne ... ne yapacaksınız bana?"

"Bunu tahmin edemiyor musun? Sahiden? Ölüm Katılığ'ını duyduğundan eminim!"

Marius Leander yıldırım çarpmış gibi sarsıldı.

Ölüm Katılığı/

Elbette - elbette duymuştu bu korkunç işkenceyi. En kötü ölümden daha kötüydü. Marius Leander, Fhurhur'un buraya neden geldiğini de anlamıştı şimdi. Bir insanı Ölüm Katılığı'na ancak Fhurhur'lar sokabilirlerdi. Gerçi Marius bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu, ama bu sürecin sonuçlarından haberdardı: Ölüm Katılığı'na sokulan bir insan kesinlikle hareket edemezdi; hiçbir organı, hiçbir kası, en küçük lifi bile. Bununla birlikte, bilinci ve algısı uyanık olurdu. Dışarıdan bakan birine ölümcül bir komadaymış gibi görünürdü. Ölmenin bile işe yaramayacağı kötü bir son. Çünkü Ölüm Katılığı'nda olanlar asla ölemezler. Eğer tam zamanında bir panzehirle kurtarılamazsa, uyanık bilinci, zamanın sonuna kadar bu

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

zindanda bedeninde kilitli kalırdı. Ancak panzehiri de sadece Fhurhur'lar biliyordu.

Fhurhur, Marius'a doğru bir adım attı. Marius, kara büyücünün kırışık yüzünü görebiliyordu. Sarı derisi yaşlılık lekeleriyle doluydu.

"Döşeğe uzan!" dedi büyücü kısık bir çığlıkla.

Marius duraksadı.

"Ne diyorsa onu yap!" diye emretti Kara Prens ve şaşırtıcı bir yumuşaklıkla sürdürdü konuşmasını. "Bu senin iyiliğin için, inan bana!" Sanki birden acımişti tutukluya.

Marius Leander bir an duraksadıktan sonra hücreesindeki döşeğe gidip uzandı. Fhurhur adamı takip etti. Pelerininin altından, içinde zehir yeşili bir sıvıyla dolu bir karafaki çıkarıp kapağını açtı.

"Ağzını aç!" diye emretti büyücü.

Marius itaat etti. Fhurhur ona doğru eğilip karafakideki

TETER FREITND

yeşil sıvıdan diline iki damla akıttı.

Tatsız bir sıvıydı. Hiçbir bir tadı yoktu. Birkaç saniye sonra Marius bütün bedenine sıcaklık yayıldığını hissetti; bir anda hareket edemez oldu. Kolunu kaldırmak istedi, ama kolu beyinden gelen emre uymuyordu; ayaklan da öyle. Bütün organları felç olmuştu sanki; en küçük bir hareket bile mümkün değildi. Bilinci tümüyle yerinde olduğu halde, bedeni taş gibi katılaşmıştı. O dayanılmaz ağrıları yok olmuştu gerçi; ama Marius buna fazla sevinemiyordu; çünkü aklından geçen şey ona bedensel işkenceden daha fazla acı veriyordu: Artık Laura'ya yardım edemezdi!

Laura sekreterin kapısını çaldı, ama cevap alamadı. Kapıya tekrar vurdu - yine cevap yok.

Kapı kolunu dikkatle çevirdikten sonra kapıyı yavaşça açıp odaya göz attı - oda boştu. Okul sekreteri bayan Pieselstein yerinde değildi. Masası boştu. Pieselstein'in adı tabii ki Pieselstein1 değildi. Asıl adı bayan Priese-Stein'di. Fakat sekreter olarak işe başladığı günden itibaren Ravens-teinliler ona bu lakabı takmışlardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lanet olsun!. Pieselstein orada değilse, Profesör Mor-genstern'den benim için randevu da alamaz!

Bu yaşlı ve mizahtan zerre kadar anlamayan kadının en öncelikli görevlerinden biri de işte buydu. Saldırgan bir cehennem köpeği gibi, kimsenin haber vermeden veya izin almadan sekreterliğin arkasındaki müdür odasına girmemesi için burada nöbet tutardı. Pieselstein sıradan bir okul sekreteri değil de sanki, büyük kutsal bir mekanın hoşgörüsüz bekçisiymiş gibi davranırdı.

1) Çişli taş Ç.N.

Laura tam kapıyı kapatmak üzereyken aklına bir fikir geldi: Pieselstein burada değilse, Morgenstern'in yanına gitmesine de engel olamazdı!

Laura usulca sekreterin odasına girdi, aceleyle odayı geçti ve müdür odasının büyük meşe kapısına ulaştı!

Kapıyı hafifçe çaldı. Sonra bir daha, ama bu kez daha güçlü.

"Girin!" diye yanıtladı karanlık bir ses.

Laura kapıyı açıp geniş odaya girdi.

Hoş bir sıcaklık çarptı yüzüne. Büronun iki duvarı da tavana kadar içi tıka basa kitap dolu kitaplıkla kaplıydı. Diğer iki duvar da yarısına kadar koyu renk meşe lambriyle kaplıydı, kaplamanın üzerineyse pütürlü bir dokuya sahip ince serpmeye sıvanmıştı. Bir zamanlar rengi herhalde beyazdı; ama zamanla kararmıştı. Duvarlarda, şimdiye kadar yatılı okulda müdürlük yapanların yağlıboya portreleri asılıydı; resimdeki insanlar capcanlı görünüyordu.

Büronun ortasında kocaman, gösterişli ve yine meşeden yapılmış bir çalışma masası duruyordu; arkasında da - hayır, Laura'nın görmeyi umduğu okul müdürü Profesör Au- relius Morgenstern değil, Dr. Quintus Schwartz oturuyordu.

Dr. Schwartz, Laura'nın kimya ve biyoloji öğretmeni ve aynı zamanda Ravenstein müdür yardımcısıydı. Kız masaya doğru yaklaştığında, adam okumakta olduğu yazıdan başını kaldırıp Laura'ya baktı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Dr. Quintus Schwartz, elli yaşını aşmıştı, ama hâlâ çok genç görünüyordu. Yüz hatları, Laura'nın tarih kitaplarından bildiği Roma imparatorlarını andırıyordu. Dr. Schwartz'ın teni her zaman hafif bronzdu; tek ak teli olma-

yan siyah saçları son moda kesilmiş, özenle taranmıştı. Qu-intus Schwartz, oldukça sempatik bir görünümüne sahip olabilirdi, tabii simsiyah gözleri karşısındakini delip geçecekmiş gibi bakmıyor olsaydı.

Laura müdürün odasına girdiğinde, öğretmen pek şaşırmış gibi davranmadı.

"Laura Leander mı?" diye sordu nazik bir gülümsemeye, bu arada dişleri göründü. Dişleri tıpkı televizyon rek-lamlardaki gibi beyaz ve düzgündü. "Senin için ne yapabilirim Laura?"

"Eee ... şey", diye kekeledi Laura. "Aslında ... aslında ben Profesör Morgenstern'i görmek istemişim. Burada değil mi?"

"Hayır," dedi Dr. Schwartz başını hafifçe iki yana sallayarak. Sonra odada bir şey arıyormuş gibi sağa sola bakındı. "Yoksa var da ben mi görmüyorum?" Sesindeki ince alay anlaşılacak cinsten değildi.

"Profesör Morgenstern nerede peki?"

"Değerli meslektaşım dünden beri hasta", dedi Quintus Schwartz. Laura adamın yüzündeki gülümsemeye şaşırdı. "Ve sen sormadan söyleyeyim Laura - hayır, doktor hastalığının ne olduğunu bilmiyor." Laura endişe içinde adama baktı. "Peki ... kötü mü?"

Dr. Schwartz omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Dedim ya - doktor henüz ne olduğunu anlayamamış. Mesai arkadaşım Morgenstern son günlerde çok halsizdi, bu yüzden de kendisine yatak istirahati verildi. İyileşinceye kadar da işlerini ben yürüteceğim."

Laura yutkundu. Bu durumdan rahatsız olmuştu; bir an yere baktı.

LAURA - AVENTERRA'NIN

"Sana yardım edebilir miyim Laura?" diye sordu müdür yardımcısı odadaki sessizliği bozmak istercesine. Yüz ifadesi pek tekin değildi.

"Hayır, hayır! Elbette hayır. Ben ... ben Profesör Mor-genstern'i ziyaret edebilir miyim?"

Quintus Schwartz başını iki yana salladı. "İmkansız! Yanma sadece doktor ve Mary Morgain gerebiliyor. Bayan Mary derslerden artakalan zamanda onunla ilgileniyor."

Hiç değilse emin ellerde, diye düşündü Laura.

Bayan Mary Morgain okulun İngilizce ve Fransızca öğretmeniydi ve bütün öğrenciler tarafından sevilirdi. Çoğu, genç kadına adeta tapardı ve Laura da onu her şeyden çok severdi. Öğretmen, yumuşak ve son derece yardımsever bir kadındı ve öğrencilere karşı hep adil davranırdı. Bayan Morgain, Aurelius Morgenstern'e kesinlikle iyi bakacaktır.

"Belli mi peki, Profesör'ün ne kadar ...?"

"Hayır Laura. Şu anda bunu kimse bilmiyor."

Elbette, diye düşündü Laura. Hem nasıl bilinebilirdi ki zaten? Henüz hastalığın ne olduğu bile bilinmiyordu.

Laura, vedalaşmak için Quintus Schwartz'ın yüzüne bakınca, adamın, Profesörün işine sanki kısa sürede dönemeyeceğini bildiğini hissetti. Hatta adam bundan emin görünüyordu.

Düşüncesini ele veren şey gülümsemesi değildi. Gözleriydi. Soğuk bakıyorlardı.

Buz gibi soğuk.

Laura sekreterlik odasının kapısını kapatıp koridora çıktı. Koridor ısıtılmamıştı. Laura hafifçe üşüdü. Ceketinin düğmelerini ilikleyip kafasına üşüşen düşüncelerle sınıfın

87

rETER FREUNI)

yolunu tuttu. Karanlık bir köşede duran karanlık bir silüetin, karanlık bir yüzle kendisini gözetlediğini fark etmedi.

Bu, Ravenstein'in baş hademesi Attila Morduk'tu. Güçlü ve tıknaz gövdesinin üzerinde göze çarpacak büyüklükte bir kafası vardı. Kocaman kafatası bir bowling topunu andırıyordu. Keldi ve dolunay

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gibi yuvarlak yüzünde kıldan eser yoktu; küçücük bir tüy bile. Attila'nın yanakları ve çenesi bir süt bebeğinin poposu gibiydi.

Dikkati en çok çeken yeriyse kollarıydı. Neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu ve kıllarla kaplıydı; sanki pas renginde sık tüylü bir kürkle kaplıydılar; öyle sıktı ki, elinin tersinde de devam ediyor sanırdınız. Elleri gereğinden çok büyüktü. Kimi öğrencilerin iddia ettiği gibi klozet kapağı kadar büyük değildi gerçi; ancak yine de bir ağırlık topunu hiç zahmetsizce kaldıracak büyüklükteydiler.

Attila Morduk çok uzun süredir Ravenstein'in baş hade-mesiydi ve o günden beri de öğrencilerin korkulu rüyasıydı. Her zaman korkunç, vahşi bir yüz takınırdı. Atilla Mor-duk'un bir kez dahi güldüğünü ya da hafifçe gülümsediği-ni hatırlayan tek bir öğrenci yoktu. Her zaman o kadar berbat bakardı ki, en karanlık suratlı heavy metal grubuyla rekabet eder gibiydi. Öğrencilerin çoğu adamın tek bir bakışıyla bile korkuya kapılır ve ondan uzak dururlardı.

Laura, koridorun sonuna neredeyse ulaşmıştı ki, her tarafı dikkatle kontrol eden Attila Morduk da o cüsseli vücuduyla hareketlendi. Her ne kadar, kara iznine çıkmış bir denizci gibi yalpalaya yalpalaya yürüse de, şaşırtacak kadar hızlı ve yumuşak adımlarla geçti koridoru. En ufak bir gürültü çıkarmadan, her şeyden habersiz olan Laura'nın peşine takıldı.

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

Monvena, üzerinde oturduğu hayvanı acımasızca mah-muzladı. "Devam et, Peri Kızı, koşmaya devam et", diye seslendi uğuldayan rüzgara karşı. Peri Kızı başını kaldırdı, alnında güneş ışığında parlayan bir çift ince fildişi boynuz vardı. Kısa bir nefes aldıktan sonra neredeyse karnına kadar çıkan karla mücadeleye devam etti. Kalın kar tabakasının altındaki onları geçide götürecek daracık yol zar zor seçilebiliyordu. Üstelik de öyle her atın çıkamayacağı kadar dikti. Monvena'nın çift boynuzlu Peri Kızı, zorluklar karşısında hemen pes edecek bir hayvan değildi. Fazladan bir çaba

göstermeksizin yokuşun hakkından geldi; yolunu bir adım bile şaşırmadı.

Çiftboynuzlar, bir attan sadece daha güçlü değil, nadir bulunan ve artık sadece Periler Ormanı'nda karşılaşılan ürkek kuzenleri Tekboynuz'lardan çok daha fazla yük taşıyabilirlerdi. Üstelik Çiftboynuzlar, neredeyse onlar kadar yumuşak ve hassastılar. Çoğu zaman, tehlikeyi çok daha önceden sezer ve tam zamanında önlemine alabilirlerdi. Monvena bu nedenle binek hayvanı olarak bir Çiftboynuz-da karar kılmış, Peri Kızı da onun bu güvenini asla boşa çıkarmamıştı. Çiftboynuzlar, Aventerra'yı boydan boya geçen kadim patikaları tanır ve hedeflerine en kestirmeden nasıl gidileceğini bilirlerdi; bu konuda diğer yaratıklardan' çok daha iyidiler. Sonuçta bu patikalar, zamanında periler tarafından açılmış ve bu patikaların güvenliği, doğumlarından hemen sonra Çiftboynuzlarla Tekboynuzlara verilmişti.

Kar Dağları'nın beyaz zirvesi sabahın ilk ışıklarıyla parlıyor ve masmavi gökyüzünde asılı duran güneşin, karların üzerine gönderdiği ışığı yansıtıyordu. Dağınık fırtına

I'ETER FREUND

bulutlarını önüne katıp götüren rüzgar da buz gibi soğuktu. Kalın bir pelerine sarılmış Monvena'nın yüzünü bu buz gibi rüzgar kamçılarken, Kar Dağları'nın bu ıssız zirvelerine hakim olan soğuk, her şeye rağmen hissediliyordu. Morwena, başına yün atkı sardığı halde doğru dürüst ısınmıyordu.

Monvena'nın asıl endişesi soğuk hava değil, büyük bir tehlike içinde olan Işığın Koruyucusu'ydu. Ancak daha da kötüsü, Paravain'in bütün umutlarının boşa çıkacak olmasıydı. Şövalyenin, kendisinden bir mucize beklediğini biliyordu. Fakat, bütün o hekimlik becerilerine rağmen Elysi-on'u iyileştiremezdi. Onun acılarını azaltabilir, ölümünü mümkün olduğunca geciktirebilirdi; ama bunları yapmak için öncelikle Hellunyat'ta olması gerekirdi!

Monvena'yı Gral Kalesi'nden uzaklaştırmak için oynanan oyun yüzünden çok öfkeliydi. Babasının mesajı geldiğinde en ufak bir

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

şüpheye dahi kapılmamıştı. Tam tersine, bu mesajı, uzun yıllardır görmediği yurdunu ziyaret için hoş bir fırsat olarak değerlendirmişti. Babası onu şaşkınlıkla karşılayınca, ilk o zaman bunda bir iş olduğunu sezmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra da Okkanat, babasının sarayı olan Rumorrögk'ün tepesinde belirdi. Bu heybetli kartal, Işığın habercisiydi ve Monvena kendisi yokken Hellunyat'ta neler olduğunu ondan öğrendi. Tabii ki hiç vakit kaybetmeden ziyaretini yarıda kesti. Babasının, koruma olarak birkaç şövalye verme teklifini reddetti. Büyük bir grup daha yavaş hareket eder, daha çok dikkat çekerdi. Ayrıca gizli patikaları sadece Çiftboynuzlar takip edebilirdi.

Morwena sonunda geçide ulaştı. Çiftboynuzu biraz soluk alması için durdurdu ve önünde uzanan yemyeşil çalı-

lıklarla kaplı vadiye baktı. Şifacı iç çekti. Hellunyat yolu bitmeyecek kadar uzundu. Çalılıkları geçip, deli gibi akan Gürleyen İrmak'ı aşması yetmiyordu. Bundan sonra onu korkunç Kızgın Çöl bekliyordu; yolculuğunun en tehlikeli kısmı bu çöldü. Tüm bunları geçtikten sonra hâlâ hayattay-sa, Karanlık Kayalar'ı geçmesi gerekecekti.

Uzun ve tehlikeli bir yolculuktu. Herhangi bir engelle karşılaşmazsa, en az dört gün sürerdi. Ancak bu süre Ely-sion'u iyileştirmek için belki de çok geçti. Monvena'nın tek umudu, buraya gelirken Gürleyen İrmak üzerindeki inşaatı devam eden köprünün bitmiş olmasıydı. Bu köprü, yolu epey kısaltacak ve ona en az bir gün kazandıracaktı.

Bu bir gün, Işığın Koruyucusu için hayati önem taşıyabilirdi. Sonunda Monvena bu düşüncelerden sıyrılıp çift-boynuzu mahmuzladı ve çalılıklara yöneldi.

Bölüm 6 | Gizli Bir Gözcü

ğleden önceki saatler Laura açısından gayet sıradan geçmişti. Dersteyse her zamanki gerilim vardı. Sınıfında bulunan sekiz kız yedi erkek öğrencinin çoğu onun doğumgünü kutladı. Diğer

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

zamanlarda Laura'yı sürekli sinirlendiren ve onunla kavga eden Max Stinkefurz bile, iyi dileklerde bulundu.

Tabii ki Max'in soyadı Stinkefurz1 değildi, adı Maximili-an Finkesturz'tu. Her zaman ve her yerde etrafına berbat bir koku yaymak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve bu yüzden de bu hantal et yığınının bir takma ad kazanması zor olmamıştı. Max Stinkefurz, Laura'yı çekemezdi, çünkü Ronnie Ri-edel de Laura'yı çekemezdi. Ronnie, Max'in en iyi arkadaşı ve geçtiğimiz yıl da sınıf başkanıydı. Yeni ders yılı başında sınıf arkadaşları -büyük bir çoğunlukla ve de Ronnie'yi epey şaşırtarak- yeni sınıf başkanı olarak Laura'yı seçtiler. Bu, Ronnie'nin gücüne gitmişti; çünkü Laura 7b sınıfında yeniydi. 'Elbette Ronnie de Laura'nın doğumgününü kutla-mayanlardan biriydi.

Laura kendini bir türlü derse veremiyordu. Sürekli Pro-
1) Pis osuruk. Ç.N.

fesör Morgenstern'i düşündü. Böyle aniden hastalanması tuhaftı. Daha geçen cuma onun dersine girmişti; adam oldukça sağlıklı görünüyordu. Tamam, profesör yaşlı bir adamdı, belki yetmiş belki de daha fazlaydı. Ama Laura onun bir kez bile hasta olduğunu hatırlamıyordu. Aksine; Morgens-tern'den sağlık fıskırıyordu. Onca yaşına rağmen, hiçbir öğrencinin yapamayacağı bir şeyi yapardı; yüzlerce kez barfiks çekerdı. Bu kadarını Laura da yapamazdı. Üstelik bedensel olarak oldukça çevikti. Şimdi birdenbire bu hastalık çıkmıştı ortaya; sözümona doktorlar bile ne olduğunu bilmiyorlardı hâlâ. † Çok tuhaf!

Laura'nın, Profesör Morgenstern'in sağlık durumunu sorduğu öğretmenler de kesin bir şey bilmiyorlardı. Schnuffel-puff bile net bir şey söyleyemiyordu. Schnuffelpuffun asıl adı Dr. Heinrich Schneider-Ruff'tu. Yaşlı, kel kafalı, modası geçmiş bir gözlük takan tarih öğretmenin sinirsel bir tiki vardı; uzun uzadıya hırıltılı nefes alırdı, bu tik ona "Lokomotif nefes" takma adını kazandırmıştı. Normal koşullarda Ravenstein'daki durumla ilgili en iyi istihbarat

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Schnuffel-puffta bulunurdu. Ama bu kez o da habersizdi. Bu durumda Laura'nın Miss Mary'e sorması gerekecekti; ama onun da dersi ne yazık ki ertesi gündü.

Belki Percy Valiant'tan birşeyler öğrenebilirdi. Spor öğretmeni, Aurelius Morgenstern'le en az Mary Morgain kadar iyi anlaşan biriydi. Profesör'ün bu iki genç öğretmene olan özel sempatisi, Laura'nın gözünden kaçmamıştı. Mor-genstern bazen sanki onların babasıymış gibi davranırdı. Dolayısıyla da, Percy Valiant'ın birşeyler bilme olasılığı yüksekti.

Aksi halde, Quintus Schwartz'ın kesin yasağına rağmen, müdürü bizzat ziyaret etmeyi deneyecekti. Babasının geçen gece gizemli bir şekilde ortaya çıkışını ve nasıl olduğunu öğrenmek zorundaydı. Bununla bağlantılı sırrı çözmeliydi.

Ve bu konuda kendisine yardımcı olabilecek biri varsa, o da Profesör Aurelius Morgenstern'di; Laura bundan adı gibi emindi.

Birincisi, babası söylediği için.

Diğeri ise, bunu kesinlikle biliyordu.

Öğle yemeğinden sonra Kaja, yatağına kurulup kendini kitap ve çikolatasına verirken, Laura spor çantasını, eskrim maskesini ve flöresini alıp alelacele spor salonuna gitti.

Soyunma odası serindi ve havada hafif bir ter kokusu asılı kalmıştı. Eskrim elbisesini giyerken biraz üşüdü.

Salona girdiğinde kimseyi görmedi. Percy yine geç kalmıştı anlaşılın. Henüz öğle sonrasının ilk saatleri olmasına rağmen salon neredeyse karanlıktı. Neyse ki elektrik düğmesinin yerini biliyordu Laura.

Salonun sağ tarafındaki tavan lambaları yandı. Eskrim bandı duvar boyunca açılmış haldeydi. Laura tahtanın üzerine çıkıp ısınma hareketlerine başladı.

Altı yıldır eskrim dersi alıyordu. Onu bu işe babası teşvik etmişti. Önceleri bu öneriyi gönülsüzce kabul etmiş, ama zamanla hoşuna

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gitmişti. Bu, hız ve kıvraklık, atletik esneklik ve taktik beceri isteyen bir spordur; eskrim onu eğlendiriyor, aynı zamanda kışkırtıyordu da. Babasının ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra da, yani bir yıldır Percy Valiant'tan özel ders alıyordu. Percy o zaman kendisiyle konuşmuş, alışılmışın dışında bir yete-

neği olduğunu, eğer bu spora devam etmezse gerçekten yazık olacağını söylemişti. Onu bedava çalıştırmayı teklif etmişti.

Laura bu öneriyi kabul etmek için fazla düşünmemişti. Her hafta üç saat Percy ile çalışmaya başladı. Başlangıçta antrenmanlar çok ağır geliyordu. Bazen derslerden sonra öyle yorgun oluyordu ki, neredeyse bırakma noktasına geliyordu. Ama böyle zamanlarda babasının sözlerini hatırlıyordu. "Azimle her zorluğu yenebilirsin", derdi babası her zaman. "Sadece vazgeçenler kaybederler."

Laura sırf bu yüzden zorluğa dayandı ve zamanla ağır antrenmanlardan zevk almaya başladı. Genç öğretmeniyle geçen eskrim dersleri onu mutlu ediyordu.

Ama Percy henüz gelmemişti.

Laura birden gözetleniyormuş duygusuna kapıldı. Üzerine çevrili bakışları adeta hissediyordu. Öne doğru yaptığı hamleyi bırakıp yerinde doğruldu ve etrafına bakındı. Gözlerini dikkatle salonun içinde dolaştırdı; kimsecikler yoktu. Laura ne kadar dikkatle her tarafı kolaçan ettiyse de kimseyi görmedi; salonun en karanlık tarafında da hiç kimseler yoktu. Belli ki yanılmıştı. Omuz silkererek çalışmasına döndü; ama karanlık köşede yığılı haldeki yer minderlerinin arkasından Laura'yi karanlık bakışlarla süzen karaltıyı göremedi. Gizli gözcü birden minderlerin arkasında kayboluverdi; çünkü salonun diğer tarafındaki kapı açılmıştı. İçeriye genç bir adam girdi.

Laura, Percy Vailant'ı görünce gülümsedi. Percy de gülüyordu.

Eskrim elbiselerini giymiş, maskesini kolunun altına sıkıştırmıştı.

Percy, Laura'nın yanına geldi, eğilerek selam verdi. "Be-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

en, değerli Lauğa'yı yüğekten teğbrik ediyogum" dedi, tuhaf ve eğlenceli bir konuşma tarzıyla, "ve ona doğum gününde en iyi dilekleğimi sunuyogum!"

Laura'nım gülesi geldi. Percy Valiant Fransız'dı. Burgon-ya doğumlu olmasına rağmen anne ve babası ona bir Brö-ton adı olan "Perceval" adını koymuştu. Akrafa ve arkadaşları bu adı çok karıştırdıklarından ona çocukluğundan beri Percy diyordu. Almanca'sı en sevdiğı romanlar -Ortaçağ romanları ve Şövalye destanları- sayesinde mükemmel hale gelmişti. Percy, ateşli bir Ortaçağ fanatığıydı. Hangi zamanda yaşayacağına kendi karar verebilseydi, bir an bile düşünmeden Şövalyeler Dönemi'ni; aşk şarkıları söyleyen şövalyelerin, şatolarda hoş kadınların yaşadığı dönemi seçerdi. Okumak için seçtiğı kitaplar da bunu gösteriyordu zaten. Almanca'sının da bu kitaplardan etkilendiğı gözden kaçmıyordu; Fransızca'sının keskin vurgusu da eklenince komik oluyordu. Percy bunun kesinlikle farkındaydı, ama değıştirmeye çalışmıyordu. Hem yazık olurdu, diye düşünüyordu Laura. Percy'nin konuşması eğlenceliydi ve Laura bundan kesinlikle hoşlanıyordu. İşin doğrusu Percy'den hoşlanıyordu.

Laura, spor öğretmenine gülererek "Teşekkürler, Mösyö Valiant" dedi.

Genç adam tekrar eğildi.

"Şirrin biğ matmazeli bekletmek gibi yakışık almayan biğğ davranışta bulunduğum için beeni affedin; istemeden oldu!"

Laura sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Önemli değıil", dedi "olur böyle şeyler!"

Sonra Percy ciddileşti. "iyi öyleyse" dedi. "Yeteğince ko-

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

nuştuk, şimdi çalışmaya başlayalım saydıdeğegğ Lauğa."

"Bir dakika!" Laura adama bir adım yaklaştı. "Profesör Morgenstern'in nesi var?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Percy alnını buruşturdu. "Böyle şeyğleğle kendini üzz-memelisin" diye cevapladı sonra da sessizce "Saydıdeğegğ Pğğofesörümüz pek yakında göğevine tekğğğ dönecektir!"

"Ama nesi var ki? Neden kimse bana bir şey söylemiyor?"

"Sabığlı ol, Lauğa!" diye uyardı Percy. "Yakında öğrenec-ceksin! Hadi bakalım - son çalışmamızı tekğğğlıyoğuz!"

Alnına düşen sarı saçlarını geriye iterek maskesini taktı ve flöresiyle Laura'nın önünde pozisyon aldı. Laura da maskesini takıp flöresini sağ eline aldı.

Hazırdı.

"En Gardef dedi Percy maskenin ardından gelen boğuk bir sesle; ve ders başladı. Atak, çelme, karşı atak. Flörelere havada dans ediyor, tavandan gelen ışıktaki parlıyor ve gümüşü ışıltılar yayan kılıç uçları birbirine çarpıyordu.

Atak, çelme, karşı atak - sürekli, hiç durmadan.

Laura maskenin altında kan ter içinde kalmış, kalp atışları hızlanmıştı. Laura çok çevikti; Percy'nin bütün ataklarını karşıladı; dolayısıyla da eskrim hocası hiç isabet kaydedemedi. Şimdi atak sırası Laura'nındı. Percy ilk hamleyi karşıladı, ama Laura geri durmadı. Ataklarını sürdürdü.

Onu şaşırtmalıyım diye düşündü. Ve tam o anda ne yapması gerektiğini buldu. Son üç atakta onu yanıltmayı denemişti. Her seferinde vücudun üst kısmına saldıracaktı gibi yapıp son anda yan tarafına dalmak üzere silahının altından ataklar yapmıştı. Her defasında da Percy bu oyunu fark etmiş ve kolayca karşılamıştı. Bu kez başka bir şey denemeliydi.

Laura öne doğru iki adım ilerleyerek Percy'e ani bir atak yaptı. Genç adam ilk atağı durdurdu, ancak Laura devam etti. Kılıcının ucu tekrar havayı yardı ve Percy'nin göğsünü hedefledi ve ardından, son anda ...

Hayır, bu kez Laura onun beklediği üzere silahının altından dalmadı, halbuki o bunu bekliyordu. Adam savunmasını hemen buna göre

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

değiştirdi; ama bu durumda da göğsü savunmasız kaldı! Laura'nın da istediği Şey buydu zaten - silahını hızla uzattı ve Percy'nin pamuklu eskrim elbisesine daldırdı.

İsabet!

Percy elini kaldırıp maskesini çıkardı. "Bğavo Lauğa! dedi nefes nefese. "Heğğ geçen gün biğaz daha gelişiyöğsun. Ve eğğ -"

Bir an, spor salonunun karanlık kısmında bir gölge görür gibi oldu. Ama geriye dönüp arkalara doğru baktığında hiçbir Şey göremedi. En uç köşelerde bile hiçbir Şey yoktu.

Laura da maskesini çıkardı. Yüzü terden parlıyordu. Kal-biyse küt küt atıyordu. Çalıştırıcısına soran gözlerle baktı. "Ne oldu Mösyö Valiant?"

"Been bilmiyoğum", dedi adam. "Sanki biğini göğdüm gibi geldi, ama heğğhalde zihnim bana biğğ oyun oynadı."

Gözleri hâlâ, salonun diğer tarafına dikiliydi. Bakışları, yer minderlerinin yığılı olduğu tarafa saniyelerce takılı kaldı - ama hiçbir Şey yoktu orada. Kimse görünmüyordu. Percy döndü, Laura'ya doğru bir adım attı; tam bu sırada aniden bir kapı kapandı. Spor öğretmeni etrafa bakındı, Laura da salonun en uzak köşesine, sesin geldiği tarafa dikti gözlerini. Orada, minder yığınının hemen yakınındaki duvarda, acil çıkış kapısı vardı. Onu görünce hafifçe titredi.

Percy ve Laura hızla o tarafa koştular, öğretmen hızla kapıyı açtı; ikisi de çıkıp karanlığa baktılar. Ancak kimseyi göremediler. Gizli gözcü her kimse, muhtemelen çalılıklara kaçmış, ortadan kaybolmuştu.

Laura o anda, havada asılı kalmış olan tuhaf bir koku duydu. Kokladı. Sadece hafif bir kokuydu; hafif bir çürük kokusu, neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı. Ancak Laura bu kokuyu bir yerden hatırlıyordu. Bu kokuyu daha önce de duyduğundan emindi. Ancak bir türlü hatırlayamadı; nerede ve nasıl duyduğunu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Percy Valiant düşünceli bir ifadeyle önüne baktı. "O halde yanılmamışsım", diye mırıldandı. Sonra da büyük bir ciddiyetle kıza baktı.

"Bana kesinlikle söz veğğ Lauğa", dedi "Kenndine çok dikkat edeceksin, tamam mı?"

Laura başını evet anlamında salladı. Percy'nin bununla ne demek istediğini anlamamıştı, ama tehlike içinde olduğunu hissetmişti.

Hem de büyük bir tehlike içinde.

Gral Kalesi'nin mutfak kısmında hummalı bir faaliyet vardı. Hizmetçiler oradan oraya koşturuyor, uşaklar yiyecek çuvallarını taşıyor, o sırada nöbeti olmayan şövalyeler de hizmetçilerle sohbet etmek, ya da mutfaktan bir parça domuz yağıyla ekmek kapmaya çalışıyorlardı.

Alienor elinde boş bir çanakla mutfağa doğru giderken kardeşinin sesini duydu.

"Şışşt!" diyordu Alarik. "Şışşt, Alienor."

Sarışın topuzlu kız durdu ve şaşkın bir ifadeyle çevresine bakındı. Loş koridorda Alarik'i göremedi önce, ama-he-

n

rETER FREUNP

men sonra fark etti onu. Karanlık köşedeki bir sütunun arkasına gizlenmiş kendisine el sallıyordu.

Alienor hemen onun yanına gitti. "Ne istiyorsun?"

Alarik, Swuupie'yi sol koluna almış, bir taraftan da sağ eliyle okşuyordu. Çocuk dikkatle etrafına bakındı, sonra da kız kardeşine dönerek "ElySION'a ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"ElySION'a mı?" Alienor şaşırıldı. "Niye sordun?"

"Çünkü bugün onu görmedim ve kime sorduysam kaçamak cevaplar aldım. Şimdiye kadar bana kulak veren Para-vain bile beni başından savdı. Sanırım bizlerden birşeyler saklıyorlar."

Alienor şaşkın bir yüz ifadesiyle "iyi de ne saklıyorlar?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok." Alarik'in alnında, düşündüğünü gösteren çizgiler belirmişti; bu arada Swuupie de onun omzuna tırmanmış, nazikçe

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

çocuğun yüzünü yalıyordu. "Bana öyle geliyor ki, dün geceki olay, Beyaz Şövalyeler'in söylediği kadar masum değil."

"Değil mi?"

Alarik başını iki yana salladı. "Değil. Borboron ve savaşçıları, bize anlatılardan daha fazla zarar vermiş olmalı."

Kızın beti benzi soldu. "Yani şey mi demek istiyorsun ...?"

"Evet. Belki de Işığın Koruyucusu'na kötü bir şey yaptılar." Alarik'in sesi çok ciddiye. "Yoksa Paravain, Okkanat'ı neden Monvena'nın yanına göndersin ki?"

Alienor kaygılı bir yüzle kardeşine baktı. "Bilmiyorum -ve hiçbir şey de görmedim Alarik. Paravain'in bugün erkenden Elyson'un su kasesini hizmetçisi yerine bizzat kendisi-

nin aldığını gördüm sadece ..."

O sırada Şapşupağız tiz bir çığlık atıp Alarik'in gömleğinin içine kaçtı. İki kardeş hayretle başlarını kaldırıp Parava-in'in geldiğini gördüler.

Şövalye, delikanlıya kısa bir bakış atıp kıza döndü: "Ali-enor?"

Kız, şövalyeye saygıyla baktı "Evet, efendim?"

"Şimdi ..." Şövalye, konuşmasına devam etmeden önce öksürerek boğazını temizledi. "Sen ... sen uzunca bir süredir Monvena'dan ders alıyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Neredeyse iki yaz mevsimini geçti."

"Morwena herhalde, ateşli durumlarda ne yapılacağını öğretmiştir sana ya da ... bitkinlik hallerine neyin iyi geldiğini?"

"Elbette efendim." Kızın mavi gözleri parlıyordu. "Ateşe karşı altın otunun suyu verilir. Benim memleketimde bunlardan çok vardı ve genel bitkinliğe karşı da ..."

Şövalye kızın sözünü kesti. "Benimle gel!" dedi kısaca ve tekrar Alarik'e dönüp "Sana gelince, senin de daha yararlı işlerle uğraşman gerekiyor. Meraklı soruların milletin kafasını bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor!"

Akşam yemeğinde yemekhanedeki bütün masalar neredeyse doluydu. Korkunç Şövalye'nin yaşadığı günlerde hovarda

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

eğlencelere ve sınırsız içki alemlerine sahne olan bu büyük salon, her ne kadar Reimar ve vahşi arkadaşları se-kizyüz yıldan bu yana tarihin tozlan arasında dinleniyor olsalar da, gösterişinden hiçbir şey yitirmemişti. Ortaçağ'dan kalma kirişler, tahta kaplamalı duvarlar ve dövme demirden yapılmış şık fenerler, hâlâ salonun geçmişini hatırlatıyordu.

PETER FREUNP

Gerçi bu fenerlerin içinde mum ya da meşale değil, bildiğimiz elektrik ampullerinin o rahatlatıcı ışığı parlıyordu artık. Ama salonun ortasında tavandan sarkan bayram çelengindeki mumlar gerçektir. Mumlardan ikisi yanıyor ve tavana doğru ince bir is yükseliyordu.

Uzun masaların yanındaki banklarda oturan öğrencilerin keyifli oldukları belliydi. Tabak takırtıları, çatal bıçak çınlamaları; salona neşeli bir hava hakimdi ve sık sık kahkahalar patlıyordu.

Salonun ön cephesindeki küçük bir yükseltide öğretmenler oturuyordu; buldukları yerden, her ne kadar bir faydası olmasa da, öğrencileri görebiliyorlardı. Öğrencilerse öğretmenlerin varlığından kesinlikle rahatsız olmuyordu; öğretmenler de öğrencileri genellikle rahat bırakırdı. Öğrenciler aşırıya kaçacak olurlarsa, ki pek enderdi bu, Profesör Aurelius Morgenstern bile onlara çok sert müdahale etmezdi. Morgenstern, yemeğin kesinlikle zevkle yenilmesi gerektiğine inanırdı. Tek başına lezzet yeterli değildi; neşeli bir sohbet ve keyif de gerekliydi.

Gerçi bugün Aurelius Morgenstern öğretmenlerin arasm,-da değildi. Bu yüzden de müdür sandalyesine Dr. Quintus Schwartz oturmuştu. Sırtını geriye dayamış, kollarını da kolçaklara koymuş tek kişi oydu. Onun yanında Rebekka Ta-xus oturuyordu. Uzun boylu, zayıf, matematik ve fizik öğretmenininde üzerinde cırtlak pembe bir elbise vardı. Alev rengi saçlarını bir saç örgüsü yaparak başının etrafına dolamış, müdür yardımcısıyla koyu bir sohbede dalmıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura'nın masası girişten bakıldığında üçüncü sırada ve pencere tarafındaydı. Koridorun başında, Kaja'nın yanında oturuyordu; karşısında da kardeşi, ve Laura'yla aynı sınıfta

olan Magda Schneider vardı. Magda, Laura'yla aynı yaşıydı ve aynı onun gibi uzun sarı saçları vardı; ama Laura kadar güzel değildi. Bu konuda asıl iddialı olan, yine 7b sınıfından Philipp Boddin'di. Sınıf arkadaşları ona Mr. Cool derdi; çünkü Philipp uyuşuk biriydi ve her zaman son moda salkım saçak şeylerle dolaşır, iki haftada bir de sarı yeşellerine modaaya uygun bir biçim vermek için kuaföre giderdi. Elbette Mr. Cool, kadınlarla ilgili kimi bilgilere de sahipti. En azından bildiğini iddia ediyordu. Laura onu çok cıvık bulurdu, sınıftaki diğer kızlar da aynı görüşteydiler. Caro Thiele hariç tabii ki. O, Mr. Cool'a vurgundu. Ama onun yanında belli etmezdi bunu.

Bugün Laura'nın en sevdiği yemek vardı: Spagetti Bolo-nez. Kaja da spagetti düşkünüydü ikinci tabağını çoktan almıştı. Sanki saatlerdir boğazından tek bir lokma geçmemiş gibi, şiddetli bir açlıkla spagettiye saldırıyordu. Oysa daha akşam yemeğinden hemen önce, yarım kalıp üzümlü-fın-dıklı çikolatanın hakkından gelmişti: Aperitif olarak. Sadece Kaja değil, diğer öğrencilerin de çoğunun yanakları ve elbiseleri domates sosu içindeydi. Uzun makarnalar çatallarından kayıyor, her yere saçılıyordu.

Magda da bu inatçı makarnayla mücadele halindeydi. Ancak bu, arkadaşlarıyla konuşmasına engel olmuyordu. Magda konuşmadan duramazdı, asla.

"Sence de rezalet değil mi?" diye sordu kız Laura'yı dürterek.

"Ne?"

Magda, Rebekka Taxus'un, masa arkadaşlarıyla hararetle fısıldaştığı öğretmenler masasına doğru baktı. "Pembe Ta-xus, Dr. Schwartz'a nasıl da yapışmış. Müdür oldu ya, ada-

I'ETER FREUND

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ma yanaşıyor şimdi!"

"Saçma!" diye mırıldandı Kaja. "Munlar mer maman ma-ten mipmibeler" Ağzı tika basa doluydu.

Laura, Kaja'nın ne dediğini anlayabilmek için epey düşündü. "Sahi mi? Benim haberim bile yok."

"Tabii olmaz!" dedi Lukas. "Sen hariç herkesin haberi var."

"Çok komik!" dedi Laura ve kardeşine bakarak yüzünü ekşitti.

Magda arkadaşlarına doğru eğilip sessizce "Duydunuz mu?" diye sordu. Sesi her zamanki gibi yine bir komplo pe-şindeymişçesine tınladı.

Kaja ve Lukas birlikte cevap verdiler. "Neyi?"

Magda sağına soluna baktı, kimsenin onları gizlice dinlemediğinden emin olmak ister gibiydi. Fısıltıyla sürdürdü: "Hafta sonunda bir ölü vardı!"

Laura'nın korkudan yüzü gerildi. "Ne? Nasıl yani?"

Magda'nın gözleri heyecanla parladı. "Cellat Orma-nı'ndaki eski mezarı biliyorsunuz, değil mi?"

"Reimar van Ravenstein'in gömülü olduğu yer mi?" diye sordu Laura şaşkın bir halde.

"Hayaletler geziyor diye gitmemize izin verilmeyen yer mi?" dedi Kaja.

"Gitmemize izin verilmiyor, çünkü mezarın yıkılma tehlikesi var."

Lukas yine öğretmen tavrıyla cevap vermişti.

Magda başını evet anlamında salladı. "Evet işte, orası. Ve olay dün meydana geldi: Bir öğrenci bu yasağı çiğneyip oraya gitmiş ve yıkılan duvarın altında kalmış!"

Kaja, elindeki çatalı makarnayla birlikte düşürdü - soslu spagettiler blucininin üzerine sıçradı. "Üf" deyip pantolonu-

nu peçeteyle temizlemeye başladı.

Laura suskun bir halde ve şaşkınlık içinde başını iki yana sallıyordu. Bu imkansızdı, arkadaşı! Sonra Magda'ya döndü: "Bu çok korkunç bir şey." Laura'nın sesi çok üzgündü. "Nereden biliyorsun?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bana 7a'dan Eleni söyledi, o da 9b'deki bir arkadaşından duymuş. Ama onun nereden duyduğunu bilmiyor."

"Kimmiş peki?" Laura'nın korktuğu belliydi.

"Eleni'nin söylediğine göre, okul yönetimi bu olayı örtbas etmeye çalışıyormuş - nedenini Tanrı bilir" dedi Magda. "Yine de ölen öğrencinin adını açıklamışlar: Alain Schmitt."

"Alain Schmitt mi?" Kaja şaşırmişti. "Hiç duymadım."

"Ben de", dedi Lukas.

Magda başını salladı. "Onbirinci sınıftaymış, ancak konuştuğum hiç kimse onu tanıyormuş gibi gelmedi bana."

Laura düşünceli bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. "Bu olay size de tuhaf gelmiyor mu?" dedi. "Sonuçta o kadar çok Ra-vensteinli da yok, birileri mutlaka ..."

Tam o anda konuşması bir çan sesiyle kesildi. Dr. Schwartz önemli bir açıklama yapacaktı. Okul yönetiminin açıklama ve bildirimleri her zaman akşam yemeğinde duyurulurdu. Bu tür duyurulan yapma yetkisi sadece müdürdeydi; tabii o bu duyuruyu bir meslektaşının ya da bir öğrencinin yapmasını isterse, seçilen kişi de konuşabilirdi. Profesör Morgenstern bunu birkaç kez yapmış, öğrenciler de bu sayede diğer öğretmenlerin hitabet tarzlarını öğrenmişlerdi. Örneğin Schnuffelpuff; ya da Üstat Sebaldu; bir deri bir kemik olan ve orada değilmiş etkisi yaratan Almanca öğretmeni Sebaldu Mages gibi.

Şimdiye kadar duymadıkları tek kişi Dr. Quintus

PETER FREÜND

Schwartz'tı.

Ondan da bu beklenirdi zaten! diye düşündü Laura. Morgenstern'in yerine geceli daha bir gün olmadı, hemen duyuru yapmaya kalkıyor. Üstelik bu işe geçici olarak geldiği halde!

Dr. Schwartz ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. Sanki Laura'nın kafasından geçenleri okumuş gibi, bir an esrarengiz bir gülümsemeyle ona baktı. Kara gözleri parlıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Sağ elini kaldırdı, gürültü kesildi. Öğrenciler sohbeti kestiler; çatal-bıçak şıkırtıları sustu ve sonunda ortalık sakinleş-ti.

Dr. Quintus Schwartz bakışlarını etrafta dolaştırdı. Yaklaşık ikiyüz yatılı öğrenci ve iki düzine öğretmen vardı - ve şu anda herkesin gözü, müdür yardımcısına çevrilmişti.

Quintus bütün dikkatleri kendi üzerinde toplamaktan zevk almış görünüyordu. Söze başlamadan önce öksürdü.

"Sevgili meslektaşlarım, sevgili öğrenciler", dedi boğuk ve keyifli bir sesle. "Çoğunuzun öğrendiği üzere, saygıdeğer müdürümüz -" Tam bu noktada durdu, devam etmeden önce tekrar yüksek sesle öksürdü: "Profesör Morgenstern, maalesef hastalanmış bulunuyor. Bu nedenle de, müdürümüz tekrar sağlığına kavuşuncaya dek görevini ben devralıyorum!"

Bu sözlerden sonra öğrenci sıralarından homurdanma sesleri yükseldi.

Kaja gözlerini devirerek "Hayır, olamaz!" dedi yavaşça. Magda da öfkeyle fısıldadı: "Tanrım, bunu hak etmek için ne yaptık biz?"

Laura etrafına bakındı. Dört bir yanı üzgün yüzlerle doluydu.

LA.URA - AVENTERRA'NIN SIRRI

Öğrencilerin bu tepkisi Dr. Schwartz'ın da gözünden kaçmamıştı. Tek farkla; o bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Aksine, bundan hoşlanmış gibiydi. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi; ama öğrencilerin tepkisine dair en ufak bir yorum yapmadı.

"Son günlerde karşılıklı saygıya dayanan davranış düzenimizde bazı gevşemelerin olduğu izlenimini edindim", diye sürdürdü konuşmasını, "ve de disiplin ve düzenin ihmal edildiğine tanık oldum. İpin ucu kaçmış, sizin anlayacağınız. Bu nedenle de önümüzdeki günlerde okul ve yatakhane düzenine titizlikle uyulmasına daha fazla önem vereceğim! Sonuç itibarıyla, kuralları çiğneyen öğrenci bunun cezasını ödemek zorunda kalacaktır!"

Salonda tekrar homurdanma sesleri yükseldi.

"Aklını kaçırmış olmalı", dedi Kaja telaşla. Magda yine öfkeliydi: "Kafasındaki tahtalar azalmış anlaşılmalı!"

Öğretmenlerin çoğunun yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. Percy Valiant, müdür vekilini ayıplarcasına kafasını iki yana salladı; Bayan Mary Morgain ise hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile gerek duymamış, dik dik bakıyordu. Schnuf-felpuffun kel alını buruşmuştu. Üstat Sebalduz gözlerini sinirli sinirli kırıştıtararak hırsla gözlüklerini siliyordu. Bir tek Pembe Taxus halinden memnun görünüyordu. Dr. Quintus Schwartz'a sempati gösteren tek kişi oydu. Öğretmen arkadaşlarının çoğu Dr. Schwartz'ın değindiği sıkı düzen konusunda hemfikir değildi. Profesör Morgenstern'in yönetimindeki okul düzeninde şimdiye kadar hiçbir sorun yaşanmamıştı; üstelik de o, bu okul düzeninin esnek yorumlanmasını; okul yönetmeliğın, öğrencileri baskı altında tutmaya yarayan bir kanunname olarak yorumlanmaması gerektiği-

TETER FREUNI)

ni düşündüğü halde.

Dr. Quintus Schwartz, genel tepki karşısında soğukkanlılığını korudu. Kayıtsız bir tavırla yönetmeliği tekrarladı: "Yemek; ders ve dinlenme saatlerine tekrar titizlikle uyulacak. Öğrenciler, ancak girmelerine izin verilmiş mekanlarda bulunabilirler; kütüphane ve spor salonuna, normal olarak açık oldukları saatler dışında girmek yasaktır. Her şeyden önemlisi; bugünden itibaren saat tam 22.00'de başlayan gece istirahadı sırasında okul yönetiminden izin almamış bir öğrencinin kendi yatakhane dışında bulunması kesinlikle yasaktır!"

Çoğu Ravensteinlinin sabrı taşmıştı. İsyân sesleri yükseldi; Dr. Schwartz'ın sözleri neredeyse duyulmuyordu artık. Adam küçük çanı eline alıp öfkeyle salladı.

"Sessizlik!" diye gürledi. "Sessiz olun!" Gözleri art niyetle parlıyordu.

Öğrenciler sustu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Böyle daha iyi." Dr. Schwartz'm sesinde yumuşama vardı sanki. "Bitirmek üzereyim. Ama son olarak şunu da eklemeliyim: Cellat Ormanı'ndaki eski mezarlık, bazılarınıza çekici geliyor olabilir, ama bu mezarlık öğrenciler için tekin bir yer değildir! Tekrar ediyorum: Eski mezarlığa gitmek kesinlikle yasaktır!"

Gözlerini kırıştıtırıp etrafını kontrol edercesine baktı. Öfke dolu yüzler karşısında hafifçe sıırttı. Ardından da, sanki biraz evvel beylik laflar edip bütün öğrenci ve öğretmenlerin sınırlarını bozmamış da, önemsiz bir iki laf etmiş gibi, yerine oturup Rebekka Taxis'le sohbetine kaldığı yerden devam etti.

Laura Leander başını iki yana salladı. Ortada hiçbir ne-

den yokken Quintus Schwartz'ın bu açıklamaya neden ihtiyaç duyduğunu anlayamamıştı. Gerçi müdür vekili, öğrenciler tarafından pek sevilmiyordu ve meslektaşları arasında da hemen hemen hiç arkadaşı yoktu; ama en kötü düşmanı bile onun son derece zeki birisi olduğunu inkar edemezdi. Peki öyleyse, daha ilk günden böyle gereksiz önlemlere başvurmakla milletin sadece keyfini kaçıracağını ve bu yüzden de herkesten tepki alacağını bilmesi gerekmez miydi? Bu anlamlı değildi! Tabii bu işin arkasında bir çapanoğlu yoksa.

"Adamın bazı niyetleri olmalı" diye mırıldandı Laura düşünceli bir ifadeyle.

Tuhaf bir kuşkuyla kapıldı; kendini bu kuşkudan sıyrıramıyordu.

Bölüm 7 % Gecenin Sırrı

avenstein'in üzerine koyu bir gece çöktü. Bulutsuz gökyüzünde batmakta olan ayın incecik, solgun hilali, kaleye donuk bir aydınlık kazandırıyor. Uzaklardan, Cellat Ormanı'ndan yankılanan bir baykuş sesi duyuldu, sonra kuledeki saatin boğuk çınlaması yayıldı sessizliğe içine.

Gece yarısı olmuştu.

Laura Leander yatağında uyuyordu. Soluğu rahat ve düzenliydi. Kaja'nın yatağından çok hafif bir horlama geliyordu; etajerin

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

üzerindeki saat de sessizce tik-tak ediyordu. Ayışığı, tül den içeriye süzülüyor ve duvarda oynayan gölgeler oluşturuyordu.

Ansızın tuhaf bir ses duyuldu. Bir kurdun ulumasını andırıyordu. Laura bu tüyler ürperten ulumadan rahatsız olmuş gibi uykusunda inledi ve yatağında döndü. Aynı anda oda kapısının kolu sessizce aşağıya doğru indi. Neredeyse duyulmayacak bir gıcırtyla kapı açıldı. İnce bir ışık huzmesi koridordan odaya vurdu, Laura'nın yatağının bulunduğu duvarda durdu, büyüdü, büyüdü ve Laura'nın yüzüne geldiğinde durdu. Kumaş hisirdadı.

Gecenin içinden kopup gelen korkunç kurt uluması tekrar duyuldu, Laura uyandı. Gözlerini açıp yatağında doğruldu, karanlık silueti görünce birden ödü koıtu.

Ah, hayır!

Laura çığılık atmak istedi, ama odaya gelen ziyaretçiyi tanıdı. "Bayan Morgain?" Laura şaşkınlıktan donakaldı.

Bu zarif öğretmen, uzun bir pelerine bürünmüş, odanın içinde sakince duruyordu.

"Benimle gel!" dedi başka açıklamada bulunmadan.

"Ama -" diye karşı çıkmak istedi Laura, ama Mary Morgain kızın sözünü tamamlamadı.

"Lütfen Laura, benimle gel!" diye fısıldadı ısrarla. Ve arkasını dönüp koridora çıktı.

Laura çok kısa bir an ne yapacağını bilemez bir halde bakakaldı. Ne demek oluyor şimdi bu?, diye sordu kendi kendine; ancak o sırada yorganını itip yataktan çıktığını fark edince kendine şaşırdı. İstemeyerek de olsa kalktı, kışık botlarını giydi ve pijamasının üzerine kırmızı anorağını geçirip el yordamıyla kapıya gitti. Adımlarını gizemli bir güç yönetiyor, kendisiyse buna karşı en ufak bir şey yapamıyordu sanki.

Laura koridora çıktığı sırada Bayan Mary neredeyse merdiven sahanlığına ulaşmıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bu işte bir bit yeniği var, diye düşündü Laura. Aniden bir şey çekti dikkatini: Kendi adımları boğuk da olsa ses çıkarıp duyulurken, öğretmenin hareketleri en ufak bir ses bile çıkarmıyordu. Laura kadına daha dikkatle baktı; Bayan Mary'nin ayakları hiç hareket etmiyordu sanki. Pelerini çok uzun olduğundan ayakları görünmüyor olabilirdi, ama pelerinin ağır kumaşında da herhangi bir hareketlilik fark edil-

miyordu. Buruşma ya da kırışmadan eser yoktu. Öğretmenin ayakları adeta yere değmiyor ve hiçbir zorluk çekmeden merdivenlerden aşağıya kayıp gidiyordu.

Çok tuhaf!, diye düşündü Laura. Gerçekten çok tuhaf!

Sadece gece lambaları açık bırakılmıştı ve arada bir şu.ya da bu pencereden vuran solgun ayışığı uzun koridoru aydınlatmaya yetmiyordu. Loş koridor girintilerinde, sanki pusuya yatmış katillere benzeyen gölgeler beliriyordu. Bunların şövalye zırhları olduğunu bildiği halde, Laura'nın içini sıkıntı bastı. Vücutundaki bütün tüyler diken diken oldu.

Sonunda giriş holüne inen merdivenlere ulaştığında derin bir nefes aldı. Burası da karanlık sayılırdı ama hiç değilse hayalet gibi görünen şu zırhlardan yoktu.

Bayan Mary merdivenin en alt basamağına varmak üzereydi. Yol boyunca bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Laura'nın onu izlediğinden emin gibiydi.

Ayin güçsüz ışığı, giriş kapısının üzerindeki yuvarlak süslü pencereden süzülüp tam karşı duvarda asılı duran tabloya vurdu. Laura elinde olmadan başını tabloya doğru çevirdi. Gördüğü şey onu korkuttu. Mihlanmış gibi kalakaldı, bir an nefesi kesildi. Kalbi küt küt çarpıyordu; uyanık mı yoksa rüyada mı olduğunu anlayamadı. Tabloda beyaz giysili genç kadın görünüyordu bir tek. Derin bir üzüntüyle bakan gözlerini hiç kırpmadan Laura'ya bakıyordu. Ayaklarının yanında olması gereken siyah kurtsa iz bırakmadan yok olmuştu!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura şaşkın bir halde başını iki yana salladı. Bu mümkün değildi! Yanılıyor olmalıydı! Gözlerini kırptırdı, ovuşturdu, ama tablodaki siyah kurdu göremedi. Beyaz elbiseli kadının ayaklarının bulunduğu yer şimdi boştu. Sanki orada asla bir kurt yatmamış gibi, Silva tek başına çimenlerin üze-

rinde durmuş, kıpırdamadan Laura'ya dik dik bakıyordu.

Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Birisi kurdun üzerini boyamıştı! Peki ama neden? Üstelik, akşam yemeğinden sonraki kısa zamanda bu olabilir miydi? Çünkü yemekten sonra Kaja ile birlikte bu holden geçip odasına gitmişti ve tabloda bir değişiklik yoktu.

Laura, o anda kurt uluması duydu. Çimenliğin arka tarafındaki Cellat Ormanı'ndan geliyordu sanki. Yanılmıyordu, çünkü ses uzun uzun yankılanmıştı. Kurt canlanmış mıydı, ve tablodan ...?

Saçma! Laura kendi kendine kızdı. Böyle saçma sapan bir şeyi nasıl düşünebilirdi!

Giriş kapısının gıcirtısıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Laura, Bayan Mary'nin kapıdan dışarı süzüldüğünü gördü ve aceleyle peşine takıldı.

Laura dışarı çıkar çıkmaz gecenin soğuk ayazıyla karşılaştı. Anorağına iyice sarındığı halde üşüyordu. Keşke blucin ve kazak giyseym diye geçirdi aklından. Ama bunun için artık çok geçti.

Mary Morgain, dışarıdaki merdivenlerin sonuna ulaşmıştı. Laura onu gözden kaçırmamak için acele etti. Basamakları hızla indi, saçağı taşıyan taş devı geçti ve çimliğe yönelen yola çıktı. Deve bakmak için oyalanmadı.

Ama dev kıza bakıp gözünü kırptı; alnını buruşturup gözleriyle Laura'yi takip etti. Daha iyi görebilmek için kocaman kafasını yana çevirdi. Ama gördüğü şey pek hoşuna gitmemişti. Aksine: Taş Dev bir anda ciddileşti.

Hem de çok ciddileşti.

İnce yol, kalenin ana binası boyunca uzanıyordu. Laura,

yirmi metre kadar önünden hiç ses çıkarmadan kayıp giden öğretmeni izlerken, kırmızı anorağı gecenin karanlığında sinyal lambası gibi parlıyordu. Botlarının altında çakıllar gıcırdadı. Soğuk ve nemli hava burnunu kaşdırmıştı; havayı kok-ladı - hayır, ne yazık ki kar havası kokmuyordu. Karın kokusunun duyulabileceğini Laura'ya Kastor Dietrich öğretmişti. Aslında çiftçi adam kıza bir sürü şey daha öğretmişti. Doğadaki pek çok işaretin ne anlama gelebileceğini, bu işaretlerden pek çok sonuç çıkarılabileceğini anlatmıştı. Ama Laura şu anda sadece çürümüş yaprak ve ağaç kokusu alıyordu.

Kalenin ana binasının ikinci katındaki bir pencerenin perdesi açıldı. Bu, öğretmenler odasının penceresiydi. Oda karanlıktı, ama camın arkasında duran siluet hayal meyal seçiliyordu. Siluet gözlerini çimenliğe dikmiş, dikkatle bakıyordu.

Laura gözetlendiğini fark etmedi. Ancak bir an, bir hareket sezer gibi oldu. Başını kaldırıp yukarıya, ana binaya baktı - ve sadece, öğretmenler odasının penceresindeki perdenin hafifçe hareket ettiğini gördü. Siluet kaybolmuştu.

Kız tekrar Bayan Mary'e doğru baktığında, kadının çimenliği kaplayan sise dalmak üzere olduğunu fark etti. Laura adımlarını hızlandırdı. Kısa bir süre sonra o da ürkütücü sisin içine daldı; görüşü azalmıştı. Laura, Bayan Mary'i göremedi; görünürde kimsecikler yoktu. Sis yoğunlaştı. Yolun iki yanında uzanan çalılık ve fundalar, hayaletimsi karartılar oluşturuyordu. Uzaklardan, bir tilkinin sesi duyuldu; uçan iki gölge Laura'nın kafasını sıyrıp geçti. Kız ürperdi, ama gölgeler yine kayboldu. Laura kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı; bunlar spor salonunun arkasındaki yaşlı meşe ağacına yuva yapan baykuşlar olmalı, diye düşündü ve tekrar aceleyle yürüdü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bir yol ayrımına geldiğinde, ne tarafa yönelmesi gerektiğini anlayamadı. Bayan Mary'nin onu nereye götürmek istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama ortalıkta öğretmen de görünmüyordu; kız kararsızlık içinde bir an orada dikildi ve sonunda sağdan gitmeye karar verdi. Laura eğer yanılmı-yorsa, bu ince patika dosdoğru ana binanın uzağında, çimenlik alanın sessiz bir köşesinde bulunan Profesör Mor-genstern'in evine gidiyordu. Bu gezintinin hedefi belki de buydu? Laura bunu çekinerek düşündü, birden içini sıkıntı kapladı; yürümeye devam etti.

Sis o kadar yoğunlaşmıştı ki, Laura birkaç metre uzağından fazlasını göremiyordu. Sadece önündeki çakıllı patikayı seçebiliyordu. Çimenlikteki çalı ve fundalar, sisin ardına gizlenmişlerdi. Müdürün evine çoktan ulaşmış olması gerekiyordu, ama ev henüz görünmüyordu. Sanki patikanın sonu yoktu da, titreşen sisin derinliklerine doğru devam ediyordu. Laura, yönünü kaybettiğini anladı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Korkmaya başladı; saçma olduğunu bildiği halde koşmaya başladı.

Laura, sisin içinde yükselen devasa bir yaratık belirince, neredeyse çığlık atacaktı. Ama bunun gerçek boyutlarda büyük bir at ve Reimar van Ravenstein'in heykeli olduğunu hemen hatırlardı. Çimenliğin ortasında yuvarlak bir zemine dikilmişti. Laura, kalbi çatlayacakmışçasına çarparak çekingен adımlarla heykele yaklaştı. Korkunç Şövalye, Haçlı Seferleri sırasında uzun yıllar yabancı ülkelerde kalmış, buraya döndükten kısa bir süre sonra da, 1153'te, yani sağlığında bu heykeli yaptırmıştı. Herhalde ölümünden sonra ardından kimsenin ağlamayacağını, ya da heykelini dikmeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden

PETER FREUNP

de sonraki nesillere tasvirini bırakma işiyle bizzat kendisi ilgilendi ve topraklarında yaşayan bir heykeltıraşa bu görevi verdi. Gerçek boyutlarda, onu at sırtında tasvir eden bir heykel yaptırdı.

Karanlık ve sis perdesi içinde heykel daha da çirkin görünüyordu. Laura kaçamak gözlerle bu uğursuz şövalyeye baktı. Her tarafı zırla

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kaplı adam, belinde büyük bir kılıç, savaş atının üzerine oturmuş, uzaklara bakıyordu,

Reimar, inanılmaz çirkin bir adam olmalıydı; yüzü heykeltıraş tarafından güzelleştirilmeye çalışıldığı halde, hâlâ uğursuz ve korkutucu görünüyordu. Gözleri miğferinin gölgesinde kalmıştı. Ama soğuk ve kötü görünmesinin nedeni bu değildi. Reimar'm gözleri zaten soğuk ve kötüydü; şu heykel haliyle bile korkutucuydu. Hatta güvercinler de bu korkuyu hissetmiş olmalılar ki, heykelin kafasına konmaya, onu pisletmeye cesaret edemiyorlardı. En azından Albin El-lerking bunu her fırsatta ısrarla belirtirdi. Ve gerçekte de, böyle bir suçun işlendiğini gören kimse yoktu.

Laura da taş şövalyenin karşısında dururken diğer herkes gibi, korkuya benzeyen, yeni, ama pek tekin olmayan bir duyguya kapıldı. Heykel, aniden başını çevirip doğrudan onun gözünün içine bakınca, Laura put gibi kaskatı kesilip silahşora bakakaldı.

Laura çığlık atmaya başladı, birkaç adım geri gitti ve birine çarptı. Tekrar bir çığlık atıp havaya sıçradı. Hızla arkasına döndü; arkasında Bayan Mary dikilmiş, kaygıyla ona bakıyordu. "Ne oldu Laura? Neden çığlık attın?"

"O ... o ... o ... o ... o ..." Laura sadece kekeliyordu.

"Kim?" diye sordu Bayan Mary sakın bir sesle. "Kimden söz ediyorsun?"

Laura heykele baktı; ama hemen yanıldığını anladı. Re-imar von Ravenstein, her zaman olduğu gibi uzaklara bakıyordu, sanki başka bir dünyada yaşıyor gibi. Sis ve duyduğu korku, Laura'ya oyun oynamış olmalıydı.

"Eee ... şey ..." dedi Laura. "Şey ... hiçbir şey yok."

Öğretmen, Laura'mn elini tuttu. "Yakında anlayacaksın Laura", diye fısıldadı ve Laura'yı hafifçe çekiştirdi.

"Şimdi gel; bizi bekliyorlar."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Çimenliğı geride bırakıp soldaki patikaya döndüklerinde Laura ferahlamıştı. Sis açıldı ve Laura gevşek çalılar boyunca kıvrılıp giden çakıllı yolun sonunda, Profesör Morgens-tern'in sarmaşıklı evini seçebiliyordu.

İşte tam bu sırada oldu: Sessiz, boğuk bir gıcırta duyuldu. Taş şövalye başını çevirip kırmızı anoraklı kızın arkasından baktı. Gözlerini kısmış, gözkapaklarının arasından uğursuz bakışlarla Laura'yı izliyordu. Şövalyenin, sanki atından inip onu takip etmek isteyen bir hali var gibiydi.

Çalılık düzlükte uzayıp giden yol Monvena'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Çiftboynuz, neredeyse bütün yolu dörtlünela koşmuş olduğu halde, yol her zamankinden daha uzundu sanki. Yol boyunca Hellunyat Monvena'nın gözünde tutmuştu. Oraya bir an önce varmak için sabırsızlanıyordu. Gürleyen Irmak'ın uğultuları kulağına geldiğinde, akarsuyun bir an önce önünde belirmesi için adeta yalvardı. Hayal kırıklığı, büyük akıntıya ulaşıncaya kadar sürdü.

Yeni köprü'nün manzarası, Monvena'nın kaygıyla geçirdiğı saatlerin mükafatı oldu. Gece yansı olduğu halde şifa-cı kadın çok uzaklardan, köprü inşaatının bitmiş olduğunu fark etti. Yolun kılalacağı hayali gerçekleşmişti. Tahta köp-

TETER FREUNP

rü, çift ayın hafif ışığında, yerine getirilmiş bir vaat gibi karşıladı kadını. Güröl güröl akan suyun üzerinde, gururla ve cesurca uzanıyordu köprü. Kalın destekler ve sağlam kalaslar sayesinde, başka yerlerde hızla, gelişigüzel dikilen köprülerden çok daha güven verici görünüyordu. Sonsuza kadar dayanacak şekilde yapılmıştı adeta.

Morwena, çiftboynuzu sabırsızca köprüye doğru sürdü. Irmağın kenarında suyun sesi o kadar yüksekti ki, rüzgarın uğultusunu, yakındaki çalı ormanında yaşayan Swuupie'le-rin çığlıklarını ve baykuşların tüyler ürpertici ötüşlerini bastırıyordu.

Köprüye geldiklerinde Peri Kızı ürktü. Kışneyerek, toynaklarını sinirli sinirli yere sürttü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Monvena, binek hayvanını iyi anlıyordu. Hayvan bütün gün ve bütün gece hiç durmadan koşmuş ve yorulmuştu. Çoktan dinlenmesi gerekiyordu. Çiftboynuzu nazikçe zorladı, boynunu okşadı ve kulağına fısıldadı: "Biliyorum Peri Kızı, ben de dinlenmek isterdim, ama devam etmek zorundayız. Elyson'un bizim yardımımıza ihtiyacı var; Hellun-yat'ta bizi bekliyorlar." Sonra çiftboynuzu harekete geçirmek için dilini şaklattı.

Ama Peri Kızı inat ederek yerinden kıpırdamadı. Gürültüyle soluk alıp veriyordu; alnındaki fildişi çift boynuz ay ışığında ışıltıyla parlıyordu.

Morwena şaşırdı. Çiftboynuzunun böyle aksi davrandığını hiç görmemişti. Sonra kendi kendine, çiftboynuz bir tehlike kokusu mu aldı acaba, diye sordu. Köprü yeni olduğundan çiftboynuz güvenli gelmemiş olabilir, diye düşündü.

"Pekala, Peri Kızı, anlaşıldı." Monvena, sakinleştirmek

için çiftboynuzun boynunu okşadı. "Korkmana gerek yok. Köprüyü tanımasak da bizi kesinlikle taşıyacaktır."

Çiftboynuz tekrar kişnedi, başını salladı ve yerinden kıpırdamadı.

Monvena giderek sabırsızlanıyordu. "Şimdi durmanın zamanı değil Peri Kızı!" dedi öfkeli bir sesle. "Oyun oynayacak vaktimiz yok. Her saniye çok önemli!"

Suyun karşı tarafındaki bir hareket Monvena'nın dikkatini çekti. Karanlık bir siluet köprüye doğru yaklaşıyordu. Şi-facı kadın daha iyi görebilmek için gözlerini kırıştırdı. Basit elbisesine bakılırsa ihtiyar bir köylü kadındı. Sırtında bir küfe vardı. Çok ağır olmalıydı; çünkü öne doğru eğilmiş bir halde köprüye doğru ilerliyordu zorlukla.

Monvena, geceleri bile durup dinlenemeyen bu zavallı ihtiyara tüm kalbiyle acıdı.

Köylü kadın köprüye ulaştığında, tırabzanlara tutuna tutuna, küçük adımlarla, şifacı ve çiftboynuzla doğru ilerlerken tırabzandan destek aldığı belliydi.

"Bak, köprüye olan güvensizliğin boşunaymış", dedi Monvena fısıltıyla.

Peri Kızı aksırdı ve kendilerine doğru yaklaşmakta olan ihtiyarı yoklarcasına baktı. Çiftboynuz sakinleşmiş gibi görünüyordu. Harekete geçti ve köprüye çıktı.

Monvena hafiflemişti. Nihayet, diye düşündü. Nihayet Peri Kızı'nın aklı başına geldi.

Çiftboynuz, köprünün üzerinde endişeyle tırısa kalktı. Toynakları kalasların üzerinde boğuk sesler çıkarıyordu. Gürleyen İrmak'ın suları coşmuştu, dalgalar solgun ay ışığında parlıyordu.

Yaşlı köylü kadın, çiftboynuzu ve sürücüsünü fark etme-

119

miş gibiydi. Küfenin ağırlığı altında ezile büküle ilerlemeye çalışıyordu. Aralarındaki mesafe, toynak seslerini duyacağı kadar kısaldığı halde, başını kaldırıp bakmadı.

Zavallı yaşlı kadın, sağır olmalı, diye düşündü Monvena. Tam o sırada köprü tam ortadan iki ayrıldı ve altında kocaman bir boşluk açıldı.

Monvena ve Peri Kızı uçuruma düştüler; dehşet içindeki şifacı kadının, bunun Kara Güçler'e ait bir büyü olduğunu ve tuzaga düştüğünü anlayacak vakti olmadı. Bu köprüyü o kadar şiddetle istemişti ki, hayali bir köprüyle onu aldatmak çok kolay olmuştu.

Gürleyen İrmak'ın akıntısı Monvena'nın üzerine kapandı ve tehlikeli bir akıntı tarafından sürüklenirken, buz gibi sular bütün vücuduna ölümcül acılar verdi.

Şifacı kadın çırpındı durdu, var gücüyle suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı. Soluk soluğa, ağzına dolan suları püskürterek hava almaya çalıştı. Peri Kızı'nın kafası hemen yakınında belirince Monvena ferahladı. Köpüren dalgaların üzerinden başını uzatarak köylü kadına baktı ama bir şey göremedi. Küfesi akıntının üzerinde yüzüyordu sadece.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

O sırada Monvena, üzerinde keskin bir kahkaha duydu; bir kadın kahkahası. Şaşkınlık içinde yukarı baktı ve uçmakta olan büyük bir şey gördü: Gürleyen İrmak üzerinde süzülen yaratık, büyük kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru döne döne yükseldi. Monvena daha ne olduğunu anlayamadan suyun içinden yükselen büyük bir kayaya çarptı. Başını kayaya çarptığı sırada sadece müthiş bir kütürtü duymuştu. Derken, etrafındaki her şey karardı ve Monvena bilincini kaybetti.

Bölüm 8 * Kaçınılmaz Görev

> aura, Profesör Morgenstern'in oturma odasına girdiğinde şaşırıldı: Oda büyüktü; hem de kocaman. Oysa dışarıdan bakıldığında bahçeli, müstakil bir evden büyük görünmüyordu. Sonra bu oda; yirmiye on metreydi - bu mümkün müydü?

Taş şöminede büyük bir ateş yanıyordu çıtırtıyla. Ateş odanın bir kısmını aydınlatıyor, duvarlarda oynayan gölgeler yaratıyordu. Şöminedeki odunlar köz halindeydi; yayılan baharlı reçine kokusu Laura'nın burnuna kadar geliyordu. Kısa bir süre sonra gözleri alacakaranlığına alıştı. Oda, tek tük eşyayla sade döşenmişti. Basit tahta dolaplar, tahta komodinler ve duvarlardaki kitaplıklardan başka bir şey yoktu. Odanın ortasında, yaklaşık iki buçuk metre çapında yuvarlak bir masa duruyordu. Masanın tam ortasında da taştan alelade bir kase duruyordu; kasenin içinde tuhaf bir alev oynasıyordu. Bir el büyüklüğündeydi, ama bembeyaz parlıyordu. Laura bu kaseye bakar bakmaz gözlerini kırıpıştırmak zorunda kaldı; etrafa o kadar aydınlık saçılıyordu.

Masanın etrafına dört sandalye konmuştu. Bunlardan birinde Percy Valiant oturuyordu; onun yanma da Bayan

Mary oturmuştu. Profesör Aurelius Morgenstern üçüncü sandalyedeydi. Ortaçağ'dan kalma bir paltoya sarınmış, yorgun bir hali vardı. Heybetli bedeni adeta küçülmüş, kırılmış saçları dağılmış, saygı uyandıran yaşlı yüzünde capcanlı parlayan mavi gözleriyle oldukça bitkin görünüyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, Morgenstern'e nasıl olduğunu sormak istedi merak içinde, ama adam ona susmasını işaret etti. Bir süre sessizlik oldu. Profesör, Laura'ya, acı bir gülümsemeyle boş sandalyeyi işaret etti. Adam konuşmaya başlayınca Laura onun gerçekten hasta olduğunu anladı; çünkü sesi çok kırgındı.

"Lütfen otur Laura" dedi yorgun bir sesle.

Laura söyleneni yaptı. Oturur oturmaz masanın etrafında oturan diğer kişilere merakla baktı. Bayan Mary, gece yarısı neden onu yatağından kaldırmıştı? Bu üç kişi ondan ne istiyordu?

Öğretmenlerin yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ne Percy Valiant, ne Bayan Mary ve ne Profesör Aurelius Mor-genstern'in mimiklerinden bu gizemli buluşmanın amacına dair en ufak bir ipucu yakalayamıyordu.

Morgenstern, Laura'nın düşüncelerini okumuşçasına sordu: "Seni neden buraya getirttiğimi biliyor musun?"

Laura hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

Yaşlı adam biraz şaşırılmış gibiydi. En azından Laura öyle hissetti.

"Baban sana anlattı, öyle değil mi Laura?"

"Ne - neden söz ediyorsunuz?"

"Bugünden itibaren senin de tıpkı bizler gibi bekçilerden biri olacağını ve ışığın saflarında savaşacağını söylemiştir herhalde, yoksa yanılıyor muyum?"

"Evet, elbette anlattı" dedi Laura alelacele; içinde bir anda bir umut ışığı parladı. Beklenti içinde Morgenstern'e baktı. "Yani babam gerçekten hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyor tüm bunlar; ve dün geceki ziyareti de rüya değildi o zaman, yani babamın gerçekten yatağımın yanına kadar geldi, öyle mi?"

Profesör Morgenstem onaylarcasına başını salladı. "Evet" dedi sessizce.

"Peki ... nerede şimdi? Neden uzun süre bir haber vermedi ve neden geri gelmiyor? Ben ... ben bütün bunları anlamıyorum."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Sen de bu yüzden buradasın zaten", dedi Aurelius yorgun bir gülümsemeyle. "Dünyamızı gizlice bir arada tutan büyük sırrı öğrenmenin zamanı geldi artık."

Laura faltaşı gibi açılmış gözlerle Profesöre baktı; nefes almaya bile cesaret edemedi. Heyecandan çatlayacakmış gibi çarpan kalbini ve damarlarındaki basıncı hissediyordu.

"Çok az insan biliyor" diye başladı Aurelius Morgenstem tekrar fısıltıyla. "Zamanın başlangıcından bu yana, bizim dünyamıza paralel bir dünya daha var. Bizim gezegenimize oranla daha yaşlı ve adı 'Aventerra'. İnsan bilgisinin ötesinde yeralan bu mitler dünyasında yeralan iyi ve Kötü günün birinde, bizim dünyamıza geçen yolu keşfettiler; çünkü Aventerra'da Işığın Savaşçıları -ve Karanlığın Güçleri ebedi bir savaş içindeler ve hakimiyet için amansız mücadele edi: yorlar.

iyi Güçler, Işığın Koayıucusu Elysion tarafından yönetiliyor. Kara Ordu'nun başında ise Kara Prens Borboron var ve dur durak demeden, büyük bir hırsıyla sayısız yandaşını Işığın Koruyucusu'na karşı savaşa kışkırtıyor; Kara Savaşçı

FETER KREUND

Lejyonları'nın sonu bir türlü gelmiyor. Kara Prens'in tek bir hedefi var: Işığın Koruyucusu'nu öldürmek, böylece Kara Güçler'in kesin zaferini sağlamak. O zaman Ebedi Hiçlik egemenliği başlayacak ve Aventerra batacak - bizim dünyamız da!"

"Ah, hayır!" diye bağırdı Laura. "Buna asla izin verilmemeli - asla!"

"Aynen öyle", diye cevap verdi Profesör Morgenstem asık suratla.

"Ne var ki, şu anda karşı karşıya olduğumuz tehlike hiç bu kadar büyük olmamıştı!"

Laura yutkundu. Percy Valiant'a baktı, o da endişe dolu bir yüzle Laura'ya baktı. Bayan Morgain'in yüzünde de endişe izleri vardı-, Laura, Aurelius Morgenstem'in kesinlikle abartmadığını anladı.

"Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

"İki gün önce Kara Prens, Işığın Koruyucusu'nu Kara Bela'yla yaralamayı başardı. Bu kılıcın açtığı yara asla iyileşmez; Kara

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Büyünün gücü kişinin yaşam enerjisini tüketir. ElySION, eğer hemen panzehir alamazsa, ölecek."

"Bir panzehir mi var?" diye sordu Laura hayretle.

"Elbette, çünkü kötü, iyi olmadan var olamaz; bunun tersi de geçerli - çünkü zıt güçler birbirini gerektirir, tıpkı artı olmazsa eksi, yaşam olmazsa ölüm olmayacağı gibi, iyi de, Kötü olmadan düşünülemez. Madalyonun iki yüzü gibidirler. Tek başlarına hiçbir anlamları yoktur; bu nedenle de birbirlerine ayrılmaz bir şekilde bağlıdırlar.

Laura'nın kafası iyice karışmıştı. Profesörün sözlerini takip edemez hale gelmişti. Bütün bunların babasıyla ve elbette kendisiyle ne ilgisi vardı, anlayamıyordu. Sonuçta o Işığın Koruyucusu'na yardım edebilecek en son kişiydi.

LAÜRA - AVENTERRA'NIN W

uA rJasıll Kaygı dolu bir yüzle Aureiius Morgensterı' asfy jr ir

panzehir bu?"

*• f_l.

"Hayat Suyu" diye cevap verdi Profe# . teı(. f/tsai) ^r damla dökülmesi yeter; yarayı hemen iyfe" ^/a) f tısa sürede tekrar sağlığına kavuşur." ve

"Peki bu su nerede bulunabilir?"

"Sorunumuz da bu ya", dedi Profesd

^

manın başlangıcından beri Hellunyat'ın^; «fctt / Bulanan ilham Kasesi'nin içinde saklanırdı" u > ı| e'| j; Gral Kalesi'nin adı; Işığın Koruyucusu bu kalede yaşıyor."

"O zaman anlayamadığım şey şu -'\$ karışmıştı; Morgenstern kızın sözünü kö11

ı',

"Kara Ordu, uzun bir süre önce ilhanı"

ten çalıp bizim dünyamıza- getirmeyi bar "Ve nereye sakladıklarını hâlâ bilmiyor* ,

Laura'nın aklı karışmıştı. "Ama nasıl dünyamıza nasıl geldi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Profesörün yüzünde anlayışlı bir "Aventerra'yla bizim dünyamızı birbirini^1 kapı yoluyla. Bu kapıdan geçerek bir diM dilebilir. 1'

"Büyülü Kapı mı?" Laura'nın sesinden1" diğİ belliydi.

"Evet. Yıl içİne serpiştirilmiş dört güde!' berin vardır herhalde?"

Laura evet anlamında başını salladık farklı çağlarda farklı halkların kullandı^. ' öjİ zaman hesaplamalarıyla eziyet eden c* öf Rudolf "Cengiz" Wagner geldi aklına.

Lejyonları'nm sonu bir türlü gelmiyor. Kara Prens'in tek bir hedefi var: Işığın Komyucusu'nu öldürmek, böylece Kara Güçler'in kesin zaferini sağlamak. O zaman Ebedi Hiçlik egemenliğı başlayacak ve Aventerra batacak - bizim dünyamız da!"

"Ah, hayır!" diye bağırdı Laura. "Buna asla izin verilmemeli - asla!"

"Aynen öyle", diye cevap verdi Profesör Morgenstern asık suratla.

"Ne var ki, şu anda karşı karşıya olduğumuz tehlike hiç bu kadar büyük olmamıştı!"

Laura yutkundü. Percy Valiant'a baktı, o da endişe dolu bir yüzle Laura'ya baktı. Bayan Morgain'in yüzünde de endişe izleri vardı; Laura, Aurelius Morgenstern'in kesinlikle abartmadığını anladı.

"Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

"İki gün önce Kara Prens, Işığın Komyucusu'nu Kara Bela'yla yaralamayı başardı. Bu kılıcın açtığı yara asla iyileş-mez; Kara Büyünün gücü kişinin yaşam enerjisini tüketir. ElySION, eğer hemen panzehir alamazsa, ölecek."

"Bir panzehir mi var?" diye sordu Laura hayretle.

"Elbette, çünkü kötü, iyi olmadan var olamaz; bunun tersi de geçerli - çünkü zıt güçler birbirini gerektirir, tıpkı artı olmazsa eksi, yaşam olmazsa ölüm olamayacağı gibi, iyi de, Kötü olmadan düşünülemez. Madalyonun iki yüzü gibidirler. Tek başlarına hiçbir anlamları yoktur; bu nedenle de birbirlerine ayrılmaz bir şekilde bağlıdırlar.

Laura'nın kafası iyice karışmıştı. Profesörün sözlerini takip edemez hale gelmişti. Bütün bunların babasıyla ve elbette kendisiyle ne

ilgisi vardı, anlayamıyordu. Sonuçta o Işığın Koruyucusu'na yardım edebilecek en son kişiydi.

Kaygı dolu bir yüzle Aurelius Morgenstern'e baktı. "Nasıl bir panzehir bu?"

"Hayat Suyu" diye cevap verdi Profesör. "Yaraya tek bir damla dökülmesi yeter; yarayı hemen iyileştirir ve insan kısa sürede tekrar sağlığına kavuşur."

"Peki bu su nerede bulunabilir?"

"Sorunumuz da bu ya", dedi Profesör. "Hayat Suyu, zamanın başlangıcından beri Hellunyat'ın labirentlerinde saklanan ilham Kasesi'nin içinde saklanırdı. Hellunyat, Büyük Gral Kalesi'nin adı; Işığın Koruyucusu ve beraberindekiler bu kalede yaşıyor."

"O zaman anlayamadığım şey şu -" dedi Laura, kafası karışmıştı; Morgenstern kızın sözünü kesti.

"Kara Ordu, uzun bir süre önce ilham Kasesi'ni labirentten çalıp bizim dünyamıza- getirmeyi başardı" diye açıkladı. "Ve nereye sakladıklarını hâlâ bilmiyoruz."

Laura'nın aklı karışmıştı. "Ama nasıl ... bu kase bizim dünyamıza nasıl geldi?"

Profesörün yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Aventerra'yla bizim dünyamızı birbirine bağlayan büyülü kapı yoluyla. Bu kapıdan geçerek bir dünyadan diğerine gidilebilir."

"Büyülü Kapı mı?" Laura'nın sesinden hiçbir şey anlamadığı belliydi.

"Evet. Yıl içine serpiştirilmiş dört güneş bayramından haberin vardır herhalde?"

Laura evet anlamında başını salladı. Kısa bir süre önce, farklı çağlarda farklı halkların kullandığı çeşitli takvim ve zaman hesaplamalarıyla eziyet eden coğrafya öğretmeni Rudolf "Cengiz" Wagner geldi aklına.

1125

PETER KREUNP

"Jul, Ostara, Yazortası, Kışgecesi'nden söz ediyor olmalısınız."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Kesinlikle." Morgenstern memnuniyetle gülümsedi. Güneşin dönüşleri, bizim dünyamızda olduğu gibi Aventer-ra'da da hayatı belirler ve iki dünyada da doğa yasaları insan yasalarından daha güçlüdür. Aventerra'da buna hâlâ saygı duyulur ve bu bilgi kutsaldır. Oysa bizim dünyamızda bunun böyle olduğu zaman içinde unutuldu. Güneş Bayramları'nın özel bir öneme sahip olduğunu neredeyse hiç kimsenin bilmemesi de açıklıyor bu durumu. Üstelik bu iki dünya arasındaki kapılar çok eski zamanlardan beri açılır ve bu gizli geçitlerden yalnızca kişiler geçmez. Nesnelere de bir dünyadan diğerine geçmesi mümkün. İlham Kasesi de bizim dünyamıza işte bu yolla geldi. Kara Ordu savaşçıları kaseyi bu tarafa kaçırdılar ve, öğrenebildiğimiz kadarıyla onu okulumuzun çok yakınlarında bir yere sakladılar"

Laura şaşkınlıkla Profesöre baktı. "Sahi mi?"

Aurelius Morgenstern onaylarcasına başını salladı.

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Geçtiğimiz yıl - Kışdönümü'nün son gününde. Senin de-kesinlikle bildiğin gibi, yirmibir Aralık'ta başlayan Jul Bay-ramı'nın diğer adı."

Laura'nın alnı kıvrıştı. "Kesinlikle mi?"

"Kesinlikle." Aurelius Morgenstern evet anlamında başını salladı.

"Yaptığımız araştırmalar şüpheye yer bırakmıyor."

"Peki ya babam? Babamın bununla ne -"

"Biz babanın Kara Şövalye'nin bu kötü eylemine tanık olduğunu tahmin ediyoruz; muhtemelen tutukladılar ve Aventerra'ya götürdüler."

"Ah, hayır!" Laura yutkundu. Ne korkunç! diye düşündü, ancak hemen rahatladı; çünkü babası kesinlikle hayattaydı. Harika!, diye şaşkınlığa kapıldı. Hepsi tek kelimeyle harika! Bunları anlattığımda Lukas ve Kaja'nın gözleri yuvalarından fırlayacak. Ama herhalde tek bir sözcüğüme dahi bile inanmayacaklardır. Eh, buna şaşırılmamak gerekir - duyduğu şeyler ona da inanılmaz geliyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Şüphede içinde profesöre dikti gözlerini. "Peki ... bunların hepsini siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu; sesindeki şüphede açıkça belli oluyordu.

"Bütün bunların sana inanılmaz geldiğini biliyorum", dedi Profesör. "Büyük sırrı ilk duyduğumda bana da öyle gelmişti."

"Ne zamandı peki bu?"

"Onüçüncü doğumgünümde; senin bugün olduğun yaşta. Eşyanın görünüşünün ardında gizli olan, ama yine de bütün insanların yaşamını belirleyen o büyük sırda ancak çok az insan ortak edilir."

"Ve bu az sayıdaki insanlar, Bekçiler mi?"

"Evet Laura. Dediğim gibi, bir zamanlar iyi ve Kötü, Aventura'dan bizim dünyamıza geldi. Zaman içinde hem Işık Güçleri hem de Kötülük Güçleri bu dünyaya temsilciler gönderdiler ve bu yolla bizim dünyamıza yerleştiler. Ve o zamandan beri, her ne kadar Aventura'daki gibi açık seçik ve belirgin değilse de, iyi ve Kötü'nün ebedi savaşı bizim dünyamızda da yaşanmakta. Ancak bizim dünyamızdaki çekişme çoğunlukla gizli olur ve insanlar ne olup bittiğini genellikle anlayamaz hale gelir. Bu yüzden de bu az sayıdaki insanın uyanık olması ve gözlerini dört açması önemlidir. Bu biz Bekçiler'in birinci görevidir: Kötü karşı-

sında daima uyanık olmak ve her an hazır beklemek. Çünkü onların planlarını ancak zamanında öğrenebilirsek engelleyebiliriz."

Her şeyi açıklamasa da, aydınlatıcı, diye düşündü Laura.

"Peki neden ben de Bekçi oluyorum? Ve siz, Percy ve Mary? Sizler de bekçisiniz, öyle değil mi?"

Profesör Morgenstern bıyık altından güldü. "Her birimiz, iyi'nin saflarında savaşmak üzere asırlar önce dünyamıza gelen Işık Savaşçıların torunlarıyız. Bu özel görev, o zamanlardan beri nesilden nesile geçerek sürüyor."

"Hah, şimdi anlıyorum", dedi Laura hayretle. "O zaman gelecek yıl Lukas da Bekçi olacak, değil mi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Aurelius başını iki yana salladı. "Hayır. Erkek Işık Savaşçıları görevlerini ilk doğan kızlarına devreder, onlar da ilk doğan oğullarına."

"Peki, eğer birinin çocuğu olmazsa?" dedi Laura sesli düşünerek.

"O zaman, nesil zinciri kopar ve bir Işık daha sönmüş olur."

Morgenstern içini çekti. "Bu da, bu dünyada bekçi sayısının neden az olduğunu açıklıyor; tek tesellimiz Karanlık'm durumunun da bizden iyi olmaması. Sayı olarak yıllarca bizden üstündüler."

Laura çok etkilenmişti. Kafasından pek çok şey geçiyordu; sayısız soru, ama her şeyden önce, babasıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordu: "Eğer babam gerçekten Aven-terra'daysa ona nasıl yardım edebiliriz ki? Ve dün akşam beni nasıl ziyareti edebildi? Ve -"

"Yavaş ol Laura!" diye sözünü kesti Profesör. "Ona yardım edebileceğimiz konusunda bana güvenmelisin - başlangıç olarak bu kadar yeter. Percy, Bayan Mary ve ben ile-
28)

LAURA - AVENTERRA'NIN SIKRI

riki günlerde, bilmen gereken her şeyi açıklayacağız sana." İki genç öğretmene baktı. Onlar da onaylarcasına başlarını salladılar. Sonra Morgenstern tekrar kıza döndü. "Öncelikle, sana kaderin tarafından verilen büyük görevi yerine getirmelisin."

Laura, başının hafifçe döndüğünü hissetti. Nefesi durmuştu. Profesör neyi kastediyor olabilirdi? Ve bu görev neden ona biçilmişti?

"Hangi ... hangi görev?" diye sordu ürkekçe.

Percy ilk kez söz aldı: "Seen, ilham Kasesi'ni bulmakla görevlendirildin Laura, yağni Işığın Koğuyucusu'nun ölmesini engelleyeceksin."

"Bunu tek sen yapabilirsin" diye tamamladı Mary Morga-in, kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edince. "Sen, Onüç Burcu'nda doğdun ve bu yüzden bütün özel güçlere sahipsin!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Ama ... bu ... bu ben, nasıl yapabilirim", diye kekelemeye başladı Laura. "Ben alt tarafı sıradan bir kıyım."

Morgenstern başını iki yana salladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun", dedi yumuşak bir sesle. "İşaretleri göremezdin aksi halde."

"İşaretleri mi? Hangi işaretleri?"

Ama birden aklına geldi. Evet, elbette - Profesör Morgenstern haklıydı: Kargalar ve uğursuz Kara Şövalye. Babasının sır dolu ortaya çıkışı, ve fotoğraftan ona gülümseyip onunla konuşan annesi! Bu gizemli olayların hepsi aniden bir anlam kazandı. Eğer gerçekten öyleyse, o zaman köpek hırlaması, Taş devin göz kırpması ve tablodaki kara kurdun ortadan kaybolmasının da özel bir anlamı vardı. Laura ağlamaklı bir yüz ifadesiyle, yardım ister gibi, Profesör-

rün yüzüne baktı.

"Ben ... ben Kase'yi nasıl bulacağım?" diye sordu. "Kimse bugüne kadar bulamadıysa, ben nasıl başarırım?"

"Başaracaksın Laura!" dedi Morgenstern kendinden emin bir şekilde. "Sonuçta, Zaman Çarkı senin elinde. Kase'yi ararken sana çok yardımı dokunacak."

Laura'mn yüzü soldu. "Zincirdeki kolyeden mi söz ediyorsunuz?"

Profesör başını salladı. "Evet Laura. Önüç Burcu'nda doğan Bekçiler, nesilden nesile aktardılar bu kolyeyi - ta ki senin eline ulaşana kadar."

Laura yutkundu, başını öne eğdi ve utanarak masaya dikti gözlerini.

"Neyin var?" dedi Aurelius Morgenstern, sesinde bir güvensizlik vardı. "Bir sorun mu var?"

Kız cevap vermedi.

"Lütfen bana bak Laura." Kız başını kaldırıp Profesöre baktı. "Bir şey mi oldu? Yoksa -" Gözleri dehşetle açıldı ve ağzını eliyle kapadı.

"Lütfen bunun gerçek olmadığını söyle."

Laura'mn yüzü iyice solmuştu, başını salladı. "Maalesef ..." diye fısıldadı, sesi çok az duyuluyordu. "Zincir ... kayboldu."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Percy ve Bayan Mary dehşet içinde kıza baktılar. "Quel malheur! diye iç geçirdi spor öğretmeni, Mary Morgain ise kekeliyordu: "Hayır ... hayır ... buna kesinlikle inanmıyorum."

Profesör Morgenstern ilk sakinleşenlerden biriydi. "Ama bu nasıl oldu?" diye sordu, sakinliğim korumak için çaba harcıyordu.

"Ben ... ben bilmiyorum. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, babam havada bir anda yok olmadan önce kolyeyi eline almıştı. Ertesi sabah hiçbir yerde bulamadım."

Percy ve Mary inlediler; Profesör Morgenstern'in yüzü daha da soldu. Zorlukla nefes alıyordu.

Yeniden toparlandığında bir süre dalgın bir şekilde önüne baktı. "Kabul, bu, görevi daha da zorlaştırıyor", dedi. "Ancak korkma Laura." Kızın yüzüne cesaret vermek istercesine gülümsedi. "Yine de başaracaksın, zincirsiz de olsa!" Sonra da genç öğretmenlere döndü. "Sizce öyle değil mi?"

"Elbetteee!" dedi Percy pür telaş ve Laura'ya gülümsedi. "Yüğeginin sesine kulak veğmelisin!"

"Kendine ve Işığın Gücü'ne güvenmelisin" diye tamamladı Bayan Mary. "O zaman kesinlikle başarısın!"

Laura'nın o tatlı yüzünde hâlâ bir güvensizlik vardı.

"Senin yanında olacağız Laura" dedi Profesör Morgens-tern teselli etmek üzere. "Sana, atalarımızın vaktiyle Aven-terra'dan getirdikleri eski yetenekleri kullanmayı öğreteceğiz."

"Telepatik yolculuk!" dedi Percy.

"Düşünce okuma!" dedi Bayan Mary.

"Ve tabii ki telekinetik!" diye açıkladı Profesör.

Laura yutkundu. Telekinetik mi? O da neyin nesiydi? Ve Telepatik yolculuk? Bunları daha önce hiç duymamıştı.

Aniden başı dönmeye başladı; düşünceleri atlıkarınca gibi başının içinde dönüyordu.

İlham Kasesi'ni bulmak! Yaşam Suyu ile birlikte! Üstelik de ben bulmalıyım! Ben, sıradan, onüç yaşındaki bir kız!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kafasının içindeki atıklarınca döndü, döndü, hızla, daha da hızlandı, aniden tek bir düşünceye dönüştürerek durdu.

mı

Mümkün değil/ Bu mümkün değil!

Ama babası da onun bekçilerden biri olduğunu söylememiş miydi? Sözü'nün eri olan ve sarsılmaz bir güven duyduğu bir insan varsa, o da babasıydı. Onun kendisine asla yalan söylemeyeceğinden emindi Laura. Böyle önemli bir konuda ona neden yalan söylesin ki?

Asla söylemezdi/Marius asla böyle bir şey yapmazdı. Her ne kadar ilk başta sırf kurgu gibi geldiyse de, Morgenstern, Percy ve Bayan Mary'nin söylediği her şey doğru ve gerçek olmalıydı.

Profesör Morgenstern, Laura'yı gözden kaçırmıyordu. Sanki onun düşüncelerini okuyor ve bir karara ulaşana kadar kesmek istemiyordu. Derken konuşmaya başladı.

"Pekala Laura" dedi resmi bir sesi tonuyla. "Bu görevi kabul etmek, bizimle birlikte Kötülük Güçleri'ne karşı savaşmak istiyor musun?"

Laura'nın cevabı önceden hazırды. "Ben ... ben şansımı denemek istiyorum!"

İki genç öğretmenin yüzündeki gerilim çözüldü, Profesörün yüz hatları, memnun bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Bu iş oldu Laura!" dedi. "Seni, her şeyin birbirine bağlı olduğu Daire'ye alıyoruz: Dünya ve Aventura, Başlangıç ve Bitiş, Işık ve Karanlık, İyi ve Kötü." Bu sözleri söylerken ayağa kalktı.

Percy Valiant ve Mary Morgain de ayağa kalktı; Laura da onlara bakıp ayağa kalktı. Herkes kollarını yana açıp birbirlerinin elini tutarak masanın çevresinde bir çember oluşturdular. Laura ince kakmalı masanın üzerinde, tıpkı kolyedeki gibi sekiz dişli bir çark oluştuğunu fark etti.

Bunun anlamı ne acaba?, diye sordu Laura kendi kendi-

ne, ama dikkatini Profesör Aurelius Morgenstern'in söylemeye başladığı tuhaf şarkıya verdi. Önceden çok yorgun olan sesi birden

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

güçlenmiş; daha berrak çıkıyordu. Odanın içine anında benzer bir şarkı yayıldı. Önceden hiç duymadığı yabancı bir dilde söylenen bu şarkının tek bir sözünü bile anlamasa da, özel bir güç yaydığını hissediyordu. La-ura'nın içini tuhaf, tanımadığı bir huzur ve güven duygusu kapladı bir anda. Bundan böyle her şeyin daha iyi olacağını biliyordu artık.

Taş çanakdaki alev parladı, parladı; doğaüstü bir aydınlık yaydı. Laura, büyülenmiş bir halde ışığa bakıyordu, öyle yoğunlaşmıştı ki, artık neredeyse acı hissediyordu; yine de bakışlarını alamadı bu aydınlıktan.

Işık parladı, parladı, ve büyüdü, büyüdü, ta ki bütün odayı dolduruncaya kadar. Laura hiçbir' şey göremez olmuştu. Ne Percy Valiant'ı, ne Mary Morgain'i ve ne de Profesör Aurelius Morgenstern'i. Çevresini kuşatan tek şey bu ışık girdabıydı. Laura bu garip olaya teslim oldu. İçinde hiçbir kuşku, hiçbir karşı koyuş yoktu - Işıkla kaynaştı.

Bölüm 9 | Berbat Bir Ders

r aura gözlerini açtığında, odasındaki yatağın-daydı. Şaşkınlıkla doğruldu ve çevresine bakındı. Kırmızı anorağı askıda asılıydı ve botları da bir önceki akşam bıraktığı yerde duruyordu.

Bu nasıl olabildi? Profesörün evinden odasına nasıl dönmüştü? Hiçbir fikri yoktu. Gece olanları hızla aklından geçirdi; şu gizemli ışık girdabını yuttuktan sonra olanlar sanki hafızasından silinmişti. Ne olup bittiğini kesinlikle bilmiyordu. Bunların hepsi rüya mıydı acaba?

Kaja'nın sesi düşüncelerini dağıttı. "Günaydın Laura!" Arkadaşı uyanmış, yüzü sevinçle parlıyordu. "İyi uyudun mu?"

"Eh, şey" dedi Laura. Uyandıktan sonra uykusu her zaman çabucak açılan Kaja'nın tersine, Laura tam bir huysuz olurdu. Keyifsizliğinden değil, ama kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacı olurdu.

Kaja neşeyle yatağından atladı, Advent takvimine doğru badi badi yürüdü, takvimdeki o günü gösteren kağıttan kapıyı açıp ardındaki çikolatayı aldı ağzına attı; sonra da radyoyu açtı. Radyo, yapmacıklı

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bir sesle saati bildirdi: "Saat yedi sıfır altı." Ardından, tanınmış bir pop şarkısının ritmi

yayıldı odaya. "I ıvanna be sunlight, only ıvarmer, 1ıvanna be daylight inyour eyes ..." No Angel beşlisi büyük bir keyifle söylüyordu parçayı. Ama büyük keyif, sabahın bu erken saatinde Laura'nın asla katlanamayacağı bir şeydi. Kaja melodiye neşeyle uyarken, Laura yüzünü buruşturdu. Kaja, neredeyse şarkıyla aynı tonda söyleyebiliyordu.

Kaja pencereye gidip perdeyi açtı. Ortalık henüz aydın-ıanmamıştı. Güneşin doğmasına daha bir saat vardı.

"Kalk Laura!" diye uyardı Kaja. "Yoksa kahvaltımızı telaşla yapmak zorunda kalırsınız. Ve biliyorsun ki: Kahvaltı, günün en önemli öğünüdür!"

"Evet, evet!" diye homurdandı Laura. "Ve öğle yemeği, ve akşam yemeği de öyle!"

"Evet, aynen öyle!" Kaja sırttı, tekrar şarkıya eşlik etmeye başladı: "I ıvanna belove, only stronger, I ıvanna be daylight ..."Makyaj çantasına uzanmadan önce, etajerinin üzerindeki çikolata kalıbından bir parça kopardı ve hızla, sinek yutan bir bukalemun gibi, çikolatayı ağzına götürdü. Sonra da, lavaboya gitmek üzere kapıya yöneldi. Kapı kolunu tuttuğu anda Laura onu durdurdu.

"Kaja?"

"Evet?"

"Bu gece dikkatini çeken -" Laura sözünü tamamlamadı; nasıl ifade edeceğini bilemiyordu çünkü. Eğer her şey sadece bir rüyaysa, o zaman sorduğu soru Kaja'ya çok aptalca gelecekti.

"Ne diyorsun Laura?" Arkadaşı sabırsızlanmıştı.

Laura cesaretini topladı. "Dün gece dikkatini çeken sıra-dışı bir şeyle karşılaştın mı?"

"Nasıl sıradışı?" Kaja'nın yüzünde şaşkınlık vardı, "sıradı-

şıyla neyi kastediyorsun?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Ben ... belki odadan gitmişimdir, ya da böyle bir şey?"

Kaja kısa bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

Geriye dönüp odadan çıkmak isterken elindeki çantayı yere düşürdü. Çantadaki temizlik malzemeleri etrafa dağıldı.

"Ayy!" dedi Kaja ve eğilerek pilisini pırtısını topladı.

Laura bunu fark etmemişti. Dalgın bir halde önüne bakıyordu. Geceki macera sadece hayal miydi acaba? Yoksa her şey gerçekten de onun hatırladığı gibi mi olmuştu? Ne de olsa Kaja'nın uykusu çok ağırdı. Bir kez uykuya dalmaya görsün, hiçbir şey onu uyandıramazdı; gök gürültüsünden bile rahatsız olmazdı. Dolayısıyla, Bayan Mary'nin gecenin bir yarısında odaya girdiğini de fark edemezdi - tabii geldiyse eğer ...

Kaja temizlik malzemelerini nihayet toplamıştı. Tekrar neşeyle şarkıyı mırıldanmaya başladı ve odadan çıktı. Laura da üzerindeki yorganı atıp kalktı. Sarsak adımlarla çalışma masasına gidip üzerinde duran çerçeveli fotoğrafı aldı. Eski bir aile fotoğrafıydı bu; Marius ve Anna Leander'i, iki küçük çocuklarıyla birlikte evlerinin bahçesinde gösteriyordu. Laura o günlerde beş yaşında olmalıydı. Lukas'la el ele tutuşmuş, yarışircasına sırtıyordardı, anne babaları ise mutlulukla kameraya gülümsüyorlardı. Laura yanlış hatırlamıyorsa bu, Anna'nın ölümünden önceki son aile fotoğrafıydı. Birkaç gün sonra o korkunç kaza olmuştu.

Laura, anne ve babasına hüzünle baktı ve aniden korkunç bir yalnızlık hissetti. İçinde bir korku yükseldi.

Büyük bir korku.

Monvena önce sadece bir inilti duydu. Kışneme sesiyle kesilen bir iniltiydi bu. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ve kendini zorlayarak doğrulmaya çalıştı - ve Gürleyen İrmak'ın kıyısında olduğunu gördü. Çiftboynuzu, Peri Kızı, yanı başında durmuş, şifacı kadının tekrar kendine gelmesine seviniyordu.

Monvena hızla toparlandı. Gün çoktan ağarmış, güneş gökyüzünde yükselmişti. Ne kadar süre baygın yattığını bilmiyordu. Hangi kıyıda olduğunu da anlayamadı, kayaya çarptıktan ve bilincini kaybettikten sonra boğulmaktan kendisini Peri Kızı'nın kurtardığını tahmin edebiliyordu. Çift-boynuz onu nasıl karaya çıkarmıştı, yoksa sürüklenmiş miydi?

Monvena hiçbir şey hatırlayamadı. Bütün organları ağrıyor ve kafasının içi sanki bir arı kovanı gibi vızıldıyordu. Şifacı kadın, elini alınına götürdü. Kalın bir şişlik fark edince rahatladı. Hayali köprüden düşmenin ve kayalara çarpmanın çok daha kötü sonuçları olabilirdi.

Peri Kızı herhangi bir yara almamış görünüyordu, eyeri ve koşum takımları da zarar görmemişti. Bir tek eyerde asılı duran yiyecek torbası kaybolmuştu. Güneş, çiftboynuzun ipeksi derisini çoktan kurutmuş, hayvan sevinçle eşiniyordu.

Monvena üzerine baktı. Elbiseleri hâlâ ıslaktı, ama sağlam görünüyordu. Sağ kol parçalanmış, sol taraftaki bel bölgesinde ise büyük bir yırtık vardı. Bir kayaya veya suya doğru uzanan bir ağaç dalma asılı kalmış olmalıydı.

Hızla etrafına bakındı. Kıyının öteki tarafında, suların çarpıp köpürdüğü sarp kayalıklar vardı. Etraf ona çok yabancı geldi; nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belli ki

I'ETER FRETJNB

ırmağın akıntısıyla uzağa sürüklenmişti.

Çok yakınında, bir anne ve üç yavrudan oluşan bir Swu-upie ailesi neşe içinde oynuyordu. Genç Swuupieler kırmızı dillerini çıkarıp ırmaktan hızlı hızlı su içip kıyıdaki çimenlerin üzerinde yuvarlanmaya başladılar. Dişi, şifacıyı fark ettiğinde öfkeyle tısladı. Ardından, tehlike işareti olarak tiz bir çığlık atınca genç Swuupieler anında geri gelip ırmak kıyısı boyunca yayılan çalılık ormana kaçtılar. Anne Swuupie de Monvena'ya son bir kez tıslayıp çalılıklarda kayboldu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Şifacı kadın gülererek bir süre hayvanların arkasından baktı. Birden, ırmağın orman tarafında olduğunu anladı. Yanlış tarafa sürüklenmişti. Demek ki henüz Gürleyen İrmak'ın karşı kıyısına geçememişti.

Monvena korkuya kapıldı! Sadece değerli saatlerini kaybetmekle kalmamıştı; Hellunyat'a kadar da hâlâ uzun bir yol vardı önünde! Tüm bunlar hayali köprüye aldandığı için olmuştu.

Şifacı kadının içinde bir öfke yükseldi. Öfke ardından azme dönüştü. Kara Güçler onu engelleyebileceklerini sanıyorlarsa, çok yanılıyorlardı! Buna izin vermeyecek, vazgeçmeyecekti. Gral Kalesi'ne dönmesini hiç kimse engelleyemeyecekti.

Şifacı kadının yüzünde kararlı bir ifade belirdi; bedeni yeniden dikleşti. Monvena bir ısıklık çaldı. Peri Kızı hemen yanına gelip sevinçle kişnedi.

Monvena, çiftboynuzun boynunu okşadıktan sonra eyerin üzerine zıpladı.

Laura, daha kahvaltı sırasında gününde olmadığını anlamıştı. Önce, mısır gevreğinin üzerine döktüğü süt ekşi çık-

ti. Bir kaşık alır almaz neredeyse kusacaktı. Yemek tezgahına gidip yeni bir tabak aldı, masaya döndüğündeyse mısır gevreği paketi boşalmıştı. Mutfak görevlisinin yeni bir paket mısır gevreği bulması tabii epey zaman aldı ve Kaja'nın engellemeye çalıştığı şey oldu: Acele etmek zorunda olduğundan bütün gevrekleri kaşla göz arası midesine indirmişti.

İlk ders, aksi gibi matematikti! Bunu düşünmek bile La-ura'nın midesini ağrıyordu. Kaja'yla birlikte sınıfa doğru koşarken, Laura hafta sonu ödevini yapmadığını hatırladı. Pembe Taxus, ceza olarak hafta sonuna ödev vermişti. Sö-zümona basit bir ödevdi, ama Laura yine de anlayamamış, doğ.ru çözümleri bulamamıştı. Bu yüzden de Lukas'tan yardım istemeyi düşünmüş, ama bütün o tuhaf olaylar yüzünden ödevlerini hepten unutmuştu. Ah, Tanrım! Umarım tahtaya beni kaldırmaz! Acaba Kaja ona yardım edebilir miydi?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Ödevi yapabildin mi?" diye sordu Laura.

"Hangisini?"

"Yazılı ödevi tabii ki, hangisi olacak?"

"Şu kızlı ve çikolata parçalı olan mı?"

"Özellikle o!" dedi Laura. "Nasıl çözüleceğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Çok basit! Bak ..."

Tam o sırada Laura mıhlanmış gibi olduğu yerde kalakaldı; sanki hortlak görmüş gibiydi.

Siyah kurt - yine oradaydı! Giriş kapısının karşısındaki duvarda asılı olan tabloda, beyaz elbiseli kadının ayak dibinde, sakince yatıyordu; sanki hiç ortadan kaybolmamış gibi! Olacak şey değildi!

"Laura?" Kaja şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Ne oldu?"

Laura cevap vermedi, duvardaki tabloya dikmişti gözle-

^

rini. Oysa, çok net görmüştü! Kurt yoktu. Hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. Ama şimdi gene oradaydı işte. Bunun tek açıklaması olabilirdi: Profesör Morgenstern'e yaptığı gece ziyareti kesinlikle bir rüyaydı!

O anda ders zili çaldı. İlk ders başladı.

"Yeter artık Laura!" diye uyardı Kaja. "Geç kalırsak Pembe Taxus yine küplere biner!"

Laura'yla Kaja, acele ettikleri halde sınıfa en son giren kişilerdi - hatta her zaman sona kalan Stinkefurz'dan bile sonra. Rebekka Taxus, öğretmen masasına geçmiş sırtıyordu. Pembe Taxus sırtıyorsa, bu kötüye işaretti.

Laura yerine geçip oturdu, sırt çantasından ders malzemelerini çıkartırken garip bir duyguya kapıldı. Kendini iyi hissetmiyordu.

Oysa ders son derece normal başladı. Rebekka Taxus yerinden kalktı ve öğrencilere pis bir gülümsemeyle baktı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Hepiniz, herkess teşrif ettiğine göre nihayet başlayabiliriz, değil mi?" Bayan Taxus peltek konuştuğundan s'leri ıngıraklı bir yılan gibi tıslıyordu.

Sonra tahtanın başına geçti, eline bir parça tebeşir alıp alelade yazısıyla tahtaya bir problem yazıp bir yandan da sesli olarak okudu. "Altı kız, yüzyirmi çikolata parassım altı günde yiyorssa. Yzsssekssen ikolata parassım iki kız kaç günde yer?"

Laura hafifçe i geçirdi ve gözlerini döndürdü - tam da hiç anlamadığı konudan sormuştu yine ğretmen! Tek umudu, Pembe Taxus'un tahtaya başka birini kaldırmasıydı. Ne de olsa şansı ondrtte birdi. Demek ki tahtaya ille de onun kalkması gerekmiyordu?

Rebekka Taxus gözlerini 7b üzerinde dolaştırdı.

"Hatırlarsanız bu problemi size hafta sonu devi olarak verdim, öyle değil mi?"

"Evet Bayan Taxus", diye cevapladı Paul Mller.

Kim olabilirdi ki zaten başka? Kocaman gözlüklü kırmızı saçlı çocuğun yüzü sivilce doluydu. Sivilcelerin sayısı Sa-manyolu'ndaki yıldızlardan belki de daha çoktu. Aslında Laura, diğerlerinin bu suratla dalga geçmesini iğrenç buluyordu. Ancak Paul Mller'e Sivilce-Paul denmesine de itiraz etmiyordu. Sivilcelerin sayısına bakılacak olursa bu iltifat bile sayılırdı. Paul Mller, irin-Paul diye çağırılmadığı için şanslı bile sayılırdı. Gerçi bu haddini açmak olurdu, ancak kesinlikle yanlış olmazdı. Sivilce-Paul o kadar hırslıydı ki, hiçbir derste iki'den aşağıya not almak istemezdi; Beden dersi hariç tabii. Ama en kötüsü, görünüşte sümüklü bir zavallı gibi dursa da, yöneticilere gammadlık yapmaktan geri durmazdı. Böyle olunca da okulda ona hiç kimsenin, hatta öğretmenlerin bile acımaması doğaldı. Sadece Rebekka Ta-xus yere göğe koyamazdı onu. n sırada oturan Paul'e gülümseyip aferin dercesine baktıktan sonra, diğer öğrencilere döndü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bu küçük problemin çözümü için aranızdan hanginiz lütfedecek acaba?"

Sivilce-Paul'un kolu havaya kalktı.

"Senin bildiğini biliyorum!" dedi Pembe Taxus ve 7b sınıfının geri kalan öğrencilerine baktı. Öğrencilerse gözlerini önlerindeki masaya dikmiş çıt çıkarmadan oturuyordu. Sanki çok önemli bir şey keşfetmişler de, kesinlikle gözden kaçırmak istemiyorlardı.

"Hey, teker teker lütfen", diye alay etti Pembe Taxus.

"Hepinizi bir kerede tahtaya kaldıramam! Ama şuna ne derssiniz, şeyle ... şey ..."

Bakışlarını tekrar sınıfta dolaştırdı ve gözüne Franziska Turini'yi kestirdi. Franziska'nın rengi soldu. Ne kadar sola-bilirse artık; çünkü İtalyan olan babasının sadece simsiyah saçlarını değil, koyu kahverengi tenini de almıştı.

Laura derin bir nefes aldı. Ohhh - şans bir kez daha yardım etti!

Franziska, öğretmen kürsüsüne gitmek üzere sandalyesinden son derece yavaşça kalktı: Ama o sırada Taxus'un aklına başka bir şey geldi.

"Yok, vazgeçtim Franziska", dedi. "SSen bu zevki geçen dersste tatmıştın."

Franziska da, Taxus'un "Sevgililerim" dediği gruptandı. Kız ne yaparsa yapsın, kadının hışmından kurtulamazdı. Ve bunun da muhtemelen tek nedeni, Taxus'un, piercing takanlara tahammül edememesiydi. Franziska'nın iki piercin-gi vardı: biri sağ kaşında, diğeri de burnunun solunda. Franziska Turini'nin, piercingi olmasaydı da durum farklı olmayacaktı. Rebekka Taxus, öğrencilerin hayatını cehenneme çevirecek bir bahane her zaman bulurdu. Laura bunu çok iyi biliyordu.

Taxus gözüne şimdi de Laura'yı kestirmişti.

Ah, hayır!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Öğretmen, kızın korkusunu nasıl olduysa anlamıştı; çünkü gözlerinde garip bir ışık parlamıştı. Doğru kurban seçtiğinden çok emin görünüyordu.

"Bugün bizlere küçük bir eğlence bağışlayacak kişinin kim olduğunu ssanırım biliyorum. Evet, ssevgili ... ssevgili ... Laura'mız! Gel bakalım Laura!"

Laura kötü olmuştu. Bugün matematikte beş almaktan kesinlikle kurtulamayacaktı.

Kesinlikle!

"Hey!" diye fısıldadı Kaja, Laura gönülsüzce ayağa kalkarken. "Sürekli bana bak, sana yardım etmeye çalışacağım!"

Laura, dizleri titreye titreye tahtaya kalktı. Öğretmen, kızın eline bir tebeşir tutuşturdu.

Pembe'nin parfümü burnuna kadar geliyordu. Ağır, acımtırak bir misk kokusuyla hafif çürük kokusu karışımı bir kokuydu; Mezar kokusunu andırıyordu. Laura aniden birşeyler hatırlar gibi oldu: Bu koku, az olsa da, dün spor salonundaki kokuya benziyordu. O halde, hocasıyla birlikte eskrim çalışırken onları gözetleyen kişi Rebekka Taxus'tu - iyi ama neden?, diye sordu kendi kendine.

"Evet Laura" diye tıslayan öğretmenin sesi Laura'yı düşüncelerinden sıyırdı. "Bize işkence yapmaktan vazgeç ve doğru ssonuca nasıl ulaşacaksın, onu gösster."

Laura kıvranmaya başladı. Üç verili denklem, nasıl çözülmüyordu bu? Uygun verileri uygun bir ilişki içinde yerleştirmek gerekiyordu galiba. iyi de uygun veri hangisiydi ve uygun ilişki neydi? Yardım beklentisiyle Kaja'ya baktı.

Kaja, cesaret vermek istercesine başını sallıyordu.

"Pekala" dedi Laura ve boğazını temizledi.

"Şu ana kadar doğru yoldaşsın!" dedi Pembe Taxus. Sesindeki alaycılığı fark etmemek mümkün değildi."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Şey ... eee ... önce sayılar arasında ilişki kurulur ...", diye sürdürdü Laura konuşmasını, Kaja hararetle başını salladı. "ilişki ... çikolata parçaları ..."

Kaja başını sallamayı kesti ve alnını kırıştırdı. Ne demek-

ti şimdi bu? Doğru muydu, yoksa yanlış mı?"

"... ve sonra şeyle çarpılır ... sonra şeyler arasındaki ilişki ... şey ... kızlar?"

Kaja acı içinde gözlerini döndürdü. Taxus, Laura'ya küçümseyici bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Çok enteresssan Laura!" dedi. "Ama normal olarak kızlar birbirleriyle ilişkiye girmezler!"

Sınıftan bir kahkaha yükseldi. Max Stinkefurz vahşi bir eşek gibi anırıyordu; Ronnie Riedel, Laura'ya bön bön bakarken, bir yandan da koca ağızlı bir kurbağa gibi vırakh-yordu. Bir tek Mr. Cool kendini beğenmiş bir yüz ifadesi takınmıştı; bu tür çocukça şakalardan çok uzak olduğunu göstermek ister gibiydi.

Laura kızardığını fark etti ve kendine kızdı. Ama böyle budalaca sözler yüzünden kızarmanın hiç gereği yoktu!

"Peki devamı nasıl Laura?" Öğretmen merhametsizliğini sürdürüyordu. "Çok merak ettim doğrusu!"

Laura düşünmeye çalıştı, ama ipin ucunu kaçırmıştı artık. Boğulan biri gibi, Kaja'nın kendisini kurtarması için o tarafa yan gözle baktı. Arkadaşı ona birtakım işaretler yapıyordu, ama Laura, Kaja'nın ne demek istediğini kesinlikle anlamıyordu. İki mi demişti, yoksa ondan önce altı mı? Çarpmak mı gerekiyordu - yoksa bölünecek miydi? La-ura'nın en ufak bir fikri yoktu - Pembe Taxus'un da merhameti yoktu.

"Haydi çöz artık şu ssoruyu!" diye havladı Taxus. "Ssons-suza kadar sseni bekleyemeyiz!"

Laura'ya tahminde bulunmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Belki de şansını yaver gider ve tesadüfen doğruyu bulabilirdi. Bulamazsa da yapacak bir şey yoktu. Ama hiç-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bir şey söylememekten çok daha iyiydi. Nefes aldı ve devam etti.

"Ve ... hepsi çarpılır ... şeyle ... şeyle -"

Sözünü kesti ve Kaja'ya son bir umutsuzlukla baktı. Aniden ona işaret ettiği şeyi anladı: altı -tabii ki!

"Sonra hepsi altı ile çarpılır!" dedi aceleyle.

Kaja, teatral bir hayal kırıklığıyla sandalyesine çöktü. La-ura saçmaladığını anlamıştı. Korkuyla Taxus'a baktı.

Ama kadının yüzünde hiçbir tepki belirtisi yoktu. Ne bir sırtma, ne de küçümseyici bir gülümseme. "Demek ki altıyla?" diye sorarken oldukça sakindi. "Peki bize nedenini de açıklayabilir missin?"

Laura afalladı. "Şey", dedi, ama sonra susup başını sallamakla yetindi.

"Tahmin etmiştim Laura", dedi öğretmen. "Nedenini de söyleyeyim mi? Birincisi, söylediğin şeyler tümüyle zırva -ve eşyanın tabiatı gereği de zırva açıklanamaz; açıklanabils-seydi, zırva olmazdı zaten, öyle değil mi? Ve ikincisi -ikin-cissi, bana. öyle geliyor ki, ders çalışmaya gelince vakit bu-lamıyorssun, ama ders dışında her şeye vaktin var, hakssız mıyım?"

Laura karşılık vermedi. Pembe Taxus ne demek istiyordu? Ne söylemeye çalışıyordu?

"Ssana tavssiyem Laura - parkta gezmek yerine zamanını derslere ayırman ssenin için daha hayırlı olur!"

Demek buydu! Taxus, gece olup bitenleri biliyordu. Kahretsin! Ya Dr. Schvvartz'a şikayet ederse ne olacaktı? Ama tam o sırada Laura'nın aklına başka bir şey geldi. Birden her şeyi unuttu! Eğer Rebekka Taxus, onu gerçekten parkta gördüyse, o zaman geceki olaylar rüya değildi ... Ke-

TETEIt FREUND

sinlikle! Her şey gerçektir ve nasıl hatırlıyorsa öyleydi.

Laura'yı hem ateş bastı hem de üşüme aldı. Korksun mu sevin sin mi bilemiyordu. Düşüncelerini bir türlü toplayamı-yordu - biri haricinde: O halde ben de bekçilerden biriyim!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Aman Tanrım!

Rebekka Taxus soğuk bir ifade takındı. "Dün akşam Qu-int ... eee ... Dr. Schwartz'm ssöylediklerini mutlaka duy-muşssundur. Bundan böyle, okul düzenine uymayanlar, sert bir şekilde cezalandırılacak, biliyorsun değil mi?"

Laura yutkundu. "Biliyorum" dedi kısık bir sesle.

"O halde neden dissipline uymuyorssun?"

Laura cevap vermedi.

"Ssana şimdi ne yapayım? Müdüre bildireyim mi? Yokssa af mı edeyim?" Sınıfa döndü: "Ne derssiniz? - Laura'yı şikayet edeyim mi, etmeyeyim mi?"

Sınıftan çıt çıkmadı. Laura korkuyla sınıf arkadaşlarına baktı. Ona karşı tavır alan olacak mıydı? Olabilirdi. Mesela Sivilce-Paul, ya da Max Stinkefurz'a da güvenmiyordu. Özellikle de, Caro Thiele. Caro ona hep zıt giderdi, nedenini bilmiyordu.

"Pekala", dedi Pembe Taxus, "Laura'yı şikayet etmemi istleyenler parmak kaldırssm!"

Laura'nın tahminin aksine kimse parmak kaldırmadı. Sivilce-Paul gerçi elini kaldırmak istemişti, ama arkasında oturan Kaja, çocuğun sırtına sert bir yumruk indirip bunun, onun için kötü olacağı konusunda uyardı, çocuk da sesiz kalmayı tercih etti.

Rebekka Taxus, 7b'nin bu tepkisine çok şaşırıldı. Ama pes etmedi. "Karşı ssoru!" dedi emredercesine. "Laura'nın affe-dilmessini istleyenler?"

LAURA - AVENTERRANIN SIRRI

Onüç el havaya kalktı! Sivilce-Paul bir an duraksadı, ama Kaja ona tekrar çıkışınca, elini kaldırmasının kendi hayırına olacağını anladı. Demek ki Paul sadece sümüklü ve gammaz değil, aynı zamanda korkağın tekiydi! Yine de sınıf oybirliği ile Laura'nın lehine karar vermişti.

Matematik öğretmeni anlamlı bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "iyi. Madem öyle istiyorssunuz!" Laura'ya iyice yaklaşip gözlerinin içine baktı. "Bu ssefer ucuz kurtuldun" dedi. "Ama bir dahakinde,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

cezadan kurtulamazsın! O zaman sseni okul yönetimine şikayet edeceğim ve bunun sso-nuçlarına katlanacaksm. Anlaşıldı mı?"

Laura yutkundu, ama cevap vermedi.

Öğretmenin yüzü iyice kararmıştı. "Anlaşıldı mı?" diye tısladı öfkeyle. Sesi vahşi bir sürüngeninki gibi çıkmıştı.

"Evet" dedi Laura usulca.

"Güzel, anlaştık o zaman. Otur!"

Laura, yerine gitmek için döndü. Masasına tam yaklaşmıştı ki, Pembe Taxus tekrar seslendi.

"Ha - bir şey daha, Laura!"

Laura şaşırarak olduğu yerde kaldı. Taxus'un yüzündeki hor gören küçümseme hayra alamet değildi.

"Bu muazzam başarının karşılığı olarak yeterssiz notu vermemi anlıyorssundur herhalde?" dedi alay edercesine.

Laura, içinde buz gibi bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Beş'le altı'yı karıştırdığını biliyordu. Ancak Taxus'un bunu başına büyük bir zevkle kakması şart mıydı? Kız gözlerini kırıştırdı, gözlerinde şimşekler çakıyordu; öğretmene baktı. Laura, dilinin ucuna gelen kelimeyi söylememek için dudaklarını sıktı: Aptal inek! dememek için kendini zor tuttu.

O anda oldukça garip bir şey oldu. Öğretmenin yüzü

TETER FREUNP

aniden öfkeyle gerildi. Ve Laura'ya vahşice tısladı: "Ssakm ssöyleyeyim deme!" Sesinde çok tehlikeli birşeyler vardı, gözleri kötü kötü parlıyordu.

Çok garip, diye düşündü Laura. Aklımdan geçenleri Pembe Taxus nasıl anladı acaba? Bu nasıl olabilirdi ki?

Aniden korkunç bir şüpheye kapıldı.

Bölüm 10 | Yabancı Düşünceler

.ayan Mary Morgain'in yüzü asıktı. "Senin canını sıkan birşeyler var galiba, hadi anlat bana!" Bu sevimli kadın İskoçya'da doğup büyüdüğü halde aksansız konuşuyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Okulun bahçesinde, Ravensteinli'ların gürültü ve koşuşturmalarının tam ortasındaydılar. Bayan Mary teneffüs gözlemcisi olduğundan Laura matematik dersinden sonra hemen onun yanına gelmişti.

"Belki yanıhoyumdur", dedi kız dikkatle, "ama Pembe ... şey ... içimde sanki bir his, şey, Bayan Taxus düşüncelerimi okumuş olabilir mi?"

Öğretmenin yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Doğru!"

"Ama ... bunun anlamı ... o ... o ..." Laura lafın gerisini getiremedi, bu korkunç bir düşünceydi.

"Doğru söylüyorsun!" Bayan Mary kızın aklından geçenleri anlamıştı. "Rebekka Taxus gerçekten Karaların tarafında; üstelik de yalnız o değil."

"Sahi mi?" Laura şok olmuştu. "Ravenstein'da başka Ka-ra'lar da mı var?"

PETER FREUNP

"Elbette. Hem öğretmenler, hem de çalışanlar arasında."

"Gerçekten?" Kız, öğretmene korku dolu gözlerle baktı. "Peki kim bunlar?"

"Sevgili Laura, bunu sen kendin bulmak zorundasın", dedi Bayan Mary yumuşak bir sesle. "Ve, özel yeteneklerini birazcık kullanmaya başlayabildiğin zaman korkmana gerek kalmayacak."

Laura'nın alını kırıştı. Pek ikna olmuş görünmüyordu.

Bayan Mary kızın yanağına hafifçe vurdu. "Bana inan Laura. Bir deneye ne dersin?"

"Deney mi?" Laura'nın yüzünden, Bayan Mary'nin ne istediğini anlamadığı belliydi. "Ne deneyi?"

"Düşünce okuma deneyi tabii ki, başka ne olabilir? Yoksa, bu konunun benim uzmanlık alanım olduğunu ve sana ders vereceğimi unuttun mu?"

"Şey - hayır", dedi Laura telaşla. "Tabii ki unuttum. Ama ben bunun nasıl olacağını bilmiyorum sadece Yani düşünce okumanın."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bu yüzden buradayım ya!" Mary Morgain cesaret verici bir gülümsemeye kızı baktı. "Şimdi, dikkat et! Senin düşündüğün gibi zor bir şey değil bu. En önemli şey, kendini karşıdakinin yerine koyman; yani onun duygularının, gizli istek ve korkularının yerine koyman - kayıtsız şartsız, kendi düşünce ve önyargılarının etkisinde kalmadan. Anlıyor musun?"

"Sanırım." Laura'nın sesi güvensizdi. "Kesinlikle karşımdaki hakkında hissettiklerimi ve onunla olan ilişkiyi tümüyle unutmalıyım yani?"

"Aynen öyle. Bu, düşünülenden daha zordur. Ama bu-

nu başardığında, neredeyse en zor olanın hakkından gelmiş sayılırsın. Şimdi bir deney yapalım! Belki de, diğer öğrencilerin düşüncelerini okuyabilirsin. Örneğin, sınıf arkadaşlarının." Bayan Mary ve Laura öğrencilerin arasında yavaşça yürümeye başladı.

Yanındakilerle yüksek sesle bağırıp çağırarak tartışmakta olan Alexander Haase'ye yaklaştıklarında Bayan Mary Laura'yı teşvik etti. "Haydi Laura - Alex şu anda ne düşünüyor olabilir?"

Laura, çocuğun dik dik duran sık saçlarına doğru iyice baktı. Alex ne düşünebilirdi ki? Acaba ne düşünüyordu? Bakışlarını, adeta delip geçercesine çocuğa dikti. Aniden bir şey hissetti. "Alex ... Bayern Münih'i düşünüyor", dedi kendinden emin olmaktan çok tereddütle.

Öğretmen memnuniyetle sırttı. "Doğru. Önümüzdeki cumartesi günü oynanacak Borussia Dortmund maçını düşünüyor ve tabii ki Bayern'in kazanmasını umut ediyor." Mary kızın sırtını takdir edercesine okşadı. "Çok iyi Laura! Gerçi - çok da zor olmadı, öyle değil mi?"

Mary Morgain haklıydı. Alexander Haase, yatılı okulda bir Bayern fanatiği olarak tanınırdı; kışlık gömleğinin altında sürekli Bayern forması saklardı ve sabahtan akşama kadar da sadece futbol konuşurdu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, Bay Cool'u neyin hareketlendirdiğini anlamakta fazla zorlanmayacaktı. Philipp, üzerindeki Jack Wolfskin ceketıyla, kanatlı aslanlara yaslanmış duruyordu. Bu mevsime rağmen gözünde bir Gucci güneş gözlüğü vardı. Bu da, onun düşüncelerini okumayı zorlaştırıyordu; çünkü Bayan Mary gözleri tam karşıdan görmenin daha başarılı sonuç vereceğini söylemişti.

TETER FREUNP

Laura yine de denedi. "Bay Cool şu anda, ... şey ... Ca-ro Thiele'nin, onun yeni ceketini güzel bulup bulmadığını düşünüyor."

Öğretmen, güldü. "Fena değil Laura, ama yarısı doğru."

"Değil mi?"

"Değil", dedi Bayan Mary kıs kıs gülererek.

Stinkefurz, Laura'nın tam karşısındaydı. Mary ve Laura, şişkonun yanına yaklaşarak bir an ona dik dik baktıklarında, şişkonun Laura'ya dönerek pis pis sırtması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Niye öyle bön bön bana bakıyorsun ... sen" cümlelerinin sonunu getirmeden döndü ve kırmızı kafasını sallaya sallaya oradan uzaklaştı.

Öğretmen, pek bir şey yansıtmayan gözlerle kıza baktı. "Evet? Max ne düşünüyor olabilir?"

Laura yüzünü buruşturdu. "Çok açık: Stinkefurz mutlaka, benim aptal bir inek olduğumu ve beni strese en iyi nasıl sokabileceğini düşünüyor."

"Yanlı, Laura. Tamamen yanlı!"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Max Finkensturz senin tahmin ettiklerinin tam tersini düşünüyor."

"Bunu senin bulman gerekiyor", diye yanıtladı Bayan Mary teneffüsün bittiğini bildiren zilin çaldığı sırada. "Ve öğleden sonra kuledeki odada buluşacağımızı unutma!" Öğretmen, Laura dönüp okul binasının yolunu tutmadan önce bunları hatırlatmıştı.

Pek tekin olmayan kükürt bataklığının hemen kenarında yeralan Karanlık Kale'ye siyah bir sis çökmüştü. Kale-

nin tepesinde büyük bir karga sürüsü daireler çizerek uçuyordu. Gökyüzünü dolduran çığlıkları, Trutzburgun derinliklerindeki Syrin'in ininden bile duyuluyordu.

Mağara biçimindeki odada yanan ateşin yakınında duran Borboron, uğursuz kadının anlattıklarını dinliyordu. Syrin, söyleyeceklerini bitirdiğinde, adam memnuniyetle başını salladı. "İyi yapmışsın Syrin. Sana güvenebileceğimi biliyordum; beni hayal kırıklığına uğratmadın!"

Kadının yüzü bir zafer kahkahası ile çarpıldı. Hızla Kara Prens'e yaklaştı. "Bu daha başlangıç Borboron! Zaman Çarkı benim elime geçtiğinden beri, Elysion'un benim gücümü engellemek için kullandığı ışık büyüsü etkisini her gün biraz daha kaybediyor."

Syrin, altın kolyeli zinciri boynunda çevirdi ve hırsla onu inceledi. "Dünyanın başlangıcında Işık Güçleri, ilham Kasesi'nin de yapıldığı aynı altından iki kolye yaptılar. Bu kolyeler, sahiplerine büyük bir güç verir ve kase kaybolacak olursa, onun bulunmasına yardım eder. Karanlığın uçurumlarında çürüyesice Elysion, bu kolyelerden birine sahip. Ama bu ..." Bunu söylerken tekerlek biçimindeki kolyeyi Kara Prens'in yüzüne tutuyordu "buradaki, çok çok uzun bir süre önce, İnsan Yıldızı'na götürülmüştü. Ama şimdi - şimdi o bana ait! Benim! Benim!"

Pençe gibi parmaklarını kolyenin üzerine öyle sıkı kapatmıştı ki, ne olursa olsun bundan vazgeçemezmiş gibi görünüyordu; gözlerinde çılgınca bir ışık belirmişti. "Çok kısa bir süre sonra Gören Kristal'e hükmedeceğim. Ve sonra Borboron, sonra ..."

Açılan kapıyla sözü kesildi, mahzene Fhurhur girdi. Syrin, erguvan pelerinli adama doğru gitti. "Senden istedi-
TETER

ğim şeyi getirdin mi?"

Fhurhur cevap vermek yerine pelerinin katından basit bir şişe çıkardı, içinde renksiz bir sıvı vardı. Berrak bir sıvı, su gibi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Syrin aceleyle şişenin tıpasını çıkarıp kokladı. "Bu ... bu kokmuyor" dedi hayal kırıklığı içinde ve soran bakışlarla Fhurhur'a baktı.

Adam başını iki yana salladı. "Doğru", dedi kısık, hırıltılı bir sesle.

"Bu nedenle kimse hiçbir şey fark etmez; içeceğine karıştırılabilir."

"Ve bu iksirin çok etkili olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi?"

Kara büyücünün yüzünde ani bir öfke belirdi. "Dilini tut kadın, sakın ola benim gücümden şüphelenmeye kalk-mayasın!"

"Tamam, tamam!" Syrin'in sesi yumuşak ve yaltaklanma doluydu.

"Ben sadece ... cahil bir kadını, senin de dediğin gibi!"

Fhurhur, kadının yüzüne şüpheyile baktı, ciddi mi söylüyordu, yoksa alay mı ediyordu, emin olamadı. Tekrar konuşmaya başladığında, yatışmıştı.

"Bu iksir, hem bizde hem de insan Yıldızı'nda yaptığımız sayısız deneyde etkisini gösterdi. Bir damlası bile mutlak ölüm getirir - hayal edebileceğinden çok daha eziyetli bir ölüm!"

"iyi! Çok iyi!" Syrin'in gözlerinde o çılgın ışık tekrar parladı.

"ElySION'un kaderi belli artık - Kase'nin suyu bile ona yardım edemez artık!"

Kule odası ana kulenin en üst katmdaydı ve katı tama-

men kaplıyordu. Dört bir yana açılan pencereler mükemmel bir manzara sunuyordu. Güzel havalarda kilometrelerce uzağı görebilirdiniz ve hatta bazen, güneyleki karlı dorukları bile. Gerçi bugün hava bulutluydu ve soluk bir sis perdesi manzarayı örtüyordu. Bu o kadar önemli değildi, çünkü Bayan Mary ve Laura buraya manzara için gelmemişlerdi; burası yatılı okulun değişik çalışmalarını için kullanıyordu. Örneğin Gitar Topluluğu Dans A.Ş. ya da Bayan Mary'nin yönettiği tiyatro grubu tarafından. Laura da oyuncular grubuna dahildi, bu nedenle öğretmen, düşünce okuma dersini bu تنها odada yapmaya karar vermişti. Birincisi, burada rahatsız edilmezlerdi, ikincisi, onları burada birlikte görenlerin aklına farklı şeyler gelmezdi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Mary Morgain, Ravenstein'da İngilizce ve Fransızca dersi veriyordu. Okuldaki en sevilen bayan öğretmendi; çünkü dersleri can sıkıcı bir iş olarak değil, daha çok eğlence olarak görüyordu. Kaçık Sosyalbilim öğretmeni Cengiz bile onun bu düşüncesine katılmazdı. Ayrıca, Mary'den kötü bir söz işitmek neredeyse imkansızdı; bütün öğrencilerine adil davranmak için büyük bir çaba harcardı. En tembel ve dik kafalı Ravensteinlı öğrencilerin onun yanında kuzu gibi durmalarının da nedeni bu olmalıydı. Max Stin-kefurz bile onun yanında yumuşak huylu bir kuzu olur ve ona lakabını kazandıran nedene diğer saatlerde dayana-madığı halde, İngilizce ve Fransızca derslerinde nadiren osururdu. Bayan Mary, öğrencilerinin çoğu tarafından sevilirdi ki, Ravenstein öğretmenlerinin pek azı böyle sevilirdi. Hele biri hiç sevilmezdi: Rebekka Taxus. Ve şans eseri Laura, bunun nedenini de biliyordu artık.

Laura odanın içinde huzursuzca dolaştı ve sonra Bayan

Mary'nin önünde durdu. Mary sakinliğini bozmadan sandalyede oturuyordu.

"Hiç anlamıyorum", dedi Laura heyecanla "Eğer Ravenstein'da Karalar tarafında olanlar varsa, kim olduklarını bana neden söylemiyorsunuz -"

"Sen!" diye kesti sözünü Bayan Mary.

Laura öğretmene, hiçbir şey aralamadan baktı.

"Bana neden söylemiyorsun!" diye düzeltti Bayan Mary. "Biz Bekçiler kendi aramızda hep 'sen' diye ve ön adımızla hitap ederek konuşuruz. Sadece aramızdaki ileri gelen kişiler, örneğin Profesör Morgenstern bu eski geleneğin dışındadır!"

"Ama daha önce, okul bahçesinde -" Laura karşı çıkmak istedi, ama öğretmen hemen onun sözünü kesti. "Orada üçüncü kişiler de vardı, onların önünde resmi olmayı tercih ederiz!" Mary Morgain gülümsedi. "Bizim aramızdaki ilişkiyi herkesin öğrenmesi gerekmez, öyle değil mi?"

"Evet, elbette Bayan ... şey, özür dilerim ... Mary."

Öğretmen ona tekrar içten bir gülümsemeyle baktı. "Alışacaksın Laura", dedi. "Ama ikinci soruna dönersek: Sana Karaların kim olduğunu söyleyemeyiz, çünkü bunu kendin bulmalısın. Kiminle karşı karşıya olduğunu davranışlara bakarak anlayacaksın."

"Ama siz ... şey ... sen, kimin ne taraftan olduğunu doğrudan doğruya söyleyebilirsin."

"Elbette söyleyebilirim. Ama bunun sana yararı olmaz."

Laura alnını kırıştırdı ve şüphe içinde Mary Morgain'e baktı. Öyle bir yarardı ki!

"Bunu anlamıyorum", dedi. "Bu her şeyi çok kolaylaş-
156]

tırırdı."

Öğretmen gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır Laura, kolaylaştırmaz. Sana bir örnekle anlatmaya çalışayım. Bildiğim kadarıyla Matematik dersinde zorlanıyorsun, özellikle de üçlü kuralda, öyle değil mi?"

Laura kızardı.

"Çözemediğin bir problem olduğunu kabul edelim. Sana en iyi yardım nasıl olurdu? Birisinin doğrudan sonucu söylemesi mi, yoksa birinin hesaplama yöntemini sana anlatarak doğru çözümü bulmanı sağlaması mı?"

Laura'nın fazla düşünmesi gerekmiyordu. Korkunç matematik dersi hâlâ hafızasında canlılığını koruyordu. "Elbette ikincisi."

"Aynen böyle Laura. Sonucun sana çok az faydası olur, çünkü sadece bir tek problem için geçerlidir. Oysa sen daha çok bunun nasıl gerçekleştiğini anlamak zorundasın; çünkü ancak o zaman diğer problemleri de çözebilirsin. Burada da aynı şey söz konusu. Yabancı insanlarla karşı karşıya gelmen uzun sürmez; yani daha önce hiç karşılaşmadığın insanlarla. Bu insanların maskelerinin ardındaki gerçek görüşlerini fark etme yeteneğini kullanmazsan, büyük bir tehlike içine girersin. Sonuç olarak bizler, yani diğer Bekçiler, her an senin yanında olamayız. Bu nedenle Laura,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

insanların gerçek niteliğini tanımayı kesinlikle öğrenmelisin. Böylece, dostun olan biriyle mi, yoksa bir düşmanla mı yüz yüze olduğunu çabucak anlarsın. Anlıyor musun beni?"

Laura onaylarcasma başını salladı. Mary'nin ne demek istediğini tabii ki anlamıştı. Ve başka bir şeyi daha anladı birden. "Dr. Quintus Schwartz'ın da bizim düşmanımız ol-

PETER FREÜND

ması mümkün mü?" diye sordu düşünceli bir ifadeyle.

"Bravo Laura! Görüyorum ki, çabuk öğreniyorsun. Bana göre Dr. Schwartz, Rebekka Taxus'tan çok daha tehlikeli."

"O da düşünce okuyabiliyor mu?"

Bayan Mary başını salladı. "Hayır. Karalarda da her şey aynı bizde olduğu gibidir. Sadece Onüç Burcu'nda doğanlar bütün yeteneklere sahiptir. Diğerleri bunlardan sadece birine hükmedebilirler. Örneğin Quintus Schwartz, Teleki-netik ustasıdır - ve ne yazık ki, bu yeteneğiyle bize çok zarar vermiştir."

Mary Morgain sözünü bitirdi ve düşünceli bir ifadeyle Laura'ya baktı. Laura, onun yüzünde acımağlı bir ifade görür gibi oldu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Mary başını salladı sadece. "Şimdi değil", dedi. "Bunu öğrenmen için henüz çok erken. Ayrıca, olan oldu artık ve biz onu değiştirenleyiz."

Laura nedenim bilmiyordu, ama Mary Morgain'in sözünü etmek istemediği şeyin kendisiyle ilgili olduğunu fark etti. Bu her ne ise, onun hayatı üzerinde, tahminen belirleyici bir etkisi vardı. Bir an bu gerçeği öğrenmekten korktu.

Öğretmen, Laura'yı düşüncelerinden ayırdı. "Bir an önce başlamak zorundayız Laura. Daha öğreneceğin çok şey var ve bizim çok az zamanımız kaldı."

"Biliyorum. Ama izinle bir soruma daha cevap vermeni istiyorum."

Mary Morgain başını salladı.

"Eğer İlham Kasesi'nin bu kalede saklandığına eminse-

niz - onu neden hâlâ bulamadınız?"

"Çünkü düşmanlarımız çok kurnaz. Kase'nin ve gizlendiği yerin bir yanılısma büyüğü ile örtüldüğünü tahmin ediyoruz; ve biz onu göremiyoruz. Korkunç Fhurhur'lar, Karanlıkla ittifak halindedir. Bu kara büyücülerin gücü, bunların şeytani sanatı, Işık Savaşçıları ve Bekçilere bir yığın zorluk çıkardı. Bu büyüğü de, Kase'yi korumak ve bizden saklamak için muhtemelen onlar tasarladı."

"Peki neden ille benim bulabileceğim düşünülüyor?"

"Bildığın üzere, bütün özel güçlere sahipsin. Ama bu güç ve yeteneklerin henüz tam olarak gelişmedi -bu nedenle de büyüğün senin üzerinde tam bir etkisi olmayacağını sanıyoruz!"

Laura, kafası karışmış bir halde öğretmene baktı. "Anlamıyorum."

"Anlaması zor değil! Her araç, belli bir amaca hizmet eder, sadece o konuda etkili olabilir. Örneğin burun damlası, sadece tıkanan burunlara faydalıdır; mide ağrısına hiçbir yararı olmaz. Bir yanılısma büyüğü de, Işık Savaşçıları ve yetişkin bekçilerin kafasını karıştırır ya da körleştirir; ama senin gibi çiraklarda belki de etkisi çok azdır."

Laura bir an söylenenleri ölçüp biçti. İnandırıcı gelmişti. Derken, aklına başka bir şey geldi. "Senin de Taxus gibi, bütün düşünceleri okuyabildiğini tahmin ediyorum -belki de daha iyi okuyorsundur, öyle değil mi?"

Bayan Mary onaylarcasına başını salladı.

"Peki, Kase'nin nerede saklandığını, neden onun düşüncelerini okuyarak bulmuyorsun? Pembe Taxus mutlaka biliyordur -"

"Elbette", diye sözünü kesti Mary Morgain. "Elbette, Re-TETER KREUNI)

ti

bekka Taxus gizli yeri biliyor, Dr. Schwartz da. Ancak ..."

"Evet?"

"Düşünce okumaya karşı güçlü bir savunma vardır" diye ekledi öğretmen. "Eğer buna çok iyi hükmedebilirsen, o zaman

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

başkalarının senin düşüncelerine ulaşması neredeyse mümkün değildir. İsterse bu işin ustası olsun!"

"Gerçekten? Peki nasıl oluyor bu?"

"Öncelikle, göz göze gelmekten kaçınmalısın. Eğer biri senin gözlerini görebiliyorsa, düşüncelerine ulaşması çok kolay olur. İnsanlar boşuna gözler ruhun aynasıdır demezler."

"Bunu annem hep söylerdi." Laura'nın sesi üzgündü.

"Görüyor musun? O halde, göz göze gelmekten kaçınmak ve o anda kesinlikle hiçbir şey düşünmemek gerek."

"Ne?" Laura afallamıştı. "Hiçbir şey düşünmemek mi?"

"Evet" dedi Bayan Mary. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Ama - bu mümkün değil!"

Öğretmen, kıza cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. "Aksine Laura - bu mümkün. Sadece çalışmak gerek. Bu nedenle dersimize bir deneme ile başlayabiliriz. Lütfen otur."

Laura, Mary Morgain'in karşısındaki bir sandalyeye oturup beklenti içinde genç öğretmene baktı.

"Gözlerini kapa ve bütün düşüncelerini serbest bırak!" dedi yumuşak bir sesle

Laura, Mary'nin söylediğini elinde olmadan yerine getirdi. "Aklına gelen bütün düşünceleri -kesinlikle bırak ve onları etkilemeye çalışma. Bırak bilincin akıp gitsin; tıpkı sakın ve genişleyerek akan bir nehir gibi. Amaçsız ve hedefsiz. Hiçbir direnç gösterme; bu akıntının giderek çözül-

LAURA - AVENTERITA'NTN SIRKI

düğünü, incecik bir sızıntıya dönüşeceğini fark edeceksin."

Laura öğretmenin söylediği şekilde davrandı. İhtiyacı olan her şeyi, mümkün olduğunca hızlı öğrenmek zorundaydı, ayrıca öğrenmeyi istiyordu da. Yoksa, karanlığa karşı nasıl dururdu? Eğer çaba göstermezse, Işığın Koruyucusu ölebilirdi! Kara Güçler zafer kazanabilirdi! O zaman da ebedi hiçliğin egemenliği başlardı!

Her şey yitirilmiş olurdu!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Düşünceler, kafasında yine atlı karınca gibi dönmeye başladı; giderek hızlanan bir atlı karınca gibi. Laura birden her şeyi yanlış yaptığını anladı!

Her şeyi baştan aşağı yanlış yapmıştı!

Gözlerini açtı ve umutsuz bir şekilde Mary'e baktı. Öğretmen gülümsedi. Laura'nın bütün düşüncelerini okumuştur. Laura her şeyi kabullenmiş bir halde, omuzlarını silkti.

"Olmuyor", dedi. "İnsan, hiçbir şey düşünmeden edemiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet!" Laura'nın sesi çok üzgündü.

"Merak etme, bunu da başaracaksın", dedi Mary Morga-in. "Ne de olsa, kırkbeş saniye boyunca denedin. Üstelik bu, daha ilk denemen, ama umutsuzluk yok - ilk seferinde başaramadıysan da, sonra kesinlikle başaracaksın. Ama bundan şüphe edersen başaramazsın. Asla."

Laura yutkundu. Mary haklıydı - nasıl bu kadar sabırsız olabiliyordu? Korkak ve her tür cesarettен yoksun?

Öğretmenin yüzü kaygılıydı. "Yine yanlış Laura!" dedi. "Kendini suçlaman için hiçbir neden yok! Haklısın tabii

-hiçbir şey düşünmemek, zannedildiğinden daha zordur. Ama yapılabilir! Sadece denemelisin. Sürekli ve sabırla denemelisin. Tekrar ve tekrar. Her seferinde biraz daha yaklaşacaksın. Sonunda da hedefine ulaşacaksın. O zaman da bunun neresi zordu, diye soracaksın kendi kendine. Bu yüzden Laura gözlerini tekrar kapa, aynen devam et. Devam et. Lütfen!"

Mary Morgain cesaret vermek istercesine Laura'ya baktı. Laura gözlerini tekrar kapayıp düşünce akışını serbest bıraktı. Ve rahatladığını hissetti.

Giderek rahatlıyordu.

Bölüm 11 * Korkunç Değişim

'enis topu, skor tahtasına çarparak boğuk bir ses çıkardıktan sonra basketbol potasının üzerine düştü. Çemberin fileleri hafifçe titredi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Top, kararsizlikle iki defa çemberde zıpladıktan sonra nihayet çemberin dışından yere düştü.

"Aptalca!" diye kızdı Lukas. "Neredeyse girmişti!"

Spor salonunun arkasındaki basketbol sahasındaydı. Hedefi yine tutturamayan Boris-Becker-Wimbledon-topuna başını iki yana sallayarak bajctı.

"Ama girmedim!" dedi Kaja. Basketbol potasının ayağına dayanmış dikiliyordu. Hayal kırıklığı içindeki çocuğa bakarak pis pis sırttı ve elindeki çikolatadan koca bir parça ısırıldı. "Neredeyse, kabul edilmez, tutturamadın ve kaybettin!" diye sözünü devam ettirdi. Bir taraftan da ağızındaki çikolatayı yiyordu. "On atıştan yalnızca beşini isabet ettirdin, iddia ettiğin gibi altısını değil!"

"Ama kabul et ki, çok yaklaştım!" Lukas her ne kadar belli etmemeye çalıştıysa da, iddiayı kaybettiği için kızgındı. Üstelik, aksilik bu ya, Kaja'ya karşı kaybetmişti.

"Büyük bir şanssızlık oldu. Olasılık hesabına göre, üç

isabetten en az bir tanesi çemberden geri gelmeliydi - üçü birden değil!"

"Öyle oldu ama!" Kaja üzgünmüş gibi sırttı. "Ve bu yüzden de senden bir çikolata kazandım."

"Evet öyle Spar-Kiu!" Lukas öfkeliydi. "Korkma, çikolatayı alacaksın." Saatine baktı. "Laura nerelerde kaldı böyle, anlamıyorum. Bu buluşmayı isteyen kendisiydi. Bizden ne istediğini biliyor musun?"

Kaja başını salladı. "Yo. Sadece, önemli olduğunu söyledi. Bize bir görev verecekmiş."

Lukas kırmızı saçlı kıza afallayarak baktı. "Görev mi? Ne göreviymiş bu?"

"Hiçbir fikrim yok! Daha fazlasını söylemedi."

"Tuhaf", diye mırıldandı Lukas. Tenis topunu sabırsızlıkla atıp tutmaya başladı. Göz ucuyla potaya baktı ve topu fırlattı. Top, mükemmel bir eğim çizerek öğleden sonraki saatlerin solgun

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ışığında parladı ve pota çemberinden geçti. İsbet! "Kahretsin!" dedi Lukas. Şimdi, hiç gereği yokken, sorunsuz bir basket yapmıştı. Kaja yine pis pis sırıtıyordu.

"Ne dersin? Bir iddiaya daha var mısın?" diye sordu Lukas. Ama o sırada Laura geldi koşarak. Nefes nefese kalmıştı.

"Üzgünüm", dedi. "düşündüğümden daha uzun sürdü."

"Farkındayız!" dedi Lukas kızgın bakışlarla. "Nerelerdesin?"

"Şey", dedi Laura. Olup bitenleri anlatmalı mıydı acaba? Hayır, bir şey söylememeliydi. "Ben ... şey ... ben ... önemli bir şey konuşuyordum. Mary Morgain'le."

"Gerçekten mi?" Lukas'ın alnında yine o kırıksıklık belir-

misti. Ona inanmadığı belliydi.

Kaja, arkadaşını bu sıkıntılı durumdan kurtardı. "Peki, sorun nedir Laura?"

Laura dikkatle etrafa baktı. Gözetlenmediklerine emin olmak istiyordu. Sonra arkadaşlarına iyice yaklaşarak alçak sesle konuştu.

"Dinleyin: Farzedelim ki, Ravenstein'da değerli bir şey saklamanız gerekiyor, çok ama çok değerli bir şey - nereye sakladınız?"

Lukas ve Kaja, bir an şaşkınlıkla baktı. Sonra düşünmeye başladılar.

Kaja, parmağıyla dudağını sıvazlarken, Lukas tenis topunu yerde zıplatıyordu. Kısa bir süre sonra aklına bir fikir geldi.

"Cellat Ormanı 'ndaki eski mezarlığa ne dersin?"

"Yoo, olamaz! Orası tekin bir yer değil!" diye bağırıldı Kaja.

"İşte, tam da bu nedenle!" dedi Lukas cevap olarak.

Kaja, Lukas'ın ne demek istediğini hemen anlayamadı. Şaşkın bir halde bakıp sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Lukas diyor ki, tam da, sözde tekin olmadığından kimse oraya gitmeyeceği için orası güvenli bir yer!" diye açıkladı Laura. "Bu nedenle eski mezar çok uygun bir zula olabilir, diyor. Kimsenin gitmediği yerde kimse de bir şey bulamaz!"

Kaja, biraz daha düşündükten sonra başını salladı. "Ah -elbette." Asılan suratı tekrar düzelmişti. "Peki, küçük ada nasıl?" diye öneride bulundu.

Ravenstein parkının güneyindeki Cadı Gölü'ndeki adadan söz ediyordu. Gölün duru sularında pek çok balık vardı ve bu balıklar öğrencilerin yemek listelerini de zenginleştiriyordu. Kıyısı sazlık ve çayırıklarla çevriliydi ve bir ye-

rETER TKEUND

rinde de ince kumlu uzun bir kıyısı vardı. Sıcak yaz günlerinde Cadı Gölü'ne girmek harikaydı. Ravensteinliler suya girip sörf yaparlardı. Kış aylarında, havalar çok soğuksa, üzerinde kızakla kayılır ve buz hokeyi oynanırdı. Aralık ayının ilk günlerindeki aşırı soğuklarda göl bu yıl da buz tabakasıyla kaplanmıştı, ama bir önceki gece çıkan fırtınadan sonra yumuşayan hava buzları çözmüştü.

Cadı Gölü'nün ortasındaki küçük ada, sık bitkilerle kaplıydı. Ne var ki, bu bitki örtüsü, aralarında zehirli otların da bulunduğu dikenli ısırgan otlarından ibaretti. Yatılı okul öğrencileri, Ravenstein'a kayıtları yapılırken, adaya gitmemeleri için uyarılırlardı. Ama bu uyarılara aldırmaz olmayıp adayı gizlice keşfetmeyi deneyen cesur birileri çıkıyordu mutlaka. Bu gezintiler de genel olarak; akçaağaç, zehirli süt veya mantarlara temas sonucu kaşıntı, döküntü ve ter, ya da çizik yaraları dışında pek bir sonuç vermezdi. Üç yıl önce kötü bir olay olmuştu: Bir öğrenci, adaya yaptığı bir gece gezintisinden sonra orada ışıklı bir şey ve gölge gibi silüetler görmüş ve yakınına gitmek istemiş. Anlattığına göre, yakına gidince bir ateş krizine girmiş ve sonunda da kör olmuş. Şansı yaver gittiğinden, kısa zamanda iyileşmişti. Ama o gün bu gündür, bu küçük adadan uzak durulurdu. Bu nedenle de Kaja haklıydı: Cadı Gölü'ndeki bu küçük ada da, bir zula olarak dikkate alınmalıydı.

"Doğru", dedi Laura. "Ada iyi bir seçenek. Aklınıza gelen başka yer var mı?"

"Kalenin dehlizleri nasıl?" diye sordu Kaja. "Orası müthiş büyük bir yer. Ya da işkence hücresi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Böyle bir yer olduğundan emin misin?"

"Emin değilim. Ama varsa, dikkate değer bir yer olurdu,

öyle değil mi?"

Laura düşünceliydi. Neden olmasın? Daracık geçitleri, sayısız zindan, hücre ve bölmeleriyle son derece geniş mahzen, iyi bir zula için sonsuz olanak sunar.

"Eğer yanılmıyorsam", dedi Lukas düşünceli bir ifadeyle "Reimar von Ravenstein'la ilgili birşeyler okumuştum ..."

"Şu, kaleyi inşa ettiren adamdan mı bahsediyorsun?" diye sözünü kesti Kaja.

"Tamamika!" dedi Lukas ve derin bir nefes alıp ders anlatır gibi anlatmaya başladı. "Korkunç Şövalye diye anılan bu Reimar von Ravenstein, III'de doğmuş ve 1154'te ölmüş. Kutsal topraklara yapılan ikinci Haçlı Seferi'nden döndükten hemen sonra da şu devasa heykeli yaptırmış -"

Laura hırçın bir sesle sözünü kesti. "Hey!" Lukas ayaklı kütüphane davranışlarının çekilmez bir şey olduğunu anlamalıydı artık. Üstelik Reimar von Ravenstein'm hikayesi yeterince biliniyordu zaten. Kaja ve Laura'ya tekrar anlatması gerekmezdi. "Bırak şimdi nutuk atmayı da asıl konuya gel!" dedi Laura çatık kaslarıyla.

Lukas gücenmişti. "Tamam" dedi kırıncı bir sesle. "Eğer okulumuzun tarihi ilginizi çekmiyorsa!"

Laura ve Kaja gözlerini döndürdüler ve sonunda Lukas işi ifrata vardırması gerektiğini anladı. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi uzlaşmacı bir havadaydı. "Tamam, tamam, - kabul! O halde - sözüme bu Reimar, kutsal topraklardan dönüşünde sadece altın ve gümüş getirmemiş, ayrıca yanında Mağribi bir mimar da getirmiş. Bu adam, alanında gerçek bir ustaymış. Ünlü camiler ve saraylardan başka, Tapınak Şövalyeleri'nin bir çok kalesini de o inşa etmiş. Reimar von Ravenstein'm bu mimara o zamanlar, sadece Cel-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

lat Ormanı'ndaki mezarı yapma görevini vermediğini pek az kişi biliyor; ayrıca ..." Burada sustu ve iki kıza baktı. Sanki onları merak içinde bırakmanın zevkini çıkarır gibiydi.

"Ayrıca?" diye sordu kız kardeşi sabırsızlıkla. Laura, meselenin devamını kesinlikle bilmek istiyordu. Lukas, sırtıtmakla yetindi, Laura ise patlamamak için kendini zor tutuyordu. "Hadi Lukas, bize eziyet etme!" dedi Laura, sesinde hafif bir tehdit vardı. Kardeşi bazen gerçekten sinir bozucu oluyordu.

"Ayrıca - gizli bir hücre. Kutsal topraklardan aldığı değerli hazinesini burada korumak için."

"Gerçekten mi?" Laura şaşırmişti. "Peki, bu hücrenin nerede olduğunu da biliyor musun?"

"Sözümüne, kale mahzenlerindeymiş. Ama bu ne kadar gerçek, bilemiyorum. Kendi gözlerimle görmedim."

"Çok iyi Lukas!" diye övdü kardeşini Laura. "Bu hücre kesinlikle süper bir zula olurdu. Bu mimar, anlatıldığı gibi yaman biriye eğer, kesinlikle hücrenin kolay bulunamaması için her şeyi düşünmüştür!"

"Kessinibus!" Lukas sırtarak onayladı. Laura tarafından övülmeye pek alışık değildi.

"Onu acilen aramamız gerek!" diye devam etti Laura.

"Onu aramak mı? Neden ki?" Kaja'nın sesi korku doluydu.

"Evet - neden?" Lukas da bilmek istiyordu.

"Şey" dedi Laura. Her zaman olduğu gibi, aklına hemen bir yalan gelmiyordu. "Şey ... bunu ... bunu size sonra anlatırım." Kolundaki saate baktı. "Hem bugün aramak için zamanımız da kalmadı zaten. Neredeyse akşam yemeği vakti geldi ve sonrasında benim yapmam gereken şeyler

var! Yarın burada tekrar buluşalım - dersten hemen sonra."

Şöminedeki ateş çıtırdıyor, profesörün yüzünü aydınlatıyordu. Aurelius Morgenstern bitkin görünüyordu. Eski paltosuna sarınmış, odanın ortasındaki büyük yuvarlak masada oturuyor ve önüne

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bakıyordu. Çevresinde olup bitenlerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Masanın ortasındaki ateş çanağının ışığını, duvar kenarında duran dar konsolun üzerindeki mumları ve karşısında oturan Laura'yı bile sanki fark etmemişti.

Kız, müdüre kaygı dolu bakışlarla baktı. Profesörün sağlık durumu kötüleşmeye devam ediyordu, buna hiç kuşku yoktu. Ayaklarının üzerinde daha ne kadar durabilecek diye sordu Laura kendi kendine. Doktorların hâlâ bir şey bulamamış olması çok garipti. Ama Profesör, neden bir kliniğe götürülmek istemiyordu ki? Orada kesinlikle hastalığın teşhisi daha hızlı konur ve büyük bir ihtimalle tedavi edilebilirdi. Öyleyse Aurelius Morgenstern bunu neden yapmıyordu?

Laura aniden bir şüpheye kapıldı: Profesörünki normal bir hastalık değil miydi, acaba? Işğın Koruyucusu'yla aynı hastalığa mı yakalanmıştı acaba? Belki de doktorlar bu yüzden yardım edemiyorlardı ... Aynen böyle olmalı! Ve bunun anlamı da ...

Laura'nın bir an nefesi kesildi. Düşüncesinin nerelere uzanabileceğini yeni anlamıştı. Eğer doğruysa, Profesörün durumu, Işğın Koruyucusu'nun sağlık durumuyla doğrudan bağlantılıydı; dolayısıyla da bunun tek bir anlamı vardı: Işğın Koruyucusu ölecek olursa - o zaman Aurelius Morgenstern de ölürdü!

Ah, hayır!

Profesör öksürdü. "Hazine hücrecini arama fikri bizim de aklımıza gelmişti Laura."

"Peki? Buldunuz mu?"

Profesör başını iki yana salladı.

"Yazık", dedi Laura, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Beni yanlış anladın", dedi Morgenstern. "Bulmasına bulduk! Tabii uzun bir aramadan sonra. Ama Percy, doğulu mimarın çizdiği eski planları ele geçirdi. Şansımıza, plan üzerinde bu hücrenin yeri de oraya giden tek giriş de gösteriliyordu."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Evet, sonra ...?"

"Planın yardımıyla sonunda mahzen girişini bulduk ve içeri girdik. Ama sonra bu hazine hücrelerini aramanın pek de iyi bir fikir olmadığını anladık."

Laura afalladı. "Neden?"

"Çünkü tek girişi molozlar yüzünden kapanmıştı. Koridorun başlangıcından aşağı yukarı otuz metre sonra, büyük taş yığınları ve molozlar nedeniyle daha ileri gidilemiyordu. Koridor tamamen kapatılmıştı; üstelik bunun çok uzun yıllar önce yapıldığını saptadık." "

"Ama - Kase yine de Reimar'm hazine hücrelerinde olabilir, öyle değil mi?"

Morgenstern başını iki yana salladı.

"Hayır Laura. Bir düşün: İlham Kasesi bir yıl önce Gral Kalesi Hellunyat'ın labirentlerinden çalındı. Son kış dönümünde, büyülü kapıdan geçirilerek Aventerra'dan bizim dünyamıza getirildi ve Ravenstein'da bir yere saklandı. İşte bu nedenle kase kesinlikle Reimar'm hazine hücrelerinde olamaz; çünkü giriş koridoru çok uzun yıllar önce kapatıl-

mış! Anlıyor musun?"

Kız hayal kırıklığına uğramıştı. "Anlaşılır geliyor", diye mırıldandı.

Profesörün kırışık yüzünden sıkıntılı bir gülümseme geçti. "Güven bana!" dedi. "Ama artık dersimize devam etmeliyiz."

Elini paltosunun cebine soktu, kemikli elini çıkardığında, elinde tenis topundan daha büyük beyaz bir tahta top vardı. Morgenstern topu önündeki masaya koydu ve La-ura'ya teşvik edici gözlerle baktı. "Bütün düşüncelerini ve düşüncelerinin enerjisini bu top üzerinde toplama - ve onu masa üzerinde hareket ettir!"

Laura şaşırılmıştı. Hiçbir şey anlamadan Profesöre baktı. "Nasıl olacak ki?", diye sordu kuşkuyla.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Sadece ve sadece düşüncelerinin gücüyle. Düşünce, enerjiden ibarettir ve enerji yoluyla maddeler hareket ederler; bunu fizik dersinde öğrenmiş olmalısın."

"Evet, tabii - ama yine de. Bu mümkün değil!"

"Aksine Laura, mümkün. Telekinezi olayı bizim dünyamızda da uzun yıllardan beri bilinir ve defalarca belgelenmiştir. Gizli örgütler bununla ilgili deneyler yaptı ve bir çok ülkenin savaş güçleri, bu gücü kendi amaçlarını gerçekleştirmek için ele geçirmeye çalıştı. Aventerra'da da zamanın başlangıcından beri bilinir. Eski hünelerden sayılır ve bu nedenle biz Bekçilerden çoğuna verilmiştir. Sen de buna hükmedebilirsin Laura, sadece çalışman gerek. Zannettiğin kadar zor değil. Bak!"

Aurelius Morgenstern gözlerini önündeki masa üzerinde duran beyaz topun üzerine dikti. Bu beyaz top dışında hiçbir şey yokmuş gibi, topa konsantre oldu. Gözünü kırpma-

rETER FREUND

dan bakıyordu. Laura, adamın gözbebeklerinde garip bir enerji fark etti.

Aynı anda birşeyler olmaya başladı: Top bir an sarsıldı, hafif bir titreme yalnızca; ve harekete geçti. Hayali bir el tarafından itiliyormuşçasına yavaş ve sabit bir hızla masanın üzerinde yuvarlandı ve Laura'nın önünde durdu.

Laura'nın gözleri faltaşı kadar büyümüştü - bu mümkün değil! Hayretler içinde Profesöre baktı.

Profesör, cesaret verircesine başını salladı. "Şimdi sıra sende Laura!"

Kız yutkundu. Bunu yapamazdı. Asla! Ama yine de denedi. Önünde duran topa gözlerini dikti. Hadi hareket et, diye düşündü, haydi hareket etsene! Beyaz top, bulunduğu yere yapışmış gibi, hiç kıpırdamadı. Hem zaten nasıl olabilirdi ki? Acaba küçük bir hilesi mi vardı! Sihirbazlarınkı gibi, Aurelius Morgenstern'in henüz söylemediği küçük bir hilecik mi vardı?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Profesör öfkeyle kaşlarını çattı. "Yoğunlaşman gerek Laura. Sadece önündeki işi düşün. O zaman top senin isteğine uyacaktır."

Demek ki hile mile yoku!

Laura öksürdü, ve sandalyesinin üzerinde huzursuzca kıpırdanıp gözlerini tekrar topun üzerine dikti. Yoğunlaşmaya ve sadece topu görmeye çalıştı. Toptan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Topun yuvarlanmaya başladığını düşündü, önce kararsız, sonra masanın üzerinde kayarak doğrudan Profesöre doğru bir hareket. Düşüncelerinde yalnızca bu hareketi canlandırmaya çalıştı; top hafiften kıpırdanır gibi oldu.

Laura, şakaklarının zonkladığını hissetti. Başı hafif döner

1721

LAURA - AVENTERKA'NTN SIRRI

gibi oldu; kafası iyice ısınmıştı.

Evet! Çok hafif, zor fark edilir bir titreme oldu topta, geriye doğru; gerçekten hareket ediyordu. Hayır! Nasıl olabilirdi ki? Böyle bir şeyi önceden hiç yapmamıştı...

Top aniden durdu. Sadece dört veya beş santimetre, ama geriye doğru hareket etmiş ve bütün büyü orada sona ermişti!

Kahretsin!

Laura'nın, bunun nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. Nerede yanlış yapmıştı? Hayal kırıklığıyla, omuzlarını düşürdü ve bütün nefesini boşalttı. "Yapamıyorum!" dedi kaderine razı olmuş bir halde.

Aurelius Morgenstern azarlarcasına kıza baktı. "Eğer inanmazsan, asla başaramazsın!"

"Ama bu çok zor!"

Profesör başını iki yana salladı. "Zor değil Laura. Aksine, bu en kolay çalışmalardan biri. Örneğin, şundan çok daha kolay!"

Başını duvarın önündeki konsol üzerinde duran üçlü şamdana çevirdi. Ortadaki muma gözlerini dikti, öylece, sadece o muma bakıyordu. Sonra yüzünü kırptı - ve hafif bir "üff!" yapınca mum söndü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, gördüğü şeye inanamadı; başını iki yana salladı. Profesör bunu nasıl yapabiliyordu acaba?

Yaşlı adam konuşmasını sürdürürken gülümsüyordu: "Ve şu daha da zor!"

Bakışlarını tekrar masaya, Laura'nın önünde duran beyaz tahta topa çevirdi. Küçük kız, gözbebeklerinin küçüldüğünü fark etti. Profesör gözünü tahta topa dikmişti; bakışları topu delip geçmek ister gibiydi. Kısa bir süre sonra top yi-

ne titredi. Ama bu kez olanlar karşısında Laura'nın nefesi kesildi: Top, masadan ayrıldı ve görünmez bir ipe asılıymış gibi, yavaşça yükselmeye başladı! Yükseldi, yükseldi; havada asılı kaldı.

Laura, masanın üstünde neredeyse bir metre yüksekte asılı duran topu ağzı açık izliyordu.

Mümkün değildi bu!

"Hayır", diye fısıldadı Laura, çok etkilenmişti. "Hayır!"

Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, topun üzerindeki gücün etkisi yok oldu ve top gürültüyle, bir taş gibi masanın üzerine düştü. Laura, bu çarpmanın etkisiyle, masada hafif bir çukurlaşma olduğunu gördü, ama dikkatini Profe--sör Morgenstem'e verdi. Yaşlı adam, bilincini kaybetmiş bir halde sandalyesine yığılmıştı.

Laura aceleyle, baygın adamın yanına gidip ona doğru eğildi. Profesör nefes alıyordu, Laura nabız atışlarını da fark etti. Belki de sadece kendinden geçmişti, ama onunla bu işi daha iyi bilen birisi ilgilense iyi olurdu.

"Mary", diye bağırdı. "Lütfen Mary, çabuk!"

Odanın kapısı açıldı ve Mary hızla yanına geldi, o da profesörün nefesini ve nabzını kontrol etti. Sonra gözkapağını kaldırıp gözbebeklerine baktı. Rahatlamıştı.

"Korkma Laura. Sadece küçük bir baygınlık, kısa sürede kendine gelir. Ben onunla ilgilenirim; senin de odana gitme vaktin geldi. İyi geceler Laura."

"İyi geceler Mary."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura kapıya vardığında tekrar geriye dönüp baktı. Profesör hâlâ sandalyenin üzerinde baygın haldeydi. Mary Morgain burnuna küçük bir şişe tutuyordu. Laura, yaşlı adamın solgun yüzünü gördüğünde, düşüncesinin doğruluğun-

LAURA - AVENTERRA'NIN

dan emin oldu: Profesörün hastalığı, düşündüğünden çok daha kötüydü.

Profesör Aurelius Morgenstern'in hastalığı ölümcüldü.

Işığın Koruyucusu hafifçe inledi. Paravain hemen yatağın yanına koşup kaygıyla üzerine eğildi.

"Neyiniz var Efendim?" diye sordu genç şövalye. "Ağrınız mı var?"

Işığın Koruyucusu cevap vermedi. Bayılmıştı, daracık odasındaki yatakta yatıyordu; etrafında olup biteni algılayacak durumda değildi.

"Cevap verin Efendim!" Paravain'in sesi adeta yalvarıyor-du.

ElySION'un yatağının yanındaki taburede oturan Alienor öksürdü.

"O, ... ö sizi duyamaz", dedi kız kararsız bir sesle. "Altın otu ve Uyku kökünden hazırladığım içeceği verdim, bu sadece ateşi düşürmez, aynı zamanda dinlendirici bir uyku da verir."

"Ama onu kurtarmıyor!" diye homurdandı şövalye. "Her geçen saat gücünü biraz daha kaybettiğini sen de görüyorsun!"

Alienor kıpkırmızı olmuştu; başını öne eğdi. "Üzgünüm Efendim", diye fısıldadı. "Ama daha fazlası elimden gelmez. Ben sadece bir öğrenciyim."

Paravain umutsuzca başını salladı, yumruğuyla alnını dövüp durdu.

"Keşke Monvena burada olsaydı!" diye inledi. "O kesinlikle yardım edebilirdi! Kesinlikle!"

Alienor yutkundu, ama cevap vermedi. Şövalye, oda içinde huzursuzca volta atıyordu.

Kapının dışında hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Biraz sonra kapı açıldı ve basit beyaz elbiseli bir kadın girdi içeriye.

"Morcvena! Nihayet!" Şövalyenin yüzü sevinçle aydınladı; şifacı kadına doğru koşup sarıldı ve "hoş geldin" dedi.

"Hızlı gelemedim Paravain, engellendim." Şifacı kadın, şövalyenin kollarından sıyrılarak Işığın Koruyucusu'na doğru hızla bir bakış attı. "Nasıl?"

"ElySION sürekli güç kaybediyor." Paravain'in yüzü umutsuzdu. "Eğer ona yardımın dokunamazsa, bilemiyorum ben de o zaman ..." Şifacı kadın cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. "Elimden geleni yapacağım. Memleketimden çok özel bir içecek getirdim", dedi ve pelerininin altından gümüş gibi parlayan bir şişe çıkarıp ElySION'un yatağına gitti."

Alienor, taburesinden kalkarak şifacı kadına yer açtı ve gülümseyerek "Selam Monvena", dedi.

Şifacı kadın kızı dikkate almadı. Etajerin üzerinde duran toprak kabı alıp içindeki uyutucu ilacın üzerine beraberinde getirdiği sıvıyı boşalttı. Sonra sol elini ElySION'un başının altına koyup adamı doğrulttu.

"Ama Efendim! Onu uyandıracaksınız!" diye bağırdı Alienor kaygıyla. Ama Monvena bu itiraza aldırmadı.

"Ne kadar çabuk içerse, o kadar iyi olur!" Ardından, toprak kabı, Işığın Koruyucusu'nun dudaklarına götürdü.

Alienor şaşkınlık içinde, ElySION'un yastığındaki bir örümceğin öğretmenin koluna tırmanışını izledi.

"Kaybol!" diye tısladı Monvena ve kolunu silkeleyerek hayvancağızı insafsızca yere fırlattı - Alienor o anda bunda bir iş olduğunu anladı.

"Efendim Dikkat!" diye Paravain'e bağırdı ve kadının

|

elindeki toprak kabı düşürmek için ileriye atıldı.

Toprak kap taş zeminde gürültüyle parçalandı. İçindekiler yere döküldü. Bir iki damla, ElySION'un yatağının yanındaki pöstekinin üzerine sıçradı - o anda siyah bir duman yükseldi tıslayarak. Uğursuz iksir, pöstekinin üzerinde kocaman bir delik açmıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Paravain kılıcını çekip sahte Morvvena'nın üzerine atıldı. Kadın da o sırada, siyah saçlı, ölü gibi soluk benizli bir kadına dönüşerek öfkeyle tısladı: "Sen beni öldüremezsin budala!"

Kadın şimşek hızıyla şövalyenin kılıcını savuşturdu. Sonra tiz bir kahkaha atıp odanın kapalı penceresine doğru fırladı ve camları kırarak dışarı atıldı!

Pencere camı şangırtıyla parçalandı; cam parçacıkları yere saçıldı.

Paravain bir an adeta donakaldı. Alienor da gözlerinin önünde gerçekleşen şeyi ilkin kavrayamadı. Ama sonra ikisi de pencereye fırlayıp uğursuz kadının paramparça bedeniyle yatıyor olması gereken bahçeye baktılar - ama bir şey yoktu; bunun yerine yerde süzülen bir gölge gördüler. Paravain ve Alienor gözlerini gökyüzüne çevirdi. İhtiyar kadın suratına sahip kanatlı bir yaratık gördüler, kanat ve tüyleri bir akbabaya benziyordu: Kanatlı bir canavar!

Fırtına şeytanı onlara doğru kanat çırparken pis bir koku yayıldı. Canavar, şövalye ve küçük kızın iliklerine kadar işleyen çılgın bir kahkahayla kırık pencereye doğru uçmaya başladı.

Paravain kılıcını çekti, ama kanatlı Canavar Kadim çoktan dönmüş ve kocaman kanatlarını çırparak, döne döne gökyüzüne doğru yükselmışti.

Bölüm 12 * Cadı GölüVndeki Ada

İhtiyar kadın gün yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünü dolduran yüklü bulutlar, ıslak yüklerini boşalttılar. Ra-venstein Kalesi nemli bir örtüyle kaplandı. Sonraki gün da-, ha iyi değildi. Tam tersine-. Öğleden önce fırtına çıktı - ve yağmur boşandı. Kaim yağmur damlaları, dışarı çıkma cesaretini gösteren ahmakların yüzünü insafsızca kamçılıyordu. Yağmur o kadar fazlaydı ki, en iyi yağmurluk bile etkisiz kalıyordu.

Toprak, suya ve neme iyice doymuş, bir damla bile alacak hali kalmamışti. Vadinin engebeli arazisinde, diğer günler şırl şırl akan küçük dere, koca bir akıntıya dönüşmüş, homurtuları uzaktan bile duyulur hale gelmişti. Kıyılarını aşarak araziye yayılmışti. İki taşkın

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

derenin sularının karıştığı Cadı Gölü de kabarmıştı. Fırtına tam üç gün sürdü. Üçüncü günün gecesi yağmur kesildi.

Laura uyanıp pencereden baktığında hava neredeyse açmıştı-, hatta dağınık haldeki bulutların arasından, solgun güneş ışığı bile görülebiliyordu.

Laura nihayet yine umutluydu. Ama ne yazık ki, koca üç gün kaybedilmişti. Hiçbir şey yapmadan geçirilen üç gün.

Kaseyi arayamadığı üç gün. Oysa zamanı çok azalmıştı!

Tamam, bütünüyle de hiçbir şey yapmadan geçirmemiş-ti. Mary Morgain'le derslerine devam etmiş ve bir keresinde, neredeyse hiçbir şey düşünmemeyi başarmıştı. Yani hemen hemen. Kafasındaki bütün düşünceleri çok kısa bir süre için de olsa silmişti. Sonuçta bu daha ilk adımdı ve La-ura düşünce okuyabileceğine iyice inanmıştı.

Ancak telekinezide pek ilerleyememişti. Profesör Morgensternle olan dersleri gittikçe zorlaşıyordu. Hasta adam, daha sık ve daha kısa aralıklarla dinlenmek zorunda kalıyor ve günden güne güçsüzleşiyor, arada bir bilincini kaybediyordu. Bayan Mary, profesörün gücünü dikkatli kullanmasını sağlamaya ve dersleri de sağlık durumunu dikkate alarak ayarlamaya çalışıyordu. Ne var ki, Profesör buna aldırmış etmiyordu. Sonuçta telekineziden anlayan tek Bekçi oydu. Eğer Laura'ya o ders vermezse, Laura kimden öğrenebilirdi ki?

Bayan Mary, itirazlarının etkisiz kaldığını anlayınca adamı rahat bıraktı. Aurelius Morgenstern'in kısa bir süre sonra sürekli baygınlık haline gireceğini biliyordu. O zaman Laura'ya yardımcı olamayacaktı artık.

Laura'nın ilk telepatik yolculuk dersi tam bir fiyaskoydu. İlk dakikalarda hiçbir şey başaramadı. Percy Valiant, La-ura'nın eline "Telepatik Yolculuk Ve Diğer İlginç Yetenekler Üzerine" adlı ve Prof. Dr. Moebius Sandmann adında biri tarafından yazılmış eski kalın bir kitap sıkıştırmış ve ona, bu kitabın, bu alanın el kitabı olduğunu

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

açıklayabilmişti yalnızca. "Aynı ağaba kullanmayı öğğenenleğin, tğafik kuğallağmı öğrenmesi geçektiği gibi, bunlağı ezbeğliyoğ-sun Lauğa. Bu, değegli sanatın temel ilkeleğini çok iyi bil-

TETER FREUNI)

melisin!" Percy bunları söylemişti ki, Müdür tarafından gönderilen Pieselstein geldi. Onunla acilen konuşması gerekiyormuş. Konu geleneksel basketbol turnuvasıymış! Oysa bu turnuva her yıl paskalya zamanı yapılırdı. Percy, kendisini ilgilendiren talimata, hiçbir gösterişe kaçmadan ilgisiz kaldı; amirin direktiflerine şu ya da bu şekilde uymak zorundaydı ve Laura'nım dersi yanında kaldı.

Gerçi Laura büyük bir coşkuyla kitaba dalmıştı, ama dört yüz sayfadan sonra bile telepatik yolculuğun nasıl yapılabileceğini anlayamadı. Bunun şaşılacak bir yanı yok: Bu yetenek, uykuya dalarak başka bir yerde ya da zamanda, sanki fiili olarak oradaymışsın gibi yaşama olayıydı, insan aklının pek kolay kavramayacağı fantastik bir olay. Bunu pratik olarak gerçekleştirilmek daha ne kadar zor olabilirdi ki?

Bütün bu değışik uğraşlar arasında Laura'ya matematik çalışmak için zaman kalmıyordu. Oysa çok önemli bir dersti. Tekrar kötü not alırsa sınıfta kalma tehlikesi artacaktı. Ve Rebekka Taxus, Laura'nin kolayca çözebileceğı problemler seçmiyordu. Tam tersine: Taxus özellikle zor problemler seçecekti, çünkü Laura ders yılı sonunda yine başarısız olursa okuldan ayrılmak zorunda kalacak ve bu sayede Ravens-tein'daki bekçilerin sayısı azalmış olacaktı.

Ama Laura buna rağmen özel görevine öncelik tanımaya karar verdi. İlham Kasesi'ni bulmak, her şeyden önemliydi. Aventerra batarsa, ebedi hiçlik hâkim olacaktı; bu da dünyanın sonu demekti. O zaman yatılı okula devam edip etmemenin bir anlamı kalır mıydı? Ama daha da önemlisi: Kase olmadan babasını bir daha göremeyecekti. Asla! Babası bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi onun için.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Cuma günü öğle yemeğinden sonra Sayelle cep telefonundan arayıp, işadamları ile ilgili önemli bir haber nedeniyle birkaç günlüğüne seyahate çıkacağını bildirdi. Dolayısıyla Laura ve Lukas hafta sonunda eve gelemeyecek, okulda kalacaklardı. Laura, üvey annesinin bu haberini alınca sevinç çığlıkları attı; araştırma için zaman kazanmıştı.

Ama fırtına geçtiği halde dışarıya arama yapmaya elverişli değildi ne yazık ki. Park alanı ve Ravenstein çevresi çamur içindeydi; dışarıda yürümeye kalkışanlar bileğine kadar çamura batıyordu. Laura ortalığın az da olsa kurumasını beklemek zorundaydı. Bu yüzden, çok değerli zaman yine boşa harcanacaktı. Advent'in üçüncü hafta sonu da hiçbir işe yaramadan geçip gitti. Laura'nın buna çok canı sıkılmıştı; matematik çalışmaya hiç mi hiç hevesi kalmamıştı.

Ayrıca, matematik yazısına kadar düşünce okumayı iyice öğreneceği umuduna sarılmıştı; böylece Sivilce-Paul'ün düşüncelerini okuyabilecek! Bu matematik dahisi, doğai çözümü mutlaka bilirdi! Onun düşüncelerinin birazını bile okuyabilirse, yıllardan sonra ilk kez doğru dürüst yazılı kağıdı vermeyi başarırdı. Test sonucunu Pembe Taxus'un gözünün içine soktuğunda yüzünün alacağı o aptal ifadeyi düşündükçe içten içe seviniyordu!

Pazar günü öğleden sonra Percy'den ilk pratik dersini aldı. Yani hemen hemen.

"Tünele giğmeye çalışmalısın!" diye açıkladı öğretmeni kuledeki sessiz odada.

"Ha?" Laura'nın yüzü iyice aptallaşmıştı; öğretmen elinde olmadan güldü.

"Elbetteee!" dedi Percy bıyık altından gülerek. "iyi biğ

FETER FREUND

koşucu olağak, bu ifadeyi beklemen geğekiğdi, değil mi?"

Laura, Percy'nin ne demek istediğini şimdi anlamıştı. "Tünel"; kimileri "Bölge" ya da "An" da derdi. Koşucular için transa yakın bir hal anlamına geliyordu ve uzun, yorucu bir koşu sırasında sözde yorgunluk atmak ve koşuya tekrar devam etmek için arada bir

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yararlanılan haldi bu. Çoğu kişi bu halin ardından kendini daha coşkulu ve bütün dünyevi ağırlıklardan kurtulmuş hissedirdi. Hatta bazıları ayağının yerden kesildiğini, bir tür genişleme, rahatlama duygusu hissettiklerini söyler ve bu yüzden de sık sık bu tünele girmeye çalışırlardı.

Telepatik yolculuğa çıkmak isteyen kişi işte tam da bu durumda olmalıydı. Percy'nin anlatmaya çalıştığı şey buydu.

Laura ona şüpheyile baktı. "Siz ... şey ... sen ..." Elbette spor öğretmeni de kendisine sen diye hitap etmesini istemişti. "Yani koşmadan da bu duruma girilebileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Tabii kii! Öğneğin belliği nefes alma teknikleğiyle bunu başağabiliğsin! Deneyelim ve göğelim."

Laura'nın düşündüğünden daha iyi gitti. Tünel-Duru-mu'nu önceden biliyor olmasının büyük yararı oldu.

"Mükemmel!!! Süpperr!!" diye övdü Percy kızı. "Telepatik yolculuk için doğal biğ yeteneğğin vağ senin!"

Percy, bir sonraki çalışmayı açıklamak üzereyken kuledeki odaya apar topar Atilla Morduk girdi. Dr. Schwartz'm her yerde Percy'i aradığını bildirdi kaba saba bir üslupla. Percy, nedenini sorduğundaysa, homurdanarak cevap verdi. "Bilmiyorum. Ama senin yerinde olsam, hemen oraya giderdim. Eğer Dr. Schwartz sizi burada yakalarsa, kıyameti

koparır!"

Percy, Karanlık adamın bu aleni taciz manevrasından biraz rahatsız olmuştu, ama uymak zorundaydı.

Atilla Morduk odadan çıkmadan önce Laura'ya kötü bir bakış fırlattı; Laura aniden korkuya kapıldı.

Bu adamın hiç şakası yok, diye düşündü. Dr. Schwartz'ın hizmetkarlığını yapması hiç de şaşırtıcı değil!

Pazartesi günkü rüzgar yerleri gezilebilecek kadar kurutmuştu nihayet. Laura, Kaja'ya, yemekten sonra Cadı Golü kıyısında Lukas'la birlikte buluşmayı önerdiğinde, kız donakaldı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Cadı Gölü mü? Bugün mü? Bugün matematik çalışacağımızı düşünmüştüm."

"Onu yarın da yapabiliriz."

Kaja bundan hoşlanmamış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum Laura", dedi. "Bu yazılının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ama yazılıya hazırlanmak yerine, sürekli Bayan Mary ve Pereyle dolaşip duruyorsun. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de bunak profesörle ilgileniyorsun. Birincisi, Bayan Mary zaten profesöre bakıyor; ikincisi, ona hiçbir yardımın dokunamaz. Eee, o halde?"

Laura sinirlenerek yüzünü buruşturdu. "Ah", dedi gerinerek. "Sen bunu anlayamazsın."

"Anlat öyleyse! Gerçekten de önemli bir nedenin varsa, bunu anlamayacak kadar aptal değilim herhalde."

Laura dudaklarını ısırıldı. Belki de Kaja gerçekten anlayacaktı? Sonunda meseleyi anlatması gerekecekti. Onun yardımını isteyecekti ne de olsa. Ve Lukas'tan da. Bir zaman

TETER FREUNP

sonra ikisine de her şeyi açıklaması gerekecekti. Bu neden şimdi olmasını? O zaman bu sonu gelmez sorulardan da kurtulurdu.

Ama Laura tam tersi bir karar verdi. Kaja'ya henüz söyleyemezdi. Lukas'a da. Onlara anlatacağı hikaye, o kadar fantastik bir şeydi ki, ona inanmayacaklardı. Hele Lukas, kesinlikle inanmazdı. Büyük ihtimalle Kaja da öyle. Ne olursa olsun, henüz zamanı değildi.

"Bu yazılının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum" dedi Laura. Hızlı konuşuyordu. "Ve sana söz veriyorum, yarın bütün gün çalışacağız. Ama bugün Cadı Gölü'ne gidelim, tamam mı?"

Kaja cevap vermedi. Düşünceli bir halde Laura'ya baktı. Ama Laura'nın bu önerisini doğru bulup bulmadığı bakışlarından anlaşılıyordu.

"Evet, ne diyorsun?" diye sordu Laura sabırsızca. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yaklaşık bir saat sonra üç arkadaş plaj yakınındaki kayık iskelesindeydi. Tahta kalaslar nemden kararmışlar, hafifçe sallanıyorlardı. Cadı Gölü üzerindeki hava kurşun gibi ağırdı. Su yüzeyinde esen sert rüzgar huzursuz bir dalgalanma yaratıyordu. iskeleye iki kayık bağlanmıştı. Kayıklar suda sağa sola sallanarak halatlarını çekiştiriyorlardı. Sanki, artık sabırları kalmamış da bir an önce göle açılmak istiyor gibiydiler.

Küçük ada, kıyıdan aşağı yukarı iki yüz metre uzaktaydı. Büyümüş çalılıkları geçit vermez bir orman gibi görünüyordu uzaktan. Sanki adaya hiçbir giriş noktası yoktu; ada tarafında tek çit bile çıkmıyor, uğursuz bir sessizlik yayılı-

LAÜRA - AVENTERRA NIN SIRRI

yordu sadece.

Kaja, suyun huzursuzca dalgalandığını fark edince beti benzi attı.

"Gerçekten oraya gidecek miyiz? Üstelik de sensiz?"

Laura onaylarcasma başını salladı. "Üzgünüm Kaja, ama o kazadan beri -" Sözüünü sürdüremedi, o korkunç günde yaşadıkları, sanki dün yaşanmış gibi capcanlıydı. O günü düşündüğü an içini büyük bir korku kaplıyordu. Arabanın içine dolan ve hızla yükselen, yükselen, guruldayan su tekrar gözünün önüne geldi. Ve ümitsizce emniyet kemerini çözmeye çalışan, direksiyona sıkışıp kalan annesini gördü. Anna Leander başaramamıştı. Sadece, Laura'nın kemerden kurtulmasını sağlamış, son anda onu batmakta olan arabadan dışarı itebilmişti. Laura kıyıyı görmüş ve var kuvvetiyle yüzmüştü. Laura, arkasına bakmak için başını çevirdiğini kesinlikle biliyordu ... Ama, ondan sonra olanları hiç hatırlamıyordu. Hafızası büyük ihtimalle ona acımış ve o korkunç manzarayı tamamen silmişti. Aradan sekiz yıl geçtiği halde, Laura göğsünde hâlâ garip bir sıkışıklık duyar ve soluklanması aniden zorlaşırdı.

"Annenizin öldüğü kazayı mı söylüyorsun?" diye sordu Kaja dikkatle.

"Evet", dedi Laura. "O günden beri suyu sadece görmek bile paniğe kapılmama yetiyor!"

Kaja elini arkadaşının omzuna koydu, neler hissettiğini anlamıştı. "Tamam Laura."

"Haydi gel artık Kaja", dedi Lukas. "Tek başımıza da yapabiliriz bu işi!"

iskelenin ucuna gitti ve kayıklardan birine atladı. Kayık, üzerine binen ağırlıkla, şiddetli bir şekilde sallandı. Oysa

1185

Lukas kırk kilodan daha fazla değildi. Küreklerin başına geçti, iki küreği de aldıktan sonra çağırın gözlerle Kaja'ya baktı. "Ne bekliyorsun hâlâ?"

Kaja, soran bakışlarla Laura'ya baktı. Adaya kayıkla gitme fikrini hâlâ doğru bulmuyormuş gibiydi. Belki o da korkuyordu?

Laura cesaretlendirici bir gülümsemeye ona döndü. "Korkmana gerek yok", dedi. "Göreceksin: Lukas sizi sağ salim oraya götürüp geri getirecek."

Kaja omuzlarını silkti. "Sen öyle diyorsan", dedi ve acılı bir gülümsemeye dönüp kayığa doğru gitti. Lukas kayığı iskeleye iyice yanaştırmıştı. Yine de Kaja biner binmez şiddetle yalpalandı. Kaja küçük bir çığlık attı ve dengesini kaybetti. Tepetaklak buz gibi suya düşmesini Lukas'ın ani refleksine borçluuydu. Lukas hızla elini uzatıp onu son anda anorağının ucundan yakaladı.

"Üff", dedi Kaja ve Lukas'a gülümsedi. "Çok teşekkürler."

"Tamam", dedi Lukas ve ona kayığın kış tarafındaki sırayı gösterdi.

Kaja dikkatle oturdu, iki eliyle kayığın kenarlarına yapıştı ve iskeledeki arkadaşına korku dolu gözlerle baktı.

Lukas, ablasına işaret etti. "Halatı çöz", dedi.

Laura eğildi, düğümü çözdü, halatı Lukas'a fırlattı ve kayığı hafifçe itti. Kayık hemen kıyıdan uzaklaştı. Kayık hafif dalgalı suda salındı, Kaja'nın korkusu artmıştı. Birkaç kürek darbesiyle Lukas, kayığın burnunu adaya doğru çevirdi, sonra kürekleri çekmeye başladı. Güçlü ve düzenli çekiyordu, sanki hayatında bundan başka iş yapmamış gibiydi ve adaya doğru sakince süzöldüler.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura çaresizce iskelede duruyordu. Kardeşinin ve arka-

daşının arkasından endişeyle baktı. Lukas'ın mükemmel bir kürekçi olduğunu bildiği halde sıkıntılıydı.

Birkaç dakika sonra sandal adaya ulaştı. Lukas kıyı boyunca kürek çekti, uygun bir yer arıyordu. Ama bu mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Adanın kıyısı kabadiken, akdiken ve çalılıkkeniyle çepeçevre sarılmıştı. Öyle sıktılar ki, aradan geçmek neredeyse imkansızdı. Adanın etrafındaki dönüşlerini tamamlamak üzereyken küçük bir koy buldular; kıyı şeridi biraz daha genişti.

Çakıllar sandalın tahta gövdesine sürtündü; kayık oturduğunda kumlar gıcırdadı. Lukas küreğin biriyle karaya doğru biraz daha yaklaştırdı sandalı. Sonra dışarı atladı, halatı alıp sandalı kıyıda yukarı çekti. Sağ elini davetkar bir tavırla Kaja'ya uzattı; tıpkı Üç Silahşor filmindeki kavalyeler gibi.

Kaja bir an karar veremedi -Lukas'ın yardımını kabul etsin mi, etmesin mi? Sonra elini tutarak sandaldan dışarı atladı.

"Teşekkür ederim", dedi gülümseyerek.

"Bir şey değil", diye cevap verdi çocuk. Yüzü kızarmıştı. Kızın elini hemen bıraktı ve arkasını dönüp endişeyle sık çalılıklara, arka taraftaki armut otları arasından yükselen çıplak huş ağaçlarına ve genç çamlara baktı.

"Gel Kaja. Önce çevreye bakalım." Lukas çalılıkların arasına daldı. Kız da arkasından.

Birkaç metre gitmişlerdi ki, Kaja çığlık attı: "Ahh!" Kabadiken iğneleri kızın saçına dolaşmış, saç lülesini çekiyordu; kızın yüzü acıyla buruşmuştu. Ellerim Lukas'a doğru uzattı; elleri çizik içindeydi; çiziklerden bir ikisi kanıyordu. Lukas illi!

kızın yüzünde de çizikler olduğunu gördü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Ve aniden kendi ellerinin de, çalidikeni, kabadiken ve yabangülünün dikenlerinden çizik içinde kaldığını fark etti. Herhalde yüzü de Kaja'ninkinden pek farklı değildi.

Kaja'yı bu dikenlerden kurtarıken, alınıdaki derin çizgi belirdi yine. "Teşekkürler Lukas."

"Bir şey değil", diye mırıldandı Lukas. Düşünceli bir ifadeyle etrafına bakındı. Daha ileri gidilemeyeceğini hemen anladı. Çalılıklar öyle sıklaşmıştı ki, açıktan ölen bir yılan bile bunların arasından sürünüp geçemezdi. Ve Lukas nereye bakarsa baksın, çalılıklar arasında açılmış herhangi bir yol göremedi. Adanın içlerine uzanan daracık bir patika bile yoktu.

Lukas hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. Kıyıda on metre ancak uzaklaşmışlardı ve daha ileri gitmek mümkün değildi. Üstelik kıyının en açık yeri burası olduğu için çıkmışlardı karaya. Lukas sıkın bir halde Kaja'ya baktı. "Buradan ileriye gidilemez", dedi. "Belki çalı bıçağı ya da palayla olabilir."

Kaja da alını kırıştırmıştı: "Peki ya biri bunu yapmışsa?" diye sordu. Lukas tekrar başını salladı. "O zaman görünürdü Kaja. Laura, aradığı zulanın en fazla bir yıl önce yapıldığını söylemişti, öyle değil mi?"

"Evet, niye?"

"Eğer bir yıl önce birileri bu sık çalılıklarla uğraşmış olsaydı, patika yine de belli olurdu. Tekrar tamamen çalılıklarla kapanması mümkün değil!"

Kaja'nın botanik bilgisi çok geniş olmasa da, Lukas'ın

söylediği mantıklı görünüyordu. Oniki ay boyunca büyüyen çalılar patikanın bütün izlerini bu kadar hızlı yok edemezdi. Ama burada böyle olmuştu: Çalılıklar arasında herhangi bir geçitten en küçük bir iz bile yoktu.

"Haklısın Lukas", dedi. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Geri dönelim!" Lukas kıyıya doğru dönecekken, aniden çakılıp kaldı; yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. "Çok garip!" dedi hayretle.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kaja, Lukas'ın ne demek istediğini önce anlamadı. Sonra, Lukas'ı şaşırtan şeyin ne olduğunu gördü: Birkaç metre ötede çelimsiz bir huş ağacına sarılmış tuhaf bir sarmaşık vardı. Kaja daha önce böyle bir bitki görmemişti. Ağaca sarılan sarmaşık o kadar yeşildi ki; büyük ve etli yaprakları neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Göze çarpan en belirgin yanı, bol çiçekli olmasıydı. Çiçekler dikkat çekecek kadar kırmızıydı ve ortalarından uzun sarı erkek organları sarkmaktaydı.

Laura şaşkınlık içinde kardeşine baktı. "Bunda tuhaf olan ne?" diye sordu.

Lukas'ın yüzü buruştu. İskelenin üzerindeydiler. La-ura'ya kırmızı çiçeği uzattı. Kaja ile birlikte geri dönmeden önce, adada gördükleri çiçeği koparmıştı.

"Ciddi mi soruyorsun?" diye sorarken Laura'ya şüpheyle bakıyordu. "Düşünsene: Aralık ayında açmış bir çiçek hiç de alışılmış bir şey değildir ..."

Laura iç geçirerek alnına vurdu. "Tabii ya! Bunu ben niye düşünemedim!"

"Senin bir Spar-Kiu olduğunu boşuna söylemiyorum!"

TETER FREUNP

Lukas sırtıyordu. Sonra tekrar ciddileşti. "Daha da garip olanı, aslında bunun bir Alamania punicea oluşu - ve bu bitki kesinlikle buralarda yetişmez! Bizim buralarda olmaz; ne bulunduğumuz çevrede, ne de Almanya'nın herhangi bir yerinde. Avrupa'nın hiçbir yerinde yetişmez!"

Kızlar afallayarak baktılar. Bunun anlamı neydi?

"Alamania punicea miraculosa çok nadir bulunan bir orkide türüdür; sadece tropik bölgelerde bulunur", diye devam etti Lukas. "İşin daha da garip olan yanı ...", burada küçük bir ara verdi, kızlara biraz eziyet etmek istiyordu.

Kaja ona kötü kötü bakıp koluna bir yumruk vurdu. "Hadi söylesene!" dedi dargın bir sesle.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Çocuğun yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kızları çileden çıkarmanın ne kadar kolay olduğunu gördükçe şaşardı buna!

"Hepsinden garibi, Alamania punicea miraculosa, ilk vatanı Meksika'da bile yüz yıldan daha uzun bir zaman önce nesli tükenmiş bir bitkidir!"

"Ne?" dedi Kaja. "Ama bu olamaz!"

"Gerçekten çok tuhaf", dedi Laura. "Sen çiçeği az önce adadan kopardın, öyle mi?"

"Evet", dedi Lukas "orada daha bir sürü var."

"Peki, bundan ne sonuç çıkarıyorsun?"

Lukas omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Şu ana kadar bunu açıklayabilecek herhangi bir şey gelmedi aklıma."

Kaja'mn yüzünden de çaresizlik okunuyordu. Eğer çok okumuş ve ukala Lukas bilmiyorsa, o nasıl bilebilir ki?

"Ve siz, kimsenin adaya bir şey saklayamayacağımdan eminsiniz, öyle mi?"

"Tamamika" dedi Lukas. Tam olarak anlatamıyorum.

Eğer kendi gözlerinle görmüş olsaydın -"

"Tamam kabul, Lukas", diye sözünü kesti Laura. "Size güveniyorum."

Bir süre, hiçbir şey söylemeden durdu; gözlerini yere dikti. iskeleye çarpıp şıprıdayan suyun sesi duyuldu; sazlıkların arasında cıyaklayan bir ördeğin sesi duyuldu ve yem arayan meraklı serçeler cıvıldılar.

Laura, düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonra hafifçe başını salladı. "Mademki aradığımız şey hazine hücresinde ve adada değilse", dedi gerinerek, "o zaman geriye sadece tek bir seçenek kalıyor." iki arkadaşına kışkırtıcı bir ifadeyle baktı.

Kaja, Laura'nın ne demek istediğini önce anlamadı, ama sonra birden aklı başına geldi. Yüzünde korkulu bir ifade belirdi. "Hayır, olamaz!" diye inledi. "Oraya gerçekten gitmek zorunda mıyız?"

"Korkarım, yapabileceğimiz başka bir şey yok!" dedi ciddiyetle. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Monvena çok susamış, dili damağına yapışmıştı. Şifacı kadın susuzluktan ölmek üzereydi! Suyu saatler önce bitmişti ve Loş Çöl'ün henüz ucu bucağı görünmüyordu. Oysa karanlık kaya yarıklarından çok uzakta olamazdı.

Peri Kızı da çekilmez hale gelen sıcaktan rahatsızdı. Çift-boynuz, çöl kumlarında zar zor ilerliyor ve Monvena, hayvanın yorgunluğunu neredeyse kendi bedeninde hissediyordu. Üzengilerin üzerinde ayağı kalktı ve gözlerini ufka dikti; görüşü, toz bulutlarıyla engellense bile, uzaklarda kayaların sivri tepelerinin titreştiğini görür gibi oldu. Kaya Ya-rıklar'nın başlangıç işaretiydi bu tepeler.

Monvena tekrar

FETER FREUND

cesaretlendi ve Peri Kızı'na hafifçe dilini şaklattı. Birdenbire, hareket eden Kum Anaforu'nu gördü.

Çok korktu, kalbi hızla çarpmaya başladı. Yürüyen Kum Anaforu, bu korkunç Loş Göl'den geçenler için büyük bir tehlikeydi. Tehlikeli Anafor, neredeyse her yerde pusu kurar, sessizce yaklaşır, yavaş adımlarla yürüyen kurban ne olduğunu bile anlamadan anaforun gırtlığına düşerdi şimşek hızıyla. İştahının ve kana olan susuzluğunun sınırı yoktu.

Morwena, çiftboynuzu güvenli bir uzaklığa götürebilmek kaygısıyla, yürüyen kum anaforuna baktı. Anafor, kumların arasına gizlenme zahmetine bile katlanmadan, açılmış gırtlığıyla Monvena'ya doğru geliyordu. Peri Kızı da anaforu fark etmişti ki, huzursuzca kişneyip hızını arttırdı.

Morwena bunun hiçbir faydasının olmayacağını biliyordu. Yürüyen Kum Anaforu çok hızlıydı ve her türlü binek hayvanını zahmetsizce izleyebilirdi. Anaforlar, çöldeki hayata alışıklardı, kumların altında çok hızlı hareket ederlerdi; öyle ki, çölde kum üstünde yaşayan

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

canlıların hepsinden daha hızlıydılar. Ama ne olursa olsun çölü terk edemezlerdi.

Monvena, Yürüyen Kum Anaforu'na yakalanmadan Kaya Yarıkları'na ulaşmayı başarırca, güvende olurdu. Bunu başarmayı umuyordu; çünkü çok uzakta değildi ve şansına, Yürüyen Kum Anaforu yalnızdı. Bunlar genellikle sürü halinde avlanırlardı; çünkü o zaman kurbanlarının kaçıp kurtulma umutları kalmazdı.

Peri Kızı huysuzlanarak kişnedi.

Monvena geriye doğru baktı - ve ikinci Anaforu gördü. Kudurmuş bir halde yan taraftan hızla geliyordu. Birincisinden daha büyük ve daha hırslıydı. Kocaman açılmış gırtlak-

ğıyla neredeyse çiftboynuzun yakınına kadar gelmişti; çift-boynuzu kapmak üzereymiş gibi görünüyordu. Peri Kızı, hızlı bir sıçrama ile Yürüyen Kum Anaforu'nun bu atağını savuşturdu -ve Morwena, sonsuz bir derinliğe sahip bu gırtlaktan çıkan hayal kırıklığı tıslamasını duyar gibi oldu. Ama belki de bu, çöldeki sıcakın yanıtmasıydı.

Hemcinsinin bu atağından cesaretlenen birinci anafor sessizce yaklaştı. Peri Kızı'nın arkasında pusuya yattı. Ama çiftboynuz çok becerikliydi. Anaforu savuşturdu ve adımlarını hiç şaşırmadı.

Şifacı kadın yine bir tıslama duydu. Bu kez sıcakın yanıtması değildi bu tıslama, Yürüyen Kum Anaforu sürüsünden geliyordu. Beş, altı, yedi anafor bir kumulun arkasın-daydılar ve kumun altından hızla Monvena ve Peri Kızı'na doğru geliyorlardı.

Kısa bir süre sonra çiftboynuz ve sahibi, Yürüyen Kum Anaforları tarafından çembere alınmışlardı. Monvena, korkunç uçurumlara açılan gırtlaklara baktı. Hırsla tısladıklarını duydu ve önünde açılan uçurumlardan birinde, daha önceki kurbanların kemiklerini görür gibi oldu; kalbi durmak üzereydi.

Yürüyen Kum Anaforları onları hâlâ yutmamışlardı. Aç kurtlar gibi kurbanın etrafında dönüyor, çiftboynuzun ayağını kapmak için yaklaşıp sonra hızla geri çekiliyorlardı. Sanki Monvena ve

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

çiftboynuzla alay eder gibiydiler; avlarının kaçıp kurtulma ümidi olmadığından emindiler.

Bölüm 13 | Cellat Ormanı'nda

Jellat Ormanı adının hakkını veriyordu doğrusu. Uğursuz bir yerdi. Tüylel ürpertici bir yer. Yıllardan beri kimsenin el atmadığı ormanda ince bir patika kıvrılarak gidiyordu. Buradan hiç odun kesilmiyor, buraya yeni bir fidan dikilmiyordu. Fırtına ve kötü havanın yarattığı zararlar da pek ilgilenen yoktu. Kökünden sökülen ağaçları ve düşen dalları kimse temizlemiyordu. Doğa, kendi kaderine terk edilmiş ve zamanla küçük bir vahşi orman çıkmıştı ortaya. Büyük ve yaşlı ağaçlar -bunlar daha çok meşe, kayın, çam ve sedirdi- sıkışık bir halde gökyüzüne uzanıyor, tepelerinden azıcık bir ışık süzülüyordu. Kalın ağaç gövdelerini yosun ve sarmaşıklar kaplamıştı. Pek çok daldan yosunlar, çeşit çeşit sürgünler ve sarmaşıklar sarmaktaydı. Solmuş yapraklarla kaplı zeminde kahverengi, tüyleri gri-kahverengi at kuyrukları filizlenmişti.

İkindinin ilk saatleri olduğu halde Cellat Ormanı neredeyse alacakaranlıktı. Mezarlığa giden yol üzerinde ilerleyen üç arkadaşı huzursuzdu. Kaja, korku içinde etrafına bakmıyordu, Laura ve Lukas'ın da yüzleri gergindi. İğne yapraklar ve solmuş yaprakların kapladığı yol, ayak seslerini

LAURA - AVENTERRANIN SIRRI

boğuyordu. Havada bir küf ve çürük kokusu vardı. Çalılıkların arasından sürekli fısıltılar ve çatur çatur sesler duyuluyordu. Ancak, bu sesleri yaratabilecek kimseyi göremiyorlardı. Ne insan, ne de hayvan.

Tuhaf diye düşündü Laura, hiç kuş görmemişlerdi.

O anda, hiç kuş sesi de duymadıkları aklına geldi. Kış mevsiminde ormanda çok az kuş bulunacağını biliyordu elbette, yaz mevsimine göre çok daha az. Ama yine de birkaç kuş sesi duymaları gerekirdi. Araştırarak etrafına bakılırken, ağaç ve çalılıkları sıyrıp geçen koyu gölgeler fark etti. Yoksa bunlar gölge değil de, Cellat Ormanı'ndaki sözü edilen hayaletler, ortalıkta dolaşan cinler miydi

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

acaba? Örneğin, Ravenstein şövalyesinin ruhu? Ya da, suçsuz yere idam edilenlerin ruhları?

Eski zamanlarda, ormandaki boş bir alan, idam yeri olarak kullanılmıştı. Pek çok suçsuz insan, bir talihsizlik sonucu bu korkunç yerde cellat tarafından öldürülmüştü - özellikle Reimar von Ravenstein'in uyruğundakiler. Belli belirsiz bir kanıt veya bir yalancı şahit ifadesi bunun için yeterliydi ve bu durumda zavallı adam veya kadının sonu kaçınılmaz olurdu. Eğer Korkunç Şövalye'nin bizzat kendisi, birinin canına kastediyorsa, cellat hemen işe girişirdi, bir mahkeme ya da uyarı cezasına gerek yoktu.

Bu suçsuz ruhlarla ilgili çevrede her gün tüyleri diken diken eden hikayeler anlatılırdı, bunlar sözde durup dinlenmeden Cellat Ormanı'nda dolaşıp dururlardı. Yatılı okulda da bu hayalet hikayeleri heyecanla kulaktan kulağa yayılmıştı. Bu hayaletleri hiç kimse görmemişti gerçi, sadece birkaç Ravensteinh iliğe kadar işleyen, dehşetli uğultularını duyduklarını söylüyorlardı. Ya da en azından, duyanları ta-

TETER FREUNI)

nıyorlardı. Laura bu söylentileri asla ciddiye almamıştı.

Ama Cellat Ormanı'na girdiklerinden bu yana kendilerine eşlik eden bu uğursuz çıtırtıların bir nedeni olmalıydı ...

Kaja aniden çığlık attı. Bulunduğu yere mihlanmış gibi kalakaldı. Yüzündeki bütün kan çekilmişti.

Laura şaşırarak arkadaşına baktı. "Ne oldu?"

"Duymadın mı?"

"Neyi?" diye sordu. Laura. Kaja'nın bütün vücudunun tir tir titrediğini fark etti.

"Şu ... korkunç uğuldamay", dedi Kaja. "Kesinlikle uğursuz bir şeye aitti. Sanki ... sanki bir hayalete."

"Saçmalıyorsun!" dedi Lukas soğukkanlılıkla. "Bu sadece kuruntu."

"Kuruntu değil!"

"O zaman neden ben ve Laura duymadık?" diye sordu Lukas. "Sen bir şey duymadın, değil mi Laura?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum!" dedi Kaja inatla. "Belki çok hafif olduğu içindir ve belki de bir parça uzaktan geldiği için. Fakat ben çok net duydum."

"Hepsi kuruntu", diye karşı çıktı çocuk. Sonra da sırtarak devam etti: "İnsan korktuğu zaman aklı devre dışı bırakır, sonra da böyle aptalca saçmalıklara inanır hale gelir!"

Kaja ona kötü kötü baktı. "Korktuğumu mu iddia ediyorsun?" diye sordu, sesinde meydan okuyan ve hiç de iyi şeyler anlatmayan bir ton vardı.

Lukas'ın sırtışı daha da yayılmıştı. "Kuruntu yeteneğine şaşıyorum!" diye alay etti. Son derece yeteneklisin - en azından bir Spar-Kiu için!"

Kaja öfkeyle yanaklarını şişirip sonra gürültüyle bütün

nefesini boşalttı. "Sen ... sen aklını kaçırmışsın!" Kaja fena halde kızmıştı. "Sen ... sen budala -"

"Hey!" diye bağırdı Laura sert bir sesle. "Hadi artık, kesin çocuk bahçesindeymiş gibi davranmayı!"

Kaja soluk soluğa kalmıştı. Bir şey daha söylemek ister gibi, kısa bir süre daha baktı, sonra vazgeçti. Bunun yerine Lukas'a öfkeli bir bakış daha fırlattı, Lukas ise hâlâ pis pis sırtıyordu.

"Bırakın artık bu saçmalığı!" diye uyardı Laura. Suratı daha da asılmıştı. "Daha yapacak bir sürü işimiz var. Tamam mı?"

Dik dik Kaja'ya baktı.

Kaja yutkundu ve onaylayarak başını salladı. "Tamam."

Laura erkek kardeşine döndü. "Tamam mı?" diye sordu.

Lukas kırgın bir şekilde ağzını buruşturdu. Ama o da başını sallayarak "Tamam", dedi.

"Ha, şöyle!" dedi rahatlayan Laura. "O zaman, yolumuza devam edebiliriz."

Kısa bir süre sonra, ağaçların arasından eski mezarlığın duvarları görüldü. Yarı yıkık duvarlar uzaktan bile ürkütücü bir etki yaratıyordu. Buna benzer bir harabeyi, kısa bir süre önce

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gördüğünü hayal meyal hatırladı Laura. Sayel-le'in, Lukas ve onu götürdüğü bir müzede idi. Bir çok resim arasında Laura'yı uzun süre etkileyen sadece o mezar resmi olmuştu. Çünkü resimdeki yıkık dökük mezarlığın uğursuz bir tarafı vardı. - neredeyse Cellat Ormanı'ndaki bu uğursuz mezar gibi. Ressamın adını hatırlayamıyordu Laura.

Kızın adımları, elinde olmadan yavaşlamıştı, Kaja ve Lukas da duraklamışlardı. Kırık taş duvarlardan geriye kalan

kısım sanki tekin olmayan bir ışık yayıyordu. Mezarlığın çevresini kuşatan ağaçlar ormandaki diğer ağaçlardan daha yaşlı ve uzun görünüyordular ve tepelerinden aşağı hemen hiç güneş ışığı sızılmıyordu.

Laura yine de, ağaçların tepesine yayılmış ökseotlarını seçebildi. Kesin yüz kadar vardı, belki de daha fazla. Çok büyüklerdi ve yukarıda esen rüzgarla hafifçe sallanıyorlardı. Herhalde bu, onların Laura'ya neden canlıymış gibi geldiklerini açıklıyordu - gölgeye benzeyen hayaletlerin sessiz ordusu gibi; onları pusuda bekleyen bir ordu gibi.

Saçmalık! diye düşündü Laura başını sallayarak. Yeniden yürümeye başlayacaktı ki, korkunç bir soğuk hissetti. Olduğu yerde kaldı.

"Siz de hissediyor musunuz?" diye sordu şaşkınlıkla. "Aniden hava soğudu!"

"Doğru", dedi Lukas. "Sanki ısı bir saniye içinde donma noktasına düşmüş gibi!"

Lukas haklıydı, çünkü birdenbire soluklarından buhar bulutu çıkmaya başladı ve kalın anoraklarına rağmen titriyorlardı.

Laura'nın kafası karışmıştı. Bu ani ısı değişiminin nedeni neydi acaba? Bu dondurucu soğuk, mezarlıktan geliyor olabilir miydi?

Nedenini anlamak için mezara doğru birkaç adım daha attı, o sırada korkunç bir ses yükseldi. Laura şaşırarak etrafına baktı, kaskatı kesildi. Ağaçların tepesinden sarkan ökse otları biçim değiştirmişlerdi! Canlıydılar ve kısa bir süre içinde kara kargalara

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

dönüşmüşlerdi. Gizli bir emir verilmiş gibi, ölümcül kuşlar dallardan uçuştular ve aynı Laura'yı at gezisi sırasında kovalayan karga sürüsü gibi, dehşetli sesler

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

çıkarıyorlardı. Sonra, üç arkadaşına saldırdılar. Sayısız kara kanat üzerlerine çöktü, kanat çırpışlarını çok net duyuyorlardı ve çığlıkları gittikçe daha tiz çıkıyordu. Tepelerinde, sık siyah kanatlardan oluşan bulut, gittikçe onları birbirlerine doğru sıkıştırıyordu, ister istemez başlarını omuzlarının arasına çekmişlerdi. Kargaların keskin çığlıkları karşısında duydukları korku, kanlarını dondurmuştu sanki. Ama saldırı birden durdu. Karanlığın içinden ürkütücü bir ses geldi. "Şeytan aşkına, burada ne arıyorsunuz?"

Laura etrafa göz gezdirdi ve yaşlı bir kayın ağacının yanında duran tıknaz silueti gördü. Sanki hiçlikten gelir gibi, aniden ortaya çıkmıştı. Laura ilk bakışta kim veya ne olduğunu çıkartamadı - bir insana benziyordu, ama kafasının yanında bir çift yeşil göz daha parlıyordu, sanki omzunda bir tane daha kafası varmış gibi - ve bu kafadan kükürt sarısı şeytani bir göz parlıyordu.

Kaja'nın dili tutulmuştu.

Laura'nın nefesi kesildi. Bir an kalbi durur gibi oldu ve birden öncekinden de hızlı çarpmaya başladı.

Peri Kızı, gücünün son noktasına gelmişti. Hırsla saldıran kum anafolarından kaçmak, çiftboynuzu tümüyle yormuştu.

Yürüyen Kum Anafoları yaklaştılar. Kumdan koca gırtlakları bir açılıp bir kapanıyordu, sürü, kurbanına daha da yaklaşarak etrafında dönüyor, ölümcül saldırıya hazırlanıyordu.

Çiftboynuz yerinden kıpırdamıyordu artık. Peri Kızı hareketsizce durdu ve sonunu bekledi.

Monvena'nın da sonu gelmişti. Ölümüne hazırlanmak için

bakışlarını gökyüzüne çevirdi. O sırada vahşi ve sert bir kartal çığlığı geldi kulağına. Aynı anda gökyüzünün maviliklerinden, Okkanat hızla şifacı kadına doğru indi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Havayı bir tıslama yardı. Şifacı kadın şaşkınlıkla, büyük bir yangın okunun kendilerine doğru geldiğini gördü.

Yangın oku, Peri Kızı'nın hemen yanına, kum anafurunun açılmış gırtlığının içine saplandı. Ve sonra bir alay yangın oku tıslayarak kum gırtlaklara alevli uçlarıyla saplandılar.

Yürüyen Kum Anaforları öfke ve dehşet içinde uğulda-dılar. Onlar için ateşten daha korkutucu bir şey yoktu -çünkü sadece ateşin verdiği aşırı ısı kumları eritebilir, tehlikeli olabilirdi. Bir anda kurbanlarını bıraktılar ve hızla kaçmaya başladılar. Onların hayal kırıklığı uğultularını at toynaklarının sesi bastırdı.

Morwena toz bulutu içinde Beyaz Şövalyelerle birlikte hızla gelen Paravain'i görünce ferahlayarak gülümsedi.

"Tam zamanında kurtardınız", diye seslendi gelenlere, onlar da yanına yaklaşmıştı zaten. "Hepinize teşekkür ederim!"

"Bize değil. Ona teşekkür et!" Paravain, tepelerinde heybetle kanat çırpın kartalı gösterdi. "Senin tehlikede olduğunu Okkanat haber verdi ve gördüğün gibi tam zamanında yetiştik."

Şifacı kadın başını salladı. "Biraz daha gecikseydiniz çok geç olacaktı. Atlarımızı sürelim Paravain - ElySION için çok geç olmadan!"

Laura'nın şakakları atıyordu; karşısında kimin olduğunu nihayet görmüştü: Bu, bahçıvan Albin Ellerking'di, omzun-

da da erkek kedisi Groll vardı. Karanlıkta, Laura'ya bir cin gibi gelmişti. Groll kuyruğunu dikerek kıvrıp boğuk bir sesle tısladı. Çirkin yüzündeki sarı gözleri parlıyordu.

Laura adeta donmuştu. Bu ikisi böyle aniden nasıl gelmişti buraya? Daha önce neden fark etmemişlerdi? Ve bahçıvan onlardan ne istiyordu?

Albin Ellerking bakışlarını yukarı çevirdi, üç arkadaşın tepesinde keskin çığlıklar atarak daireler çizen kargalara baktı. Sağ elini uzattı - ve o anda kuşlar sustu. Çıplak dallara doğru uçtular ve orada kısa bir sürede tekrar ökseotu-na dönüştüler.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bir an büyük bir sessizlik oldu. Hiçbir kanat çırpıntısı, rüzgar uğultusu yoktu, Laura en küçük bir ses bile duymuyordu, çalılıklardaki çatur çatur sesler de kesilmişti.

Ve sonra, Laura'nın hayatı boyunca bir daha asla unutamayacağı bir şey oldu. Groll birdenbire, kedi ağzını oynatmaya ve konuşmaya başladı!

"Sizi müdüre şikayet edeyim mi?" diye sordu; az önce duydukları sesle aynı sestir bu.

Laura tam anlayamamıştı: Erkek kedinin sesi sahibinin sesiydi! Albin Ellerking, dudaklarını hiç oynatmamış, sadece gözünü kırpmadan dik dik bakmıştı.

Bu nasıl olur?

Bir insan, kargalara nasıl söz geçirebilir ve bir kedi nasıl konuşabilir? Olacak şey değil - tabii Kara Güçler'den biri değilse. Ama bu, Albin Ellerking'in de Kara Güçler'den olduğu anlamına mı geliyordu? Ve kedisinin?

Laura bunları düşünürken, Groll konuşmaya devam etti: "Ya da bir daha dönmek üzere mezarda Ravenstein şövalyesine arkadaşlık eden ruhlar arasında kaybolmak mı is-

PETER KREUND

tersiniz?"

Konuşmasını sürdürürken, derinlerden, mezardan tuhaf bir hırıltı yükseldi, sanki biri zorlukla nefes alıyormuş gibi. Bu hırıltıyı tüyleri diken diken eden bir uğultu bastırdı. La-ura'nın iliklerine kadar işleyen bir uğultu.

Hayaletler!

Ölü şövalyenin hayaleti!

Laura artık daha fazla dayanamazdı. Geriye dönüp fırtına gibi koşmaya başladı. Hayatında daha önce koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.

Kaç, çabuk kaç! Kafasında sadece bu düşünce vardı. Bu korkunç ormanın dışına kaçmak istiyordu!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Arkasından gelen arkadaşlarının ayak seslerini duydu, ama dönüp bakmadı. Albin Ellerking ve Groll'un, onların peşinden gelip gelmediğini de kesinlikle bilmek istemiyordu.

Sadece kaç, içindeki ses bunu söylüyordu, hızla kaç!

Bahçıvanın onları izlemesi mümkün değildi. Onu hızlı hareket ederken gören olmamıştı. Ama Laura o anda bunu hatırlayamadı. Ayrıca, adamın bir ayağı da aksıyordu. Ama ne olacağını kim bilebilirdi ki!

Laura bu düşüncelerle gittikçe daha hızlı koşuyordu. Soluk soluğa kalmıştı ve kalbi çatlayacak gibiydi, ama hızını hiç azaltmadan koştu, sürekli koştu.

Cellat Ormanı'nın dışına ulaşıncaya kadar, sonsuz bir zaman geçmiş gibi geldi Laura'ya. Ormanın kenarında durdu, öne doğru eğilerek ellerini dizlerine dayadı ve derin derin soluk aldı. Lukas da, sanki sürücüsü tarafından insafsızca koşturulan bir at gibi soluyordu. Kaja ise neredeyse bayıla-

cak gibiydi. Arızalı bir buharlı makine gibi soluk alıyordu.

Kaja soluk soluğa "inanamıyorum!" dedi, kalbi durmak üzereydi. Yüzünde bir isyan ifadesiyle arkadaşlarına döndü. "Ve ben uğultuyu duyduğumda, bana inanmak istemediniz! Herhalde şimdi inanmışsınızdır, değil mi?"

Laura cevap vermedi, Lukas da sesini çıkarmadı. Şaşırılmış bir halde gözlerini yere dikmiş düşünüyordu; alnındaki çizgi derinleşmişti. Laura onun ne yaptığını biliyordu: Biraz önce yaşadıklarına ilişkin, hummalı bir şekilde mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ancak bu büyük beyin bu türden olayların anlamını kavrayamazdı.

Lukas sonunda konuşmaya başladı: "Birincisi, şundan eminim - birisi bana böyle bir şeyi anlatsaydı, kesinlikle onun aklını kaçırdığını düşünürdüm!" Aniden durdu ve sonra devam etti: "Laura, burada neler oluyor kuzum?"

Laura kardeşine dik dik baktı. Kuşkullanmış mıydı? Aklına bir şey mi gelmişti? Belki de şimdi her şeyi anlatmak iyi olurdu? Peki Kaja'ya

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

da mı? Bakışlarını arkadaşına çevirdi. O da, düşünceli bir yüzle kendisine bakıyordu.

"Hey, sana bir soru sordum!" dedi Lukas sabırsızlıkla.

"Şey..." Laura kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Ben ne bileyim?"

Lukas'in şüphelendiğini gösteren alnındaki çizgi daha da derinleşti. Oha inanmamıştı. Daha fazlasını bildiğini tahmin ediyordu. Laura araya laf karıştırmak zorunda kaldı.

"Şey ... kargalar, Albin Ellerking'i uyarmış olabilirler mi acaba?"

Lukas başını salladı. "Mümkün. Eğer düşündüklerim doğruysa böyle bir ihtimal var. Yoksa neden böyle aniden karışımıza çıksınlar ki?"

"Haklısın Lukas", diye onayladı Kaja. "Bahçıvanın orada bir işi olamaz."

Laura dudaklarını ısırdı. Sonra kardeşine döndü. "Acaba kargalar gece uyurlar mı?"

"Olabilir. Bildiğim kadarıyla Corvus corone corone cinsinden hayvanların gece aktiviteleri yoktur; kuzgun kargalar genel olarak bu cinsten sayılırlar! Bunların gece uyuduklarını düşünebiliriz."

Kaja merakla Laura'yi seyrediyordu. "Bunları neden bilmek istiyorsun?"

"Ha, şey", dedi Laura gerinerek "çok basit: Eğer kargalar gece uyuyorlarsa ve biz de o saatlerde mezarlığa gidersek, Albin Ellerking'i uyaramazlar."

Kaja aklını kaçırmışçasma baktı. "Sen çıldırış olmalısın!" diye bağırdı. "Oraya bir kez daha gideceğimi cidden düşünmüyorsun herhalde? Üstelik gece yarısı!"

Laura cevap vermedi. Hiç sesini çıkarmadan, asık suratla arkadaşına baktı, bu her şeyi anlatıyordu.

"Hayır, olamaz!" diye isyan etti Kaja. "Ben henüz hayatımdan usanmadım!"

Laura hâlâ bir şey söylemiyordu. Bu yüzden de Lukas konuşma gereği duydu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Kaja haklı. Unutma Laura: Eğer Ellerking bizi okul yönetimine şikayet ederse, Dr. Schwartz'm bize ceza vermek için her türlü nedeni olur. Ve ben azar ıştırme riskini göze almanın pek akıllıca olmadığını düşünüyorum."

"Ah", dedi Laura küçümseyici bir yüz ifadesiyle. "Böyle budalaca azarlar sadece çocukları korkutur!"

"Birincisi öyle", dedi Lukas sakın bir sesle. "Ama ikincisinde daha farklı olur. O zaman Dr. Schwartz'm önünde bi-

zi okuldan atmaya kadar varacak yol açılır. Böyle olmasını ister misin?"

Laura kaşlarını çatarak Lukas'a baktı. Yine haklıydı. Müdür yardımcısı, mezarlığa gitmeyi kesinlikle yasaklamıştı. Eğer onlar okul kurallarını çiğnerlerse, Dr. Quintus Schwartz onlara en ufak bir hoşgörü göstermeyecekti. Tam tersine, mümkün olan en sert cezayı verecekti. Ama bir yandan da, mezarlığa gitmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Lukas, öne sürdüğü şeylerin Laura'yı ikna etmediğini fark etti. "Orada neler olduğunu bilmediğimiz müddetçe, tehlike daha büyük olur Laura. Ve senin aradığın zula, bizim kelimizi tehlikeye atacak kadar önemli olamaz!"

Laura'nın yüzü soldu. "Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye bağırdı. "Babamı tekrar bulabilmek için, her şeyi göze alırım. Her şeyi, anladın mı?"

Ah, Tanrım - bunu söylememeliydim! Laura yutkunarak dudaklarını ısırırdı.

Lukas bir an aptallaştı ve yüzünden birşeyler anlamaya çalışırcasına ablasına baktı. "Babam mı? Babamın ne ilgisi var bu işle?"

Laura bu kontrolsüz tepkisi nedeniyle kendine kızdı. Bunu söylemesi çok aptalcaydı. Kardeşi, bunun peşini bırakmayacaktı kuşkusuz.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas'a doğru bir adım attı, gözlerini iyice açıp ona baktı ve bir elini onun omzuna koydu. "Bana güven Lukas", dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen!"

Kardeşi onun daha fazla bir şey söylemesinin mümkün olmadığını anlamış görünüyordu. Yoksa başka zaman olsa böyle kolay kolay vazgeçmezdi. Onu tatmin edecek bir ce-

vap alıncaya kadar bıkip usanmadan kurcalardı. Ama bu kez başını sallamakla yetinmişti.

"Tamam", dedi hafif bir sesle. "Tamam Laura."

Laura teşekkür etmek istercesine gülümsedi. Sonra tekrar ciddileşti.

"Mezarlığa görünmeden gitmenin bir yolunu bulabilir miyiz?"

Kaja somurttu. Ama Lukas, aniden bir çözüm bulmuş gibi atıldı.

"Sorun değil", dedi.

"Gerçekten mi?"

Laura kardeşine heyecanla baktı - ama çocuğun yüzünde bir sırıtma belirdi. "Görünmez olduk mu, gerisi kolay!"

Laura kızdı. "Ha, ha! Çok zeki -"

Elbette/

Bunu daha önce hiç düşünmemiştii! Bir çözüm vardı! Babası ona büyüden anlatmıştı o gün.

Yüzü sevinçle aydınlandı. "Evet, anlaşıldı Lukas", dedi. "Çözümü var! Gelin - hemen Kütüphane'ye gitmeliyim!"

"A ... a ... ama" diye kekeledi Kaja. "Orası çoktan kapandı!"

"Ya, öyle mi?" Laura muzipçe güldü. "Hadi gelin artık!"

Bölüm 14 * Yılanların Büviüsü

keçe, Ravenstein Kalesi'ni siyah bir örtüyle örttü. Ay çoktan yükselmiş, kalenin parkı üzerinde gümüş bir hilal gibi duruyordu. Çok uzaklarda, batıda, gökyüzü son pembe ışıklarla aydınlanıyordu. Ancak Laura, Lukas ve Kaja buna ilgi göstermediler.

Birbirlerine sokulmuş bir halde parktaki büyük bir meşe ağacının arkasına sinmişlerdi. Onlardan pek uzakta olmayan kayın ağacının

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gölgesinde bulunan ve büyük bir fındık ağacı tarafından yansız gizlenen taş duvarlı küçük bir eve dikmişlerdi gözlerini. Evin en fazla iki-üç odası varmış gibiydi. Uzun cephesinde iki küçük pencere görünüyordu. Penceredeki komik tüllere solgun bir ışık vuruyordu. Diğer tarafta ise yine aynı büyüklükte bir pencere ve kaba tahtadan giriş kapısı bulunuyordu. Eğik çatı, kırık dökük tahtalarla örtülmüştü. Bacadan karanlık gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyordu.

Reimar von Ravenstein zamanında bu evde, kalenin papaz yardımcısı otvırıyordu. Gerçi uzun süre oturamamıştı; çünkü bu dindar Tanrı hizmetkârı, efendisinin sürdürdüğü ve Tanrının hoş görmediği hayat tarzına itiraz edince, he-

men ertesi gün celladın ellerine teslim edildi. Yüzyıllar boyunca bu duvarlar binbir çeşit insan gördüler; ama artık burada çok uzun bir süredir okulun baş hademesi Atilla Morduk oturuyordu.

Parkta bir baykuş sesi yankılandı ve meşenin dibinde birşeyler hisirdadı.

Bir fare? Kaja yüzünü buruşturdu. Hafif bir huzursuzluk duyuyordu. "Bu çılgınca düşüncenin doğru olup olmadığından pek emin değilim Laura", dedi.

"Elbette emin olabilirsiniz, bu bizim tek şansımız!"

"Peki, ya baş hademe evden çıkmazsa?"

"Çıkacak, bundan emin olabilirsiniz!" dedi Laura. "Atilla Morduk her gün bu saatte kaleye gider ve mutfaktaki aşçıyla birlikte içki içer!"

"Şışşt!" dedi Lukas. "Susun artık!"

Meşenin gövdesine iyice yapışıp gergin bir halde evi gözetlemeye devam ettiler. Evin giriş kapısı açıldı ve Atilla Morduk'un iri cüssesi eşikte görüldü.

"Size dememiş miydim?" diye fısıldadı Laura.

Adam dışarı çıktı, kapıyı arkasından çekti ve yürümeye başladı.

"Süper!" diye fısıldadı Lukas.

"Neden ki?" dedi Kaja.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Kapıyı kilitlemedi!" diye cevap verdi çocuk.

"İçkisine kavuşmak için daha fazla sabredemedi anlaşılır", diye mırıldandı Laura.

Baş hademe, üç çift göz tarafından gözetlendiğini fark etmemiş görünüyordu. Büyük adımlarla, evinden kaleye giden patika boyunca yürüdü. Uzun kollan iri gövdesinin iki yanında sallanıyordu. Hademe tıpkı denizciler gibi, sağa so-

LAURA - AVENTERRA'NIN SIRI

la salınarak yürüyordu. Birden ısıklıkla bir melodi çalmaya başladı. Laura kulaklarına inanamadı - asık suratlı, sinirli Atilla Morduk, neşeyle ılık çalıyor. Kısa bir süre sonra hademe karanlıkta kayboldu.

Ortalıkta kimse kalmamıştı.

Laura iki arkadaşını dürttü. "Tamam", diye fısıldadı, "Uzaklaştı."

Lukas ablasına baktı. Sıkıntılıydı. "Seninle gelsem daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Laura telaşla başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Siz gözünüzü "dört açın ve dikkat edin ki, birileri beni suçüstü yakalamasın. Eğer biri gelirse - ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Lukas onaylarcasına başını salladı. "Evet, biliyoruz!"

"İyi şanslar Laura!" diye fısıldadı Kaja. Onun da yüzü endişeliydi.

Laura onlara cesaret verircesine gülümsedi. "Teşekkürler", diye fısıldadı.

Yerinden kalkıp meşe ağacının gövdesinden hafifçe uzaklaştı. Dört bir yana dikkatle baktı. Hayır - görünürde hiç kimse yoktu. Laura bir kez daha derin bir nefes alıp koşmaya başladı. Kimselere görünmemeye çalışarak hızla uzaklaştı. Kısa bir süre sonra kapıya ulaşmış olacaktı.

Meşe ağacının orada Lukas ve Kaja gizlendikleri yerden ona bakıyorlardı. Lukas heyecandan tırnaklarını kemiriyordu. Kaja da dalgın bir halde elini cebine sokup bir çikolata çıkardı, kağıdını yırtıp açtı ve bir parça ısırıldı. Çikolata nuga doluydu, ama o bunu fark etmedi bile, çünkü akı tümüyle Laura'daydı. Laura bir kez daha

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

etrafını kontrol etti, sonra kapı kolunu tutup dikkatle aşağıya doğru indirdi, ka-

121)9,

PETEİİ FREUND

pı hafif bir gıcırtyla açıldı. Hiç ses çıkarmadan evin içine kaydı.

Laura kapıyı kapadıktan sonra - hiçbir şey göremedi. Tam bir karanlık içindeydi. Ama ışığı açmaya cesaret edemedi. Birisi tarafından fark edilme tehlikesi büyüktü. Barakanın içi sıcaktı, neredeyse boğucu denecek kadar sıcak. Laura tuhaf bir koku aldı. Kokladı, ama anlayamadı. Hafif bir küf kokusu ve çürük karışımı bir şey. Ama Laura tam olarak adlandıramıyordu. Şey kokuyor ... şey ... Tehlike mi?

Laura'ya yanlış gelse de, Morduk'un barakasındaki havayı tarif edecek başka bir şey gelmedi aklına.

Kısa bir süre sonra gözleri karanlığa alıştı. Atilla'nın odasındaki mobilyalar karanlık içinde seçilir hale geldi: Duvarlardaki dolaplar ve raflar, odanın ortasındaki masa ve sandalyeler.

Odanın zeminine herhangi bir şey yayık değildi. Odanın içi yerden bir yığın ağaç direk tarafından taşman eğri büğrü çatıya kadar çıplaktı. Destek kirişinin dibinde yumak halinde bir nesne duruyordu, ama ne olduğu anlaşılıyordu. Kalın bir halat? Bir hortum veya bir halka?

Laura ayaklarıyla yoklayarak oda içinde iki adım attı. Duvarın dibinden yürüyordu, kazayla bir sandalye devirip gürültü çıkarmak istemiyordu. Dikkatle adım atmaya devam etti, ancak bir tıslamayla geri çekildi; buz gibi olmuştu.

En fazla bir metre önünde adeta yoktan var olurcasına bir yılan belirmişti.

Bir kobra. Öfkeli bir kobra! Boğazı kabarmış, çatal dilini çıkarmış ve onu tehdit edercesine tıslıyordu. Laura kor-

kudan felç olmuş, nefesi kesilmişti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kobranın başı sarkaç gibi iki yana gidip geliyordu - sanki yapacağı saldırıyı ölçüyormuş gibi. Öldürücü ısırık için uygun bir yer arıyormuş gibi. Sadece bir saniye, sivri dişlerini Laura'ya batıracak ve ölümcül zehrini onun bedenine akıtacaktı.

Sürüngenin bedeni bir kırbaç gibi Laura'ya doğru çoktan atılmış olmalıydı - o sırada Laura kobranın cam bir korunak içinde olduğunu fark etti.

Çok şükür!

Laura ciğerlerindeki havayı boşaltarak rahatladı. Nabız atışları tekrar normale döndü.

Ne büyük aptallık! Cam korunağa kapatılmış bir yilandan nasıl korkup dehşete kapılabilmişti!

Hint kobrasının korunağın camına yaptığı ataklar boğuk sesler çıkarıyordu. Ama bu, durmaksızın saldırmasına engel olmuyordu. Ancak Laura ona aldırış etmiyordu artık.

Kobranın bulunduğu kap odanın uzun duvarını tamamen kaplayan bir kütüphanedeydi. Orada, çok sayıda başka kaplar ve içinde değişik hayvanlar vardı. Çoğu da sürüngendi. Ayrıca Laura örümcek ve akrep de gördü, ama bunlardan korkmadı. Yine de içini bir sıkıntı kapladı. Attila Morduk, bu iğrenç hayvanlar arasında kendini iyi hissediyorsa, garip bir adam olmalıydı. Gerçi bu ona yakışırdı doğrusu.

Laura odadaki tuhaf kokunun nereden kaynaklandığını anlamıştı. Bu hayvanlar ve bir ihtimal de, onların yemleri. Laura onların canlı fare ve leş yediklerini tahmin ediyordu. Bunları düşünürken iyice sinirlendi.

Derken, ön cephe duvarındaki pencerenin yanında du-

ran anahtar levhasını gördü. Büyük, çok eski bir tahtadan yapılmış levhada pek çok anahtar asılıydı. Süslü bir biçimi olduğunu fark etti, okul binasının biçimi verilmişti tahtaya.

Umarım kütüphane anahtarı da onların arasındadır!

Kız hızla o tarafa yöneldi. Döşeme tahtaları hafifçe gıcırdadı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

O sırada, destek kirişinin dibindeki nesne canlandı. Biçim değiştirdi ve en az bir kol kadar kalın bir yılan kiriş boyunca yavaşça kaydđ.

Bu, uykusundan uyandırılmış kocaman bir boa yılanıydđ. Kocaman bedenini, hiç ses çıkarmadan pencereye doğru uzanan tavan kirişinde kaydırarak ilerledi. Ölümcül hayvan pencereye doğru sürünürken en ufak bir ses dahi çıkmıyordu.

Yılan sonunda durdu ve kama şeklindeki kafasını karanlığa doğru uzattđ. Boanın kafası yavaşça ve dikkatle sağa-sola salmıyordu. Portakal rengi yuvarlak gözlerindeki dikey bir çizgi halinde olan siyah gözbebekleri Laura'nın üzerine dikilmişti; yılan dilini oynatarak hafifçe tısladı. Boa, kurbanın kokusunu alacak ve işini bitirecekti.

Laura her şeyden habersiz anahtar tabelasının önünde durmuş, ay ışığında anahtarları gözden geçiriyordu. Kahretsin, bunlardan hangisi kütüphanenin anahtarıydđ acaba? Nereden anlayacaktđ bunu? Laura buna kafa yorarken, sürünge ölüm, iki metre kadar uzağında duruyordu.

Kaja çikolatasını ısırdđ. Bir daha. Sonunda son çikolata parçasını da ağzına atđ. "Ne hadar hamana nihtiyacı mar maha?" diye sordu çikolata dolu ağzla.

Lukas önce ne yapacağını bilemeden ona baktđ. "Ne ka-

LAURA - AVENTERRA'OTN SIRRI

dar zamana ihtiyacı mı var? Hiç bilmiyorum."

Bakışlarını tekrar eve doğru çevirdi; ev zar zor seçiliyordu artık. Gökyüzünde yoğun bulutlar toplanmıştı. Baykuş tekrar öttü ve yakındaki kulenin saati üç defa vurdu. Lukas kolundaki saate baktđ: Ona çeyrek var. Uyku saati başlamadan önce odalarına ulaşmak istiyorlarsa, Laura'nın acele etmesi gerekiyordu.

Çocuk, evin çatısından sessizce uçup parktaki ağaçların çıplak dallarına doğru yönelen yarım düzine kadar küçük gölge gördü.

Yarasalar. Tuhaf. Aslında yarasalar kış uykusunda olmalıydđlar şimdi ... Aralık ayının ortasında Ravenstein parkında ne işleri var? Çok tuhaf. Laura'nın son günlerdeki davranışları kadar tuhaf.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas, uçuşan hayvanları gözleriyle takip etti. Siyah hayaletler gibi, kocaman ağaçların arasından uçarak kaleye doğru gittiler. Sonra, gözden kaybolmadan önce, doğu kulesinin etrafında bir tur attıklarını gördü.

Kulenin çatısında mı yaşıyorlar acaba? diye düşündü Lukas - o anda korkuyla sıçradı, çünkü okul binasından çıkan baş hademeyi görmüştü. Attila Morduk geri dönüyordu.

Lukas heyecandan Kaja'yı dirseğiyle dürterek, karşıdan sallana sallana gelen adamı gösterdi.

Attila Morduk'un bir an önce sıcağık evine ulaşmak için acele ettiği belliydi. Evine ulaşması fazla sürmeyecekti.

Işığın Koruyucusu, odasındaki yatağında hareketsizce yatıyordu. Paravain dehşet içinde şifacı kadına baktı: "Onu iyileştirmek için gerçekten hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye sordu merakla.

Morwena bakışlarını hastadan genç şövalyeye çevirip üzüntüyle baktı. "Üzgünüm, Paravain. Ama sen de biliyorsun ki, şifa sanatı, Kara Kılıç'ın açtığı yara karşısında çaresiz kalır. Elysion'un ağrısını dindirebilir, ateşini düşürüp sakince uyumasını sağlayabilirim. Bedensel zayıflığını da ortadan kaldırabilirim, en azından bir süre için. Ama iyileştirmek -"

Kadın, kaderine razı olmuş bir ifadeyle başını iki yana salladı. Yumuşak gözlerinde çaresizlik okunuyordu. Sonra öksürdü ve fısıldayarak devam etti: "iyileştirmek gelmez elimden. Ona sadece Hayat Suyu yardım edebilir; başka bir şey yardımcı olamaz."

Monvena bakışlarını yere dikti. Keten bezi alıp tastaki suda ıslatmak istedi, ama suyun bittiğini gördü.

Şifacı kadın, Elysion'un yanında dikilmekte olan Ali-enor'a döndü: "Su getirebilir misin, Alienor?"

"Tabii", dedi kız ve tası aldı.

Alarik, kız kardeşini taht salonunun önünde yakaladı. Beklentiyle kıza baktı. "Ne diyor."

Alienor kederle başını salladı.

"Ama bu mümkün değil!" Çocuğun sesi dehşet doluydu. "Birşeyler yapmak zorunda!"

Alienor kafasını yine salladı. "Monvena onu iyileştireme-yeceğini söylüyor. Sadece Hayat Suyu yardım edebilirmiş

"İnanmıyorum!" diye sözünü kesti Alarik. "Bu mümkün değil! Üstelik Aventerra'daki - en iyi şifacı o! Bunda bir iş var!"

1 Çocuk öfkeyle ayaklarını yere vurdu, omzundaki şapşu-pağız korkarak aşağıya atlayıp bir köşeye sindi.

Alienor, kardeşini sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu. "Bu saçma Alarik. Monvena da en az bizim kadar Elysion'un ölmesini istemez - eğer ona yardım edebilecek olsaydı neden tersini söylesin ki?"

Alarik küskün bir yüzle konuştu. "Bilmiyorum. Ama Pa-ravain, Elysion'un durumunu neden bizden gizledi? Çünkü bizim, gerçekliğin haktan gelemecek kadar küçük olduğumuzu düşünüyor. Belki Monvena da böyle düşünüyordur, öyle değil mi? Ya da, çok tehlikeli bulunduğu bir yöntem olduğu için - Elysion'u kurtarma girişiminde bulunmaktan korkuyor olamaz mı?"

Alienor şaşırmişti. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Olabilir, öyle değil mi? Yetişkinlerin bazen nasıl davrandıklarını bilirsin. Her şeyi önce iyice ölçüp biçerler, hemen hızlı karar vermektense enine boyunu tekrar ölçmek, zarar zıyan hesabı yapmak isterler!"

Kız düşünceli bir ifadeyle kardeşine baktı. "Ama ... ne ... ne yapmak istiyorlar ki?"

"Bilmiyorum, Alienor. Tek bildiğim, her şeyin mahvolup gitmesine seyirci kalmayacağım. Yetişkinler gibi daha fazla kararsız kalamam!" "İyice düşünmeden hiçbir şey yapma Alarik, lütfen!" Alienor, çocuğa yalvararak baktı. "Ve bir işe girişmeden önce, kararını bana da söyle."

Alarik kardeşine rahatlatıcı bir gülümsemeye baktı. "Korkma - harekete geçmeden önce iyice düşüneneğim. Ve sana da haber vereceğim - söz Alienor."

Kütüphane anahtarı! Bunlardan hangisi o aptal anahtar acaba? Gerçi bütün anahtarların üzerinde etiket vardı, ama

TETER FREUHD

oldukça eski bir yazıyla yazıldığından Laura okuyamıyordu. Büyük büyük annesinin bu tuhaf el yazısını okuyabildiğini hatırladı Laura. Marius Leander, evlerinin bodrumunda, bu garip yazıyla basılmış birkaç hikaye müsveddesi bulmuştu. Laura bunları okumak istemiş, ama bu tuhaf yazıyı okumanın zor olduğunu anlayınca bundan vazgeçmişti.

Çok tuhaf. Atilla Morduk'un, Laura'nın büyük büyük annesiyle aynı zamanda okuma-yazma öğrenmiş olması mümkün müydü? Ya da? Laura bu düşünceyi bıraktı, çünkü o zaman adamın yüz yaşın üstünde olması gerekirdi. Oysa o kadar göstermiyordu. En fazla elli olmalıydı.

Laura aradığı anahtarı gördü sonunda. En azından, en son askıdaki anahtarın üzerindeki etiket "Kütüphane" olmalıydı. Eğer öyle değilse işler ters giderdi ve başka bir yol araması gerekirdi.

Laura büyük anahtarı çabucak alıp anorağının cebine koydu. Kapıya gitmek için geriye döndüğü anda, karanlık içinde parlayan iki kavuniçi noktayla yüz yüze geldi. Bir çift kocaman ateş böceği gibi, ona doğru süzülerek geliyorlardı. Laura korktu - bu da ne? Korkunç parlak çift, yüzüne iyice yaklaşınca anladı: Bunlar bir çift göz - büyük bir yılanın gözleri! Bir boa yılanı. Sürüngen, hipnotize olmuş gibi kıza bakıyordu. Laura geri çekilmek istedi, ama bakışlarını parlayan noktalardan alamıyordu. Felç olmuştu adeta. Eğer bu ölümcül hayvanın kendisine sarılarak bütün canını sıkıp çıkarmasını istemiyorsa, hareket etmek, hızla kaçmak zorunda olduğunu biliyordu. Ama yapamadı. Boa yılanının bakışları onu bırakmıyordu; kız görünmeyen bir güç tarafından bağlanmıştı sanki.

Yılanın başı yaklaştı. Hafif bir tıslama ile dilini çıkarıp ki-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

zın yüzüne yavaşça dokundu. Laura hiçbir şey yapamıyordu. Biraz sonra bu sürüngenin vücuduna sarılıp sıkacağıını bildiği halde hareketsiz duruyor ve ölümün gözlerine bakıyordu.

Kaja, baş hademeye dehşetle baktı. Attila Morduk, evin en fazla yirmi metre uzağındaydı şu anda; Laura ise hâlâ evin içindeydi!

Kaja, Lukas'ı dürttü.

"Haydi, yapsana!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Onu uyarmalıyız! Yoksa yakalanacak."

Lukas elini boru gibi yaparak ağzına götürdü. Derin bir nefes aldı ve boğuk bir baykuş sesi yankılandı. Öyle iyi taklit etmişti ki, gerçek bir baykuşun sesinden farksızdı.

Laura hâlâ hareket edemiyordu. Orada kök salmış gibi duruyor, yılanın gözlerine bakıyordu. Boa yılanının dili, burnunun ucuna dokundu. Ancak Laura bunu fark etmedi. Yılanın gözlerini görüyordu sadece; odanın karanlığında sinyal lambası gibi yanan gözleri. O anda, yılanın kocaman bedeni kırıştan usulca kayıp, hayatına kasteden bir kement gibi kızın başının üzerinde sallanmaya başladı.

Aniden, çok uzaklardan gelen bir sesin bilincine vardı Laura.

Yoksa bu ... Baykuş sesi mi?

Kuşun sesi tekrar yankılandı. Laura hemen hatırladı: Uyan sinyali!

Bu, Kaja ve Lukas la birlikte kararlaştırdıkları uyarı sinyaliydi. Eğer biri gelecek olursa, onu baykuş ötüşüyle uyacaklardı!

VETER FREUND

Bunu hatırlayınca canlandı Laura. Derin bir uykudan uyanmış gibi, ölümcül tehlikenin farkına vardı aniden. Bir saniyeden bile az bir süre geçmeden, boa yılanı kendisine sarılmadan önce, Laura yana sıçradı. Hızla kapıya yöneldi. Ancak, kapının önündeki ayak seslerini duydu; geç kalmıştı.

Attila Morduk, sanki çakırkeyif bir haldeydi. Yuvarlak yüzüne ender gülümsemelerinden biri yayılmıştı. Ve bunun için her türlü nedene

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

sahipti: Ardıç içkisinin tadı hâlâ boğazını yakmaktaydı; hemen yatağına yatacak ve ertesi güne kadar uyuyacaktı.

Baş hademenin eli kapı koluna gitti. Aniden arkasında bir hışırtı duydu. Bu ne? Bir kedi olamaz. Başka bir hayvan olmayacağından da emindi. Kuşkuyla geriye döndü, çevreye göz gezdirdi. Gözlerini zorladıysa da -ve kahrolasınca gözleri keskindi- hiçbir şey göremedi. Hiçbir şey yoktu. Ağaçlardan ve çalılardan başka hiçbir şey.

Yanılmış olmalıydı. Atilla Morduk döndü ve kapıyı açtı. Eliyle elektrik düğmesini buldu. Tavan lambasından odaya solgun bir ışık yayıldı. Attila, baş hademe olarak sadece okul binasında değil, kendi özel alanında da çok cimri bir adamdı.

Laura, kapının arkasında kalmış, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Saklandığı yer görünmesini muhtemelen engelleyemeyecek, kapı kapandığında Attila Morduk'la burun buruna gelecekti.

Attila Morduk kapı koluna uzandı, kapatmak istiyordu ki -bakışları boa yılanına takıldı; yılan kırıştan aşağıya sarmaktaydı. Diğer zamanlarda yüzünde asla olmayan yumu-

şak bir gülümsemeyle kapıyı bıraktı ve sallana sallana yılanı doğru gitti.

"Kleopatra, tatlım", dedi şefkatle "Orada ne arıyorsun?"

Kendisinden beklenmeyecek kadar özenli hareketlerle hayvanı kırıştan alıp omzuna yerleştirdi ve iki eliyle yılanın kafasını tuttu. Hayvanın pullu derisini tatlı tatlı okşadı ve Kleopatra da memnun bir halde sahibinin yüzünü yaladı. Attila Morduk öne doğru eğilip dudaklarını hayvanın kocaman ağzına yapıştırdı ve hayvanı şapır şupur öptü.

Bu manzaradan öğrenen Laura titreyerek bir an gözlerini kapadı. Korku ve öğrenme karışımıyla sırtı ürperdi. Ancak o zaman düşünebildi. Attila'nın bakışları henüz başka taraftayken Laura, parmaklarının ucuna basarak bulunduğu yerden çıktı ve hızla kapının dışına süzüldü.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kurtuldum! Kleopatra, sana minnettarım!

Laura güvenli tarafa geçer geçmez Attila Morduk yüzünü buruşturdu. Geriye döndü, biraz önce Laura'nın kaybolduğu kapıya doğru baktı. Sonra pencereye giderek tülü kaldırıp dışarıdaki karanlığa baktı - yusuvarlak yüzüne yine o gülümseme yayıldı.

Laura, Lukas ve Kaja saat on olmadan okul binasına ulaşmışlardı. Büyük kapının merdivenlerini aceleyle çıkıp içeri girdiler. Hiçbirisi, Taş Dev'in gözlerini çevirerek arkalarından endişeyle baktığını fark etmedi.

Giriş holünü geçerlerken ortalıkta kimse görünmüyordu. Her zaman olduğu gibi, eski tablonun önünde ayrıldılar.

"iyi geceler - yarın görüşürüz!" dedi Lukas ve sol tarafa döndü.

"iyi geceler!" dedi Kaja ve Laura, sağ taraftaki merdiven-

Bunu hatırlayınca canlandı Laura. Derin bir uykudan uyanmış gibi, ölümcül tehlikenin farkına vardı aniden. Bir saniyeden bile az bir süre geçmeden, boa yılanı kendisine sarılmadan önce, Laura yana sıçradı. Hızla kapıya yöneldi. Ancak, kapının önündeki ayak seslerini duydu; geç kalmıştı.

Attila Morduk, sanki çakırkeyif bir haldeydi. Yuvarlak yüzüne ender gülümsemelerinden biri yayılmıştı. Ve bunun için her türlü nedene sahipti: Ardiç içkisinin tadı hâlâ boğazını yakmaktaydı; hemen yatağına yatacak ve ertesi güne kadar uyuyacaktı.

Baş hademenin eli kapı koluna gitti. Aniden arkasında bir hışırtı duydu. Bu ne? Bir kedi olamaz. Başka bir hayvan olmayacağından da emindi. Kuşkuyla geriye döndü, çevreye göz gezdirdi. Gözlerini zorladıysa da -ve kahrolasınca gözleri keskindi- hiçbir şey göremedi. Hiçbir şey yoktu. Ağaçlardan ve çalılardan başka hiçbir şey.

Yanılmış olmalıydı. Atilla Morduk döndü ve kapıyı açtı. Eliyle elektrik düğmesini buldu. Tavan lambasından odaya solgun bir ışık yayıldı. Attila, baş hademe olarak sadece okul binasında değil, kendi özel alanında da çok cimri bir adamdı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, kapının arkasında kalmış, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Saklandığı yer görünmesini muhtemelen engelleyemeyecek, kapı kapandığında Attila Morduk'la burun buruna gelecekti.

Attila Morduk kapı koluna uzandı, kapatmak istiyordu ki - bakışları boa yılanına takıldı; yılan kırışten aşağıya sarkmaktaydı. Diğer zamanlarda yüzünde asla olmayan yumu-

şak bir gülümsemeyle kapıyı bıraktı ve sallana sallana yılanı doğru gitti.

"Kleopatra, tatlım", dedi şektle "Orada ne arıyorsun?"

Kendisinden beklenmeyecek kadar özenli hareketlerle hayvanı kırışten alıp omzuna yerleştirdi ve iki eliyle yılanın kafasını tuttu. Hayvanın pullu derisini tatlı tatlı okşadı ve Kleopatra da memnun bir halde sahibinin yüzünü yaladı. Attila Morduk öne doğru eğilip dudaklarını hayvanın kocaman ağzına yapıştırdı ve hayvanı şapır şupur öptü.

Bu manzaradan iğrenen Laura titreyerek bir an gözlerini kapadı. Korku ve iğrenme karışımıyla sırtı ürperdi. Ancak o zaman düşünbildi. Attila'nın bakışları henüz başka taraftayken Laura, parmaklarının ucuna basarak bulunduğu yerden çıktı ve hızla kapının dışına süzöldü.

Kurtuldum! Kleopatra, sana minnettarım!

Laura güvenli tarafa geçer geçmez Attila Morduk yüzünü buruşturdu. Geriye döndü, biraz önce Laura'nın kaybolduğu kapıya doğru baktı. Sonra pencereye giderek tölü kaldırıp dışarıdaki karanlığa baktı - yusuvarlak yüzüne yine o gülümseme yayıldı.

Laura, Lukas ve Kaja saat on olmadan okul binasına ulaşmışlardı. Büyük kapının merdivenlerini aceleyle çıkıp içeri girdiler. Hiçbirisi, Taş Dev'in gözlerini çevirerek arkalarından endişeyle baktığını fark etmedi.

Giriş holünü geçerlerken ortalıkta kimse görünmüyordu. Her zaman olduğu gibi, eski tablonun önünde ayrıldılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"İyi geceler - yarın görüşürüz!" dedi Lukas ve sol tarafa döndü.

"İyi geceler!" dedi Kaja ve Laura, sağ taraftaki merdiven-
I'ETER FREUND

lere, üçüncü kattaki kızlar bölümüne yöneldiler. Kaja ikide bir merdivenlerin taş tırabzanlarına dayanmak zorunda kalıyordu; çünkü Attila'nın evinden buraya kadar kısa bir süre koşmak bile onu soluk soluğa bırakmıştı.

"Gece yarısı kütüphaneye gireceğim - gelecek misin Kaja?" diye sordu.

Kaja nefesi tikanarak "Yetmedi mi hâlâ?" diye sordu. "Az daha yakalanacaktın."

Laura sırtıttı. "Biliyorum. Ama yakalayamadı. Neden kütüphanede de şansım olmasın?"

Kaja başını salladı. Laura nasıl böyle laf anlamaz olabiliyordu? Neden talihine meydan okumak zorundaydı sanki? Bir hiç uğruna neden sürekli tehlikeye atılıyordu? Kaja bunu kesinlikle anlayamıyordu. Kütüphanenin açık olduğu saatler dışında öğrencilerin oraya girişi kesinlikle yasaklanmıştı. Dr. Quintus Schwartz üstüne basa basa bunu onlara hatırlatmıştı. Laura bunun ne anlama geldiğini bilmiyor muydu?

"Peki, ya yakalanırsan?" diye sordu Kaja "başına gelecekleri biliyorsun değil mi?"

Ama Laura, bunu umursamadığını gösteren bir işaret yaptı. "Boşuna endişeleniyorsun Kaja. Kim yakalayacak ki beni? Gece yarısı herkes uyuyor olacak. Öğretmenler de. Hem niyetimin ne olduğunu kimse bilmiyor."

Hızla yaklaşan ayak sesi duydular. Bay Cool, merdivenlerden aşağı indi. Çok acelesi varmış gibi, basamakları çiftler çiftler iniyordu. Kızları gördüğünde, sırtarak Laura'ya baktı.

"Dikkat et!" diye fısıldadı inmeye devam ederken. "Pembe Taxus buralarda dolaşiyor." Hemen sonra da gözden

kayboldu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura ve Kaja korkuyla bakiştılar.

"Saat on oldu mu ki?" diye sordu Kaja.

"Hiçbir fikrim yok." Laura da saatini yanma almamıştı.

Sonunda üçüncü kata ulaştılar. Laura odalarına giden koridora dikkatle baktı. Kimse görünmüyordu. Rebekka Ta-xus da.

Hiç kimse.

Tavan lambaları koridora huzurlu bir ışık veriyordu. Şövalye zırhları, buldukları girintilerde, gece yarısındakine oranla daha az ürkütücüydü.

Kızlar koridora girdiler, odalarına doğru sessizce, hızla yürüdüler. Ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Hedeflerine tam yaklaştıkları anda korkuyla sıçradılar. Taxus sanki yerden biter gibi önlerinde belirmiş, gözlerini onlara dikmişti. Belli ki, zırhlardan birinin arkasında pusuya yatmıştı.

Kaja, Taxus'a korkuyla baktı. Laura ise gözlerini yere dikmişti.

Öğretmen her zamanki gibi, pespembe giyinmişti. Kırmızı saç örgüsü, başına çöreklenmiş bir yılan gibi görünüyordu. Kollarını kavuşturarak soğuk soğuk baktı kızlara. "İyi akşamlar bayanlar."

Kaja kekeleydi. "İ ... iyi ... iyi akşamlar."

Taxus ceketinin kolunu sıyırarak saatine baktı. Alnında kırışıklıklar belirdi. "Şanslısınız" dedi. "İki dakika daha ge-ciksseydiniz, ssizi ne yazık ki Dr. Schwartz'a şikayet etmez zorunda kalacaktım."

O anda Rebekka Taxus, Laura'nın gözlerini kaçırdığını fark etti.

"Seninle konuşurken yüzüme bak tatlım!" diye öfkeyle tısladı kadın.

Aynı yılan gibi, diye düşündü Laura. Tıpkı Atilla'nın ba-rakasmdaki tıslayan yılanlar gibi. Sadece düşüncesi bile sırtını ürpertmeye yetmişti. Hiçbir şey söylemeden başını kaldırarak, kendisini karanlık bir yüzle seyreden matematik öğretmenine baktı.

Taxus gözünü Laura'dan ayırmıyor, gözünü kırpmadan kıza bakıyordu.

Laura yutkundu. Beyni karıncalanıyordu sanki, kendisini rahatsız hissetti. Üzerine dikilen bu bakışlar - çok soğuk ve bir neşter gibi

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

keskindi. Adeta, alnını kesip, düşüncelerini açığa çıkarmak ister gibiydi.

Düşünmek yok!, diye kendi kendine hatırlatıyordu Laura. Kesinlikle düşünme, sonra ...

Öğretmenin sesi şaşırtıcı şekilde yumuşaktı. Sanki uykudan uyanmış gibi. "Nedenini bilmiyorum, ama ssenin ne yaptığını çok iyi bilmediğine dair bir hiss var içimde Laura." Kızlara dikkatle baktı.

Laura cevap vermedi. Kafasının içinde sorular uçuşuyordu.

Öğretmen ne demek istiyordu? Niyetini anlamış mıydı?

"Ortalıkta dolaşmak yerine matematik çalışsan çok daha iyi olmaz mıydı?." diye sürdürdü Taxus. "Öbür gün çok önemli bir yazılı var.

Hatta en önemli yazılılardan biri!"

Hâlâ dik dik Laura'ya bakıyordu. Yüzündeki gülümsemenin ardında sanki birşeyler gizliyordu.

"Ama - ssenin için neyin önemli olduğunu biliyorssun-dur herhalde. Öyle değil mi Laura?"

Kız yine cevap vermedi.

Rebekka Taxus da sustu. Hiçbir şey söylemeden döndü

ve hızla uzaklaştı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu; adeta karanlık çökmüştü yüzüne.

Zifiri bir karanlık.

Kaja korku dolu bakışlarla kadının arkasından baktı. "Sana nasıl dik dik baktığını fark ettin mi?"

"Fark edilmeyecek gibi değil ki."

"Kütüphaneye gitmesen daha iyi olur Laura. Pembe Ta-xus'un durumu anladığını sanıyorum. Hatta kesinlikle anlamış gibi geliyor bana."

Laura başım iki yana salladı. "Kesinlikle anlamamıştır!" dedi. "Ben hiç düşünmedim."

"Ha?" Kaja'nın kafası karışmıştı. "Hiçbir şey düşünmedin mi? Sevgili Laura, bilmece gibi konuşuyorsun. Hiçbir şey düşünmedim de ne demek şimdi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Daha sonra açıklarım Kaja. Ne olursa olsun, kütüphane anahtarının bende olduğunu Taxus kesinlikle anlayamadı. Hadi gel artık! Gece yarısına kadar iyi bir uyku çekeceğim."

Anahtar kapıya uydu. Laura usulca nefes aldı.

Ne şans!

Pijamalarının üzerine kırmızı anorağını giymişti. Şu anda kütüphanenin ağır kapısı önündeydi. Etrafına bakındı. Kimsecikler görünmüyordu. İşe girişebilirdi.

Laura anahtar çevirdi. Hafif bir tıkırtı duyuldu, kilit dili çekildi, kapı mandalına bastırdı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Laura hızla içeri süzüldü.

Daha önceki dönemde davetlerin verildiği, ihtişamlı baloların yapıldığı büyük salon, yatılı okul olalı beri kütüphane olarak kullanılıyordu ve geçen zaman içinde de oldukça büyük bir hacim kazanmıştı.

(223

Karanlık, Laura'yı siyah bir ipek gibi sardı; Laura bir an için hiçbir şey göremedi. Duvar saatinin tiktakları duyuluyordu sadece. Burnuna eski kâğıt ve mürekkep kokusu geldi. Kütüphaneyi aydınlatacak hiçbir şey yoktu. Gerçi ön cephedeki büyük pencerelerin uzun perdeleri açıktı, ama dışarıda da zifiri karanlık bir gece vardı. İçinde sayısız kitap barındıran yüksek raflar, giderek hayaletimsi karanlıklar halinde belirginleşmeye başladı. Uzun kütüphane boyunca en az otuz sıra halinde dizilmişlerdi. Aralarında en fazla iki omuz genişliğinde daracık koridorlar vardı. Duvar kenarlarında da raflar vardı, ayrıca dolaplar ve masalar.

Laura ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bakındı. Babasının sakladığı sisi nerede aramalıydı? Bu konuda hiçbir fikri yoktu ve kütüphane de çok büyüktü.

Aramaya nereden başlamalıydı?

Daha da kötüsü - ne aramalıydı? Gizlenmiş bir sis nasıl görünürdü acaba? Neye benziyordu?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, onun nasıl bir şey olabileceğini gözünün önüne getiremiyordu. Ve bu da işini daha da zorlaştırıyordu. Raf sıraları boyunca sağa sola bakarak yürüdü. Bu gizemli sis, kitapların arasına gizlenmiş ve raflardan birinde olabilir miydi?

Olabilirdi - ama hangi rafa?

Laura'nın aklına bir fikir geldi: Sis, "S" ile başlıyordu - bu harfin rafında mı aramalıydı? Herhangi bir yerden başlaması lazımdı ve bu da denemeye değirdi.

Adımlarını hızlandırarak "S" rafını aramaya başladı. R ve S raflarının arasındaki koridora kıvrılmıştı ki, bir gürültü duydu, korkudan alnına ter birikti - kapı gıcırdadı!

Ve kütüphanenin girişinde ayak sesleri duyuldu.

Hayır, olamaz!

Saklanmak zorundaydı, hem de çabucak. Laura aceleyle etrafına bakındı, nereye saklanabileceğini düşündü, ama aklına bir şey gelmedi. Raflar işine yaramazdı, duvar kenarındaki dolaplı masaları da unutabilirdi. Eğer bir yere saklanmazsa, kısa bir süre içinde yakalanacaktı!

Tavan lambası yandı. Ani ışık Laura'nın gözlerini kamaştırdı, bir an gözlerini kırıştırdı. Birden küçük dolabı fark etti. Duvar kenarındaki masadan birkaç adım ötede duruyordu; en fazla bir buçuk metre yüksekliğindeydi; iki kanatlı kapısı vardı. Bu, kütüphaneci Bayan Amalie Bröselam'm dolabıydı. Ceketini, mantosunu ve şapkasını koyuyordu buraya. Ayrıca kişisel ıvır zıvırını da burada saklıyordu.

Laura hızla o tarafa gitti. Dolap şans eseri kilitleti değildi. Kapısını çabucak açtı. Dolabın sol tarafında beş raf vardı, akla gelebilecek her şey vardı raflarda. Sağ taraf ise gardırop biçimindeydi; iki askıda, yakası ve dirseğine deri dikilmiş son moda yün bir ceket ve çiçek desenli çirkin bir iş önlüğü asılıydı.

Laura bu iki elbisenin arasına telaşla sıkıştı ve kapıyı çekti. Bir saniye bile geçmeden ayak sesleri yaklaştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, gözünü dolap kapağındaki parmaklıklı bölüme dayayarak dışarı baktı. Sık parmaklıklar bakışını engellese de, gelenleri hemen tanıdı: Dr. Quintus Schwartz ve Rebek-ka Taxus.

İki Karanlık Kişi, Laura'nın saklandığı yerden iki metre uzakta durdular ve kütüphanenin içini araştırarak bakmıdılar. Tabii ki bir şey göremediler. Dr. Schwartz, Pembe Taxus'a sorarak baktı.

"Laura'nın buraya gelmeye niyetlendiğinden emin mi-

sin?"

Öğretmenin yüzü karardı. "Kessinlikle eminim!" dedi petek peltek. Bu soruya çok kızdığı, sesinden anlaşılıyordu. "Düşünce okumada kimsse benim kadar hızlı olamaz. Bunu artık anlarsan iyi olur Quintus!"

Dr. Schwartz onu yatıştırmak için bir elini omzuna koydu. "Gücenme, Rebekka. Bakıyoruz işte -belki de bizim geldiğimizi duyunca buralarda bir yerlere saklanmıştı."

Öğretmenler birbirlerinden ayrıldılar. Dr. Schwartz kütüphanenin bir tarafını, Pembe Taxus da diğer tarafını aramaya başladı.

Laura gergin bir halde ikisinin de hareketlerini izliyordu. Dolabın içi ısınmaya başlamıştı. Hava boğucuydu ve ceketten Amalie Bröselsam'ın 4711 parfümünün kokusu geliyordu. Laura'nın burnu karıncalanmaya başladı. Yine de gözünü öğretmenlerden ayırmadı. Öğretmenler rafların arasında usulca ilerleyerek dikkatle kitapların arasına, masaların altına bakıyorlardı. Hatta, yere kadar uzanan perdelerin arkasını bile aradılar - ama boşuna.

Dr. Schwartz ve Taxus araştırmayı bırakıp Laura'nın saklandığı yerin hemen önünde tekrar bir araya geldiklerinde, Laura sırtıtmaktan alamadı kendini. Nefesini tuttu. Burnundaki kaşınma ve hapşırma isteği gittikçe artıyordu.

"Üzgünüm", dedi Schwartz, "ama ona ilişkin en küçük bir ize bile rastlamadık."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Kahrolassıca!" Pembe Taxus öfkeden kuduruyordu ve tekrar bir yılan gibi tısladı. "Ya biz çok geç kaldık, çoktan çıkıp gitti - ya da düşündüğü şey başkaydı."

Dr. Quintus Schwartz yüzünü çarpıttı. "Belki de haklısın-

dir", dedi. "Peki burada neyi aramak istediğini anlayamadın mı?"

Taxus öfkeyle başını iki yana salladı. Gözleri kötü kötü parlıyordu.

"Hayır", dedi. "Bu bacaksız, benim tahminimden daha hızlı öğreniyor. O sürtükle olan dersleri mey-vessini çabuk veriyor!"

Dr. Schwartz öfkeyle sağ ayağını yere vurdu. "Cehennem, ölüm ve şeytan aşkına!". Sağ yumruğuyla yanı başındaki kitap rafına hızla vurdu. Raf hafifçe sallandı, kitaplar yerlerinden oynadı. Laura, müdür yardımcısının aniden nefes almakta zorlandığını duyabiliyordu ve adam cebinden bir astım spreyi çıkartarak ağzına sıktı. Tekrar arkadaşına doğru döndüğünde, Laura adamın gözlerinin aniden değiştiğini fark etti.

Kırmızılaşmışlardı!

Gerçi bu görüntü bir saniyeden daha kısa sürdü, ama Laura yanılmadığından emindi. Dr. Çjuintus Schwartz'ın gözleri kırmızı bir ateş gibi parlamışlardı.

Cehennem kırmızısı gibi.

Adam, Taxus'a ikna edici bir ifadeyle baktı. "Bu yumurcağa karşı birşeyler yapmalıyız, hem de hemen!" sesi soğuktu. "Planlarımızı altüst edecek!"

"Bunun olamayacağını biliyorssun Quintuss. Esskilerden beri gelen yassalar, henüz yetişme aşamassındaki düşmanlarımıza karşı bir şey yapmamızı yassaklıyor. Ssonuçta bekçiler de bu kurala ssaygı gössteriyor. Ayrıca -"

Sözünü kesip Dr. Schwartz'a iyice yaklaştı. Neredeyse şefkatle adama bakıp onu yatıştırmak ister gibi sağ eliyle adamın kolunun üst kısmını okşadı.

"Hem kış dönümüne ssadece birkaç gün kaldı, o zama-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

na kadar kaseyi bulması mümkün değil!"

Dr. Schwartz öfkeyle soluk aldı. Sonra, sertçe başını salladı. "Hedefimize neredeyse ulaştık sayılır ve şimdi zaferi riske atamayız - ne pahasına olursa olsun! Bu nedenle Re-bekka, bu nedenle onu yolumuzun üzerinden kaldırmaktan başka seçeneğimiz yok!"

Laura donakaldı. Hayır! Bunda ciddi olamaz! herhalde beni gerçekten ... öldüremezler?!

Laura'nın kalbi çatlayacak gibi atıyordu; korkudan nefesi kesildi. Soluk sesi duyulmasın diye elleriyle ağzını kapadı. Burnundaki kaşıntı daha da artmış, neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Laura, gıcığı yenmek için burnunu buruşturdu. Ama faydası yoktu. Aksine: Kaşıntıyı engelleyemedi. Boşuna. iki parmağı ile burnunu sıkıştırdı ve nefesini tuttu.

"Seni anlıyorum Quintuss." Rebekka Taxus yalvarırcasına bakıyordu. "Ama yapamayız. Kessinlikle yassak!"

"Haklısın, gerçi ..." Dr. Schwartz konuşmasına ara verdi ve kadına dalgın dalgın baktı. Tekrar konuşmaya başladığında yüzünde tuhaf bir sırıtma vardı. "... bize yasak Rebekka - ama bizim yaratıklarımıza değil!.

Taxus şaşkınlık içinde adama baktı. Ama Schwartz'ın niyetini hemen anladı. "Dahice Quintuss! Ssen bir dahissin!" Sesinde saygı vardı ve sonra kişner gibi bir kahkaha attı.

Dr. Schvvartz da bu alaycı kahkahalara katıldı. Sonra ikisi birden dönüp çıkışa doğru yöneldiler. Kahkahalar giderek uzaklaştı ve zayıfladı. Sonra ışık söndü ve kahkahalar tamamıyla kesildi.

Laura artık kendini daha fazla tutamadı. Gürültüyle hap-şırdı, sonra bir daha. Karanlığı dikkatle dinledi, ama her yer sessizdi. Saklandığı yerde biraz daha kaldı, sonra kapıyı

açıp dolaptan dışarı çıktı.

Laura rahatlayarak bir nefes aldı. Puuuh -bir kere daha işler yaver gitmişti.

Alnında ter birikmişti. Ve sağ ayağı da uyuşmuş, dizleri titriyordu. Kısa bir süre sonra hepsi düzeldi ve aramaya devam etti.

Ancak bir şey bulamadı. Bu gizemli sis ile ilgili en ufak bir belirti daha yoktu. Bir an için, doğru iz üzerinde olduğunu sandı -duvarda asılı eski bir gravürün yanında, yumruk büyüklüğünde bir duvar parçası kırılmıştı. Gravür de aksi gibi, Cellat Ormanını gösteriyordu. Belki de bunun bir anlamı vardı? Belki de bir işaretti? Bir ... zula işareti?

Laura korksa da, gravürü duvardan aldı ve bütün ümitleri suya düştü. Resmin arkasında hiçbir şey yoktu. Kesinlikle. Sadece çıplak bir duvar.

Laura, böyle kör bir araştırmanın pek akıllıca bir şey olmadığını anladı. Çok ümitsiz bir şeydi bu. Kütüphane çok büyüktü. Küçük de olsa bir işaret olmadan, bir bilmece gibi.

Kesinlikle.

Bölüm 15 * Çifte Sürpriz

rtesi gün öğle yemeğinden sonra odanın kapısı vuruldu. Laura ve Kaja odaya henüz gelmişler ve ders çalışacaklardı. Laura şaşırıldı. Ziyaretçi beklemiyordu. Soran bakışlarla Kaja'ya baktı. Ama o da sadece omuz silkmekle yetindi. Kimin gelmiş olabileceğini o da bilmiyordu.

Laura kapıya gitti.

Gelen, Percy Valiant'ı. Laura hayretle ona baktı. "Ne oldu Percy?" Percy kavalcelere yakışır bir reverans yaptı. "Beni takip etmeni ğica edebiliğ miyim saygıdeğeg Lauğa?"

Kızın yüzü şaşkınca asıldı. "Seni takip etmek mi? Eskrim dersimizin akşam olduğunu sanıyordum - yanılıyor muyum?"

Percy başını salladı. "Hayığ matmazel. Yanılmadmız. Ama yine de benimle gelmenizi ve bana eşlik etmenizi ğica ediyogum."

"Ni ... niyetin ne?"

Spor öğretmenini gizemli bir tavır takındı. "Lütfen sabğet Lauğa ve meğakmı dizginle. Süğpgiz, ne olacağı bilinmezse süğpgiz oluğ ancak. Haydi, lütfen acele et! Zaman uçup gi-

diyoğ, kağanlık çökmeden geği döneğiz. Seni pağkta bek-liyoğum." Tam gitmek üzereyken aklına bir şey daha geldi. "Üze-ğine sıcak tutacak biğşeyleğ giyeğsen iyi oluğ!" Sonra dönüp gitti.

Laura şaşkın şaşkın adamın arkasından baktı. Percy benden ne istiyor olabilir ki? Bu düşüncelerle çalışma masasına gitti.

"Percy'nin derdi neymiş?" Kaja öğrenmek istiyordu.

"Bilmiyorum. Ama yakında öğreneceğimi sanıyorum."

"Yani gidecek misin?"

"Elbette! Sen ne sandın?"

"Matematik çalışacaktık, bunu düşünüyordum. Ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama Percy'nin yapmak istediği şey de önemli olsa gerek. Yoksa ben ders çalışırken gelip rahatsız etmezdi!"

Kaja suratını astı. "Matmazel Lauğa bunun fağkmdadiğ elbette", diye kırıgın bir sesle Percy'i taklit etti.

"Hey! Lütfen surat asma Kaja! Kesinlikle uzun sürmez, geri döndüğümde burada oturup matematik çalışınız."

Kaja ona kuşkuyla baktı. "Söz mü?"

"Söz!"

Arkadaşının yüzü aydınlandı. "Tamam. Git o zaman. Ne planladıysanız zevkle yap."

Çalışma masasının üst çekmecesinden bir çikolata çıkardı. Alp kaymaklı ve fındıklı. İki üç sabırsız hareketle paketi yırttı, büyük bir parça koparıp ağzına attı. Daha çiğnemeye başlamadan zevkten gözleri dönmeye başlamıştı bile.

Kaja toparlanmıştı ve korkunç matematik çalışması şim-FETER FREUND

di yumuşacak bir tatlılıkla güzelleşmişti. Laura ise o sırada kışlık botlarını, anorağın ve şapkasını giydi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yolculuk, Percy'nin külüstür Peugeot'suyla kısa sürdü. Beş dakika geçmeden anayoldan ayrılarak küçük bir çiftlik evine doğru giden تنها bir yola saptı. Çevrede başka ev yoktu.

Laura hayretle öğretmenine baktı. "Burası atının kaldığı çiftlik mi?" Percy'nin yüzüne yine gizemli bir gülümseme yayıldı. "Sabırlı ol sevgili Lauğa, sabırlı ol!"

Ahırın önünde, at taşımada kullanılan bir araba vardı. Percy doğrudan onun karşısına park etti, motoru durdurdu ve arabadan indi.

Laura da indi. Arabanın kapısını kapayıp Percy'i takip etti, ahır kapısına doğru gittiler. Laura'nın burnuna daha uzaktan at ve yemlerin o sıcak kokusu geldi. Aklına hemen Sturmwind geldi; hüznünlendi.

Ahırın kapısında bir adam vardı. Ağzındaki pipodan keyifle bir nefes çekti. Öğleden sonrasının gri havasına yoğun bir duman saldı. Laura adamı hemen tanıdı: Kastor Diet-rich'ti bu. Sturmwind'e bakan çiftçi.

"Siz?", diye sordu Laura yaşlı adama şaşkınlık içinde bakarak. "Ne tesadüf! Sizin ne işiniz var burada?"

Çiftçinin açık havadan kararmış yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "İyi günler bayan", diye selam verdi. "Tanışıyor muyuz?"

Laura hayretle baktı. "Tabii ki. Tabii ki tanışıyoruz. Siz çiftçi Dietrich -"

"Doğru", diye sözünü kesti adam gülümseyerek.

"- ve benim atım da sizin ahırınızda duruyor!"

"Bu da doğru!" diye onayladı. Laura daha da şaşırmıştı.

"O zaman beni de tanımanız lazım!" Hafif bir kızgınlıkla başını yana salladı.

Çiftçi Dietrich'in bu kadar unutkan olması mümkün değildi! Çok yaşlıydı, ama şimdiye kadar onda herhangi bir hastalık belirtisi görmemişti. Aniden şüphelendi. Gözlerini kırpıştırarak çiftçi Dietrich'e hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Benimle alay mı ediyorsunuz?"

Adam piposunu ağzından çıkarıp içten bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kesinlikle hayır. Neden alay edeyim ki?"

"O halde, benim Laura Leander olduğumu biliyorsunuz?"

Çiftçi başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum" dedi ciddi bir sesli.

"Ve seni daha önce hiç görmedim."

"Ama ..."

Laura'nın nefesi kesilmişti. Olanlardan bir şey anlamıyor-du. Yardım istemesine Percy Valiant'a baktı. Percy bıyık altından gülümseyerek konuşmaları dinliyordu. "Burada ne oluyor Tanrı aşkına?" diye sordu öfkeyle. "Ya siz benimle dalga geçiyorsunuz, ya da ben aklımı iyice kaçırdım."

"Aklını kesinlikle kaçırmadın!" Ahırdan samimi bir erkek sesi gelmişti. "Ve alay da edilmiyor."

Laura afallamış bir halde döndü ve karanlık ahırdan çıkan bir adam gördü.

Bu - Kastor Dietrich'ti.

Laura'nın gözleri faltaşı kadar büyümüşü. Önünde duran çiftçi Dietrich'ti, buna hiç şüphe yoktu - ama iki tane. Ahır kapısında dikilen iki adam da birbirinin aynısıydı. Pipoları bile aynıydı.

Az önce ahırdan çıkan Dietrich başını salladı. "İyi günler Laura. Sana kardeşimi tanıştırayım. İkiz kardeşim Nikode-mus!"

Anlayışsızlığına kızan Laura başını iki yana salladı. Eliyle alınına vurdu. "Tanrım!" diye iç geçirdi. "İnsan bu kadar aptal olabilir."

Kastor Dietrich güldü. "Kendine kızma Laura. Nikode-mus'la beni karıştıran ilk kişi sen değilsin. Ama - ahıra bakmak istemez misin?"

Laura sorar gibi Percy'e baktı. Ne de olsa onu buraya o getirmişti. Belki de ahıra girmesini istemezdi?

Percy onaylarcasına başını sallayarak onu cesaretlendirdi. "Tabii Lauğa, Buğaya, bu ağkadaş bölgeye gelmemizin tek nedeni bu."

Ha, o zaman tamam!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura tam ahıra girecekken, aniden bir şey fark etti. Nefes aldı ve havayı dikkatle koklayan bir hayvan gibi kokladı. Emin olmak için bir daha kokladı. Hayır, yanılmıyordu - kesinlikle kar kokusu vardı! Oysa termometre artı sekiz dereceyi gösteriyordu; ayrıca hava durumu için de önümüzdeki günlerde yağmur getirecek alçak basınç haberi verilmişti.

Nasıl kar kokusu alabilirdi? Şaşırdı. Kastor Dietrich'e dönerek sordu.

"Siz de kokuyu alıyorsunuz?"

"Neyin kokusunu?"

"Kar yağacak."

Ancak Kastor Dietrich çok net bir şekilde başını salladı. "Hayır. Kokuyu almadım." Sonra ikiz kardeşine döndü. "Ya sen?"

Nikodemus da başını salladı. "Hayır Kastor. Ben de kar

kokusu almıyorum."

Konuştuğu adam omzunu silkerek Laura'ya döndü. "Üzgünüm, yanılmış olmalısın!"

"Şey", diye mırıldandı kız. Ama Laura kesinlikle emindi - havadaki bu koku, yakında kar yağacağını söylüyordu. Dalgın dalgın ahıra girdi.

Laura Sturmwind'i görmeden önce kişnemesini tanıdı. Son bölmedeydi. Bu Sturmwind'di -kesinlikle!

Laura o tarafa koştu.

Sturmwind kapının hemen yanında duruyordu; kafasını dışarı uzatıp sevinçle soluk almaya başladı. Kulakları sabırsızlıkla oynuyor, toynaklarını heyecanla yere vuruyordu.

Laura sürgüyü çekerek kapıyı açıp atının yanına gitti. Aygırın boynunu okşadı ve yumruğuyla atın burnuna hafifçe vurdu. "Hey, eski dostum", diye fısıldadı "seni görmek ne güzel."

Sturmwind hızlı hızlı soludu ve tekrar kişnedi.

Üç adam kapıya yanaşıp memnun bir gülümsemeye kızı ve ata baktılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"İyi bir fikirdi Percy." Kastor Dietrich spor öğretmeninin omzuna dostça vurdu. "Hatta, Mükemmel."

Laura döndü ve şaşkınlıkla adamlara baktı. "Uzun zamandır tanışıyorsunuz galiba?"

Adamlar sırttılar.

"Elbette!" dedi Percy. "Ve ben, böyle övgüye değer adamlağala tanıştığım için büyük big sevinç duyuyorum!"

Laura bir an kaşlarını çattı, bunun ne demek olduğunu anlamıştı. Kastor Dietrich, bir Bekçi'ydi. İki kardeşi de öyle.

Bunu daha önce anlamalıyım! diye kendi kendine söylendi. Kastor bu nedenle benim doğum günümü ve Onüç Burcu'nda doğduğumu biliyordu.

"Doğru", diye onayladı Kastor. "Aynı senin tahmin ettiğin gibi, Laura."

O halde Kastor düşünce okuyabiliyordu.

Peki ya Nikodemus?

Adamın yüzünden bir gülümseme geçti. Sonra bakışlarını ahırın kapısına yoğunlaştırdı - ve kısa bir süre sonra kapının menteşeleri döndü ve kapı sanki hayali bir el tarafından kapatıldı.

"Açıklama yeterli mi?" diye sordu.

Laura sırttı. Elbette yeterliydi!

Ama bir şeyi anlamamıştı: Percy, Sturmwind'i neden Nikodemus'un ahırına getirmişti?

"Bunu tahmin edemiyoğ musun Lauğa?" dedi öğretmen. "Bigincisi, Stuğmwind'in buğada hiçbig şeyi eksik olmayacak ve Salamağ'la tanışacak!" Yan taraftaki bölümde duran muhteşem beyaz atı gösterdi. Hayvan merakla Laura'yı süzdü ve onaylarcasma kişnedi. "Diğeg tağaftan, Nikode-mus'un ahığı Ravenstein'a kağdeşininkinden çok daha yakın."

Laura somurttu. "Bunu ben de biliyorum. Ama daha sonra Hohenstadt'a gideceğim zaman da burası çok uzak!"

"Doğđu. Ama yine de Lauğa - beni buna iten belikli biğ Şey vağ. Tahminimin neğeden kaynaklandığını bana soğma - ama inamyoğum ki, atın, yeğine getiğeceğin gōđevde sana çok faydalı olacak! Ve bu nedenle Lauğa, bu nedenle biz sadece eskđimle yetinemeyiz, ata da bineceğiz."

"Aklın başında değil Alarik!" Alienor Öfkeyle sağa sola yũrũdũ ve kardeşine azarlayıcı bir ifadeyle baktı. "Bu çok tehlikeli!"

"Ama birinin bunu yapması gerek!" Alarik inatla karşı koyuyordu. "Hiçbir Şey yapmadan işin sonunu bekleyemeyiz!"

Alienor bu cevapla duraksadı ve hastane bahçesinin bankında yanđ başında oturan çocuğa baktı. Hastane, yũksek taş duvarlarla çevrilmişti; Gral Kalesi'nin kalabalığından uzak, acizler evi binasının arkasındaydı. Şifacı kadınlar burada, hastalar için ilaç ve merhem yaptıkları bitkileri yetiştiriyorlardı. Kale bahçesinden demircilerin eki sesleri, ahırlardaki hayvanların ve çalışanların sesleri geliyordu. Hellun-yat'ın yok olma tehlikesi sũrdũđu halde, gũnlũk yaşam her zamanki gibi sũrũp gidiyordu.

Alarik bunların hiç farkında değil gibiydi. Bacaklarını toplamış, kollarını dizine dolayarak çenesini dizine dayamış, dalgın bir halde Őnũne bakıyordu. San saçları dağınık halde alnına dũřmũřtũ.

Alarik'in obur Swuupiesi Őařřupađız ocuğun omzuna oturmuş, elindeki kokulu elmayı bũyũk bir gũrũltũyle ke-miriyordu.

Őđle sonrasının bulanık gōkyũzũnde iki beyaz gũvercin uçarak gelip, oturdukları bankın yakınma kondular ve iek tarhlarının arasından yemlerini yemeye başladılar. ocuk, onların gurlamalarına da dōnũp bakmadı.

Alienor kardeşine kaygıyla baktı. Omuzlarından aşağı uzanan sarđ sa Őrgũlerine dalgın dalgın baktı. Sonunda Ök-sũrerek bir eliyle çocuğun kolunu nazikçe tuttu. "Bir kez daha dũřũn Alarik. Kara Kale çok sıkı korunur. Paravain ve

PETER FTCEITND

Beyaz Şövalyelerden hiç kimse oraya girmeyi başaramadı. Sen nasıl başaracaksın?"

Çocuk biraz gevşedi ve yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Çok iyi düşündüm", dedi. "Birincisi, Kara Güçler birisinin tek başına o lanet kalelerine girmeye kalkışacağı hiç hesaba katmazlar; hele de bir çocuğun."

"İkincisi?"

"İkincisi, benim Kükürtlü Bataklık tarafından geleceğimi dünyada tahmin edemezler!"

"Kükürtlü Bataklık'tan mı?" Alienor'un korkudan benzi attı. Bir an, kalbinin duracağını sandı.

Şaşupağız sanki meseleyi anlamış gibi, şaşkınlıktan-elindekini düşürdü ve çocuğun omzundan tepe taklak düşmemek için kanatlarını çırdı.

Alienor o lanet bataklığı iyi biliyordu. Babasının prensliği olan Altın Ülke'yle Kara Prens'in ülkesi arasındaki sınırı bu bataklık oluşturuyordu ve herkes ondan çekinirdi. "Bu delilik, Alarik! Bataklık herkesi yutar. Daha önce kükürt buharından ölünmediyse tabii."

Şaşupağız kanatlarını açarak yere atladı ve düşürdüğü elmayı aldı. Alarik ise ciddi bir yüzle kardeşine baktı. "Ama anlamalısın: Tam da bu benim şansım işte. Bataklık tarafındaki kale duvarları bu yüzden o kadar sıkı korunmuyor, hatta neredeyse hiç korunmuyor!"

"Bunun sana ne faydası var?" Alienor'un sesi, kardeşi için duyduğu kaygıyla yükselmişti. "Bataklık tarafından gidersen duvarlara zaten ulaşamazsın ki!"

Alarik başım iki yana salladı. "Oradan geçen bir patika var. Silvan bu patikadan defalarca geçmeyi başardı; sağ salim hem de."

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

"Silvan?"

"Evet. Orman Koşucusu. Babamızın kalesinde birkaç yaz mevsimi geçirdiğini hatırlarsın. Onunla sürekli orman ve tarlalarda

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

dolaşırdık. Silvan doğada hayatta kalabilmek için gerekli bir çok şey öğretti bana."

"Bataklıktan geçen yolu da gösterdi mi?"

Alarik cevap vermedi.

"Bataklıktaki yolu gösterdi mi? Bilmek istiyorum." Ali-enor sabırsızlanmıştı.

Çocuk öksürdü. "Hayır. Ama bana iyice açıkladı." Parmağıyla kafasını gösterdi. "Her şey sanki harita gibi burada çizili."

Alienor sert bir itirazda bulunmak istedi, ama vazgeçti. Bu pek akıllıca olmazdı; kardeşini tanıyordu ne de olsa. Sözden anlamayan inatçı bir eşek gibiydi. Kafasına bir şey koydu mu, kimse onu vazgeçiremezdi. Hele kendisi asla!

Kız derin bir nefes aldı, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Kara Kale'ye sağ salim girmeyi başardığınızı kabul edelim - sonra ne yapacaksınız?"

"Sonrası çok basit, öyle değil mi?" Alarik, uzattığı işaret parmağını Alienor'un yüzünün önünde sağa-sola salladı. "Kara Güçler bizim kasemizi çaldılar; o halde, Kara Kale'de kasenin nereye saklandığını bilen birileri mutlaka vardır!"

"Devam et?"

"Eğer gizlice kulak kabartırsam, o zaman belki de kasenin nereye gizlendiğini öğrenebilirim."

"Olabilir, ama bu çok tehlikeli", diye fısıldadı Alienor kardeşine yalvarırcasına bakarak. "Yapma Alarik, yalvarırım!"

Alarik hiçbir şey söylemeden gözünü çiçek tarhına dikti.

"Kararın kesin mi?" Kızın sözleri anlaşılamayacak kadar yavaştı.

Çocuk, kararlı gözlerle kız kardeşine baktı. "Evet. Kimse beni bundan vazgeçiremez."

Alienor yutkundü, gözleri nemlenmişti. "Sana bir yardımım dokunabilir mi?"

"Evet." Alarik, Swuupie'yi omzundan alarak kız kardeşine uzattı.

"Uzakta olduğum sürece lütfen Şapşupağız'a göz kulak ol. Bir de -"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Çocuk sustu, konuşmaya devam etmeden önce bir an düşünerek önüne baktı: "Akşam karanlığı çöktükten sonra gizlice gideceğim - ve niyetimin ne olduğunu başkalarına söylemezsen, bana çok yardım etmiş olursun. Hiç kimseye, duydun mu? Hele Paravain'e asla! Planımı öğrenirse, beni derhal geri getirtir!"

Laura ve Percy, engebeli arazideki tarla ve çayırlar üzerinde hızla koşan atlarının sırtlarındaydılar. Percy'nin Sala-mar'ı da aynı Sturmwind gibi dizginlenmesi zor bir enerjiye sahipti. At binicileri dizginleri serbest bıraktıkları an iki aygır da delice dörtnala kalkmıştı. Kimin daha hızlı olduğunu görmek ister gibiydiler. Gittikçe daha uzun sıçrayışlarla, tempoyu daha da arttırarak koşuyorlardı. Sonunda koşu öyle vahşi bir hal aldı ki, Percy müdahale etti.

Salamar'm dizginlerini çekti, Laura da atını dizginledi. Sturmwind binicisine direnir gibi oldu. İtiraz edercesine soluk adı, ancak sonra boyun eğerek adımlarını yavaşlattı. İki beyaz at dar toprak yolda yan yana, yavaşça yürümeye başladılar, biniciler de rahat rahat sallanıyordu üzerlerinde.

Laura ufka baktı, gri kış havası, gri toprakla tek parça ha-

line gelmişti. Uzakta sis örtüsü görüldü; sis tarlalara iyice yaklaştı ve bir sonraki tepede yeralan Ravenstein Kalesi'ni kapladı.

Laura tekrar kar kokusu aldı.

Tuhaf diye düşündü. Havanın sıcaklığı ve haberler kar yağmayacağını söylüyordu. Sis de bunu ihtimal dışı bırakıyordu. Ama yine de çok açık ve seçik kar kokusu alıyorum. Bunun bir nedeni olmalı.

Laura, bunun mantıklı bir açıklamasını bulamadı. Uzaktaki sis, başka bir şeyi getirdi aklına. Kütüphanede, önceki gece sisi arayışını anlattı öğretmene.

Anlatmasını bitirdiğinde, Percy ona suçlayarak baktı. "Senin bu delifişekliğin, çok fazla oldu Lauğa" diye onu azarladı. "Kağa

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Güçleğ'in seni nasıl kolayca yakalayabileceğini düşündükçe, kalbim çatlayacak gibi oluyoğ!"

"Biliyorum Percy." Laura'nın sesi hafiflemişti. "Ama ne yapabildim ki? Eğer çok önemli olmasaydı, babam bu sisten söz etmezdi. Sen de aynı fikirde değilsin?"

Percy'nin yüzü düşünceliydi. "Şüphesiz öylediğ. Ancak Mağius, yazık ki, bununla ilgili biğ işağet bıgakamadı geği-de. Yapabilseydi, biğ çok zoğluk kolayca çözülebiliğdi!"

"Kesinlikle bunu yapmaya çalıştı" diye cevap verdi Laura, yüzünde acılı bir ifade vardı. "Ama zamanı olmadı."

"Ben de inanıyoğum buna, ama yazık ki bize bunun biğ faydası yok!" Çaresiz görünüyordu. "Geğçeği itiğaf etmeliyim ki, ben de bilmiyoğum. Kütüphane çok büyük ve sisin neğede gizlenmiş olabileceği konusunda benim de en küçük biğ fikğim yok."

Laura dalgın dalgın ona baktı. Başka zamanlar çok iyimser bir hava yayan Percy'nin genç yüzü şimdi asıktı ve La-

ura, öğretmenin gerçekten bir tavsiyesi olmadığını anladı.

Konuşmadan yola devam ettiler. Hafif bir rüzgar esiyor, atların solukları ve eyerlerin boğuk gıcirtısıyla koşum takımlarından gelen şıkirtılar duyuluyordu sadece. Uzaklarda bir karga gıkladı ve bir tilki sesi geldi.

Laura düşüncelere dalmıştı. Ne yapmalıyım? diye düşünüyordu. Percy de bana yardım edemiyorsa - kim edebilir ki? Eğer sisi bulamazsam, ne olur?

Tekrar, yoğun bir kar kokusu aldı - ve o anda aklına parlak bir fikir geldi.

Tamam - çözüm buydu!

Heyecanla atının dizginlerini çekti. Parlayan bir yüzle Percy'ye döndü. "Evet, tabii ya! Buldum Percy. Sisi nasıl bulabileceğimizi biliyorum!"

Percy atını durdurdu ve şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyor musun?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura başını sallayarak alnına bir şaplak vurdu. "Evet, biliyorum! Daha önce aklımıza gelmemesi ne aptalca!"

Percy çatılmış kaşlarla kıza baktı. Sonra aniden Laura'nın niyetini anladı. "Hayığ, hayığ, kesinlikle hayığ! Güzel aklından çıkış bunu Lauğa! Telepatik yolculuk için henüz yete-ği kadağ olgunlaşmadm. Bunun soğumluluğunu ben üzeği-me alamam; Bu çok tehlikeli!"

Laura öfkeyle yanaklarını şişirerek gözlerini döndürdü. "Hadi ama Percy!"

Spor öğretmeni başını iki yana salladı ve ciddi bir ifadeyle kıza baktı. "Unutma Lauğa - sen henüz biğ çığaksın ve uzun biğ yolda daha biğ ağpa boyu yol aldın."

Laura küçümser bir ifade takındı. "Evet biliyorum. Ama Profesör Moebius Sandmann'm kitabını iyice okudum!"
ses*.

"Bu tek başına teoği değil ki!"

"Tabii! Ama daha ilk denememizde çok başarılı oldum. Bunu sen kendin söyledin Percy!"

Öğretmenin yüzü asıldı. "Beni bu övgüleğle etkileyebileceğini sanma! Bence, buna gağmen başağamazsın!"

Laura sert bir cevap vermeye hazırlanırken kendini tuttu. Bunun yararı yok, diye düşündü. Percy'i böyle kandıramayacaktı. Başka bir yöntem bulmak zorundayım."

"Eğer bu sis olmadan ilham Kasesi'ni bulamazsam peki?" diye sordu zorlama bir rahatlıkla.

Percy temkinli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Olasılık, belli. O zaman tğajedi kaçınılmaz oluğ."

Sustu ve bir süre dalgın dalgın önüne baktı.

Yeniden konuşmaya başladığında, Laura tekrar ümitlendi.

"Bence, bir soğun daha vağ, Lauğa - Mağius'un sisi kütüphaneye sakladığını biliyoğuz sadece, ama yazık ki ne günü ne de saati bilmiyoğuz -"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Tersine!" diye atıldı Laura. "Yakalanmadan hemen önce saklayabildiğim söylemişti bana. Bu durumda, ortadan kaybolduğu gün olmalı."

"Kış dönümü günü mü yani?"

"Tam da o gün! Akşam yemeğine katıldığına göre, geç bir saat olmalı. Yemekten sonra ya da gece yarısı."

"Eğeğ yanılıyoğsan?"

"Yanılmıyorum Percy. Kesinlikle yanılmıyorum." Laura öğretmenine yalvararak baktı. Ancak adam tekrar hayır anlamında başını sallayınca, kız hayal kırıklığına uğradı.

"Olmaz Lauğa, buna gâğmen olmaz. Tehlike çok büyük. Güyadan kendi gücünle kuğtulamayacağımı biliyoğsun."

I'ETER FREUND

Eğeğ başına ciddi biğ tehlike geliğse, mahvoluğsun!"

Laura'nm boğazı düğümlendi. Öksürerek Percy Valiant'a ümitsiz bir bakış attı. Neredeyse ağlamaklı bir hale gelmişti. "Bırak da deneyeyim!" diye yalvardı. "Sadece bir kerecik. Hem sen de benim yanımda olacaksın, bana bir şey olmaması için dikkat edersin."

Ben sadece senin buğadaki vağlığına dikkat edebiliğim. Telepatik yolculuğa çıkan bedeninin başına gelecekleğe hiçbiğ etkim olamaz!" Laura yutkundu. Girişiminin ne kadar büyük bir tehlike taşıdığını anlamıştı. Ama her şeye rağmen denemek istiyorum.

Buna mecburum!

"Lütfen Percy!" diye fısıldadı. "Lütfen!"

Spor öğretmeni hiçbir şey söylemeden kıza baktı. Mavi gözlerinde büyük bir ciddiyet vardı.

"Lütfen Percy!" diye tekrar yalvardı Laura.

Sonunda Percy bu yalvarmalar karşısında yumuşadı. "Olabiliğ! Ama bana, kutsal bildiğın şeyleğ üzeğine yemin etmelisin: Kesinlikle, Güğada olduğın müddetçe göğdüğün şeyleğe - hiçbiğ koşulda müdahale etmeyeceksin. Söz ve-ğiyoğ musun?"

"Söz veriyorum!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Eylerden atlayıp atlarını son fırtınada devrilen bir ağacın çıplak dallarına bağladılar ve kendileri de kalın ağaç gövdesinin üzerine oturdular. Öğretmen kızı dikkatle inceledi.

"Büyük biğ tehlikeye giğışıyoğsun Lauğa" dedi tekrar. "Çok dikkatli davğanmalım, çünkü söz konusu olan şey senin hayatın."

Laura yutkundu. Tabii. Niyetlendiği şey tabii ki çok teh-

likeliydi. Nihayetinde, daha önce bu benzersiz Bekçi becerisini hiç denememişti. Başka bir yer ya da zamana geçmek için telepatik yolculuğa hiç kalkışmamıştı. Gerçekten başarıp başaramayacağını da bilmiyordu. Ama egzersiz yapmak için zamanı yoktu. Bu durumda başka seçeneği kalmamıştı - cesaret etmeliydi.

Percy onu cesaretlendirmek için omzuna vurdu. "Oku-duklağını ve benim değste anlattıklâğımı aklında tut ve Işığın Gücü'ne güven. O zaman başağacaksın Lauğa. Tamam mı?"

Laura iyimser bir gülümseme için kendini zorladı.

"şimdi gözleğini kapat ve bütün düşünceni ve enegjini gitmek istediğin yeğe ve zamana yoğunlaştığ. Bu düşüncenle özdeşleştiğken, kendi kendinden çözülmeye çalış. Kendini tümüyle seğbest bığak ve zamanın ebedi akışına güven."

Laura gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Diğer düşüncelerin hepsini kafasından attı, sadece hedefindeki yer ve zaman vardı şimdi. Etrafındaki dünya yavaşça suskunluğa gömülüydü. Atların soluk sesleri ve toynaklarından gelen sesler hafifledi, hafifledi, sadece Percy Valiant'm dokunaklı sesini duyuyordu. Eski bir duaya benzer birşeyler söylüyordu; zamanın başlangıcından bu yana telepatik yolculuğa çıkarken Bekçilerin söylediği bir dua:

"Zamanın Akışı, sana sesleniyorum;

Zamanın Akışı, tut, kavra beni!

Zamanın Akışı, kendimi sana açıyorum;

Zamanın Akışı, yut beni!"

Laura, Percy'nin sesinin gittikçe zayıfladığını fark etti, çok uzaklardaydı şimdi. Sıcak ve hoş bir karıncalanma bütün bedenini sardı ve sonunda ışığı gördü. Aydınlik ve par-

rETEK FREUND

lak ışık kızı çevreledi. Hızlı, daha hızlı dönmeye başladı, ta ki Laura tek bir girdapla sarılmcaya kadar. Laura bu girdabın ortasmdaydı ve onunla özdeşleştiğini hissetti. Kızgın, kor gibi bir ısı bedenine yayılırken, hafiflediğini hissediyordu. Bütün bedensel ağırlığı ondan ayrılıyordu - doğru yolda olduğunu anladı.

Aniden ışık kayboldu ve bedenindeki ısı da azaldı. Etrafını karanlık sardı ve yanaklarına çarpan soğuk rüzgarı fark etti. Gözlerini açtı ve telepatik yolculuğunun hedefine ulaştığını gördü.

Bölüm 16 * Telepatik Yolculuk

,aura bir duvarın gölgesinde duruyordu. Etrafına baktığında, Ravenstein Kalesi'nin bahçesinde olduğunu fark etti. Kalenin pencereleri karanlıktı; hiçbirinde ışık yanmıyordu. Çok geç bir saat olmalıydı. Muhtemelen gece yarısı. Gece berrak ve ayazdı. Laura'nın nefesinden buhar çıkıyordu. Solgun ve neredeyse tam tekerlek haline gelmiş dolunay gökyüzünde yükselmiş, zayıf bir ışık salıyordu. La-ura, Kastor ve Nikodemus Dietrich'e rağmen öğleden sonra neden kar kokusu aldığını şimdi anlamıştı - her tarafı kalın bir kar tabakası örtmüştü.

Soğuk Laura'nın bedenine işledi; anorağı ve şapkasına rağmen üşümeye başlamıştı. Laura yine de memnuniyetle gülümsedi. Son kış dönümü günü öğleden sonra ilk karın yağdığını ve sonra da çok soğuk olduğunu hatırladı. Bütün bunlar, doğru güne geldiğini gösteriyordu.

Laura etrafı seyretti. Kar lekesizdi, üzerinde hiçbir iz görünmüyordu. İnanamazcasına başını salladı - telepatik bedeni hiçlikten çıkıp bu bahçeye gelmişti. Dikkatle birkaç adım attı, karda ayak izleri kalmıştı. İnanılır gibi değil: Bu sadece bir rüyadan ibaret değil, bedeniyle birlikte geçmişe

{247}

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

dönmüştü. İnanılır gibi değil!, diye düşündü. Kesinlikle işlemiştii. Telepatik yolculuk gerçekleşmişti!

Aniden, uzaklardan gelen heyecanlı karga sesleri duyduğunu zannetti. Kulak kabarttı. Kuşku yok - ölümcül kuşların keskin sesleri, Cellat Ormanı tarafından geliyordu. O halde Lukas yanılmıştı: Kargalar geceleri uyumuyorlardı!

Aynı anda bir adam gördü. Oldukça uzakta olmasına rağmen, birşeylerden kaçtığı belliydi. Panik halinde Cellat Ormanı'ndan çıkmış, kaleye doğru gidiyordu. Karlar ayaklarının altında gıcırıyor ve uzun paltosu bir kuyruk gibi arkasında dalgalanıyordu.

Laura duvarın dibine iyice sindi. Hiçbir koşulda görünmek istemiyordu. Adamın peşinden gelenleri de gördü: Üç kara siluet kaçan adamın hemen arkasındaydılar. Arada hâlâ mesafe olmasına rağmen, arkadaki adamlar arayı giderek kapatıyorlardı. Daha da yaklaştıklarında Laura onların siyah zırhlı şövalyeler olduklarını gördü.

Siyah şövalye zırhları.

Laura şaşırırdı. Bu ne demek şimdi? Zamanın çok gerisine mi gittim acaba? Yüzyıllardan beri Ravenstein'da siyah zırhlı adamlar yoktu. Yanlış bir şey mi yaptım acaba?

Kaçan kişi, bahçeye neredeyse ulaşmıştı. Laura onun hızlı soluk alıp verişini, karla mücadele eden çizmelerinden çıkan gıcırıtları duyuyordu. O anda ayışığı, adamın telaşlı yüzüne vurdu - Laura onun kim olduğunu hemen gördü.

Baba!

Laura'mn hayretten nefesi kesildi. Önüne geçilmez bir istek duydu: Babasının yanına koşup boynuna sarılmak istedi.

Baba. Nihayet!

Marius Leander'e doğru hızla birkaç adım attı. Ama sonra Percy Valiant'm uyarısını hatırladı: Zamanda yolculuk sırasında ne olursa olsun - hiçbir koşulda müdahale edemezsin!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Hareketi yarım kaldı. Percy'nin önerisine uyarısam, daha iyi olacak diye düşündü ve tekrar duvarın dibine çekildi; orada durup nefesini tutarak gözünün önünde olup bitenleri izledi.

Marius Leander hızla köşeyi döndü. Yatılı okul binası boyunca uzanan, kardan temizlenmiş kuru, dar yola girdi. Marius bu yolu takip etmeye niyetliken birden kararını değiştirdi. Durdu ve hızlı bir sıçramayla kurtbağrı çitinin arkasında kayboldu. Çit yol boyunca devam ediyordu. Peşinden gelenlerin ayak sesleri ve solukları neredeyse duyulmaya başlıyordu ki, Marius, yolu terk ettiği noktadan başlayarak kar üzerinde açılan ayak izlerini gördü. Çitin arkasından eğilerek çıkıp, kendisini ele verecek izleri elleriyle çabucak sildi. Tam zamanında da çalılıkların arkasına geçti; çünkü hemen ardından, kendini takip edenler köşeden çıkmışlardı.

Kurbanlarının izini göremeyen adamlar kafa kafaya vererek tartıştılar. Laura onların heyecanlı fısıltılarını duyabiliyordu.

Kız, nefesini tuttu. Umarım, umarım hemen önlerindeki çitin arkasına bakmazlar!, diye geçiyordu aklından Laura.

Kara şövalyelerden biri diğerlerine gidecekleri yönü işaret etti; binanın uzaktaki köşesini dönerek kaybolan yolu gösterdi. Ve Marius'un da umduğu gibi, bu yöne doğru hızla yola koyuldular.

Laura rahat bir nefes aldı. Babasının hilesi neyse ki tut-

muştu!

Marius Leander saklandığı yerden çıktı. Peşinden gelenlerin henüz döndüğü köşeye doğru bir baktı ve sonra tam ters yöne, binanın giriş kapısına tırmanan merdivenlere doğru koştu. Çok kısa bir süre sonra yatılı okul binasında gözden kayboldu.

Laura kısa bir süre daha duvarın dibinde kaldı. Kara zırlı adamların geri gelmediğinden emin olmak için dikkatle dört bir yana baktı.

Hayır, yoklardı. Zırların sesleri duyulmuyordu.

Çok iyi!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yaz, duvarın gölgesinden çıkıp bahçeyi rüzgar gibi geçti ve merdivenleri hızla tırmandı. Basamakları çıkarken karlar gıcırdayordu.

Laura girişteki hole geldiğinde babasını göremedi. Ancak onun nereye gideceğini biliyordu: Kütüphaneye - başka neresi olabilirdi ki?

Kütüphaneye giden uzun koridor karanlıktı. Zayıf gece lambaları hemen hiç ışık vermiyordu. Laura'yi sıkıntılı bir duygu sardı. Karanlık çıplak duvarlar ve sayısız duvar girintisi, daha da karanlıkmiş gibi bir etki yaratıyordu. Bu uğursuz zifiri karanlıkta nelerin gizlenmiş olabileceğini biliyordu.

Laura kalbi küt küt ata ata koridor boyunca yürüdü. Kütüphaneye yaklaştığında, tahmininin doğru çıktığını gördü: Kütüphanede en küçük bir ışık dahi yoktu, ama kapı hafif aralık kalmıştı.

Laura adımlarını hızlandırdı, kapıya gidip dikkatlice açtı. Sonra eşikte durup karanlık salonun içine baktı.

Marius Leander, Amalie Bröselsam'ın, oturduğu yerden salonu gözaltında tutuğu ödünç verme masasından pek uzak olmayan duvarın yanına çömeldi. Laura, babasının ne yaptığını göremedi. Adamın arkası dönüktü; ama belli ki yerde birşeyler yapıyordu.

Laura babasına doğru gideceksen, koridordan gelen ayak seslerini duydu.

Kız geriye dönerek başını kapıdan uzattı. Koridorun sonundaki siyah zırhlı üç adamı görünce, yüreği ağzına geldi. Hızla kütüphaneye doğru geliyorlardı.

Hızla!

Laura hemen kütüphaneye geri döndü. Percy Valiant ona her türlü müdahaleyi kesinlikle yasakladığı halde, bir uyarı çığılığı atmaktan kendini alamadı.

"Baba, dikkat!"

Seslenip hızla rafların arasındaki dar koridorlardan birine girdi ve bir gölgeye sığındı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Marius Leander doğruldu ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. O anda Kara şövalyeler kapıdan içeri daldılar. Marius'u hemen görmüşlerdi. "Yakalayın onu!" diye emir verdi başlarındaki adam.

Adamlar kılıçlara davranıp Marius'un üzerine saldırdılar. Marius, çaresizdi, kapana kısılmıştı. Kendini şiddetle savundu, bütün gücüyle saldırıdan kurtulmaya çalıştı, ama hiç şansı yoktu. Sonunda, kendinden üstün olan güçler karşısında yenik düştü. Kara şövalyeler onu yakalayıp hoyratça kollarını arkadan bağladılar. İki adam Marius'u kollarından tutarak kapıya doğru götürdü. Üçüncüsü onları öfkeli bir yüzle takip ediyordu.

Grup, Laura'nın saklandığı kitap rafları arasındaki kori-
I'ETER FREUND

dom geçerken babasının ağzının bir mendille kapatıldığını gördü kız. Tıkaç, babasının yardım çağrısını engellemek içindi herhalde.

Laura korkuyla iyice kitap rafına yapıştı.

Babama nasıl yardım edebilirim? Hummalı bir şekilde bunu düşünüyordu. Onlara saldırsam mı acaba? Ama kara silahlı adamların karşısına neyle çıkabilirim ki?

Tutukluyu yanlarına alan savaşçılar kapıya ulaşmışlardı ki, üçüncü adam aniden durdu, başını yavaşça çevirip La-ura'nın bulunduğu tarafa bakmaya başladı.

Ah, hayır! Bir şey mi fark etti acaba? Ya da beni çoktan görmüş olabilir mi?

Laura'mn kıpırdamaya cesareti yoktu. Kalbi çatlayacak gibi çarpıyordu; bu çarpıntıyı duyabileceklerinden korktu.

Savaşçı hâlâ onun bulunduğu yöne dik dik bakıyor ve kulak kabartıyordu. Sonunda döndü ve kapıdan çıkan arkadaşlarını takip etti.

Laura rahatlayarak, tuttuğu nefesini boşaltdı. Yerinden doğruldu - ve raftaki kaim bir kitaba dirseğiyle çarptı. Kitap büyük bir gürültüyle tahta döşemeye düştü. Sanki bir tabancanın patlaması gibi bir ses, gecenin sessizliğinde yankılandı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Üçüncü şövalye derhal geri dönüp kütüphaneye girdi ve kılıcını çekti. Laura'mn saklandığı rafa doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra, titremekte olan kızı buldu. Yüzünde bir zafer ifadesiyle Laura'mn üzerine eğildi.

Laura gözlerini kaldırdı ve müthiş bir dehşete kapıldı. Göz! Şövalyenin alnında üçüncü bir göz vardı; diğer normal iki gözü gibi öfke dolu, üçüncü bir göz. Laura adım adım geriledi - ancak artık daha fazla gidemezdi. Sırtı duvara da-

yanmıştı.

Üç göz, sabit bir şekilde Laura'ya bakıyordu. Ve kız da, gözünü kırpmadan adama baktı; ölümü bekler gibi.

Ama adamın hiç acelesi yoktu. Kızın ölüm korkusundan zevk alır gibiydi. Horgören bakışlarla kurbanını süzdü ve yüzündeki sırıtma iyice yayıldı. Sonunda, öldürücü vuruşunu yapmak için, kılıcını kaldırdı.

Kılıcın ucu, duvarda asılı olan eski mezar gravürünün bakır levhasının yanına çarptı. Kırılcımlar saçıldı ve duvardan yumruk büyüklüğündeki bir parça gürültüyle kopup yere düştü. Silahşor hiçbir şey anlayamadan bakakaldı. Olup biteni kavramamıştı. Laura'yı kendi gözleriyle görmüştü oysa - hatta üç gözüyle birden.

Laura sadece parlak ışığı görüyordu. Onu körleştirecek kadar parlaktı ışık. Sonra parıltı azaldı ve kız bir karaltı gördü. Pek ayırt edemiyordu, ancak gittikçe daha net bir biçim alıyordu. Uzaklardan hafif bir ses geldi kulağına. Sesi hâlâ algılayamıyordu, ama ses gittikçe güçlendi ve netleşti. Sonunda bir ses duydu.

"Lauğa" diye yalvarıyordu ses, "haydi Lauğa konuş!"

Kız gözlerini açtı - ve Percy'nin yüzünü gördü.

Genç adamın beti benzi atmıştı ve kaygıyla onu inceliyordu. "iyi misin? Heğ şey yolunda mı? Neleğ oldu? Hadi anlatsana!" diye onu soru yağmuruna tuttu.

Laura yerinden doğruldu ve kafası karışık bir halde etrafına bakındı. Gündüz, öğle sonrasıydı ve kökünden devrilmiş bir ağacın

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gövdesinde oturuyorlardı. Sturmwind ve Sa-lamar ağacın dalma bağlanmış, çıplak dalları sakın sakın ke-miriyorlardı. Percy Laura'nın tam karşısında oturuyordu.

Laura hayretler içinde kalmıştı. Buraya nasıl gelmişti? Percy ve atların burada ne işi vardı? Laura bir an için neler olup bittiğini hatırlayamadı, ancak sonra tekrar hatırladı: Telepatik yolculuğu gerçekten başarmıştı! Bugüne nasıl döndüğünü ise bilmiyordu. Sadece tahmin edebiliyordu. Güvensiz bakışlarla Percy'e döndü.

"Beni ... beni sen mi geri getirdin?"

Sarı saçlı adam onaylarcasına başını salladı. "Taoii ki. Senin ağlamaklı sızlanmalağm yüğeğime dokundu ve yüz ifaden, sanki ölümün eşliğindeymişsin gibi göğünüyoğdu!"

Laura düşünceli bir ifadeyle önüne baktı. Yaşadığı korkuyu hatırladığında aynı dehşet yüzüne tekrar yansıdı.

"Çok korkunçtu Percy. Korkudan deliriyordum ve artık öldüm diye düşündüm." Bunları hatırlarken hâlâ titriyordu. "Az kalsın, gerçek olacaktı!"

"Eee?" Percy sabırsızlıkla onu seyrediyordu. "Giğiştiğin bu büyük maceğa, biğazcık başağıyla taçlandı mı peki?"

Laura başını sallayarak "Evet!" dedi. Daha fazlasını söylemeye gücü yoktu. Ağır bir yorgunluk hissediyordu; bedenindeki bütün güç çekilmişti sanki. Bitmişti. Tam anlamıyla bitmişti. On kilometrelik bir koşudan sonraki halinden daha kötü bir haldeydi. Esniyor, esniyordu ve dik duramıyor-du.

Kafası karışarak Percy'e baktı. "Bana ne oluyor böyle?" diye sordu, her bir kelime ona müthiş bir yorgunluk veriyordu. "Kendimi çok yorgun hissediyorum. Korkunç bir yorgunluk."

"Biliyoğum, Lauğa. Daha ilk değsimizde senin dikkatini buna çekmiştim. Moebius Sandmann da kitabının biğ bölümünü bu konuya ayığmıştı, hatığla: Uzak zamanlağa heğ gi-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

diş, koğkunç biğ güç kaybettiğiğ ve tam anlamıyla bitkin biğ halde döneğiz. Bu bizim, hatığı sayıhğ yeteneğimiz için ödediğimiz bedeldiğ."

Laura onu tam olarak dinleyemiyordu. Tek bir isteğı vardı: Uyumak! Sadece uyumak!

Percy, eyere oturmasına yardım etti. Kızın gücü buna yetmemiştı. Laura, ahıra dönüş yolunda eyer kenarına sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Yine de tehlikeli bir şekilde sağı sola yalpalıyordu. Sturmwind de sahibinin çok güçsüz olduğunu fark etmiş gibiydi. Adımlarını itinayla atıyor, ani hareketlerden sakınıyordu. Yine de Percy hemen onun yatanında gidip sağından solundan destek olmasaydı, mutlaka düşerdi.

Ravenstein'a döndüklerinde Percy Laura'ya odasına kadar eşlik etmek istedi. Ama kız buna karşı çıktı. Çocuk değılim herhalde!, diye düşündü. Giriş merdivenlerinde bana destek olması kabul, ama geri kalan yolu tek başıma gidebilirim!

Girişteki salonda öğretmenin kolunu bırakarak veda-laştı. "Teşekkürler Percy, çok teşekkürler. Ama beni yukarıya kadar götürmene gerçekten gerek yok."

"Yapabileceğinden emin misin Lauğa?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Evet. Tabii ki."

"Peki - madem öyle diyoğsun." Percy'nin yüzünde hâlâ şüphe vardı. Buna rağmen kızı bıraktı.

"Bence, hemen yatağına gideğsen iyi oluğ!" dedi. "Dilen-diğici biğ uykudan sonğı bütün gücünü tekğağ toplagsm. Bu yüzden sana iyi uykulağ dileğim sevgili Lauğa."

Geleneksel reveransını yapıp vedalaştı ve okul binasını-

I'ETER FRETND

dan çıkıp gitti. Laura güçsüz dizleriyle, sallana sallana merdivenlere yöneldi.

Daha ilk kata bile ulaşmadan, Percy'nin yardımını reddettiğı için pişman olmuştu. Her geçen dakika gücünü biraz daha yitiriyordu. Her adım için adeta insanüstü bir güç harcıyordu. İki eliyle

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

tırabzanlara tutunarak basamak basamak yukarı tırmandı. Aradaki merdiven sahanlığına geldiğinde dinlenmek istedi. Soluk soluğa yere bıraktı kendini ve sırtını merdiven tırabzanlarına dayayarak oturdu.

Etrafta ona yardım edebilecek kimsecikler görünmüyordu. Öğrenciler odalarındaydı ve muhtemelen ders çalışmakla meşguldüler; öğretmenler de günün bu saatinde çok nadiren okul binasında olurlardı. Ama yine de yardım için seslenmekten kendini alamadı.

Ne utanç verici bir şey!

Laura üst kattan ayak sesleri işitti. Ümitle merdivenlere baktı ve ayak seslerini dinledi. Yaklaşıyordu.

Ne şans! Şimdi biri bana yardım edebilir.

Ama merdivenlerden aşağı inen kişi Max Stinkefurz'tu.

Kahrolası şansa bak! diye öfkelenildi Laura içten içe. Max Stinkefurz'un bana yardım etmesine kesinlikle izin vermem.

Asla!

Dolma gibi parmakların kendine dokunduğunu düşününce kötü oldu. İki kat yukarıdaki odasına gidebilmek için pelte gibi yağlı işkembeye yaslandığını hayal etmek bile içini bulandırdı.

Stinkefurz Laura'yı fark ettiğinde şaşkınlıkla dikilip kaldı, yüzüne kötü ve aptalca bir ifade yayıldı. "Burada yaptığın şeye ne deniyor Laura?" diye sordu. "Yer jimnastiği mi?"

Laura cevap vermek yerine Stinkefurz'a kötü kötü baktı.

"Sana arkadaşlık etmeme ne dersin?" diye Laura'nın tepkisini ölçtü, "Yer jimnastiği yani?" Suratındaki sırtıma iyice yayıldı ve eşek anırmasına benzer bir kahkaha attı.

Laura ise adeta onu delip geçmek ister gibi, keskin bakışlarını çocuğa dikmişti. İyi bir cevap vermeye hazırlanırken, ilk kez Max'in düşüncelerini okuyabildi. En azından birazını.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Aslında çok çıtı pıtı bir şey diye düşünüyordu çocuk. Ronnie bunun nesini beğenmiyor, anlamıyorum. Ama bunun çok sevimli olduğunu söylesem kesinlikle beni paylar.

Laura hayret etti. Her şey aklına gelirdi de, bu gelmezdi.

O halde, Ronnie Riedel'den korktuğu için bana böyle adice davranıyor.

Max Stinkefurz'un kendisine karşı bu kadar iğrenç davranmasının nedenini asla tahmin edemezdi. Çocuğun bu halini aniden kavradı - ve aynı zamanda da onun korkaklığına öfkelen-di.

Ne ödle, aptal bir insan!

"Hey Stinkefurz!" dedi kabaca.

Şişkonun kahkahası kesildi ve asık suratla kıza baktı. "Söylediğin şeye dikkat et!"

"Sakin ol, Stinkefurz. Sana sadece bir soru sormak istemişt'im."

"Bir soru? Neymiş o?"

"Çok basit - ne diye bir kafan var ki senin Stinkefurz?"

Max afalladı. "Ha?"

Laura güldü. "Bilmediğini düşünmüştüm. O zaman sana söyleyeyim, Stinkefurz - çünkü öyle olmasaydı, boğazına yağmur yağardı, bu yüzden. Kafanın olmasının tek nedeni bu!"

rETEIt FREUND

Çocuk aval aval baktı. Sonra yüzü ağlamaklı oldu. "Sen aklını oynatmış, salağın tekisin!" dedi kırgın bir sesle ve hızla uzaklaştı.

Laura onun arkasından baktı, söylediği aptalca şeyler için pişman olmuştu bile.

Yaptığın aptalca bir şeydi Laura, diye düşündü. Zaten Ronnie'den yeterince çekiyor, senin de ona acı çektirmenin hiç gereği yoktu.

Büyük bir çabayla, tırabzanlara tutunarak kalktı.

Hak ettin bunu. Eğer Max'e o kadar kötü davranmasay-dın, belki de sana yardım ederdi.

İlk karşılaşmalarında ondan özür dilemeye karar verdi -ve ona artık Stinkefurz demeyecekti. Sonra, yolun geri kalan kısmını yürümeye koyuldu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura on dakika sonra nihayet odasına ulaşmıştı. Kapı kolunu zorlukla çevirerek kapıyı açtı. Kaja çalışma masasına oturmuş, okul kitabına dalmış, dalgın dalgın çikolatasını yemekteydi. Laura'nın geldiğini duyduğunda döndü ve onu azarlayarak baktı. "Nerelerde kaldın? Hemen matematik çalışmamız lazım!"

Kaja, arkadaşının ne halde olduğunu o anda fark etti. Yerinden atlayıp Laura'nın yanına koştu, Laura iyice gevşemiş dizleriyle yatağına doğru sendeleyerek gitmeye çalışıyordu.

"Neyin var? Ne oldu?"

Laura güçsüz bir el işareti yaptı. İyice gevşek bir sesle: "Sonr ... anlatır ..." diye mırıldandı ve elbiseleriyle birlikte kendini yatağa bıraktı.

Kaja onu kaygıyla inceliyordu. "Neyin var Laura?"

Laura bir baş işareti yapmak istedi, ama gücü yetmedi. "Hiç ... kötü değil, Kaja" diye kekeleydi. "Ben ... sadece ... uyumak ist ... -"

Gözleri kapandı, başı yana kaydı ve hemen hafif bir horultuyla uykuya daldı.

Kaja yatağın yanında dikilmiş, şaşkınlıkla Laura'ya bakıyordu. Arkadaşına doğru eğilip omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. "Laura! Laura, uyan!"

Laura hiç tepki vermedi.

Kaja onun anorağını, eldivenlerini ve botlarını çıkardı. Ardından da kazağını çıkarmak istedi. Ancak Laura boş bir çuval gibi yatıyor, ona azıcık olsun kolaylık göstermiyordu. Kaja büyük bir çaba harcadığı halde kazağı çıkaramadı. Kız arkadaşının üzerini özenle örttü ve uyumaya bıraktı. Sonra masasına geçerek kitabını açtı. Ertesi günkü matematik dersini düşündükçe içine fenalıklar geliyordu. Bundan kurtulmak için hemen yine çikolatasının üzerine atladı. Asıl korkusu, test sınavının Laura için büyük bir trajedi ile sonuçlanmasıydı, ama Laura bunu kavramış görünmüyordu.

Monvena yatak odasından çıkıp kapıyı kapadı ve taht salonundaki masada oturan, ona merakla bakan Paravain'in yanına geldi. Şifacı

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kadın, başını salladı: Hayır, ElySION'un bedenine isabet eden Kara Bela'nın açtığı yarayı iyileştiremez-di. Sadece acıyı azaltabilirdi - daha fazlası elinden gelmezdi.

Şövalye, sandalyesine çöktü. İçinde bir öfke yükseldi. Aciz bir öfke. Elini yumruk yaparak, defalarca, çaresiz bir şekilde masaya vurdu, bir taraftan da ümitsizce başını sallıyordu.

Monvena hiçbir şey söylemeden elini onun omzuna ko-

rETER FREUND

yup sakinleşmesini bekledi.

Onun bu yumuşak dokunuşu, Paravain'e iyi gelmişti. Birilerinin, onun kaygı ve korkularını paylaştığını hissediyordu. Çaresizlik duygusu hafifledi ve derin bir soluk aldı. Sonra ayağa kalkıp duvarın yanındaki konsola gitti ve içinde şarap olan sürahiyi aldı. Bir yandan bardağa şarap doldururken, bir yandan da Monvena'ya bakıyordu. "Sen de şarap ister miydin?"

Monvena başını iki yana salladı.

"Ben almayayım", dedi ve sonra adama cesaret vererek gülümsedi.

"Ama sen bana aldırma Paravain. Bir iki bardağın zararı olmaz."

Şövalye gülerek cevap verdi. "O zaman daha sakin olurum. Bilirsin!" Paravain bir yudum alıp sürahiyi konsola bıraktı. Ağır adımlarla pencereye gitti. Karamsar bir ifadeyle, Calderan düzlüğüne çöken karanlığa baktı. Gökyüzü bulutsuzdu, Aventerra'nın çift ayını engelleyen bir şey yoktu. İnsan Yıldızı göz kamaştırıyordu ve her zamanki gibi maviydi. Altın Ay ise solgundu; çünkü Zenit'e giden yolu yarı yarıya tamamlamıştı. Yedi gün sonra tam anlamıyla parlayacaktı.

Yedi gün.

İlham Kasesi'nin bulunması için sadece yedi gün kalmıştı. Onuç ayla karşılaştırılınca, minicik bir zaman dilimiydi bu, İnsan Yıldızı'ndaki yandaşları neredeyse onuç aydır kaseyi arıyordu. Bütün çabalarına rağmen bu araştırma boşa çıkmıştı. Şövalyenin kafasında ürkek bir soru belirdi: Bütün bu uzun süre boyunca kase bulunamadıysa, yedi

gün içinde bunu başarmaları nasıl umulabilirdi? İmkansız bir şey değil miydi bu ve bütün umutlar boşuna değil miydi?

Paravain dışarıdaki karanlık düzlüğe göz gezdirdi. Yanıl-mıyorsa, Kara Sis daha da ilerlemişti. Platonun neredeyse yarısı, gökyüzüne kadar yükselen geçit vermez sis tarafından kaplanmıştı - saldırıya hazırlanan uğursuz bir hayvan gibi. Gerçi Paravain, Kara Sis'in her tarafta pusuda beklediğini de biliyordu.

Edebi Hiçlik.

Şövalyenin sırtından soğuk bir ürperti geçti. Kara Sis hâlâ Gral Kalesi'nden epey uzakta olduğu halde, ondan yayılan soğuğu hissediyordu.

Paravain ayak sesleri duydu. Monvena yanına gelmiş, o da dışarıdaki geceye bakıyordu. Kara Sis'i incelerken yüzü ifadesizdi. Elini şövalyenin omzuna koydu ve kocaman açılmış gözleriyle ona baktı.

"Korkuyorsun - öyle değil mi?"

Paravain cevap vermeden önce duraksadı. Sonunda başını sallayarak konuştu: "Her ne kadar ışığa güvensen de Monvena - eğer kısa sürede birşeyler olmazsa, hiçbir umut kalmayacak! Sonuçta -"

Açılan kapının sesiyle sözü yarıda kaldı. Arkalarını döndüler. Monvena'nın çırağı Alienor elindeki çanakla Elysi-on'un odasından çıkmış ve hiç gürültü yapmadan salonun çıkışına gitmeye çalışıyordu. Çevik adımlarla salonu geçerken omuzlarından sarkan sarı saç örgüleri sallanıyordu. Tam kapıya ulaşmıştı ki, Paravain ona seslendi: "Bir dakika Alienor!"

Kız şaşırarak durdu. "Evet efendim?"

"Kardeşini bana gönderebilir misin?"

Alienor'un yüzü soldu. "Alarik'i mi?"

"Tabii ki Alarik - başka kim olacak?"

TETER FREUNI)

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Eee ... şey ... eee ..." Çaresizce şövalyeye baktı. "Korkarım gelemem."

"Gelemem mi?" Paravain şaşırmişti şimdi. "Neden gelemem-sin?"

"Çünkü ... çünkü ... şey" diye kekeleydi kız.

"Hadi ama, ne?" diye sabırsızlandı şövalye.

"Çünkü ... çünkü yatağına gitti ve çoktan uyumuştur." Kızın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

"Sahi mi?" Paravain'in kaşları çatılmıştı. "Bu kadar erken mi?"

Alienor telaşla başını salladı onaylarcasına.

"Yapılacak bir şey yok o zaman." Şövalye kabullenmiş bir şekilde omuzlarını silkti. "Ama sabahleyin, kalkar kalmaz, erkenden onu bana gönder, tamam mı? Onunla konuşacağım önemli şeyler var!"

Bölüm 17 *

Kütüphanedeki Gizli Bölme

ınıfta tam bir sessizlik hâkimdi. 7b sınıfı, matematik yazılısında ter döküyordu. Sınıfta duyulabilen tek şey soru kağıtlarının hışırtısı ve kağıtların üzerinde hareket eden kalemlerin cızırlarıyla Rebekka Taxus'un yüksek topuklarının tahta döşemeler üzerinde çıkardığı takırtılardı. Matematik öğretmeni, öğrenci sıraları arasında usulca yürüyordu. Ava çıkmış bir kartal gibi, başını sağa sola çevirip bakışlarını öğrencilerin üzerinden ayırmıyordu. Rebekka hangi yöne bakarsa baksın, öğrencilerin düşüncelere dalmış ve gergin yüzlerini görüyordu sadece. Hatta bazı öğrencilerin yüzü neredeyse panik ve ümitsizlik yansıtıyordu.

Güzel. Çok güzel!

Pembe Taxus memnuniyetle gülümsedi. Yazılı, tam da düşündüğü gibi, çok ağırdı. Sorular öyle zordu ki, 7b'nin büyük bir kısmı bu sorular yüzünden çuvallayacaktı.

Hele ki Laura Leander kesinlikle çuvallayacaktı!

Öğretmenin kafası aniden yukarı kalktı. "Alexss!" diye tısladı.

"Alexsander Haasse! En küçük teşebbüste bulunurs-san - ssenin için her şey biter, anladın mı!"

Sınıf arkadaşlarının Hoppala diye çağırdıkları Alexander,

FETER FREUND

Sivilce-Paul'ün sağında oturuyordu. Aslında matematikten rahatlıkla üç alacak kadar iyi olan Alexander, bu yazılıda zorlanmıştı. Soruların neredeyse yarısını çözmüştü, geride kalanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun sıkıntısıyla ya-nmdakinden kopya çekmeye çalışıyordu. Sivilce Paul'ün kağıdına kaçamak bakışlar atıyordu. Sivilce Paul neredeyse bütün soruları çözmüş, arkadaşının kopya girişimini fark edince sandalyesini çapraz çevirip sol eliyle kağıdının üzerini kapatmış, bu yetmiyormuş gibi, omzunu da çevirerek görüntüyü iyice engellemişti. Hoppala'nın hiçbir kopya şansı kalmamıştı. Kafasını göze çarpacak kadar uzatmayı göze alması gerekiyordu - ama bu durumda Taxus bunu hemen fark ederdi.

Hoppala bundan vazgeçti. Eğer bir kez daha denerse yakalanacak ve Pembe Taxus, her zaman olduğu gibi, öfkeden gözü dönmüş bir halde, kopya yüzünden acımadan altı verecekti. Bunu göze alamayacağı için kendi kağıdına döndü. Ama o anda, ilk karşılaşmalarında Sivilce Paul'ü bir güzel pataklamaya da yemin etti. Bu aşağılık hırslı çocuk bencilliğinin bedelini ödemeliydi. Hem de adamakıllı.

"Klak. Klak. Klak."

Rebekka sınıftaki sıraların arasından yürüyerek Laura ve Kaja'nın sırasına doğru yaklaşırken ayakkabı topukları gürültülü bir saatin tik-takları gibi ses çıkarıyordu.

Laura öğretmeni fark etmedi. Kayıtsız bir tavırla soru kağıdına bakıyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Çok, çok yorgun. Gece en az oniki saat uyumuştur. Sabahleyin yine de saati duymamıştı, Kaja onu binbir zorlukla uyandıra-bilmmişti. Laura'ya kalsa, uyumaya devam ederdi.

Uyandığından beri aklı fikri yine uyumaktaydı; uyumak-

LAURA - AVENTERRA'NIN STRRI

tan başka bir şey düşünemiyordu. Matematik sınavına aldıldığı yoktu! La vira, soru kağıdına baktığında, tek bir soruyu bile

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yamtlayamayacağını anladı. Nasıl çözebilirdi ki zaten? Aptal somların nasıl çözüleceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Metinlerde açıklanan soruların daha ne olduğunu bile anlayamamıştı. Kafası tamamen boşalmış, beyni adeta kaynıyordu. Kafasını azıcık olsun toparlayamıyordu. Tabii ki Sivilce Paul'ün düşüncelerini de okuyacak halde değildi. Tek bir düşüncesini bile okuyamıyordu! Tek bildiği şey, çok yorgun olduğuydu. Ayrıca, kafasının içindeki bu boşluk devam eder de ders saatinin sonuna kadar tek bir soru çöze-
mezse, yazılıdan puan bile alamayacak ve altıyı garantileyecekti.

Laura içini çekti. Percy'i dinleyip telepatik yolculuktan vazgeçmiş olsaydı, acaba daha iyi mi olurdu? Bu soru şöyle bir geçti aklından. Ama bir yandan da bu yolculuk çok çok önemliydi, Percy'nin uyarısına rağmen, tahmin ettiğinden daha da yorucu olmuştu!

Laura başını hafif çevirip göz ucuyla Kaja'ya doğru baktı. Arkadaşı kağıdın üzerine eğilmiş, aceleyle yazmaktaydı. Belli ki, soruları çözebiliyordu.

Kopyayı denemeliyim, diye düşündü Laura. Taxus fark ederse de önemli değil, nasılsa öyle ya da böyle, altı alacağım!

Kaja'nın ayağını usulca dürttü. Kız hemen anladı. Soru kağıdının sıranın ortasına doğru itti, Laura çok rahat görebiliyordu. Laura biraz sola doğru eğildi - o anda moruk parfümünün yakıcı kokusu geldi burnuna. Yanı başında bir öksürük sesi. Yerinden sıçrayarak yukarıya doğru baktı. Matematik öğretmeni Laura'nın sandalyesinin tam yanında dikil-

rETER FREUND

miş, ona dik dik bakmaktaydı.

"Yerinde olsam bunu kesinlikle denemezdim Laura", diye tısladı.

"Yokssa , ssenin için her şey biter - ayrıca ikinizi de ayrı yerlere oturturum!"

Ah hayır! Her şeye tamam, ama bunu yapmamalı!

Laura, öğretmenin delici bakışlarına cevap verdi. Kadın hiçbir şey söylemedi. Ama Laura kadının söylediği şeyi cidden yapacağını çok iyi biliyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Rebekka Taxus saatine baktı. "Sadece on dakikan var Laura. Daha ne bekliyorsun? Mucize mi?"

Laura cevap vermedi.

Zaten öğretmen de ondan bir cevap beklemiyordu. Üstün durumda olduğunu belli eden bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

"Kalk. Klak. Klak!"

Rebekka Taxus, son ana kadar Laura'yı yine de gözünden hiç ayırmadı. On dakika bitip de ders zili çaldığında, Laura'nın soru kağıdı dersin başında olduğu gibi yine bomboştu.

Öfke! Laura sadece soğuk bir öfke duyuyordu. Gölün ıslak kıyısından yassı bir taş alıp var gücüyle Cadı Gölü'nün sularına fırlattı. Taş iki-üç kez suda sekti, sonra gölün içine daldı.

"Bu hiç de adil değil!" diye bağırdı; sesinde hem öfke hem çaresizlik vardı. "Testin bugüne denk gelmesi hiç mi hiç adil değil!"

Lukas hayretle ona baktı. Gökyüzündeki kara bulutlar, gözlük camlarında karışık yansımalar yaratıyordu. "Anlamıyorum Laura. Sınavınız bugün değil de yarın olsaydı, ne de-

ğişecekti ki? Ayrıca, hazırlanmak için yeterli zamanın vardı, bunu sen de biliyorsun."

Laura gözlerini döndürdü - ama sonra Lukas ve Kaja'nın çaresizlik içindeki yüzlerini gördü. Göl kıyısındaydılar. Laura, ikisinin de kendisinin ne kadar meşgul olduğunu anlayamadıklarını düşündü tekrar. Çünkü telepatik yolculuğunu bilmiyorlardı ve Ravenstein Kalesi'nde olup bitenlerden haberleri bile yoktu.

"Lukas haklı," dedi Kaja. "Adaletsizlik, senin dün çok yorgun olmandı sadece. Ama daha önceki günler çok iyidim, öyle değil mi?"

Laura başını sallayarak onu onayladı.

"Hasta değilsin ya?" Kaja kaygılanmıştı. "Bir sürü insan soğuk algınlığından dert yanıyor."

"Hayır, hayır." dedi Laura aceleyle. "Kesinlikle hasta değilim."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Ne, o zaman?" Kardeşi birşeyler anlamak istercesine bakıyordu. Alnında tekrar şüphelendiğini gösteren çizgi belirmişti.

"Ah - ben de bilmiyorum", dedi Laura kaçamak bir cevapla. "Sadece, ders yılının kayıp gittiğini biliyorum. Matematikte sıfır alacak olmam meseleyi ümitsiz hale getiriyor."

"Ah, merak etme Laura" Kaja onu teselli ediyordu. "Bu kadar kötü olamaz. Bütün soruları yanlış çözmedin ya!"

"Haklısın. Gerçekten, tek bir yanlış bile yapmadım. Çünkü bir tek soru bile çözmedim!"

Laura tekrar yere eğilip geniş bir taş aldı ve su üzerinde sektirdi. Kaja ve Lukas aptallaşmış gibi bakıştılar.

Kaja yumuşak bir sesle "Testi unut", dedi. "Hiç olmamış gibi kabul et. Yıl sonuna daha çok var."

PETER FREUNI)

Laura cevap vermedi, tersine, asık suratla önüne baktı.

"Kaja haklı." Lukas yine o öğretmen tavrını takınmıştı. "Yıllık not bilindiği üzere tek bir sınav üzerinden verilmez, bütün test sonuçları toplanır, sınav sayısına bölünür, böylece ders yılı notu belirlenir!"

Bu fazlaydı artık. Hem de çok fazlaydı!

Laura kendine hakim olamadı. "Susun! Bu yılı başara-mazsam, okuldan siz atılmayacaksınız. Sizin bu tavrınıza dayanamıyorum. Söyledikleriniz aynı Sayelle'inkilere benziyor; onun usandırıcı söylenmelerinden de bana gına geldi artık!"

Kaja ve Lukas sustular.

Laura öfkeyle bir taşla tekme vurdu ve sağa sola yürüyüp durdu. Sonunda durdu ve gözlerini göle dikti. Hafif bir rüzgar suyu dalgalandırıyor, kıyıda ayaklarına kadar gelen dalgalar botlarını ıslatıyordu. Bir ördek hantal kanatlarını çırparak geldi ve gürültüyle suyun üzerine kondu. Küçük adaya hafif saydam bir sis çökmüştü; adanın çizgileri rüzgarla savrulan sis içinde değişken görünümler alıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas soru dolu bakışlarını Kaja'ya çevirdi. Kız ona cesaret verici bir gülümsemeye başını sallayınca, kız kardeşinin yanına giderek durdu.

Laura ona bakmadı bile.

Lukas öksürdü. "Öfkeli olduğumu biliyorum - ama yine de şimdiden pes etmen doğru değil", dedi. "Babamın her zaman söylediği şeyi unuttun mu yoksa?"

Laura başını çevirdi. Açılmış gözleriyle kardeşine baktı.

Lukas hafifçe gülümsedi. "Hatırlarsın. 'Sadece vazgeçenler, kaybederler!' derdi her zaman. Eğer yenilirsek, hayal kırıklığına uğrarız. Babam kesinlikle hayal kırıklığı yaşardı,

seni böyle vazgeçmiş ve çabasız görseydi!"

Laura yutkundu. Döndü ve hiçbir şey söylemeden tekrar göle dikti gözlerini. Haklıydı, bu ona acı veriyordu. Lukas yine haklıydı. Kardeşine baktığında, gözlerinde yaş vardı. "Bunu bana hatırlattığın için sağ ol Lukas!" diye fısıldadı. "Size bağırdığım için üzgünüm."

"Önemli değil", dedi Lukas.

Kaja da "Unut gitsin", diye gülümseyerek Laura'nın kolunu okşadı.

Laura gözündeki yaşları sildi ve hemen gülümsemeye başladı. "O zaman tamam. Bugünden itibaren kendimi toparlayıp her gün seninle ders çalışacağım Kaja!"

"Süper!" Lukas sevinçle bağırdı.

Ancak Kaja hâlâ şüpheliydi. "Söz mü Laura?"

"Söz! Ama bunun için sizin de bana anlayış göstermeniz lazım, tamam mı?"

Alarik, ağaçlarının arasından çıkıp midillisini ormanın kenarında durdurdu. Kahverengi midilli soluk aldı. Bunlar çok dayanıklı hayvanlardı, ama Hellunyat'tan çıkmalı beri kendisine bağışlanan bu ilk molaya müteşekkire görünüyordu. Bütün gece ve günün yansı boyunca yürümüştü. Para-vain'in, niyetini öğrenebileceğinden korkan Alarik, atını hiç durup dinlendirmeden sürmüştü. Şimdi

Ejderha Dağları geride kalmış, Altın Ülke sınırlarına gelmişlerdi; kendini güvende hissediyordu.

Elini güneşe karşı gözlerine siper ederek, önünde, aşağıda uzanan büyük Çukur Vadi'ye çekingen bir arzuyla baktı. Baba topraklarının tanıdık manzarası yüreğini hafifletti. Bereketli topraklar ta ufka kadar göz alabildiğine uzanmak-

rETER FREUND

taydı. Kara Sis onun ülkesine henüz ulaşmamıştı. Altın Ülke, taşıdığı adın hiç de tesadüf olmadığını bütün heybetiyle ortaya koyuyordu: Olgunlaşmış başakların dalgalandığı bereketli tarlalar, yemyeşil çayırılar ve uçları göğe eren büyük ağaçlarıyla sık ormanlar, vadinin ortasında tembel tembel akan sudaki yansımalarıyla harika görüntülere yol açan güneş ışığında yıkanmaktaydı. Ancak Alarik bütün bunların aldatici olduğunu biliyordu. Eğer Elysion ebedi karanlığa gömülürse, Kara Sis buralara kadar uzanacak, Ebedi Hiçlik, onun ülkesini de yutacaktı. Alarik, Altın Ülke'yi tam anlamıyla düzen içinde ve tehdit eden beladan henüz uzakta olduğunu gördüğü için sevindi.

Eyerdaki matarasını alıp dudaklarına götürdü. Susuzluğunu giderip matarayı tekrar eyere koyduğunda, sağ tarafa, uzaklarda, zirveleri güneş ışığında parlayan Aydınlık Kale'ye baktı. Ailesinin evi oradaydı.

Ailesini düşününce yüreğine acı çöktü. O ve Alienor, Elysion'un isteği üzerine iki yıl önce babalarının kalesini terk etmiş ve bir daha ne ülkelerini ne de sevdiklerini görebilmişlerdi. Hasret dolu bakışları, kalenin üzerine yapışıp kaldı ve anne-babasını, kardeşlerini kısacık bir süreliğine ziyaret etmek için dizginlenemez bir istek duydu. Ama bunun için zamanı yoktu.

Onun hedefi güneyde, ufuk çizgisine yakın olan Kükürtlü Bataklik tarafındaydı. Alarik gözlerini iyice kıstı, ama Kara Kale'ye benzer en ufak bir şey göremedi. Bataklığı da gö-remiyordu. Kara Kale'nin olduğunu düşündüğü yerde kaynayan buharlardan ve bütün ülkeyi kaplayan pis ve sarı bir sisten başka bir şey yoktu. Bu sisin içinde bir

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

şey görülemiyordu, ama bu kötü sıvının önemini Alarik biliyordu:
Batak-

lıktan çıkan bu zehirli kükürtlü sis, yanına yaklaşmaya cesaret edenleri, her tarafından boğucu bir maske gibi sarıyordu.

Alarik'in yüzü elinde olmadan gerildi. Acaba en iyisi geri mi dönmekti? Kafasından geçen soru buydu.

Planının doğruluğundan kuşku duyduğu için değil, tam tersine: At bindiği gece boyunca tekrar tekrar düşünmüş, harekete geçmenin oturup beklemekten daha iyi olduğu sonucuna varmıştı. Ama Alienor haklıydı-. Giriştiği şey çok tehlikeliydi. Hatta, hayati tehlike vardı. Bir kere, bataklıktan geçen yolu, kardeşinin karşısında iddia ettiği gibi, tam olarak bilmiyordu. Alienor'u rahatlatmak istemişti sadece. Silvan, bu gizli patikadan sadece bir kez söz etmişti. Ve o zamandan bugüne çok uzun bir süre geçtiğinden, anlatılanların çok azını hatırlıyordu. Ama bu işi yapmak zorundaydı.

Çok şey, pek çok şey buna bağlıydı.

Alarik tekrar yola koyulacakken Grolffün sesini duydu. iliklerine kadar işleyen çığlık, hemen arkasındaki ormandan gelmişti. Altın Ülke'nin insanları, elleriyle bir uyarı işareti yapmadan Grolfften söz etmeye cesaret edemezlerdi. Hatta Alarik hiç kimsenin hiçbir zaman bir Grollf görmediğini düşünüyordu. Ne akıllı bir adam olan babası, ne annesi, ne de başka biri, sözümona sınır ormanlarında gezen bu yaratığı tarif edemiyorlardı. Yine de, Altın Ülke'de yaşayanlar, bu çığlığın ne anlama geldiği konusunda hemfikirdiler. Alarik'in büyükannesi, Alarik henüz daha küçük bir çocukken ona anlatmıştı: Grollf ün çığlığını duyan kişi, bir belayla karşı karşıya demektir, diye fısıldamıştı. Büyük bir bela - hatta belki de ölüm! Alarik büyükannesinin söylediği her şeye inanırdı.

TETER FREITND

Midillisine ot verirken sırtından aşağıya soğuk terler aktı.

Bayan Amalie Bröselsam okuduğu kitaptan başını kaldırıp, bakışlarını okuma gözlüğünün yarım daire şeklindeki camlarının

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

üzerinden tıpkı bir akbaba gibi Laura'ya dikti. Kız, emanet kitap verme bölümünün yakınındaydı ve beş dakikadan fazla bir süredir oradaki raftan aldığı deri kaplı kalın bir kitabı büyük bir ilgiyle okumaktaydı. Kalın kitabın üzerinde, konusunu gösteren büyük etikette "Eski Bizans Sanat Tarihi" yazıyordu. Bayan Bröselsam şüphelenmişti.

Yaşlı kütüphaneci kadın, Ravenstein'dan geçen epey nesil görmüştü ve onların bütün dümen ve hilelerini bilirdi. Yıllar içinde, gizli bir amacı olan öğrenciyi, neredeyse şaşmaz bir sezgiyle hemen anlardı. Bir kitabı gizlice almak, bir video kaseti veya CD'yi aşımak isteyenleri. Örneğin çıplak kadın resimleri olan resimli bir sanat kitabı veya insan cinsiyetini inceleyen bir tıp kitabı. Bu tür kitaplar, Ravenste-in'in erkek öğrenciler arasında pek rağbet görürdü; özellikle gelişme çağındakiler arasında. Bu nedenle, gençlerden biri, söz konusu kitapların bulunduğu rafa yaklaştığı anda Bayan Bröselsam'ın alarm zilleri çalardı. Bayan Bröselsam, uygun olmayan, ya da, onun düşünce dünyasında bir yerlere koyamadığı "normal olmayan" bir şeyi hemen hissederdi. Ve onüç yaşındaki bir kız çocuğunun beş dakikadan uzun bir süredir "Eski Bizans Sanat Tarihi"ni kurcalaması, sanki Rock-Pop-Film ve TV dergisine bakar gibi bu tozlu kaim kitabı ilgiyle okuması, kesinlikle normal bir şey değildi.

Bunda kesinlikle bir iş var!

Amalie Bröselsam başını çevirip duvardaki saate baktı: Beşe beş vardı. Laura'ya döndü ve seslice öksürdü. "Beş dakika içinde kapatıyoruz hanımefendi!" dedi. Sesinde, gördüğü şeyi onaylamayan ton fark ediliyordu.

Laura arkasına döndü. Sanki rahatsız edilmiş gibi bir tavır takınarak "Şey", dedi. "Ben ... şey ... biliyorum."

Amalie gözlerini kırptırdı. Bakışlarında şüphe vardı. "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Sesine herhangi bir anlam yüklememeye çalışmıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura başını hızla iki yana salladı. Amalie Bröselsam'a göre bir telaş belirtisiydi bu hız. "Hayır ... şey ... çok nazıksınız, ama ... ben hallederim." Sonra kadına sırtını dönüp tekrar kitaba baktı; bakmaya doyamıyormuş gibiydi.

Bayan Bröselsam'ın ince kaplumbağa ağzı sarktı, gözlerinin etrafındaki kırışıklar daha da derinleşti.

O sırada Kaja Löwenstein geldi ve kütüphaneci kadının dikkati ona yöneldi. "Af edersiniz, dinozorlarla ilgili kitapları nerede bulabilirim?"

Bayan Bröselsam kıza şaşırarak baktı. "Köşenin arka tarafında - nerede olacak!" diye kızarak cevap verdi.

Kaja başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm - ama orada yoklar!"

Bayan Bröselsam, sanki kendine hakaret edilmiş gibi, dudaklarını büzerek baktı. "Ama çocuğum - bu mümkün değil! Eski - ve Erken çağlara ilişkin tarih kitapları yıllardır orada durur - Kitaplar kesinlikle orada olmalı!"

Kaja tekrar başını salladı. "Yok! İyice baktım!"

"Bu normal değil!" diye söylendi Amalie Bröselsam.

Sinirli bir yüz ifadesiyle önündeki eski kitabı bir yana bıraktı, gözlüğünü burnundan indirdi. Gözlükleri boynunda-
TETER FREUKD

ki gümüş bir zincire takılıydı. Sandalyesinden kalkıp ödünç verme bölümünden çıktı. Gözlükleri, beyaz dantel süsleme-li bluzundan belli olacak şekilde dalgalanan göğüslerinin üzerindeydi şimdi. Amalie yukarı kalkık çenesiyle kütüphanenin köşesine doğru giderken, yerlere kadar uzanan gri pilli etekleri hışırdıyordu. Kaja, Laura'ya gizlice göz kırıp kadının arkasından gitti. Kadın gururlu bir firkateyn gibi salonda süzülüyordu.

İkisi rafların arkasında kaybolur kaybolmaz, Laura telepatik yolculuğu sırasında, babasını diz çökmüş olarak gördüğü duvara gitti. Diz çöküp tahta dösemeyi dikkatle inceledi.

İlk bakışta dikkat çekici bir şey göremedi. Döşeme tahtaları ve duvar pervazı da diğer tahtalar gibiydi.

Eliyle yokladı, bir boşluk, bir açıklık, çukurlaşan bir yer var mı diye kontrol etti. Ama bir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Olmalı ama, diye düşündü. Babası hiçbir neden yokken diz çökmüş olamazdı!

Tahtalara parmaklarıyla vurmaya başladı. Ancak boşluk hissi veren bir ses duymadı. Duvar pervazına vurunca sonuç aldı. Bir yer boşluk ses veriyordu. Laura dikkatlice baktığında dar bir parçanın duvarla arasında küçük bir boşluk olduğunu fark etti.

Demek ki burası!

Aceleyle pervazı açmaya çalıştı. Ama yerinden oynamı-yordu. Bir milimetre bile. Kütüphaneci kadın da her an gelebilirdi.

Amalie Bröselsam rafa baktı. Eski çağlarda yaşayan hay-
m,

ı 274]

vanlarla ilgili olabilecek bütün kitaplar hepsi oradaydı. Elbette bu kitap yığınının arasında dinazorlarla ilgili olanlar da vardı. Kitaplar hep bu rafta olurdu.

Başka nerede olabilirdi ki zaten?

Enerjik bayan döndü ve Kaja'ya ayıplar gibi baktı. "İşte kitaplar burada - ne de olsa buranın düzenine dikkat ederim ben!"

Kaja yüzünü ekşitti, şaşkın bir ifade takındı. "Anlamıyorum", dedi masum bir yüzle. "Daha önce burada olmadığına yemin edebilirim.

Herhalde rafları karıştırdım. Yine de teşekkürler Bayan Bröselsam!" Kütüphaneci kadın o anda kararsız kaldı. Kız gerçekten ciddi mi söylüyordu, emin olamadı. Yine de ikna olmuş gibi başını salladı.

"Önemli değil! Ama bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın, anladın mı?"

Kaja sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Pişmanmış gibi yapıp cevap verdi. "Tabii ki anladım!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kadının akbaba gibi yüzünde memnun bir gülümseme belirdi ve yerine gitmek için döndü. Üç metre bile gitmemişti ki, Kaja tekrar seslendi.

"Ah, Bayan ...?"

Amalie Bröselsam olduğu yerde kaldı. Sinirlendiği belliydi; kıza döndü. "Evet?" Sesinde bir tehdit tonu vardı.

"Bu ... burada ... Velociraptorlar ve Brontozorları nasıl bulabilirim acaba?"

Kütüphaneci kadın nefesini tuttu. Tık nefes cadalozlar gibi soluyarak ellerim kalçasına dayadı, kıza öfkeyle baktı, iyi bir azarlama sözcüğü ararken beti benzi atmıştı.

"Bu hiç normal değil, Katharina Löwenstein!" Kadın hid-detlenmişti.

"Eğer bunu kendin bulabilecek durumda değil-

sen, bizim okulda işin yok demektir - hem de hiç!"

Kızın cevabını bile beklemeden yerine gitmek üzere döndü.

Laura, onca çabadan sonra soluk soluğa kalmıştı. Sağ elinin parmak uçlarını pervaz ile duvar arasındaki boşluğa sokmuş, ileri-geri oynatmaya çalışıyordu. Parmakları acımış, orta parmağına çivi batmıştı. Birkaç parmağı yaralanmış, açık renk duvar sıvasında kan lekesi bırakmıştı. Kız çekti, uzattı, sarstı, ancak çerçeve yerinden oynamıyordu.

Akil alacak gibi değildi. Kesinlikle yapamıyordu.

Ama yapmak zorundayım!, diye geçirdi aklından. Kesinlikle yapmalıyım! Soluklanmak için durdu, derin bir nefes aldı. Sonra ayağını duvara dayadı, sol eliyle sağ el bileğini sıkıca kavradı, var gücüyle çekti. Laura'nın sevimli yüzü kıpkırmızı olmuş, harcadığı güç nedeniyle yüzü buruşmuş-tu. Ağzından bir inilti çıktı. El bileği ateş gibi yanıyordu -ama pervaz gevşemedi.

Bir milimetre bile oynamamıştı.

Laura bıraktı. Kalbi küt küt atıyordu. Hayal kırıklığıyla öne doğru eğildi ve elleriyle pervaza dayandı. Hafif bir tık sesi duydu. Pervaz,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

uzunlamasına öne doğru açıldı. Hiçbir gayret gerektirmeden hem de. Duvar da, dar bir boşluk açıldı.

Bayan Bröselsam neredeyse son rafın başına gelmişti. Yerine ulaşmasına en fazla beş metre vardı.

Aniden, giriş bölümünde Lukas belirdi ve kadının yolunu kesti. "Bayan Bröselsam?" dedi masum bir yüzle.

Amalie çocukla çarpıştı. Neredeyse yüreği duracaktı, ne-

fesi kesildi. "Hiç normal değil!" diye azarladı Lukas'ı soluk soluğa.

"Beni korkudan öldürmek mi istiyorsun!"

"Üzgünüm", dedi Lukas yaltaklanan bir sesle. Kadına öyle saf bir ifadeyle bakıyordu ki, kocaman mavi gözlerin bu bakışıyla en sert taşlar bile erirdi.

Amalie Bröselsam da bu bakışların etkisinden kurtulamazdı. Gerilmiş yüzü gevşedi. "Önemli değil Lukas." Sesi yumuşacık bir yün gibiydi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hawking'in, Zaman-Mekan Devamlılığının Tanımı ve Kara Delik'in Tekilliği ile ilgili araştırma makalelerini nerede bulabilirim?"

"Ha?" Amalie Bröselsam iyice afallamıştı.

"Hawking'in, Zaman-Mekan Devamlılığının Tanımı ve Kara Delik'in Tekilliği makalelerini nerede bulabilirim?" diye sordu. Bakışları hiçbir şey yansıtmıyordu.

Bayan Bröselsam çocuğun ne dediğini yeni anlayabilmişti. Yüzünde bir akbaba gülümsemesi yayıldı ve çocuğun yanağını şefkatle okşadı. Lukas geriye çekilerek yüzünü buruşturdu; neyse ki, kadın buna dikkat etmemişti.

"Ha, onu mu demek istedin Lukas!" dedi, çok sevindiği belliydi.

"Biraz şaşırdığım için kusura bakma, ama senin yaşındaki bir çocuğun bizim lise mezunlarının dahi kavrayamadığı yüksek bilimsel meselelerle uğraşacağı hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Gel çocuğum, istediğin şeylerin hepsini sana göstereyim!"

Laura öne eğildi ve elini duvardaki daracık boşluğun içine uzattı. Parmakları, boşluğu yoklaya yoklaya ilerliyordu -aniden bir şeye

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

dokundu. Küçük bir nesne. Sert ve yuvarlak bir şeye benziyordu - taş gibi bir şeye. Parmak ucuyla nesneyi kavradı ve elini dikkatle geri çekti.

Gerçekten bir taşı. En fazla üç santimetre çapında küçük bir taş parçası; daha büyükçe bir taştan koptuğu belliydi. Bir tarafı düzgündü, diğer tarafı ise pütürlü. Düzgün tarafında çizilmiş birşeyler vardı. Laura ilk bakışta bir şey anlayamadı. Hem bununla uğraşacak zamanı da yoktu zaten. Bir an önce sisi bulmalıydı. Elini yeniden boşluğa sokup parmaklarını dolaştırmaya başladı.

Amalie Bröselam sıcak bir gülümsemeye, geniş bir raf bölümünü işaret etti. "Burada, çocuğum; araştırmacı ruhunu doyuracak her şeyi burada bulabilirsin!"

"Süper!" Lukas'ın yüzü ısınmıştı. "Ve çok çok teşekkürler!"

"Bir şey değil! Ama lütfen acele et, kapatmak üzereyiz. Bu nedenle şu anda sana daha fazla yardımcı olamam, günlük raporu tamamlamam gerek. Ama yarın tekrar gelersen çocuğum, emrine amadeyim!"

Lukas'a doğru eğildi, parlayan bir yüzle ona baktı. Parfümün kokusu Lukas'ı rahatsız etmişti. Kadın vedalaşırken çocuğun yüzünü tekrar okşadı ve dönüp gitti.

Lukas başını salladı. Pantolon cebinden mendilini çıkarıp yanağını sildi.

Duvar saatinin büyük kadrانından bir 'tik' sesi daha geldi. Saat beşe bir dakika vardı.

Laura'nın saate bakacak hali yoktu. Kafasını duvara iyice dayamış, boşluk içerisinde parmaklarını dolaştırarak sisi arıyordu. Neredeyse her milimetreyi yoklamıştı; tam vazgeçecekken parmakları bir nesneye daha dokundu. Düz ve soğuk bir şeydi. Büyük bir çabayla nesneyi kavradı ve gizli bölmeden dışarı çekti.

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

Büyük bir hayal kıklığıyla bunun, saydam olmayan camdan yapılmış yeşil basit bir şişe olduğunu gördü. Bir ei büyüklüğündeki

şişe toz ve pisliğe bulanmıştı. İncelen boğaz kısmı bir tıpayla kapatılmıştı.

Sisten en ufak bir iz yoktu!

Hayal kırıklığıyla, küçük şişeyi de taş parçasının yanına koyup tekrar boşluğu yoklamak istedi. O anda kütüphanecinin ayak seslerini duydu; tam arkasındaydı. Neredeyse yanına gelecekti.

Bulduğu şeyleri aceleyle pantolon cebine yerleştirdi. Pervazı kapattı ve sonra doğrulmak istedi. Ama Amalie Bröselsam gelmişti bile.

Bölüm 18 | Fısıldayan Sis

öminedeki ateşin alevleri Syrin'in ölü gibi solgun yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Biçimden biçime girebilen kadın, dimdik bakışlarını önündeki masa üzerinde durmakta olan Gören Kristal üzerine dikmişti.

Bir çocuk kafası büyüklüğündeki şeffaf küre ateşten vuran ışıktaydı. İçinde Kara Sis'in nüfuz edilemez bulutları kaynaşıyordu. Sis, spiral halinde dönmeye başladı, hızlandı, hızlandı ve aniden ışık saçtı. Sis açıldığında, bir bölge minyatürü gözler önüne serildi. Syrin başını uzattı, ince dudakları alaylı bir gülüşle yayıldı ve büyümlü taşı gösterdi. "Bu salak! Bizim dikkatimizden kaçabileceğini mi sanıyor?" Arkasındaki sandalyede oturan Borboron, kadının omzu üzerinden kristale baktı. Syrin'in gücüne defalarca şahit olmasına rağmen, her yeni şey karşısında şaşkınlığını yine de gizleyemiyordu; tıpkı fersah fersah uzaklarda olan şeyleri kesin ve plastik bir şekilde yansıtan Gören Kristal'in karşısında olduğu gibi.

Kristalin içinde görünen bölgeyi Kara Prens çok iyi biliyordu: Altın Ülke sınırındaki bölgeydi burası. Üzerindeki el-

biselerden, Hellunyat'tan geldiği anlaşılan bir çocuk, güneye doğru dörtmala gidiyordu; doğrudan kükürtlü Bataklığa doğru.

Borboron, biçim değiştirebilen cadıya bakarken cehennem kırmızısı gözleri parladı ve gırtlaktan hırıldayarak çıkan tehdit dolu bir sesle, "Bize karşı bir art niyeti olduğundan emin misin?" diye sordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Elbette!" Syrin'in çenesi öne doğru çıkmıştı, yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi. "O ve benzerlerinin kara veba gibi çekindikleri bu bölgede ne diye dolaşsın ki başka?"

Borboron'un yüzü asıldı ve düşünerek çenesini ovuşturdu. "Haklısın Syrin" dedi sonra. "Şövalyelerime haber vereyim de, layık olduğu bir karşılama hazırlasınlar ziyaretçimize!"

Syrin, sanki bir örümcek sokmuş gibi, sandalyesinden sıçradı. "Hayır!" dedi öfkeyle, sesi yırtıcı bir kedi gibi çıkıyordu. "Onu bana bırak! Bu bacaksızla bizzat ben ilgileneceğim -ve size söz veriyorum: Onunla işim bitiğinde bu aptal, dünyaya hiç gelmemiş olmayı isteyecek. Tabii - sağ kalırsa!"

Biçim değiştirebilen cadı, Borboron'a kötü kötü bakıyordu. Sonra keskin bir kahkaha kopardı, kahkahası buldukları bölümde öyle çınladı ki, Kara Prens bile ani bir korkuya kapıldı.

Laura nefesini tuttu. Kütüphaneci kadın şaşkınlık içinde, diz çökmüş kıza bakmaktaydı. Yüzüne yine o bildik akbaba ifadesi yerleşmişti. "Sizi yerlerde sürdüren nedir?" "Şey", dedi Laura. "Bana ... bana mı söylüyorsunuz?" "Evet" dedi Amalie Bröselsam jiaşin bir sesle. "Yoksa bu-

rada başka biri daha mı var? Orada ne yapıyorsun Laura? Bu normal bir şey değil!"

"Şey", dedi Laura ikinci kez. "Ben ... şey ..." Kütüphaneci kadının giderek büyüyen bir şüpheyle üzerine dikilen bakışları altında bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

Nihayet uygun bir bahane buldu. "Ben ... şey ... ayakkabı bağım çözülmüştü de, onu bağlıyordum."

Abartılı bir samimiyetle Bayan Bröselsam'a baktı.

Kütüphaneci kadın bu kadar basit bir açıklama karşısında iyice şaşkına dönmüştü. Laura'nın yüzüne baktı, sonra ayakkabılarına, sonra tekrar yüzüne. "Ha, öyle mi!" dedi tekdüze bir sesle ve dönüp yerine gitti.

Saatin büyük yelkovanı onikinin üzerine geldi,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Akşam paydosu!" dedi Amalie Bröselsam. "Kapatıyoruz."

Kaja, hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. Başını sallayarak, Laura'nın çalışma masasının üzerine koyduğu ganimeti gösterdi.

"Başka bir şey bulamadın mı?"

Laura durumu kabullenmiş bir halde omuz silkti. "Üzgünüm, ama gizli bölmede başka bir şey yoktu."

"Ne bekliyordun ki, neyi bulmayı umuyordun?" Lukas keskin bakışlarla sormuştu. Alnındaki derin kırışıklık yine ortaya çıkmıştı.

"Şey", dedi Laura kardeşine hayretle bakarak. "Neden soruyorsun?"

"Çok basit - herhalde bizim Bröselsam'a karşı sahneye koyduğumuz oyalama oyununu bir hiç uğruna oynadığımızı anlatmayacaksınız bize. Bunun için geçerli bir nedenin olmalı Laura - ben de işte bu nedeni öğrenmek istiyorum."

\

Laura duraksadı. Yanaklarını şişirdi ve bütün havayı gürültüyle dudaklarının arasından dışarı üfledi. "Ah! Bu ... bu sadece ... sadece babam içindi!"

"Babam için?" Lukas'm alnındaki kırışıklık daha da derinleşmişti.

"Evet. O ... o bana daha önce, kütüphanede gizli bir bölme olduğundan söz etmişti. Onu aramak istedim, çünkü ... çünkü, bir iz bulabileceğimi düşündüm. Örneğin, nerede olduğuna dair bir iz veya başka bir şey."

"Sahi mi?" dedi Lukas şüpheyle. "Ve bu aksi gibi, bu şimdi mi aklına geliyor? Ortadan kaybolduktan neredeyse bir yıl sonra, öyle mi?"

"Neden olmasın?"

Laura masum bir gülüş için zorladı kendini. Ancak Lukas bu gülüşe kanmadı. Soru dolu bakışlarını Kaja'ya çevirdi. Onun da Laura'nın bir tek sözüne dahi inanmadığı belliydi.

Lukas tekrar ablasına döndü ve onu kötü kötü süzdü. "Yeter artık Laura! Bizi aptal yerine koymayı bırak! Burada ne olup bittiğini anlat artık!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, ne yapması gerektiğini bilemedi. Kararsız bakışları, kardeşi ile Kaja arasında gidip geldi. Bu ikisinin kendisine gücendikleri açıktı. Laura onların yüzünde dile getirmedikleri şeyi de okuyordu: Bize güvenmelisin Laura! Ancak ikisi de hiçbir şey söylemediler. Sadece, Kaja'nın etajerinin üzerindeki saatin tik-takları ve dışarıdaki basketbol sahasında top oynayanların boğuk gürültüsü duyulmaktaydı. Laura üzgün bakışlarını çalışma masasına çevirdi.

"Aynen size söylediğim gibi", diye fısıldadı zor duyulur bir sesle. "Neden bana inanmıyorsunuz?"

Taş parçasını alarak düzgün yüzeyindeki çizime baktı.

Yanılmıyorsa bu bir kabartmadan kopmuş bir parçaydı; bir atın üzerinde iki şövalye ve resim yabancı dilde sözlerle çevrelenmişti. Gerçi taşta sadece vücutlarının üst bölümü görünüyordu, şövalyelerin üst bölümü ve atın da sadece kafası ve boyun kısmı. Gövdenin kalan kısmı ve ayaklar, yazı çemberinin alt kısmı gibi, eksikti.

Laura gözlerini kıstı ve yabancı dildeki bu yazıyı sökmeye çalıştı. Ama başaramadı. Harfler bir anlam oluşturmuyordu. Hiçbir sonuç çıkartamadı. Taş parçasını kardeşine uzatarak, "Latince mi?" diye sordu.

Lukas bir şey söylemeden taşı alıp çizimi uzun uzun inceledi. "Büyüteciniz var mı?" diye sordu, bakışlarını kabartmadan ayırıyordu.

Kaja çalışma masasının çekmecesini açtı, bir büyüteç çıkarıp Lukas'a uzattı.

Çocuk büyüteci taş üzerine tutarak, yazıya yaklaştırdı. Bir cevap vermesi zaman aldı. "Latince olması büyük bir olasılık. Muhtemelen, eski bir mührün kopyası - ama tam emin değilim. Bunun için bir parça araştırma yapmam gerek."

Laura başını salladı ve Lukas taş parçasını pantolon cebine koydu.

Kaja büyüteci tekrar çekmeceye yerleştirdi ve gürültüyle sandalyeye çöktü. Sinirli bir şekilde başını salladı. "Ne aptallık!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bütün bu heyecan sadece bu batasıca taş ve küflü bir şişe içinmiş meğer! Muhtemelen bunun içi de boştur!"

Şişeyi aldı ve tıpasını açtı. Sonra sol gözünü kapatıp, şişenin ağzına sağ gözünü dikkatlice yaklaştırdı. "Hiçbir şey görünmüyor!" Kaja şişenin ağzını aşağıya doğru çevircli. Dışarı tek bir

damla bile dökülmedi. "Ben size demedim mi?" Hayal kırıklığı içinde, şişeyi ve tıpasını Laura'nın eline verdi. "Bunu eski şişe konteynirine atabilirsin! Başka işe yaramaz!"

Girişiminin sonuçlarından Laura da memnun değildi. Şişenin tıpasını tekrar yerleştirmek üzereydi ki, şişeden tuhaf bir ses geldi. Sanki birisi hafifçe, derin derin esniyor gibi. Laura korkarak şişeyi hemen çalışma masasının üzerine bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Bu olamaz, öyle değil mi?

İçi görünmeyen şişe, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kıpırdandı, hafif bir tıslama duyuldu ve şişenin dar ağzından bir duman çıktı. Beyaz Sis! Yavaş yavaş çıkıyor ve çıktıkça da bir bulut halini alıyordu, neredeyse tavana ulaşacak kadar büyüdü.

Laura kocaman açılmış gözleriyle, yoğun beyaz sise baktı. Lukas hemen yanında duruyordu. O da ağzı açık bir halde gergin bakışlarla bu esrarengiz olaya bakıyordu. Kaja ise hızla sandalyesinden atlayıp yatağının en dip köşesine kaçmıştı. Yüzü korku içindeydi. Olanlar ona pek güven vermemişti.

Sisten kısık bir fısıltı geldi. Dikkat çekecek kadar sönük ve titrek bir ses tonuydu. Daha da garip olanıysa ifade tarzıydı.

"Benden dileğiniz nedir, Efendim - benden dileğiniz?" diye sordu yankılanan bir sesle.

Laura, Lukas'a şaşkın bir bakış attı, ancak onun yüzü de çaresiz görünüyordu.

"Şey ... sen ... sen kimsin?" diye sordu usulca.

"Kısık Nefes benim adım, ben bir Fısıldayan Sis'im - Fısıldayan Sis ben!"

FETEK JTtEUNP

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura'nın yüzü sevinçle parladı, sonra tekrar ciddileşti. "Fısıldayan Sis mi?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak.

"Öyle - öyle!" diye fısıldadı Sis'ten gelen kısık ses. Çok saygılıydı. Hatta alçakgönüllü bir ses.

"Bir Fısıldayan Sis nedir peki?"

"Biz Fısıldayan Sis, zamanın başlangıcından beri varız -zamanda varız. Efendilerimize hep hizmet ederiz - Hizmet ederiz, ne zaman bizi uykudan uyandırılırsa - uykudan uyandırılırsa. Sizin için ne yapabilirim Efendim - sizin için ne yapabilirim?"

Laura ne yapacağını bilemedi. Kardeşine baktı, ama o da omuz silkti. Kaja telaşla başını salladı. Çok korktuğu belliydi.

Laura'nın aklına bir şey geldi. Sis bulutuna ümitlenerek baktı.

"Kaseyi nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin acaba?"

Cevap hiç duraklamadan geldi. "Affınızı rica ederim Efendim, ama yazık ki bilmiyorum -bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Laura'nın yüzündeki umut ışıkları sönmüştü.

"Hayır!" diye fısıldadı Sis. "Başka bir dileğiniz var mı Efendim - dileğiniz var mı?"

"Şey", diye kekeleydi Laura, kafası karışmıştı. Sonra başını salladı.

"Hayır. Ama Efendim diye hitap etmekten vaz-geç!"

"Eğer isteğiniz buysa - isteğiniz bu" diye fısıldadı Sis. "O zaman tekrar yerime çekileceğim, Efendim - yerime çekileceğim. "

Bulut gürültüyle esnedi. Tekrar bir tıslama duyuldu ve Fısıldayan Sis tekrar şişenin içinde kayboldu. Sanki şişe ta-

rafından emilmiş gibiydi. Kısacık bir an sonra Kısık Ne-fes'ten en küçük bir iz bile kalmamıştı. Ancak şişenin içinden bir horultu geliyordu. Çok net duyulabilen bu horlama, Laura şişenin tıpasını yerine yerleştirdi.

Lukas şaşkınlıkla başını salladı, aklı karışmıştı, önüne baktı. Sonra ablasına doğru bir adım attı. Yüzünde sadece sitem vardı ve alınındaki kırışıklık, hiç olmadığı kadar derinleşmişti şimdi. "Şimdi

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bize kesinlikle bir açıklama borçlu olduğunu düşünüyorum Laura! Gerçekten, neler oluyor burada?"

Kaja da aceleyle yatağında kayarak Laura'nın yanına geldi ve asılmış bir suratla ona baktı. "Lukas haklı - ne olduğunu kesinlikle bize söylemelisin."

Laura duraksadı, ama başka bir seçeneği kalmadığını anladı. Onları büyük sırta ortak etmek zorundayım, yoksa arkadaşlığımız bitecek! "Tamam o halde, dinleyin!"

O anda kapı çalındı.

Laura şaşırarak döndü. "Evet?"

Kapı açıldı ve odaya Magda girdi. Üç arkadaşı bir arada görünce Kaja'ya hayretle baktı. "Erken mi geldim?" diye sordu. "Eğer Laura eskrim çalışmasına gittiyse 'Tomb Raider' oynarız diye düşünmüştüm."

Laura, Kaja'nın etajerinin üzerindeki saate baktı. "Ah Tanrım, saat neredeyse altı olmuş! Vaktim çok az!"

Hızla dolabına giderek spor çantasını çıkardı. Eskrim maskesini ve flöresini almak üzereyken Lukas onun kolunu tutarak engelledi ve sitemle baktı.

"Hey!" dedi. "Herhalde böyle çekip gitmeyeceksin!"

Laura dudaklarını ısırды. Tabii, diye düşündü. Tabii ki, TETER FREUNI)

haklı. Onu ve Kaja'yı, herhangi bir açıklama yapmaksızın bırakıp gidemezdi.

Magda'ya döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Magda temkinli bir ifadeyle omzunu kaldırdı. "Duruma göre."

"Spor salonuna gidip Percy'e on beş dakika gecikeceğimi söyleyebilir misin?"

"Ne?" diye sordu Magda, sanki Laura ondan buz gibi suyun içine atılmasını istemiş gibi, öfkelenmişti. "Bunu nasıl aklına getirirsin, Tanrı aşkına? Dışarısı domuzu bile donduracak kadar soğuk - donarak ölürüm yoksa!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bu bir bahane değildi. Gerçekten çok soğuktu ve Mag-da'nın üzerinde sadece ince bir sweat şort vardı. Eğer Percy'e gidecekse, sıcak tutacak bir şey giymeliydi.

"Benim anorağımı üzerine geçiriver!" dedi Laura.

Magda dolabın yanındaki askıya asılı kırmızı anorağa baktı. Sonra da soran bakışlarla Kaja'ya döndü.

Kaja cesaret verir gibi başını salladı. "Lütfen Magda, halletmemiz gereken bir şey var!" dedi.

Magda aslında soğuk havaya çıkmaktan hoşlanmamasına rağmen ikna oldu. "Tamam!" dedi, ama sesi hoşnutsuzdu. Anorağı giyerek kapıya yöneldi. "Birazdan görüşürüz!"

Magda'odadan çıkınca Laura anlatmaya başladı. Dünyamızın kaderinin bağlı olduğu büyük sırda onları da ortak etti; yeryüzü ile en eski zamanlardan kalma bir gezegen olan Aventerra'nın birbirine olan bağımlılığı, Işığın Bekçisi, Kara Prens; Işığın Savaşçıları ve Karanlığın Efendileri; Bekçiler ve Karanlık taraftarları; İyi ve Kötü arasındaki ebedi savaş; ve bizzat kendisine yüklenen özel görev.

Alarik karanlık çöktükten sonra Kükürtlü Bataklığa ulaşmıştı. Midillinin her adımında, çürük yumurtaya benzeyen pis koku daha da kötüleşiyordu. Çocuk, rutubetli çayır üzerinden geçen dar bir patikayı izliyordu ve çayır gittikçe bataklığa dönüşüyordu. Kahverengi at terden sırlıklam olmuş ve zorlukla nefes alıyordu. Adımları zorlaşıyordu. Yerin altındaki balçıktan toynaklarını her çıkarışında, şapırtı sesleri duyuluyordu.

Alarik, bir grup söğüt ve gürgen ağacını arkasında bıraktıktan sonra, midilliyi durdurdu. Kükürtlü Bataklık, hemen önündeydi. Pis kokudan neredeyse soluk alamıyordu. Bataklık üzerinde bir tehdit gibi asılı duran kükürt dumanı ve zehirli gazdan oluşan bulut, kirli sarı renkte bir ışık yayıyordu.

Alarik aniden, uzaklarda bir ışık gördüğünü zannetti. Bataklıkta gezinen biri mi vardı? Gizemli ışık bir anda söndü, kısa bir süre sonra başka bir noktada tekrar parladı.

Alarik'in tüyleri ürperdi,  nk  bu ıŐıŐın ne olduğunu biliyordu: Bunlar bataklık hortlaklarıydı. Krallıklarına girme cesareti gösteren herkesi, doğru yoldan ayırmaya, ŐaŐırtmaya  alıŐırlardı. IŞık oyunlarına aldanan zavallılar için bu mutlak bir ölüm demekti. Ancak Alarik bataklık hortlaklarının bu oyunlarına kanmayacaktı; Silvan bu konuda onu yeteri kadar uyar mıştı.

 ocuk, gözlerini kırpıştırarak orman gezgininin kendisine anlattığı yamuk salkım s Ğ d  aradı. Bataklıktan geçen güvenilir tek patika oradan baŐıyordu. Sonunda ağacı buldu. Onu hemen tanı mıştı,  nk  ağacın gövdesi yıldırım çarpması sonucu ikiye ayrılmıştı. Bir yarısı kavru olarak ölmüş, diğer yarısı ise sanki hiçbir Şey olmamış gibi taze dal

ve yapraklarla büyümüştü.

Alarik eyerden atlayarak midillisini bir gürgen ağacına bağladı. Kahverengi atın otlayıp, binicisinin verdiği zahmeti ve yorgunluğu üzerinden atabileceği bir hareket alanı olmasına dikkat ederek yularını uzun bıraktı; o sırada kendisi tek başına Kara Kale'ye doğru yola koyulacaktı  nk . Midillinin uzun yeleleri ve boynunu okşadı. "Uslu dur Esmer!" dedi.

Midilli başını kaldırdı, iki defa soluk aldı, dikkatli adımlarla güvenilir patikayı arayan çocuğa baktı. Salkım s Ğ d n dalları yere kadar eğiliyor, sanki bir çatı oluşturuyordu.

Alarik, ağacın kalın gövdesini kaplayan budaklı kabuğa dikkatlice elini sürdü; bataklığa adım atmadan önce, onun sağlamlığından son kez emin olmak istiyor gibiydi. Bataklıktan gelen yakıcı koku artık dayanılmaz bir haldeydi. Alarik cebinden mendilini çıkarıp burnunu ve ağzını kapattı. AĞacın etrafındaki dönüşünü tamamladı.

Zemini sağlam olan geçitle bataklık birbirinden neredeyse ayrılmıyordu. Yerleri kaplayan ayak otu, yılan otu, bataklık keteni ve kamıŐlar bu ayrımı engelliyorlardı. Alarik öne doğru temkinli bir adım attı - ve bitki örtüsünün altına gizlenmiş pis su dizlerine kadar geldi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Alarik ayağını geri çekti ve kararsızlıkla etrafına bakındı. Göğe yükselen gazdan gelen sesleri, her taraftan duyabiliyordu. Uzaktan bir bataklık kurbağasının sesi geldi.

"Bataklıktan geçen patikayı üst üste konmuş iki kaya parçasından anlarsın" demişti Silvan. "Oradan, sürekli güneye doğru gidilir, ta ki tek başına duran kayın ağacına ulaşınca kadar."

Alarik taşları hemen gördü. Oradaki toprak da diğerle-

rinden hiç farklı değildi. Onu taşıyacakmış gibi görünmüyordu. Tam tersine, taşların çevresi daha da ıslaktı. Belki de hafızası ona oyun oynuyordu. Patika başka bir noktadan başlıyor olabilir miydi? Kaya parçaları onu mutlak bir belaya mı sürükleyecekti acaba?

Alarik duraksadı, ama başka seçeneği yoktu. Hatırladıkları doğruysa, o zaman, Kara Kale'ye gidebilecekti. Ya da Aventura'nın batışını görmemiş olacaktı.

Mendilinin arkasından derin bir nefes aldı ve bilinmeyene doğru adımını attı.

Saat henüz altı olmadığı halde Ravenstein Kalesi'ne karanlık çökmüştü. Gerçi henüz kar yağmamıştı, ama kış ülkeyi gittikçe pençesine alıyordu; havada boğucu bir nem vardı. Kalenin üzerine kalın bir sis tabakası çökmüş, park alanı pustan görünmüyordu. Ağaç ve çalılar birer karaltı gibi görünüyordu. Birden, yavaşça hareket eden bulanık, kırmızı bir leke belirdi.

Bu Magda'ydi; korkak adımlarla park alanından spor salonuna doğru yürüyordu. Bu ricayı kabul ettiği için çoktan pişman olmuştu. Laura'nın anorağı kalın olmasına rağmen, soğuk iliklerine kadar işliyordu. Kapüşonu yüzüne" kadar çekmişti, ama yine de soğuk hava kulaklarını ısıyor, yanaklarını yakıyordu.

Böyle bir şeyi bir daha asla kabul etmeyeceğim!, diye kendi kendine yemin etti. Bu deliliği son.kez yapıyorum!

Sisin arasından birdenbire taş heykelin karaltısı belirdi. Korkunç şövalye'nin çirkin heykeli puslu havada fam karşısında

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yükseliyordu. Magda'nın tüyleri diken diken oldu; anorağın içinde iyice büzüldü.

FETEİT FREUNİ)

Heykeli geçer geçmez, arka taraftan tuhaf bir ses duydu. Bir şeyin kazınmasından gelen bir gıcırta gibi. Sanki pürüzlü bir taş başka bir taşla sürtünüyor gibiydi. Bu ahenksiz sesi duyan Magda'nın tüyleri ürperdi, kafasının arkasında bir karıncalanma oldu. Durdu ve geriye döndü.

Heykele baktığında eksik birşeyler varmış gibi geldi kıza. Sis yüzünden tam göremiyordu, ama karaltı halinde gördüğü heykelde gariplik vardı. Derken, rüzgarla hafif açılan sis örtüsü, görüntüyü biraz daha arttırdı - ve Magda dehşete kapıldı: Atının üzerindeki Korkunç Şövalye ortadan kaybolmuştu. Taştan yapılmış at heykeli, üzerinde binicisi olmadan, orada durmaktaydı!

Kız, olduğu yere çakılı kaldı, gözlerine inanamıyordu!

Hayır! Bu nasıl mümkün olabilir?

İşte! Yine aynı ses - taşın birbirine sürtünme sesi! Gıcırdayan çakıllar, ağır ayak sesleri sürekli yaklaşıyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor.

Neredeyse Magda'nın yanına varmıştı sesler. Korkudan titreyen kız, usulca, gideceği yöne döndü - ve canavarla burun buruna geldi. Korkunç Şövalye, kızın önünde dikilmiş ve soğuk gözlerle ona bakmaktaydı. Büyük kılıcı Kelle Uçuran, belinde sallanıyordu. Elini kaldırdığında yine o korkunç gıcırta duyuldu.

Magda'nın dehşetli çığlığı park alanında yankılandı. Ama aniden kesildi. Saiid havada boğulup kalmış gibi.

Odada saatin tiktakları duyuluyordu sadece. Kaja, yatağının üzerinde suskun oturmuş, şüpheyle Laura'ya bakıyordu. Arkadaşının kendisine ve Lukas'a anlattıklarını kavrayamamış gibiydi. Rüya görmediğinden emin olmak istercesiydi-

LAURA - AVENTERRA'NIN

ne başını tekrar tekrar iki yana salladı. Sonunda çalışma masasının çekmecesinden bir çikolata çıkarıp bir parça kopardı ve dalgın bir ifadeyle ağzına attı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas, Laura'nın dolabına dayanmış, alnındaki derin kırışıklıkla, düşüncelere dalmış, ayakta dikiliyordu.

Sonunda sessizliği bozan Kaja oldu. Çalışma masasındaki sandalyeye oturmuş, önüne bakmakta olan Laura'ya döndü. "Sen kaseyi bulamazsan, Işığın Koruyucusu kesinlikle ölecek mi yani?"

Laura başını kaldırdı, ciddi bir yüz ifadesiyle arkadaşına baktı. "Evet. Ve Profesör Morgenstern de. Bu ikisinin kaderi birbirine bağlı. Onları sadece Hayat Suyu kurtarabilir. İşin kötü yanı, zamanımız iyice azaldı. İlham kasesini bulmam için sayılı günümüz kaldı."

"Neden ki?"

"Çünkü kasenin bir de Aventerra'ya götürülmesi gerekecek. Bizim dünyamızla Aventerra'yı birbirine bağlayan geçitten; Büyülü Kapı'dan."

"Eee? Sorun ne?" Kaja ağzına bir parça çikolata daha attı.

"Çok basit - Büyülü Kapılar önümüzdeki büyük Güneş Bayramı'nda açık olacak sadece. Gün batımından gün doğumuna kadar. Güneş Bayramı Yirmibir Aralık, Kış dönümü günü. Ondan sonra, marttaki Ostara Bayramı'na kadar kapılar tekrar kapanacak. Bu süre içerisinde Aventerra'yla burası arasında kimse gidip gelemmez. O zamana kadar da büyük bir olasılıkla Işığın Koruyucusu çoktan ölmüş olur. Profesör Morgenstern de."

Kaja, çikolatasını çiğnemeyi bıraktı. Durumun ölümcül ciddiyetini nihayet anlamıştı.

Küçük odaya sessizlik çöktü ve saniyeler geçti.

"Teorik olarak tamamen mümkün", dedi Lukas; sonunda konuşmuştu.

Ablası şaşırarak ona baktı. "Ne?"

"Aventerra'nın mevcudiyeti ve telepatik yolculuğun yapılabilişliği - eğer yanılmıyorsam bu ikisi de modern fizik anlayışına göre, mümkün olan şeyler. Bu konuyla ilgili Stephen Hawking'in bir makalesini okuduğumu hatırlıyorum; bugün olduğu gibi geçmişte de on kadar paralel gezegenin olabileceğini söylüyordu -"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Lukas!" Laura hışımla onun sözü kesti. "Senin bilimsel açıklamalarına ihtiyacım yok! Hele bu Hawking ya da adı neyse, ona hiç ihtiyacım yok. Ben bunun doğru olduğunu biliyorum! Bizzat kendim yaşayarak gördüm, anlıyor musun!"

"Tamam, tamam!" diye alttan aldı Lukas. "Kesinlikle kuşkum yok. Ben sadece bu -senin de itiraf etmek zorunda kaldığın gibi- alışılmışın dışındaki fenomene, akılcı bir açıklama getirmeye çalıştım!"

"Feno - ne?" Kaja burnunu kıvrarak ona baktı.

"Fenomen - Spar-Kiu, ne olacak?" Lukas sabırla açıklamaya başladı. "Algılanabilir görünüşler böyle kavramlaştı-rılır." Ama, profesör tavrını takınmıştı bir kere, bu kadarıyla yetinemezdi. "Eğer ilgini çekerse: Fenomenoloji, duyuşal gerçeklikleri tanımlarken, Fenomenolizm şeylerin sadece göründükleri gibi tanımlanabileceğini öğretir."

"Ah, öyle mi?" dedi Kaja esneyerek ve öfkeyle gözlerini döndürdü. Lukas bunu fark etmemiş gibi yaparak ablasına döndü. "Kara Şövalyeler'in babamı Aventura'ya götürdüklerinden

nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çok açık, Lukas: Muhtemelen babam, onların kaleyi nereye sakladıklarını gördü. Bu yüzden de gizli yerin açığa çıkmasını garantiye almak zorundaydılar. Ayrıca, benim Bekçi olarak yetişmemi de engellemeleri gerekiyordu. Normal olarak bu eğitimi verecek olanlar anne-babalardır."

"Peki, neden onu doğrudan -"

Lukas, korkunç cümlelerin sonunu getiremedi. Ama sonra kendini zorlayarak devam etti. "Neden onu doğrudan öldürmediler?" diye fıslıdadı.

Laura yutkundu. "Ben de bunu sordum. Profesör Mor-genstern, onu bir rehin olarak kullandıklarına inanıyor. Henüz bilinci yerindeyken bana anlatmıştı. Babamı - ben kaseyi bulup da Işığın Koruyucusu'nu kurtarabilirim düşüncesiyle, rehin tutuyorlar."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Umarım haklıdır", dedi Lukas tekdüze bir sesle. Sonra başını iki yana salladı. "Eğer bunları Sayelle'e anlattırsak aklımızı kaçırdığımızı düşünür!"

"Kesinlikle!" dedi Laura. "Bu yüzden de en iyisi ona anlatmamak!" Saate baktı. Saat altı buçuğa geliyordu. "Şimdi hemen gitmeliyim!" Aceleyle eskrim eşyalarını aldı. Aniden bir şey geldi aklına. Kaja'ya soran bakışlarla dönüp baktı: "Magda nerelerde kaldı anlamıyorum."

"Bilmem", dedi Kaja. "Bilgisayar oyunundan vazgeçti galiba?"

"Mümkündür", dedi Laura kaşlarını çatarak. "Ama anorağımı getirebilirdi herhalde, öyle değil mi?"

Laura spor salonuna girdiğinde Percy Valiant gitmek

üzereydi. Suratı asık ve dargın görünüyordu. Laura'nın gelişi adamın asık suratını düzeltmemişti. Tam tersine.

Nesi var bunun? diye düşündü Laura şaşırarak ve Percy'e gülümsedi. "Merhaba Percy!"

Spor öğretmeni kayıtsız kaldı. "Hâlâ mucizeleğ ve haği-kalağ oluyoğ, şaiğın dediği gibi!" sesi iğneleyiciydi. "Demek hâlâ yaşıyoğsun. Ben ağtık ağkadaşlığımı benden esiğgedi-ğine kağğ veğmiştim!"

Gerçekten kızmıştı. Hem de çok.

Ama neden?

"Hadi Percy! Magda'mn da sana söylediği gibi, bir parça geç kaldım diye hemen kızmana gerek yok. Bunun için biraz geç bırakırız olur biter, öyle değil mi?" Laura yaltaklanarak konuşuyordu.

"Bugün daha geç mümkün değil! Ve bana ne Magda ne de başka biği habeğ falan da veğmedi!"

"Ne?" Laura afallamıştı. "Tekrar söyle."

"Buğaya Magda gelip bana biğ şey söylemedi" diye tekrarlardı adam.

"Bunu anlamak çok mu güç?"

Laura yıldırım çarpmış gibi oldu. Spor çantasını elinden düşürerek Percy'e şüpheyle baktı "Magda sana haber getirmedi mi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Percy başını salladı. "Hayiğ. Onun onuğlu vağlıgını göğ-me şeğefine nail olamadım - tıpkı seninkini göğemediğim gibi!"

Laura'nın korkudan nefesi kesildi. Sonra elleriyle yüzünü kapadı. Aklına korkunç bir şey gelmişti: Magda'mın başına bir şey gelmişti! "Çabuk Percy, çabuk!" diye panik halinde bağırdı. "Magda'yı aramalıyız."

Bölüm 19 * Esrarengiz Bir Saldırı

is hafiflemiş, buna karşın ortalık iyice kararmıştı. Ne ay, ne de yıldızlar kalın bulutları delip geçebiliyordu. Park alanındaki elektrik direklerinin arası çok açık olduğundan alanın büyük bölümü karanlıktı.

Neyse ki Percy, Laura gibi paniğe kapılmamıştı. Kızı sa-kinleştirdi. Magda'yı aramaya çıkmadan önce el feneri buldu. Laura ve öğretmen birkaç elektrik direğini geçip spor salonundan okul binasına uzanan yolu araştırırlarken, el fenerlerinin verdiği ışık, karanlığın içine doğru parlak parmaklar gibi uzanıyordu.

Ağaçların, yol kenarındaki çalılıkların arkasına fenerlerini tutarak Magda'ya seslendiler.

Ancak hiçbir cevap alamadılar ve kızın izine rastlamadılar.

Karanlığın içinde taş şövalyenin heykeli belirdi. Onu her görüşünde olduğu gibi, Laura'nın içini yine bir sıkıntı kapladı. Orada durdu ve elindeki ışığı yavaşça heykelin üzerinde gezdirdi. Işık huzmesi önce korkunç atın üzerine vurdu, sonra da binicisine doğru kaydı ve şövalyenin graniüemiş yüzünü aydınlattı. Reimar von Ravenstein sol gözünü kırpa-

rak Laura'ya tehdit dolu bir bakış attı.

Laura korkudan bir çığlık attı ve elindeki lambayı düşürdü.

Percy hemen onun yanma geldi. "Ne oluyoğ Lauğa?"

Kız titriyordu ve bakışları heykele dikilmişti. "Şö ... şö ... şövalye." diye kekeledi.

"Ne olmuş ona?"

"O ... o ... o bana göz kırptı!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Şövalye mi?" diye sordu Percy şüphe içinde. Yerdeki el fenerini alıp Laura'ya düşünceli bir yüzle baktı. Sonra elindeki feneri Korkunç Şövalye'nin yüzüne tuttu.

Laura yanılmış olmalıydı: Reimar von Ravenstein kötü bakışlarını belirsiz bir uzaklığa dikmiş, kıpırdamadan duruyordu. Yüzü kaskatıydı. Ne bir kas oynaması, ne de bir dudak titremesi; hiçbir şey yoktu. Elbette gözünü de kırpmadı.

Nasıl kırabilirdi ki zaten?

"Gel", dedi Percy, Laura'yı haftıçe çekerek. "Ağamaya devam edelim."

Heykeli arkalarında bırakıp kale hendeği üzerinden okul binasına uzanan yola çıktılar. Birkaç adım sonra Laura tekrar arkasına dönerek, elindeki lambayı şövalyenin yüzüne tuttu. Ama heykel her zamanki gibi taş ve kötü haliyle duruyordu. Herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Kesinlikle yanılmış olmalıyım, diye düşündü Laura.

"Magda! Maagda!" Spor öğretmenin sesi, onu düşüncelerinden ayırdı.

Kale hendeğine gelmişlerdi, üzerinden geçen dar tahta köprüye çıktılar. Köprüde yürürlerken tahtalar gıcırdadı. Laura, köprünün kenarındaki korkuluklardan aşağıya eğilip

fenerini beş metre kadar derinlikteki hendeğe tuttu. Hen-dekten çürük kokuları geliyordu. Zeminini yapraklar kaplamıştı. Sonbahar rüzgarları yaprakları buraya sürüklemişti ve aşağıda zamanla çürüyorlardı.

Laura korkuluklardan iyice sarktı, fener ışığı doğrudan kırmızı bir lekeye vurdu, dikkatle baktı.

"Magda!" diye bağırdı dehşetle. "Tanrı aşkına, Magda!" Sonra hızla koşmaya başladı, Percy de arkasından.

Kale hendeği çok dikti. Çalılara ve köklere tutunarak ikisi de aşağıya inmeye başladı. Yolun yansında Laura'mn eli kaydı. Çığlıklar atıp tutunacak bir yer bulmaya çalıştı. Ancak eli boşluğa geldi, yamaçtan

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

aşağıya kaymasını engelleyemedi. Şans eseri, yapraklar çarpmayı yavaşlattı; böylece elindeki birkaç sıyrıkla atlattı.

Magda hendeğin dibinde yatıyordu. Sol ayağının dizden aşağısı çok garip bir açıyla ayrık duruyordu; belli ki kırılmıştı.

Laura ve Percy kaygıyla kızın üzerine eğildiler. Magda yaşıyordu ve bilinci yerindeydi. İnliyor, zorlukla nefes alıyordu. Alnındaki yara epey kanamıştı ve ağzının kenarından da ince ince kan sızıyordu. Dudakları bembeyaz olmuş titriyordu; bakışlarında korku vardı.

Büyük bir korku.

Laura hafifçe kızın saçlarını okşadı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Korkma Magda", diye fısıldadı. "Her şey düzelecek."

Magda gülümsemeye çalıştı, ama hemen ardından yüzünde tekrar bir dehşet ifadesi belirdi. Korkunç bir şey yaşamış olmalıydı.

Dudaklarını araladı ve birşeyler söyledi. Laura anlayamadı. İyice eğilerek kulağını kızın ağzına yak-

rETER FREUND

laştırdı.

"Şö ... şövalye", diye fısıldadı kız, zorlukla "o ... o -"

Magda'dan bir hırıltı çıktı ve ağzından kan boşaldı. İnledi, göz kapakları titredi, gözleri kapandı ve başı yana düştü.

"Öldü mü?" diye sordu Laura boğuk bir sesle.

"Hayığ! Sadece bayıldı. Ama yağası ağır. Acil yağdım ça-ğığmahyız!"

Kale bahçesinde mavi ışık yanıp sönerek hızla binanın eski duvarlarına doğru ilerledi. Bahçede öğrenciler toplanmıştı; hepsinin de yüzü soluktu. Küçük gruplar halinde duruyor ve aralarında tartışıyorlardı. Bir yandan da, ilkyardım görevlilerinin, baygın Magda'yı üzerine yerleştirdikleri sedyeyi, motoru çalışmakta olan ambulansa taşıyışlarını izliyorlardı.

Magda'nın başında sargı vardı; turuncu renk önlüklü bir adam sedyenin yanında yürüyordu. Önlüğün sırtında fosforlu sarı harflerle "Acil Yardım" yazıyordu. Elinde tuttuğu şeffaf şişenin plastik hortumuyla Magda'nın koluna bir sıvı veriliyordu. Hastabakıcılar sedyeyi ambulansa koydular, doktor arabaya bindi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Elindeki şıseyi askıya asarak Magda'nın üzerine eğildi, gözkapaklarını açarak gözüne bir fener tuttu. Daha fazlası görülemedi, çünkü hastabakıcılar arka kapıyı kapadılar; kendileri de ambulansın ön kısmına geçtiler. Sirenlerini çalmaya başlayan ambulans oradan hızla uzaklaştı.

Siren sesi uzaklarda çınlarken, öğrenciler de hâlâ ambulansın arkasından bakıyordu. Aralarında hızla söylenti dolaşmaya başladı: Birisi Magda Schneider'e saldırmış ve onu -m

köprüden kale hendeğine atmıştı.

Ama kim? Bu kötülüğü kim yapmıştı?

Ve her şeyden önce de - neden?

Bu çirkin şeyi yapmak için kimin bir nedeni olabilirdi ki? Hiç kimse bu esrareniz saldırının nedenini anlayamadı; çok geçmeden söylentiler başladı.

Atila Morduk, Ravensteinli'ların arasında asık suratla dolaşmaktaydı. Bu saatte bahçede kalabalığın toplanmasından hoşlanmadığı belliydi. "Yeter -artık, dağılm!" dedi öfkeyle. "Seyredecek bir şey kalmadı artık. Akşam yemeği saati! Hadi gidin!" Yatılı okul öğrencileri baş hademenin emrine gönülsüzce uyup mırıldanarak okul binasına yöneldiler.

Sadece Laura, Lukas ve Kaja hâlâ Percy Valiant'la birlikte duruyordu. Magda'nın başına gelenler ikisini de sarsmıştı. Bütün talihsizliğine rağmen Magda'nın yine de şansı vardı. Percy bu görüşteydi. Magda'ya karşı düzenlenen saldırının kesinlikle öldürme amaçlı olduğuna inanıyordu. Hendeğin dibindeki yaprak yığını olmasaydı, belki de ölürdü. Magda sert zemine düşmüş olsaydı kesinlikle boynu kırılırdı.

Bunu düşünmek bile ürkütücüydü!

Arkadaşlar suskundu. Kaja spor öğretmenine korku dolu bir yüzle bakıp "Ama Magda iyileşecek, öyle değil mi?" diye sordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Elbettee. Doktoğ, aldığı yağalağın hayati biğ tehlike taşımadığı konusunda bize güvence veğdi. Ancak tekğağ tam sağılıklı olabilmesi zaman alacak."

Kaja rahatlayarak nefes aldı.

Laura olan biteni hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Ve ta-
tsön

bii ki, diğlerleri gibi, dönüp dolaşıp aynı soruyu tekrarlıyordu: Neden? Ve neden Magda? Böyle bir şeyi kim yapabilirdi? Ne kadar düşünüp taşınsa da bir cevap bulamıyordu. Düşünceli bir ifadeyle Percy'e baktı.

"Bayılmadan önce şövalye gibi birşeyler mırıldandı, ve

"şövalye mi?" Percy kızın sözünü sertçe kesti ve şaşkın bir halde baktı.

"Evet. Ne demek istemiş olabilir?"

Öğretmen gerçekten şaşkındı. "Bilmiyoğum. Hiç biğ fik-ğim yok.

Ama - sen yanlış duymuş olabilir misin Lauğa?"

Ama Laura doğru duyduğuna emindi. Tıpkı, Percy'nin onlara bir şey belli etmek istemediğinden emin olduğu kadar. Percy bir şeyden şüpheleniyordu, ama söylemiyordu.

Ama neden?

Laura, Kaja ve Lukas'a döndü, ama göz ucuyla da spor öğretmenine bakmaya devam ediyordu. "Neden Magda'nım başına böyle bir şey geldiğini kesinlikle anlamış değilim. Siz anladınız mı?"

Percy sadece omuz silkmekle yetindi; Lukas ise susuyordu.

Kaja yanaklarını şişirdi, ne düşüneceğini bilemiyordu. "Hiç fikrim yok", dedi.

Lukas'm yüzü birden aydınlandı. "Evet, çok açık!" diye bağırdı. "Anorak!"

Laura onun ne demek istediğini anlamadı. "Anorak rm?"

Kardeşi heyecanla başını salladı. "Tabii ya! Kessinibus! Magda senin anorağını giymişti. Bu yüzden de onu sen sandılar. Birbirinize benziyorsunuz, üstelik hava da çok karanlıktı."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura afallayarak kardeşine baktı. Bu sadece bir tahmin, diye düşündü. Ama yine de -

"Aslında diğer günler hep aynı saatte spor salonuna gidiyorum", dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Tamamika!" diye cevap verdi Lukas. "Bu da benim teorimi destekliyor!"

Percy, düşüncelere ekilmişti. Sonunda, ciddi bir yüzle Laura'ya baktı. "Koğkağım, kağdeşin işin özünü yakaladı. Bu nefğet uyandığın saldığının hedefi sendin Lauğa, Magda

Laura'nın dili tutulmuştu. Bu düşünce ona göre gerçek olamayacak kadar kötüydü. Hafifçe başı döndü.

Bu kesinlikle doğru olamaz!

Ama daha da kötüsü: Onun yerine Magda hedef olmuştu. Oysa Magda'nın bu işle hiçbir ilgisi yoktu!

Laura yutkundü. Percy'e bakarken gözleri yaşardı. "Zavallı Magda", diye fısıldadı. "Her şey benim yüzümden. Eğer ondan sana haber vermesini istemeseydim, o zaman

"Hayığ Lauğa!" diye sözünü kesti spor öğretmeni. "Lütfen yapma! Yüğğini böyle kağğıtma; omuzlağma en küçük biğ suç bile yüklememelisin!"

Laura hızla başını salladı. "Tersine!" dedi üzüntüyle. "Kara adamların bunu yapabileceğini düşünebilirdim!" Gözyaşları yanaklarında süzülüyordu. "Hepsi benim suçum", diye hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ve şimdi bunun cezasını Magda çekiyor!" Bunu dedikten sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

Lukas ablasının arkasından kaygıyla baktı. "Bekle Laura!" diye bağırdı ve peşinden gitmek istedi.

PETER FREUNP

Ancak Percy çocuğü çekti. "Hayığ Lukas, Lauğa yalnız kalmalı ve bu sorunla tek başına uğğışmalı! Ona biğaz zaman veğelim ve bu ağada biz de yemeğimizi yiyelim!"

Dr. Schwartz ve Rebekka Taxis, karanlık öğretmenler odasının penceresinde yan yana durmaktaydılar. Perdenin arkasına gizlenmiş, Lukas, Kaja ve Percy Valiant'ın ağır adımlarla okul binasına doğru yürüdükleri bahçeye bakıyorlardı.

Quintus Schwartz gözlerini iyice kısmıştı, siyah gözbe-bekleri neredeyse görünmüyordu. Yanakları huzursuzca titriyor, çene kemiği oynuyordu. Öfkeliydi. Çok öfkeliydi. Aniden derin bir nefes aldı, ağzını açtı, sanki karaya vurmuş bir balık gibi soluk almaya çalıştı. Aceleyle elini pantolon cebine götürüp astım spreyini çıkardı ve ağzına bir fiske sıktı. Kriz geçtikten sonra nefesi tekrar rahatladı ve delici bakışlarını Rebekka Taxis'a çevirdi.

"Lanet olsun, bu nasıl olabildi?" Kısık sesi matematik öğretmenini azarlar gibiydi, gözünde kırmızı bir ışık belirmişti.

Taxis geri çekildi. Quintus'un gözlerindeki kırmızı öfkeyi defalarca görmüş olmasına ve bu ateş parıltısı her zaman bir saniyeden bile kısa sürmesine rağmen, etkisinden kur-tulamıyordu. Kadın her seferinde korkuya kapılıyordu. Yine de kendine hakim oldu. Öfkeli bir yılan gibi tısladı. "Aptal adam! Kafassının içinde taştan başka bir şey yok. Kızları karıştırmış olmalı, aklıma başka bir açıklama gelmiyor!"

Quintus Schwartz hemen cevap vermedi, gözünü kırpmadan Rebekka Taxis'a bakıyordu. Gözündeki cehennem ateşi sönmüştü. Ellerini şakağına götürüp düşünürken, göz-

bebekleri huzursuzca hareket ediyordu. Kısa bir süre sonra ağzını açıp buz gibi bir sesle konuştu: "Bak, bunu düzeltmek sana düşer, Rebekka. Bir yanlış daha yaparsa - Kara Prens'e bunun hesabını bizzat sen verirsin!"

Cevabı beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve selam bile vermeden kapıya yöneldi.

Rebekka, dudakları incecik bir çizgi gibi gerilmiş halde adamın arkasından dik dik baktı. İçindeki aşağılık yaratık aniden canlanmıştı. Derisinin üzerinde düzinelerce küçük engerek

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

geziniyormuş gibi daireler çizmeye, kıvrırır gibi hareket etmeye başladı kadın. Kötü bir tıslama duyulur gibi oldu ve aynı anda da kesildi. Rebekka'nın ateş kırmızısı saçları mat bir ışık salıyordu ve ağzından hafif sesle bir küfür çıktı. Sonra donup kaldı, gözlerini kırıştıtararak düşünceye daldı.

Rebekka Taxus'un aklına aniden bir şey gelmiş gibiydi. Yüzüne zafer dolu bir gülüş yayıldı. Öğretmenler odasından çıkmadan önce, hafif bir sesle tısladı: "Kaderini engelleme-meyeceksin Laura Leander. Assla!"

Laura yatağına oturmuş, kara kara düşünüyordu. Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının izleri vardı. Bir yere kapatılmış bir hayvan gibi, durmadan öne arkaya sallanıyordu. Mag-da'yı, aklından çıkaramıyordu.

"Bunun kalleşik olduğunu biliyorum Laura" diye mırıldandı kendi kendine. "Bu şeytanca bir kalleşik!"

Arkasından gelen bir öksürükle yerinden sıçradı.

"Bunun bir kalleşik olduğunu biliyorum Laura" dedi An-na Leander hafif bir sesle. "Ama sırf bu yüzden görevinden vaz mı geçeceksin?"
I'ETER FREUND

Kız etrafına bakındı ve annesinin gülümseyerek baktığı duvardaki fotoğrafa dikti gözlerini. "Yapacak mısın Laura?"

Laura'nın yüzüne umutsuz bir ifade yerleşti. Neden annem beni anlamıyor?, diye düşündü acıyla. Neden?

"Beceremiyorum!" diye sızlandı. "Her şeyi, ama her şeyi denedim, ama ne yaptysam yanlış oldu. Kötü not aldım. Magda benim yüzümden hastaneye kaldırıldı - ama kaseyi bulamadım. Kaseyle ilgili en ufak bir ize bile rastlamadım. Her şey çok anlamsız!"

Anna Leander'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Büyük bir ciddiyetle kızının gözlerinin içine baktı. "Öyle mi sence? O zaman benim doğru yolda gitmiş olmamın da bir anlamı yok mu?"

"Ne demek istiyorsun anne?"

"Eğer kaderime karşı çıkmış olsaydım, belki de şimdi hayatta olurdu - demek istiyorum Laura!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Öyle yapsaydın keşke", Laura, umutsuzca yakınıyordu, gözlerinde yine yaşlar birikmişti. "Seni çok arıyorum. Babamı da."

"Biliyorum. Ben de sizi arıyorum Laura - senin düşünebileceğinden çok daha fazla. Ama yine de ben aynı yoldan giderdim. Hiç bıkmadan!"

Laura önce anlayamadı. "Neden ki? Hepimizin bir arada olması daha güzel olmaz mıydı?"

Anna başını hafifçe iki yana salladı. "Bunun bedeli yüksek olurdu - hem de çok yüksek! Şu anda bunu anlayamı-yorsun, ama kısa bir süre sonra sözlerimin anlamını kavrayacaksın. Yeter ki, vazgeçme Laura. Kendine güven ve her ne kadar senin için daha da zor hale gelse de, sana gösterilen yolda devam et. Sana bağlanan umutları kırmaya hak-

kın yok, yoksa her şey kaybedilir ve ben de boşuna ölmüş olurum!" Anna kısa bir ara verdi ve ikna etmek istercesine kızına baktı. Mavi gözlerinde hasret vardı. Büyük bir hasret ve büyük bir güven.

"Hoşça kal Laura", dedi sonra hafif bir sesle.

"Sen de anne" diye fısıldadı kız. "Sen de hoşça kal."

Sarışın kadının yüzünde son bir gülümseme donakaldı ve kısa bir süre sonra da fotoğraftaki her türlü hayat belirtisi yok olup gitti.

Laura hüngür hüngür ağlıyordu; mendilini çıkarıp yüzündeki yaşları sildi. Sonra sağ elini öne doğru uzatıp yavaşça fotoğrafa doğru yaklaştı ve çerçevesine dokundu. Laura annesinin yüzünü hafifçe okşadı. Birden, Anna'nın yanaklarından cama bir ısı yayılıyormuş gibi hissetti. Sanki Anna hâlâ sağlamış gibi.

Ama bu olamaz!, diye düşündü Laura.

Kapı çaldığında Laura annesinin fotoğrafına ne zamandır baktığını bilmiyordu. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydi. Zaman kavramını kaybetmişti. Şaşkınlıkla Kaja'nın etajerinin üzerindeki saate baktı. Saat sekize gelmişti. "Evet?"

Kapı açıldı ve Lukas başını içeriye uzatıp soran gözlerle baktı. "Aç değil misin?"

"Aç değil miyim? Niye ki?"

"Akşam yemeğinde yoktun da o yüzden!"

"Şey - hayır, hayır" diye telaşla cevap verdi Laura.

"Gerçekten mi?" Lukas dikkatle ona bakıyordu. Gerçi Laura, Kaja gibi yemek düşkünü değildi, ama öğünleri de çok nadir atlardı. Bu kesinlikle normal değildi. Gerçi şu günler-

TETEİİ FREUND

de ablasının neyi normaldi ki?

"Ne oluyor?" Laura bu soruyla onu düşüncelerinden ayırdı ve Lukas o anda buraya geliş nedenini hatırladı.

"Percy ilginç şeyler buldu", dedi. "Gel, sen de gör."

Alienor ilaç mutfağının kapısına ulaşmıştı ki, Morwe-na'nın sesini duydu: "Bir şey unutmadın mı?"

Kız etrafına bakındı ve şaşırarak şif acı kadına baktı. "Unu ... unutmak mı?" diye kekeledi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Şifacı kadın iki şamdanın aydınlattığı çalışma masasında oturmuş, bir havanda ilaç hazırlıyordu. Sağ elindeki tokmakla şiş karınlı kabın içindekileri ezmeye devam ederken öğrencisine ciddi bir suratla baktı. "ElySION'un çayından söz ediyorum", dedi sakın bir sesle.

Alienor kızardı. "Tabii! ihmalkarlığım için özür dilerim Efendim."

Dolaptan metal bir kap aldı, çabucak çalkaladı ve hızla bir kazana gidip kaba su doldurdu. Kap yarıya kadar dolunca üzerine bir kapak örtüp aceleyle ocağın üzerine koydu; sıçrayan sular ocakta cızırdayarak buharlaştı. Alienor bunla-rı hiç fark etmedi. Ateşe odun attı, hızla malzeme dolabına gidip ElySION'un uyku çayının bulunduğu çekmeceyi açtı. Otların bulunduğu bez torbadan iki kaşık kuru ot alıp toprak bardağa koydu.

Monvena kızın aceleyle yaptığı işi çatık kaşlarla izliyordu. "Bugün neyin var Alienor?" diye sordu kaygıyla.

Kız sanki gizli bir şey yaparken yakalanmışçasma telaşla etrafına bakındı. "Ne oldu ki?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Seni iyi tanırım! Bugün çok sinirlisin ve kendinde de

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI
değilsin."

"Ama bu doğru değil!" Alienor kendi söylediğine inanmıyordu.

"Elbette doğru", dedi Monvena yumuşak bir sesle. "Ely-sion'un çayını hazırlamayı unutmazdın yoksa, öyle değil mi?"

Alienor cevap vermedi. Utanarak yere baktı.

Monvena işi bırakıp, elindeki tokmağı kabın içine bıraktı ve ocağın yanında dikilmekte olan öğrencisinin yanına geldi. Bir eliyle Alienor'un çenesini tutarak kaldırdı ve şefkatle yüzüne baktı. "Söyle Alienor: Yüreğine ağırlık yapan şey ne? Bana güvenebilirsin, bunu biliyorsun."

Kız çekingen bakışlarını kaçırdı; kafasının içinde düşünceler hızla oradan oraya uçuşuyordu. Alarik'in neye niyetlendiğini ona söyleyemem, diye düşündü. Ve onun ölümünden endişelendiğini de. Monvena bunu kesinlikle Pa-ravain'e söyleyecektir.

"Yanıyorsunuz Efendim", dedi sonunda Alienor ve başını hızla salladı. "Hiçbir şey yok - gerçekten hiçbir şey yok!"

Monvena gözlerini kırıştırdı ve kızı bakışlarıyla tarttı. "Tamam", deyip Alienor'un çenesini bıraktı. "Konuşmak istemiyorsun, bunu görüyorum. Ama, kaygıları birisiyle paylaşmak her zaman iyidir - bunu bil." Sonra tekrar işine daldı.

Alienor, tokmağın monoton seslerini ve ocağın cızırtılarını dinlerken, pembeleşmiş yanaklarıyla ocaktaki kabın kapağını kaldırdı; su kaynamaya başlamıştı. Toprak bardaktaki çay otlarının kokusu geldi burnuna: Uyku kökü, Ateş düşüren ve Ejderha dikenini. Ancak kız otların kokusunu pek

130

alamıyordu, çünkü akli sürekliliği Alarik'teydi.

Neyse ki, Alarik'in yokluğunu kimse fark etmemişti. Sabahleyin, Paravain'den kardeşinin affını rica etmişti. Kendini pek iyi hissetmiyordu ve bütün gün yatakta kalırsa iyi olacaktı. Bu yalanı söylerken yüzü kıpkırmızı olmuştu, ama Beyaz Şövalyeler'in

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

komutanı bunu fark etmemiştir. Alarik'in odasında olmadığını kimse anlamamış ve böylece kardeşlerin sırrı akşama kadar devam etmiştir. En az bunun kadar şaşırtıcı olan şey ise, Şapşupağız'ın dikkat çekici davranışlarını kimsenin görmemiş olmasıydı.

Alarik gittiğinden beri, Swuupie aklını oynatmıştı. Dur durak demeden yürek paralayıcı sesler çıkaran hayvan sahibini çok özlemişti anlaşılabilir. En güzel eğlencelikler bile onun üzüntüsünü azaltamıyordu. Alienor'un oda kapısını durmadan tırmalıyor ve pencereden kaçmayı deniyordu. Alienor şu sıkıntısını biraz olsun azaltamamıştı henüz. O, odadan uzaktayken Şapşupağız'ın çıkarttığı gürültüleri henüz duyan olmamıştı. Ancak bu uzun süre gizli kalamazdı.

Alienor, ElySION'un uyku çayının üzerine döküleceği suyun iyice kaynamasını sabırsızca beklerken, içten içe, bu arada Swuupie'nin yorgun düşüp sesini kesmiş olacağını ümit ediyordu.

Laura bilgisayar ekranında görünen Latince bir yazıyla çember içine alınmış iki şövalye resminin, kütüphanede bulunduğu taş parçası üzerindeki resmin aynısı olduğunu görür görmez anladı. Bulduğu taş, masanın üzerindeydi ve ona baktığında yanılmadığını gördü. Sadece, ekrandaki resim, taş parçasının üzerindeki gibi yarım değil, tamdı.

Percy Valiant ve çocuklar, Percy'nin çalışma odasındaki
iö]

bilgisayarın önünde durmuş, Percy'nin açtığı internet sayfasına bakmaktaydı. Öğretmen ekranı gösterdi. "Buğada, Tapınak Şövalyeleği'nin mühüğü çok açık göğülüyoğ. Latince yazı da bunun ispatı-. 'SİGİLLUM MİLİTUM XRİSTİ' -Hğisti-yan Askeğliğı Mühüğü." Kaja dudaklarını büzerek kaşlarını kaldırdı. "Tapmak Şövalyeleri mi? Hiç duymadım!"

Laura da soran bakışlarını Percy'e çevirmişti. "Kim bu Tapmak Şövalyeleri?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas nefes aldı ve tam cevap vermek isterken, Percy'nin yüzünün asıldığını gördü. Bu nedenle sustu.

Öğretmen elinin altındaki fareye birkaç kez basıp yeni bir sayfaya geçti. Ekranda büyük bir atlı ordusu belirdi. Şövalyelerin kalkanlarında ve pelerinlerinde kocaman haç işareti vardı; haç işaretlerinin çubukları uçlara doğru genişliyordu. En başta dalgalanan bayrağın üzerinde de aynı haç işareti vardı. Percy monitörü gösterdi.

"Tapınak Şövalyeleği, Haçlı Sefeğleği döneminde kutsal ittifaka katılan dindağ kalabalıklağ ve asil silahşöğleğdiğ. Kutsal topğaklağa gittileğ, oğada biğçok kaleleğ kuğdulağ ve dinsizliğe kağşsı savaştılağ. Ama heğ şeyden önce, özel biğ görev için yemin ettileğ-. Kutsal Gğal'i koğuyacaklağdı!"

"Kutsal Gral mı?" Kaja öğretmene şaşkınlıkla baktı. Belli ki daha önce Gral'i hiç duymamıştı.

"Evet", diye onayladı Percy. "Eski, ebedi hayat kaynağı gelenegini içeğdiğsi söylenen çok çok değegli biğ kase. Biğçok kişi onu ağadı, ama bugüne kadağ kimse bulamadı."

Laura kaşlarını çattı. "Ebedi hayatın kaynağı mı dedin?"

Percy başını salladı.

"O halde bu Gral, ilham Kasesi'yle aynı olmalı, öyle de-

ğil mi?"

"Aynen öyle Lauğa. isimleğ sadece içi boş biğ ündüğleğ ve nesneleğın geğçek değegliğini öğteğleğ."

Lukas, çalışma masasının üzerindeki taş parçasını aldı, düşünceli bir ifadeyle taşın üzerindeki yazıya dikti gözlerini. Sonra Percy'e döndü.

"Anlamadığım şey şu - eğer bu Tapmak Şövalyeleri Kutsal Topraklar'daysa, Mühürleri nasıl ta buraya, Ravenstein Kalesi'ne gelebilmiş?"

"Bunun açıklaması çok basit: Reimağ von Gavenstein o zamanlağ biğ süğeliğine Tapınak Şövalyeleği'ne katılmıştı."

"Kutsal Gral'i korumak için mi?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Hayıĝ, kesinlikle!" Percy başını iki yana salıyordu. "Onu çalmak için."

"Gerçekten mi?" Lukas şaşırmişti. "Peki başardı mı?"

Percy hemen cevap vermedi. Elini tekrar fareye uzatıp bir iki kez sağa sola kaydırırdıktan sonra, monitörde parlak bir kase nin görüntüsü belirdi. Görüntü ne yazık ki siyah-be-yazdı, ama yine de kase nin çok değerli oldu ğu anlaşılabilirdi. Altından yapıldığı belliydi ve üzeri mücevherlerle süslenmişti.

Laura öne doğru eğildi. Kase ye bakarken gözlerinde tuhaf bir ışık belirmişti. "Kutsal Gral bu mu?" diye sordu kısık sesle. Sesi neredeyse huşu içinde çıkmıştı.

Percy başını monitörden çevirip kıza baktı. "Şimdi - en azından Reima ĝ böyle olduğunu sanıyo ğdu. Onu çala ĝak bu ğaya geti ğdi. Geçekte ise, ne yazık ki, kopyasıyla ka ĝış-tı ğmıştı ve Ko ĝkunc ç Şövalye bu kase nin içindeki iksi ĝi içti ğinde, cinayetle ĝinin bedelini ödeyecek ceza hemen geldi: Canlı bedeni çü ğüme ĝe başladı."

Kaja dehşetle yutkundu ve eliyle a ĝzını kapadı. Lukas da

ö ğretmene bakarken duydu ğu korkuyu gizleyemiyordu.

Laura ise bilgisayardan çıkış almak için fareye bastı. Bilgisayar vızıldarken, Percy'e dö ndü. "Bunların hepsini nereden biliyorsun peki?"

Ö ğretmen gülümsedi. "Tabii ki, sizin babanızdan. Bili ĝ-sunuz, uzun sü ğedi ĝ Ravenstein Kalesi'nin ta ĝihi ile ilgili-niyo ğdu ve a ĝaştı ĝmala ĝ yapıyo ğdu. Bu çalışma odasında sık sık, a ĝaştı ĝmasında ulaştı ĝı noktala ĝı bizimle paylaştı."

Tabii ya! diye düşündü Laura. Bunu düşünmeliydim!

"Eee, sonra?" diye sordu. "Sonra ne oldu? Reimar kurtu-labildi mi?" Percy başını salladı. "Hayıĝ, kesinlikle ku ğtulamadı. Mutlak ölü mü yaklaşmışken, ününün hakkını ve ĝen ikiyüzlü bir plan yaptı-. Sadece ölüm geti ĝen iksi ĝin yanlış kasesiyle bi ĝ plan yaptı: Sadece ölüm geti ĝen iksi ĝli yanlış kase yle de ĝil, aynı zamanda en iyi

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

şövalyeleğinden döğdünü de son yolculuğunda yanma almaya kağğ veğdi!"

Kaja ve Lukas dehşet içinde bakışirlarken, bilgisayarından kasesinin bir kopyasını çıktı.

Laura çıkışı alıp katladı ve cebine koydu. Sonra tekrar Percy Valiant'a döndü. "Korkunç Şövalye nasıl gerçekteşirdi bunu?"

Percy omuz silkti. "Bu konuda ne yazık ki bilgim yok. Ama bilinen biğ şey vağsa, o da döğt adamın biğ daha gö-ğölmemek üzeğ mezağlıkta kaybolduğ. Ve o zamandan beği -"

"Orada ruhları dolaşmakta!" diye sözünü kesti Kaja.

Öğretmen güldü. "Olabilğ. En azından böyle iddia edi-liyoğ. Ama ben bunun biğ efsane olduğunu düşünüyö-ğum."

"Doğru değıl Percy!" Kaja sesini protesto edercesine yükseltmişti.

"Uğultularını biz bile duyduk. Öyle değıl mi?" Soran gözlerle Lukas'a baktı, Lukas da başını sallayarak onayladı. Sonra Laura'ya döndü.

"Değıl mi Laura?"

Laura da aynı şekilde başını sallayarak Kaja'nın sorusunu cevapladı.

"Kesinlikle doğru Percy!"

Ama öğretmen henüz ikna olmuşa benzemiyordu. "Uğultu duyduğunuzdan hiç kuşum yok. Ama bu uğultu-lağ kesinlikle hoğtlaklağdan kaynaklanmıyoğduğ!"

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı Laura. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Babanız biğçok kez mezağhğa gitti. Ama bana hoğtlaklağdan hiç söz etmedi. Bana inanabiliğsiniz, - oğada geğ-çekten böyle şeyleğ olsaydı, bana söyleğdi!"

Sonra elini Lukas'a uzattı. "Lütfedip taşını bana uzatabiliğ misin acaba?"

Lukas kütüphanede bulunan taş parçasını ona uzattı. Percy taşını elinde tarttı, ağırlığını anlamaya çalıştı. Sonra sağ gözüne iyice yaklaştırarak uzun uzadıya inceledi. Nihayet yüzeyini dikkatle, parmak ucuyla yokladı ve burnuna götürerek kokladı. Percy incelemesini tamamladıktan sonra yavaşça başını sallayarak

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

çocuklara döndü. "Bu kesinlikle biğ Malta meğmeği. Bu konuda en ufak biğ şüphem yok. Bu taş pağçası eski mezağlıktaki mezağ odasından gelmiş olmalı; çünkü bu kalede bu taşla inşa edilmiş başka biğ yeğ yok!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Lukas şaşkınlıkla. "Ve -"

Daha fazla devam edemedi. O anda odanın kapısı hızla açıldı ve Bayan Mary içeri daldı. Telaşlıydı ve yüz hatları gerilmişti. Percy'i odada gördüğünde yüzü rahatladı. "Ah, bu-

radasm", diye içini çekti. "Her tarafta seni arıyorum."

Percy ona endişeyle baktı. Birşeylerin ters gittiğini hemen ilk bakışta anladı. Onu karşılamak üzere ayağa kalktı. "Ne oldu sevgili Mağy?"

Kadının yüzünde tekrar bir korku belirdi ve yardım istercesine Percy'e baktı. "Lütfen çabuk gel! Profesör - onun için çok kaygılanıyorum."

Laura yerinden sıçradı. Percy paltosunu askıdan alıp üzerine geçirirken Laura da Bayan Mary'nin önüne geldi. "Profesörün nesi var?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Ateşi çok yüksek ve neredeyse hiç tepki vermiyor", dedi öğretmen.

"Bir keresinde cevap vermeye çalıştı, ama karmakarışık şeyler söyleyebildi. Sözleri anlamsızdı." Laura'yi bırakıp Percy'e baktı. "Hazır mısınız?"

"Acele edelim!" dedi ve çocuklara döndü. "Size daha fazla ağkadaşlık edemediğim için affınızı diliyoğum. Ama koğ-kağım şu anda beni ilgilendiğen önemli biğ şey vağ!"

Bunu dedikten sonra, kapıdan çıkmış olan Bayan Mary'nin peşinden gitti. Laura bir an Percy'nin peşine takılmayı düşündü, ancak adam başını sallayarak kalmasının daha iyi olacağını işaret etti.

iki öğretmen de kapıyı kapatıp gittikten sonra üç arkadaş ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar.

"Eee, şimdi?" diye sordu Lukas. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kaja kolundaki saate baktı. "Hiçbir şey!" dedi. "Saat dokuz buçuk; yarım saat içerisinde uyku saati başlayacak. Şu anda yapabileceğimiz tek şey odalarımıza gitmek. Ne dersin, Laura?"

Laura cevap vermedi. Bilgisayarın önünde durmuş, hâlâ ekranda görünen sahte kaseye bakıyordu. Bir süre sonra

rETER FREUNI)

döndü, eliyle çenesini tutup düşüncelerini ölçüp biçmeye başladı.

"Eğer mühürlü taş parçasının mezar odasından geldiği kesinse ...?" dedi.

"Evet?" diye sordu Lukas ve ablasına ümitle baktı. Onun doğru bir tahmin üzerinde olduğunu hissetmişti.

"... o zaman belki kase de oraya gizlenmiştir?"

Lukas yüzünde şüpheli bir ifadeyle baktı. Alnındaki kırışıklık tekrar belirmişti. "Emin misin?"

Laura başını salladı. "Kesin değil. Ama düşün: Telepatik yolculuğumda son kış dönümü akşamında, babamın mezarın bulunduğu taraftan koşarak geldiğini gördüm. Kara Şövalyeler onun peşindeydiler; orada görmemesi gereken bir şeyi gördüğü tahmininde bulunabiliriz, öyle değil mi?"

"Evet, tabii" dedi Kaja, Laura'nın açıklamalarını sessizce dinlemişti.

"Mantıklı görünüyor."

"Ve onlar babamı yakalamadan önce, babam kütüphaneye birşeyler sakladı - ben bunun bu taş parçası olduğuna inanıyorum."

"Doğru!" diye onayladı Kaja. "Başka ne olabilir ki?"

"İçinde sisin bulunduğu şeyi saklaması da mümkün değil mi?" dedi

Lukas. "Taş çok daha önce o pervazın arkasına konmuş olabilir."

Laura şaşırarak kardeşine baktı. Evet, bu da olabilir, diye geçirdi aklından. Ama ben de aynı derecede haklı olabilirim. O halde -

"Neden doğrudan gidip mezarlığa bakmıyoruz ki?" Bunu önerirken diğerlerinin yüzüne ümitle bakmıştı.

Lukas, reddettiğini göstermek için yüzünü buruşturdu. "Kaja'nın ne dediğini duydun. Saat neredeyse on oldu, ge-

ce yarısından önce kesinlikle geri dönemeyiz. Bu da okul kurallarını ağır bir biçimde ihlal etmek olur!"

Laura ona sitemle baktı, kararlıydı. "Ya, öyle mi? Sana göre, okul kuralları babamdan daha mı önemli? Ya da benim görevimden?"

Lukas sustu. Ablasıyla tartışmasının anlamsız olduğunu biliyordu. Niyetinden kesinlikle vazgeçmeyecekti.

Dünyadaki hiçbir şey onu bu görevden vazgeçiremezdi. Kaja arkadaşlarına kararsızlıkla baktı. "Tam anlayamadım", dedi.

"Mezarlığa gitmekten mi söz ediyorsun gerçekten?"

"Evet, tabii ki."

Kaja'nın yüzü soldu. Gözleri iyice açıldı, yüzündeki çiller bile solgunlaşmıştı. "Şimdi? Bu saatte? Gecenin yarısında?"

Laura evet anlamında başını salladı. "Başka ne zaman olacaktı ki?"

"Hayır, olamaz!" diye inledi Kaja. "Asla Laura - cesedimi çığnemen lazım!"

Bölüm 20 * inleven Lemur

ıy bulutların arkasından çıkıp Cellat Orma-nı'nı solgun ışıklarıyla aydınlattı. Üç arkadaş daha birkaç gün önce bu küçük ormana geldikleri halde, karanlık orman Laura'nın üzerinde daha korkunç bir etki yaratmıştı. Orman esrarengiz bir biçimde canlanmış gibiydi. Yaşlı ağaçlar, kadim zamanlardan kalma çirkin bir ordu gibi gökyüzüne yükseliyor ve sayısız dallarıyla göğü sanki sessizce yukarıya itiyorlardı. Büyük ağaç gövdeleri arasındaki çalılıklar, karanlık Orklar ve iğrenç cinlerden oluşan hayaletimsi piyade birlikleriyle eş tutulabilirdi; ve bu çirkin ordu saflarının arasından geçmek neredeyse imkansızdı. Yapraklarla örtülü orman zemini tuhaf karaltı ve gölgeler oluşturuyor, her taraftan birtakım sesler duyuluyordu. Hışırtı ve mırıltılar, gıcırta ve hırıltılar, çatur çatur sesleri geliyordu ağaçların arasından - ancak bu seslerin kaynağını anlamak mümkün değildi.

Üç arkadaş, mezarlığa yaklaştıklarında iyice birbirlerine yapıştılar. Neyse ki, Laura el fenerlerini almayı akıl etmişti. Orman içinde uzanıp giden dar patikayı güçlü üç ışık huzmesi aydınlatıyordu. Arada bir arkadaşlardan biri elindeki

feneri sağa sola tuttuğunda, ışık huzmesi ağaç ve çalılıklar üzerinde geziniyordu. Gövdelerdeki yosunlar, dallardan sarkan yosunlu sarmaşıklar fener ışığında solgun birer hayalet gibi beliriyor ve arada sırada parlayan bir çift göz çıkıyordu ortaya - bunlar gece avlanan bir hayvanın gözü oluyordu çoğunlukla. Tilki veya bir porsuğun. Ormanda başka yaratıklar da geziniyor olabilir miydi acaba?

Kaja arkadaşına döndü: "Kargaların geceleri uyuduğundan emin misin?"

Laura başını salladı. "Kesinlikle uyumuyorlar."

Kaja durdu ve Laura'ya korkuyla baktı. "Hayır mı? Ama ... ama o zaman bizi hemen Albin Ellerking'e ihbar etmezler mi peki?"

Laura tekrar başını salladı. "Hayır, bunu yapmayacaklar", dedi kendinden emin bir sesle.

"Nasıl ... nasıl engelleyeceksin peki?"

"Ben engellemeyeceğim", dedi Laura yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ama buradaki arkadaşımız yapacak!"

Bunu söylerken kışlık ceketinin cebini tuttu -Magda'ya verdiği kırmızı anorak, talihsiz kaza sırasında yırtılmış, giyilecek hali kalmamıştı- ve içinde sisin olduğu şişeciği çıkarttı.

Arkadaşları hayretle koyu yeşil şişeye bakakaldılar.

"Fenerleri söndürün", dedi Laura. Kaja ve Lukas el fenerlerini söndürüp ceketlerinin cebine koydular. Laura da aynı şeyi yaptıktan sonra şişenin tıpasını çıkardı. Önce, hiçbir şey olmadı.

Laura kaşlarını çattı. "Belki ... uyuyordur?", düşündü ve işaret parmağıyla şişeye hafifçe vurdu. Kısa bir sonra beyaz bir sis çıkmaya başladı, çoğaldı, çoğaldı. Kısık Nefes, insan-

dan daha büyük bir sis bulutu haline geldi ve içten içe esnedi. Derken fısıltı halindeki kısık sesi duyuldu.

"Size nasıl hizmet edebilirim Efendim - hizmet edebilirim?"

"Bizi koru, Kısık Nefes", diye emretti Laura Fısıldayan Sis'e, "ve bizi sar ki, görünmeyelim."

"İsteğiniz benim için emirdir Efendim - benim için emir!"

Hafif bir fısıltı duyuldu, ardından hafif bir rüzgar esintisi. Sis bulutu hareket etti. Şekil değiştirerek yayıldı ve üç arkadaşın çevresini yavaşça sardı. Üçü de beyaz sisle iyice ör-tününceye kadar etraflarında döndü.

"İsteğiniz bu muydu Efendim - bu mu?" dedi Kısık Nefes Laura'nın emrini yerine getirdikten sonra.

"Her şey süper!" diye bir sesi geldi sisin içinden. "Hemen harekete geçelim!"

Az sonra, eski mezarlık da büyük ağaçların arasından karaltı halinde hayal meyal seçilir hale geldi. Ağaçların tepesindeki ökseotu ordusunu Laura seçebiliyordu, mezarın girişinde nöbet tutan korkunç kargalar, görünmemek için bu ökseotu kılığına girmişlerdi. Sis bulutu ağaçlar arasında henüz ortaya çıkmıştı ki, ök-seotları kısa bir süre içinde değişerek büyük kargalar haline geldiler. Yine de uyuyormuş gibi görünüyorlardı. Dalların üzerinde miskin miskin pineklemekteydiler. Solgun ayı-ışığında tüyleri mavi-siyah renkte parlıyordu.

Bu ölümcül kuşlardan birkaçı birdenbire tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı ve düğme gibi yuvarlak gözleri minik birer ışık noktası gibi parladı. Endişeyle sağa sola sallandılar, pençeleri üzerinde kıpırdandılar. Kanatlarını kabartarak, aşağıya, mezarlık üzerinde titreşen sis yığınının doğru bo-

-m

Ö32Ö

yunlarını uzattılar. Birkaçı gagasını açtı ama ses çıkarmadı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Profesörün yattığı odada sessizlik vardı. Aurelius Morgenstern yatağındaydı ve ateşli bir uykuya dalmıştı. Alnında ter birikmişti; başını sağa sola salladı. Dudakları kıpırdıyordu, söyledikleri çok zor anlaşılıyordu: "Laura ... dikkat et ... Laura ..."

"Ne söylemeye çalışıyoğ acaba?" diye sordu Percy, yatağın önündeki taburede oturan Bayan Mary'e bakarak. "Acaba ... bize biğ şey ima ediyog olabiliğ mi?"

"Belki", dedi Mary sıkıntıyla. "Ama belki de Aurelius, Laura için endişeleniyordur sadece. Sonuçta işin içinde bir sürü insan var ve Laura'nın üzerindeki zor görevi bilmek bile onu ateşler içinde kıvrandırmaya yetiyordur; bu da gayet normal."

Percy gözlerini kırıştırdı, alnı da, düşünceli olduğunu gösterircesine kırıştı kendi gibi kaygılı olan kadına bakarken. Kadının kestane rengi saçları etajer üzerinde yanan mum ışığında cansızca parlıyordu. Mumun yanında duran bardaktan dumanı tütmeekte olan ot çayının kokusu yükseliyordu.

Aurelius Morgenstern yatağında aniden doğruldu, irice açılmış gözlerini belirsiz bir uzaklığa dikti. "Köpekler!" Kesik kesik nefes alarak bağırdı. "Gecenin köpekleri! Onları öl-"

Sözü yarım kaldı, hırıltıyla nefes almaya çalıştı. Yüzü korkuyla gerilmişti. Percy ve Mary korkuyla bakıştılar ama profesörün dudaklarından sözler dökülmeye devam etti: "Si ... siyah Kurt!" diye kekeleydi. "Sadece Kurt ..." Ancak, cümlelerin ortasında, kalan gücü de tükendi. Yastığı düştü ve

gözleri kapandı.

Mary kaygıyla onun üzerine eğildi. "Profesör. Profesör!"

Aurelius Morgenstern cevap vermedi. Ama nefes alış verişini öncesine göre daha sakindi ve göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu. Mary Morgain, Percy'e döndü ve etajerin üzerindeki bardağı gösterdi. "Uyku çayı nihayet etkisini gösterdi anlaşılana. Ateşinin düşmesini ve rahat bir gece geçirmesini umarım."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Umağım." Percy, profesöre dalgın dalgın bakıyordu. Profesör, derin bir uykuya dalmış gibiydi. Sonra Mary'e baktı. "Başka ne yapabiliğiz?"

Bayan Mary yavaşça başını iki yana salladı. "Şu an için yapabileceğimiz bir şey yok. Gece boyunca ben onun yanında kalacağım ve sen, sen yatmaya gitmelisin. Yapabileceğin en akıllıca şey bu bence."

"Emin misin, yapabileceğim başka biğ şey yok mu?"

Kadın tekrar başını iki yana salladı.

"iyi", dedi Percy. "Ama beklenmeyen biğ şey olduğu tak-diğde bana kesinlikle habeğ veğeceksin! Söz mü?"

Mary Morgain yumuşak bir gülümsemeye "Söz Percy", dedi. "Sana iyi geceler."

Percy Valiant hastaya son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneldi. Kapıda durup tekrar kadına döndü, "Biğ kez daha Lauğa'ya baksam mı acaba?"

"Laura'ya bakmak mı?" diye tekrarladı Mary Morgain şaşkınlıkla. "Neden ki?"

Percy omuz silkti. "Bilmiyoğum. Sadece biğ his!"

Bayan Mary saate baktı. "Saat onikiye geliyor. Laura ve Kaja yataktadır ve çoktan uyumuşlardır."

"Belki de haklısın. Ama yine de ..."

LA.UKA - AVENTERRA'NIN SIRRI

"Ne yaptıklarını düşünüyorsun?"

"Bilmiyoğum, ama onlağın eski mezağlığa gitmiş olabile-cekliğine daiğ biğ his -"

"Eski mezarlığa mı?" Mary Morgain hayretle sözünü kesti adamın. Sonra başını salladı. "Sanmıyorum Percy, hiç sanmıyorum. Birincisi, bunun yasak olduğunu biliyorlar - ve Laura bir okul cezasını göze alacak kadar aptal değildir. Çünkü onun için okul biter ve görevini yerine getirme şansı kalmaz. Ve ikincisi: Mezarlığa gidecek olsalar bile bunu gece yarısı yapmazlar. O ve arkadaşları bundan çok korkarlar!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Doğđu." Percy başını salladı. "Mezağ hoğtlağının sesini duyduklağını bizzat kendileği söyledileğ bana."

Mary güldü. "Gördün mü?"

Percy de gülümseyerek karşılık verdi. "Kaygılanmam için biğ neden yok gibi göğünüyoğ."

"Kesinlikle Percy. Laura ve arkadaşları gece vakti mezarlığa girmek gibi bir akılsızlık yapmazlar. Bunun çok tehlikeli olduğunu biliyorlar!"

Sis bulutu, içindeki üç arkadaşla birlikte nihayet mezarlığın girişine ulaştı. Çocuklar bulutun 'içinden çıkıp mezarın içlerine doğru uzanan karanlık koridora girdiler.

Kaja ve Lukas el fenerlerini yakarken Laura küçük şişeyi cebinden çıkardı ve sise, "Teşekkürler Kısık Nefes. Şimdi tekrar dinlenebilirsin."

"Siz nasıl emrederseniz Efendim - nasıl emrederseniz!" diye esnedi Fısıldayan Sis hafif bir fısıltıyla ve tekrar şişeye girdi. Şişenin içinde tamamen kaybolmadan, horlamaya başlamıştı bile. Laura tıpayı kapayıp şişeyi tekrar cebine

yerleştirdi. Sonra Lukas ve Kaja'yı takip etti.

İkisi de ellerindeki fenerle mezarın derinliklerinde kaybolan koridoru aydınlatmaya çalışıyordu. Koridor oldukça uzundu. En azından sonu yokmuş gibi görünüyordu. Işık huzmesi kabaca yontulmuş taşlarla örülü duvarlarda, yüzyılların pisliğiyle örtülmüş zeminde dolaştı. Basık tavandan tozlu ipçikler ve böceklerin yakalanıp çürüdükleri örümcek ağları sarkmaktaydı.

Kaja tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "İğğğ!"

Laura da kendini iyi hissetmiyordu. Ama onu duraksatan şey, çürümüş böcek ve sinek ölüleri değil, mezarın derinliklerinden gelen pis kokuydu.

Ölüm ve çürüme kokusu vardı.

Laura sıkıntıyla yutkundu. Ama sonra bütün cesaretini toplayıp el fenerini yaktı. "Gidelim!" dedi ve yavaşça yürümeye başladı. Kısa

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bir duraklamadan sonra Lukas ve Kaja da hemen onun peşine takıldılar.

Henüz on metre bile gitmemişlerdi ki, tüyler ürpertici bir uğultu duyular. Koridorun derinliklerinden gelen bir sestir bu. Diğer zamanlar pek korkak olmayan Laura bile korkudan sıçradı.

Ama Kaja inanılmaz bir dehşete kapılmıştı. Çığlık atınca elindeki feneri düşürdü. Bütün vücudu titriyordu; boğulu-yormuşçasına Laura'ya yapıştı.

"Bu bu bu Hortlak!" Kaja panik halinde kekeleydi. "Çabuk, bizi yakalamadan hemen kaçalım buradan!"

Laura arkadaşına bir koluyla sarıldı. "Sakin ol Kaja. Percy'nin söylediklerini sen de duydun: Burada hortlak yok."

"Ya, tabii. Ama ben ne duyduğumu iyi biliyorum!" dedi

titrek bir sesle ve daha gürültülü bir çığlık attı. "Orada! Duyuyorsun!"

Korkunç ses tekrar yankılandı, bu kez öncekinden daha yüksekti. Bu sırada soğuk bir hava çarptı yüzlerine. Sanki soğuk bir hortlağın eli yanaklarını okşuyormuş gibi.

"Haayur!" Kaja Laura'ya daha da yapıştı.

Lukas ise sesini hiç çıkarmıyordu. İki kızın yanında soğukkanlılıkla dikiliyor bir yandan elindeki feneri yavaşça önlerindeki karanlıkta gezdirip diğer yandan da düşünüyordu. Ağzı birden bir gülümseme ile gerildi.

"Fena değil!" dedi.

Laura şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Çocuk koridora tuttu ışığı. Aşağı yukarı beş metre ileride duvardaki bir girintide, çirkin bir taş kafayı aydınlattı ışık. Çirkin, korku uyandıran bir yüz.

"Bu nedir?" diye sordu korkuyla Laura.

"Sanırım bir Lemur. Eski Romalılar, ölenlerin kötü ruhunu böyle adlandırıyorlardı. Onu etkisiz hale getirmek ve diğer kötü yaratıkları korkutmak için o kişinin yüzünü taşla oyarlardı."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Taş Lemur kocaman açılmış ağzıyla çocuklara dik dik bakıyordu. O anda tekrar uğuldadı ve Kaja bir çığlık daha kopardı.

Laura onu sakinleştirmeye çalıştı ve kardeşine döndü. "Nasıl ... nasıl çalışıyor bu?"

Lukas, kendisini izlemesini işaret ederek Lemur'a doğru ilerledi. Laura hemen ardından gelemedi; çünkü gelmemekte direnen Kaja'yı da beraberinde sürüklemesi gerekiyordu.

Lukas, Lemur'un önünde dikildi ve onun açılmış ağzını gösterdi, kalın dudaklarla çevrelenmiş, yuvarlağa benzer bir

PETER FREÜND

boşluktu bu.

"Org ya da şişe üfleme gibi bir şey olduğunu getirin gözünüzün önüne", diye açıkladı Lukas. "Diğer ucu muhtemelen yukarıya, havaya açılan bir borunun ağzı olmalı bu."

"Yani hissettiğimiz soğuk havanın kaynağı bu, öyle mi?"

"Tamamika, Laura."

"Ama - bu korkunç uğultu nereden geliyor?"

"Çok basit. Rüzgar her estiğinde borudan geçerken değişik frekanslarda periyodik titreşimler üretir. Bu tüyler ürperten ses bu şekilde ortaya çıkıyor; sesin yüksekliği ise, ses genişmesine oranla katlanarak büyür."

"Ah, öyle mi?" dedi Laura ve hiçbir şey anlamadan Lu-kas'a baktı.

Lukas'ın yüzündeyse küçümseyen bir gülümseme vardı. Ne Laura'nın, ne de Kaja'nın, onun yaptığı açıklamalardan bir şey anlamadığının farkındaydı. Ama bazı şeyler karmaşık olurlardı ve daha basit açıklanamazlardı.

"Böylece, istenmeyen ziyaretçileri korkutmak istediklerini farzedebilir miyiz?" diye devam etti Laura.

"Kessinibus, öyle değil mi? Rüzgar ve havanın yardımıyla korkunç sesler üretme prensibi, kimi korkak insanların ödünü patlatmak için çok eski çağlardan beri kullanılır. Ve görüldüğü gibi, her zaman işe yarar!" Bunu söylerken Ka-ja'ya bakıp pis pis sırttı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kırmızı kafalı kızın nefesi kesildi. "Ne?" diye isyan etti. "Bunu nasıl söylersin?"

Lukas bir şey söylemedi, ama sırtışı daha da artmıştı.

Kaja iyice öfkelenmişti. "Ben ... ben zaten bunun bir hortlak olamayacağını anlamıştım! Değil mi Laura?"

"Elbette", dedi Laura hafif bir gülümsemeye. "Hadi artık,
13261

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRİ
yürümeye devam edelim,"

El fenerlerinin ışığında, eğimli koridorun içlerine doğru yürüdüler. Koridor dolambaçlıydı ve giderek daralıyordu; arkadaşlar tek sıra halinde ve zar zor ilerliyordu. Çürüme kokusu, neredeyse nefes aldırılmaz hale gelmişti. Duvarlar rutubetten parlıyordu; tavandan damlayan sular yerde birikintiler oluşturmuştu. Ayaklarının ıslanmaması için dikkat etmek zorundaydılar.

Kısa bir süre sonra gezinti bitti.

Albin Ellerking öfkeliydi. Hatta öfkeden kuduruyordu. Çakıllı yolda, bir taşa tekme savurdu. Keçe paltosunun içine hoşnutsuzlukla büzülmüş, Ravenstein parkında yürüyerek etrafı kontrol ediyordu.

Groll de omzuna oturmuş, aynı sahibi gibi etrafa bakmıyordu. Her taraf sakindi, ortalıkta kimse görünmüyordu.

Bahçıvan sinirli sinirli, bunda şaşacak ne var, diye söylendi. Bu soğuk gecede hangi aptal dışarıda dolaşırdı ki? Hiç kimse -tabii ki ondan başka. Oysa şimdi sıcak yatağında yatıyor olacaktı bir güzel. Ama şu anda, gecenin bu vaktinde uyanık kalması gerekiyordu ve bu sadece o yılanın suçuydu.

Rebekka Taxus'un.

Akşam yemeğinden sonra onu bir kenara çekmiş ve iki kat fazla uyanık olması için onu sert bir dille uyarıyordu. Kesinlikle bir terslik olmamalı, kimse onun planlarını bozamazdı. Bu nedenle, şu andan başlayarak uyku saati başlayana kadar, kalenin etrafındaki park alanında düzenli olarak tur atmasını, etrafa iyice dikkat edip her türlü şüphe uyandırıcı harekete dikkat etmesini emretmişti.

TETER I'REUND

"Kimsse gizlice mezarlığa gitmemeli, duyuyor muşsun!" diye çıkmış, soğuk yılanı gözlerini adama dikerek konuşmaya devam etmişti. "Eğer buna rağmen bir şey olursa, yerinde olmak isstemem. O zaman çok, ama çok fena olurum - Borboron da öyle. Çok, çok fena!"

Albin Ellerking cevap vermeye hazırlanmıştı ki, sonra vazgeçti. Birincisi, bu akıllıca bir şey olmazdı, ikincisi ise, Taxus'un gereksiz yere endişelendiğini biliyordu.

Şimdiye kadar hiç kimse belli etmeden mezarlığa girmeyi başaramamıştı. Kargalar, mezarlığa yaklaşan herkesi görüp alarm veriyordu. Kimse, onların gözcülüğünden kaçamazdı. Ne gündüz, ne de gece. Ayrıca hiçbir öğrenci gece vakti oraya gitmeye cesaret edemezdi. Bundan çok ama çok korkarlardı. Özellikle de Alain Schmitt'in acınacak kaderine dair söylentiden sonra.

Albin Ellerking sırttı. Alain Schmitt meselesi onun fikriydi. Kendisinin bulduğu parlak bir fikir; ama yılan Taxus bunun için kendisine bir kez olsun teşekkür etmemişti. Quin-tus Schwartz da öyle. Böyleydi işte! Bu pis işi o üzerine almak zorunda kalmış, bunun için bir kez bile övgü işitme-mişti.

Bahçıvan iç çekti. Bir zamanlar ahır binası olan binadaki küçük evine doğru bakınca kabaran yüreği tekrar yatıştı; kaderinin hazırladığı bu süregelen haksızlığı daha anlayışla karşıladı. Kontrol görevi bitmek üzereydi. Sadece dakikalar kalmıştı ve sonra yumuşak yatağına, özlediği uykusuna kavuşacaktı.

Ellerking, giriş kapısına yaklaştığında Groll aniden tısladı. Ve sonra bir kez daha. Bahçıvan, şaşırarak olduğu yerde kaldı, geriye döndü - ve kargaları gördü. Uzakta, Cellat

Ormanı'nın üzerinde karanlık gökyüzünde dönüp duruyorlardı. Mezarlığın üzerinde. Sesleri çıkmıyordu, ama Albin El-lerking, bunun alışılmışın dışında bir nedeni olması gerektiğini anladı. Yolunda gitmeyen birşeyler vardı - ama ne?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Albin Ellerking, mantıklı bir açıklama bulamadı ve iyice bakmaya karar verdi. Güvenlik, güvenlidir diye düşündü. Rebekka Taxus'un hiç şakası yoktu.

Hele Borboron'un kesinlikle.

Üç arkadaş, daha ileri gitmelerini engelleyen bir duvarın önünde çaresizce duruyorlardı.

"Çok tuhaf, dedi Laura.

"Sen öyle diyorsan", diye onayladı Kaja. "Koridorun neden böyle duvarla kapatıldığını anlayamadım."

Laura başını iki yana salladı. "Duvarı kastetmiyorum."

"Peki neyi kastediyorsun?"

"Magda, o çocuğun - doğru hatırlıyorsam adı Alain Schmitt'ti- yıkılan bir duvarın altında kaldığını söylememiş miydi?"

"Evet?"

"Hâlâ soruyor musun? Yıkılmış bir duvar görüyor musun burada?"

Kaja hiç düşünmeden "Hayır", diye cevap verdi, ama sonra aklı başına geldi. "Ama -o zaman bunun anlamı ..."

"Tam da öyle! Birileri bu hikayeyi uydurmuş olmalı! Ama neden?"

Hiçbiri cevap vermedi, onların önünde çözülecek zorlu bir sorun vardı. Ne yapacaklarını bilemez bir halde önlerindeki engele bakıyorlardı.

PETER FREUKD

"Eee?" diye sordu Kaja ve beklentiyle Lukas'a baktı.

Ama Lukas susuyordu.

"Her zaman, her şey için çözümün olur!" diye alay etti Kaja. "Ama iş gerçekleştirmeye gelince, sen de ne yapacağını bilemiyorsun."

Lukas iyi bir cevap verecekti, ama Laura araya girdi.

"Hey!" diye çıkıştı sert bir sesle "Saçmalamayla kesecek misiniz siz?" ikisi de sustu ve Laura tekrar duvara döndü. Elindeki fenerle duvarı yukarıdan aşağıya aydınlattı. Eliyle vurdu ve taşların yüzeyini parmağıyla yokladı. Ve, kütüphanede bulunduğu taş parçasını cebinden çıkarıp duvarla karşılaştırdı. Aynı renk, aynı dalgalar.

Laura 1 – Aventerramin Sırını

Duvardaki taşlarla aynıydı. La-ura'nın yüzünce bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Yanılmıyorsam bu duvar da Malta mermerinden yapılmış. Ve Percy'nin anlattıklarına göre, mezar odası bunun hemen arkasında bulunuyor."

"Kessinikus" diye cevap verdi Lukas. "Tek bir sorun var, o da, arkasına nasıl geçeceğimiz."

Laura cevap vermek yerine, ışık huzmesini tekrar duvarın üzerinde gezdirmeye başladı ve her bir parçasını özenle aydınlattı. Ancak dikkat çekici bir şey göremediler. Her taş, diğerinin aynıydı. Yontulmuş taşlar sıra sıra, üst üste dizili halde aşılmaz bir engel oluşturuyordu.

Laura bir taşın üzerine oyulmuş küçük bir rölyef gördü birden. Duvarın en sağ kenarında, diz yüksekliğinde bir yerdeydi. Gidip onun önüne çömelip gözünü iyice rölyefe yaklaştırdı. Lukas ve Kaja da onun arkasında durup omzunun üzerinden eğilerek, ellerindeki feneri rölyefe tuttular. Laura bunun sadece bir parça olduğunu fark etti; çünkü

tam da oradan bir parça kopmuştu. Kopan yer, rölyefin üst kısmı olmalıydı ve duvarda küçük bir boşluk vardı. Alt tarafta bir atın gövdesi ve ayakları ve iki zırhlı binicisinin ayakları görülüyordu. Kırık gravürü, yarım daire şeklindeki Latince bir yazı çevreliyordu. Yine de Laura bunun ne olduğunu hemen anladı.

"Tapınak Şövalyeleri Mührü" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Kütüphanede bulduğu parça ile karşılaştırdı - bunun rölyefin eksik olan üst parçası olduğundan kuşkusu yoktu. Demek ki bu taş parçası bu duvara aitti.

Bunun anlamı ne?, diye düşündü Laura. Babam neden bu parçayı alıp saklamış?

Birden aklına bir fikir geldi. Taş parçasını eski yerine yerleştirmeyi denedi ve duvardaki boşluğa doğru itti. Yine de taş parçası sıkışık kalmıştı. Yarım santimetre kadar bir çıkıntı yapıyordu, daha güçlü

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bastırmasına rağmen daha ileri itemedi. Laura hiç duraklamadan elindeki fenerin arkasıyla taşın üzerine hızla vurdu. Ve oldu: Taş, duvarın içine iyice oturdu ve mühür tamamlandı. Bir parçasının kısa bir süre önce kaybolduğu belli olmuyordu.

O anda, mezarın derinliklerinden bir gürültü geldi. Laura aceleyle yerinde doğrulup korkuyla diğerlerine baktı. Gümbürtü devam ediyor, sanki daha yakından ve daha güçlü geliyordu şimdi. Duvar aniden titremeye başladı.

Üçü de iki adım geriye sıçrayıp dehşetle birbirlerine baktılar. Kocaman açılmış gözlerini gittikçe daha da hızlı titreşen duvara çevirdiler. Tavandan tozlar döküldü ve fenerlerin ışığında panik halinde sağa- sola kaçışan örümcekler gördüler. Sonra ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Çok hafif, ama hissedilecek kadar.

TETER FREUNP

"Eee?" diye sordu Kaja ve beklentiyle Lukas'a baktı.

Ama Lukas susuyordu.

"Her zaman, her şey için çözümün olur!" diye alay etti Kaja. "Ama iş gerçekleştirmeye gelince, sen de ne yapacağını bilemiyorsun."

Lukas iyi bir cevap verecekti, ama Laura araya girdi.

"Hey!" diye çıkıştı sert bir sesle "Saçmalamay! kesecek misiniz siz?"

İkisi de sustu ve Laura tekrar duvara döndü. Elindeki fenerle duvarı yukarıdan aşağıya aydınlattı. Eliyle vurdu ve taşların yüzeyini parmağıyla yokladı. Ve, kütüphanede bulduğu taş parçasını cebinden çıkarıp duvarla karşılaştırdı. Aynı renk, aynı dalgalar. Duvardaki taşlarla aynıydı. La-ura'nın yüzünce bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Yanılmıyorsam bu duvar da Malta mermerinden yapılmış. Ve Percy'nin anlattıklarına göre, mezar odası bunun hemen arkasında bulunuyor."

"Kessinikus" diye cevap verdi Lukas. "Tek bir sorun var, o da, arkasına nasıl geçeceğimiz."

Laura cevap vermek yerine, ışık huzmesini tekrar duvarın üzerinde gezdirmeye başladı ve her bir parçasını özenle aydınlattı. Ancak

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

dikkat çekici bir şey göremediler. Her taş, diğerinin aynısıydı. Yontulmuş taşlar sıra sıra, üst üste dizili halde aşılmaz bir engel oluşturuyordu.

Laura bir taşın üzerine oyulmuş küçük bir rölyef gördü birden. Duvarın en sağ kenarında, diz yüksekliğinde bir yerdeydi. Gidip onun önüne çömelip gözünü iyice rölyefe yaklaştırdı. Lukas ve Kaja da onun arkasında durup omzunun üzerinden eğilerek, ellerindeki feneri rölyefe tuttular. Laura bunun sadece bir parça olduğunu fark etti; çünkü

tam da oradan bir parça kopmuştu. Kopan yer, rölyefin üst kısmı olmalıydı ve duvarda küçük bir boşluk vardı. Alt tarafta bir atın gövdesi ve ayakları ve iki zırhlı binicisinin ayakları görülüyordu. Kırık gravürü, yarım daire şeklindeki Latince bir yazı çevreliyordu. Yine de Laura bunun ne olduğunu hemen anladı.

"Tapınak Şövalyeleri Mührü" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Kütüphanede bulduğu parça ile karşılaştırdı - bunun rölyefin eksik olan üst parçası olduğundan kuşkusu yoktu. Demek ki bu taş parçası bu duvara aitti.

Bunun anlamı ne?, diye düşündü Laura. Babam neden bu parçayı alıp saklamış?

Birden aklına bir fikir geldi. Taş parçasını eski yerine yerleştirmeyi denedi ve duvardaki boşluğa doğru itti. Yine de taş parçası sıkışık kalmıştı. Yarım santimetre kadar bir çıkıntı yapıyordu, daha güçlü bastırmasına rağmen daha ileri itemedi. Laura hiç duraklamadan elindeki fenerin arkasıyla taşın üzerine hızla vurdu. Ve oldu: Taş, duvarın içine iyice oturdu ve mühür tamamlandı. Bir parçasının kısa bir süre önce kaybolduğu belli olmuyordu.

O anda, mezarın derinliklerinden bir gürültü geldi. Laura aceleyle yerinde doğrulup korkuyla diğerlerine baktı. Gümbürtü devam ediyor, sanki daha yakından ve daha güçlü geliyordu şimdi. Duvar aniden titremeye başladı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Üçü de iki adım geriye sıçrayıp dehşetle birbirlerine baktılar. Kocaman açılmış gözlerini gittikçe daha da hızlı titreşen duvara çevirdiler. Tavandan tozlar döküldü ve fenerlerin ışığında panik halinde sağa^ sola kaçışan örümcekler gördüler. Sonra ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Çok hafif, ama hissedilecek kadar.

Kaja, Laura'nın elini öyle sıkıyordu ki, tırnakları La-ura'nın avucuna batıyordu. Ama Laura da büyülenmişçesi-ne bu tuhaf olayı seyrettiğinden, elindeki acıyı hissetmedi.

Bütün duvar harekete geçti. Önce yavaş, sonra gittikçe hızlanarak yana doğru gürültü ve gıcırtyla kaymaya başladı, ta ki boğuk bir patırtıyla sol taraftaki duvarın içinde tamamen kayboluncaya kadar. Sonra, sessizlik çöktü. Sarsılma ve gümbürtü sona erdi.

Yol açılmıştı.

Laura elindeki fenerin ışığını karanlığa doğrulttuğunda, önlerinde büyük bir hücrenin açıldığını gördüler. Ortada büyük bir Lahit durmaktaydı. Hedeflerine ulaşmışlardı: Re-imar von Ravenstein'in mezar odasıydılar.

"Eveet!" diye bir sevinç çığlığı attı Laura. Lukas ve Kaja da ona katıldı; birbirlerinin boynuna sarıldılar, sevinçle dansettiler.

Bölüm 21 * Mezar Odasında Dehşet

apşupağızü!" Alienor öfkesine daha fazla hakim olamamıştı. "Aklını başına topla. Sus artık, canavar!"

Ancak Swuupie'nin söz dinlemeye niyeti yoktu. Ağzını açıp dudaklarını uzatarak, korkudan cıyaklayan bir karaca yavrusu gibi, uzayıp giden bir çığlık kopardı. Sonra yarasa kanatlarını açıp Alienor'un odasının kapısına doğru uçtu, pat diye gürültüyle kapıya çarparak tepe üstü yere düştü. Şapşupağız tekrar bir çığlık attı, ama bu kez daha hafif ve ağlar gibi bir sesle.

Alienor hızla kapıya gidip kanatlı tüylü hayvanı yerden kaldırdı. "Böyle söz dinlememenin bir yaran yok!" diye yakındı. "Böyle devam edersen, kesinlikle boynunu kırarsın! Üstelik bu budalaca

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

tavırların yüzünden kaledeki herkes Alarik'in Hellunyat'ta olmadığını anlayacak!"

Swuupie kızı yuvarlak kara gözleriyle baktı. Alienor aniden hayvanın kendisini anladığı izlenimine kapıldı. Şefkatle elini hayvanın kafasında gezdirdi, oyuncak ayıyı andıran hayvanın tüylerini okşadı. "Aferin, Şapşupağız. Neden hep böyle uslu olmuyorsun!"

Alienor odanın ortasındaki tahta masaya gidip meyve ta-
I'ETER FREUND

bağından bir elma aldı ve hayvana uzattı.

Şapşupağız elmayı ön ayaklarıyla tutarak, kıtlıktan çıkmış gibi, yemeye başladı. Bir domuz sürüsünün çıkaracağı kadar şapırtı çıkarıyordu.

"Bunu daha önce de alabilirdin aptal" diye homurdandı kız keyifsizce. "Beni de bir yığın heyecandan kurtarmış olurdun!"

O sırada koridordan ayak sesleri duyuldu. Alienor'un odasına doğru hızla yaklaşım kapının önünde kesildi.

Swuupie elindeki elmayı düşürdü. Alienor davranıp onun sesini kesemeden, hayvan yine bağırdı.

Alienor "Şışşt!" diyerek hayvanın ağzını kapadı. Çok geçti: Kapı çalındı ve Alienor "girin" bile diyemeden kapı açıldı ve şövalye Paravain içeri girdi.

"Afedersin", dedi, "ama kardeşini arıyorum. Odasında bulamadım, nerede olduğunu kimse bilmiyor. Düşündüm ki belki de sen -"

Paravain sustu ve Alienor'un elindeki Ssyuupie'ye baktı. "Şapşupağız'ın senin yanında ne işi var? Alarik ve o birbirinden ayrılmazlardı."

"Şey, ... o ... şey ... Alarik ... o ..."

Paravain kuşkuyla gözlerini kırıştırdı. "Alarik'e ne oldu? Söylesene!"

Alienor bakışlarını yere dikti, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş, gözünde yaşlar birikmişti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Beyaz Şövalye kızı keskin bakışlarla süzdü. "Dinle Alienor: Biliyorum, benden bir şey gizliyorsun. Ama kardeşini seviyorsan eğer, ne olup bittiğini bana anlatman gerek."

Kız bir an üzüntüyle dudaklarını ısırды, ancak sonra daha fazla dayanamadı. Gözyaşları arasında Paravain'e karde-

sinin niyetlendiği şeyi anlattı.

Her şeyi söyleyip bitirdiğinde, Şövalye'nin benzi atmış, telaşlı bir halde gözlerini önüne dikmişti. Duyduklarına ina-namıyormuşçasına sürekli başını iki yana sallıyordu.

"Buna nasıl göz yumabildin Alienor?" Paravain kızı suç-larcasına bakıyordu. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü susacağıma dair ona söz verdim."

Paravain iç geçirdi, odanın içinde sinirli sinirli dolaştı.

Kendini biraz topladığında, Alienor'un önüne gelip durdu. Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Verdiğin sözü tutman doğru bir şey - ama, eğer kimseyi tehlikeye atmıyorsan, beni anlıyor, musun!" Sesini tekrar yükseltti. "Alarik'in ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerekirdi!"

AHenr yutkundu. Yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ama o, bataklıktan geçen gizli bir yol bildiğini söyledi bana. Silvan, Orman Gez -"

"Ne olursa olsun!" Paravain gürleyen bir sesle onun sözünü kesti ve huzursuz adımlarla tekrar oda içinde dolaşmaya başladı. "Eğer bataklığı sağ salim geçmeyi basarsa bile -ki bundan çok kuşkuluyum!- o zaman, bu çılgınca girişiminin en tehlikesiz bölümünü atlatmış olacak sadece! Bor-boron ve Karanlık Güçler, kaseye sahip olduklarından bu yana, Alarik'in henüz bilmediği bir güç var ellerinde! Bu gücün karşısında ne yapacak?"

Kızın solgun yüzünde sınırsız bir koku belirdi. "A ... a ... ama", diye kekeleydi. "O halde, ona hemen yardım etmek zorundayız!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Peki nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun, Alienor? Kükürtlü Bataklık, buradan atla bir gün uzakta - eğer tehlikeye düştüyse ona nasıl yardım ederiz?"

PETER FREUNI)

Laura, Lukas ve Kaja dikkatli adımlarla mezar odasına girdiler. İçeride küf kokusu vardı ve taş zemine çarpan su damlalarının tekdüze şapırtısı duyuluyordu. El fenerlerinin ışığı, odanın karanlığında dolaştı. Odanın büyüklüğünü kestirmek zor olsa da, Laura onbeş metre uzunluğunda ve on metre genişliğinde olduğunu tahmin ediyordu. Yüksek-liğiye kısa boylu bir insanın iki katı kadardı.

Üç arkadaş lahite doğru yaklaşırken, Laura ışığı yan duvarlara doğru tutuyordu. Tıpkı Percy'nin onlara anlattığı gibiydi: Mezar odasının duvarları tamamen mermerden yapılmıştı. İnsan boyundaki lahit de aynı mermerdendi. Lahitin kenarları, şövalye yaşamını anlatan rölyeflerle süslenmişti. Ayrıca von Ravenstein'a ait arma ve nişanlar da oyulmuştu. Kaidedeki yazı, buranın gerçekten Reimar von Ravenste-in'in son dinlenme yeri olduğunu kanıtlıyordu.

"Dağlalım ve odanın her bir köşesini arayalım", diye önerdi Laura.

"İyi fikir!" dedi Lukas.

Kaja ise çekingen bir sesle "Bu gerekli mi?" diye sordu.

Lukas alay etti: "Korkmana gerek yok, hortlaklar kızıl saçlılara saldırmazlar. Yaşayan ölümlere de."

Laura onu azarladı. "Lukas saçmalama!" Ve arkadaşına döndü. "İstersen birlikte kalabiliriz."

"Hayır, hayır", diye itiraz etti Kaja. "önemli değil."

Lukas'm önünde aptal durumuna düşmek istemiyordu. Hem ne olabilirdi ki? Laura ve Lukas hemen yanındaydı.

Kaja, güvensiz bir şekilde lahitten birkaç adım uzaklaştı, ama korkusundan dönüp dönüp, kendisinden giderek uzaklaşan Laura ve Lukas'a bakmayı da ihmal etmedi.

Kaja, elindeki feneri çevirdi ve tiksiniç bir hayvanla kar-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

şılaştı: Tombul, iğrenç bir örümcek, tavandan sarkmış, kızın burnunun dibinde sallanıyordu! Kaja panik halinde bir çığlık attı, ve dehşetle geri geri gitti ve sırtı adam büyüklüğünde bir şeye çarptı. Metalik bir şıkırtı ve aynı anda ağır, soğuk bir kol omzuna dokundu. Kocaman bir canavar onu yere yatırmaya çalışıyordu! Kaja, demirden bir kolun ucunda renksiz iskelet eli görünce dehşete kapıldı. Kemikli el, korkunç bir pençe gibi kıvrılmıştı.

Şimdi benim boynuma sarılıp sıkacak, diye aklından geçirdi Kaja ve tekrar keskin bir çığlık attı.

Laura ve Lukas hemen onun yanma koşullar ve bunun ne olduğunu görür görmez anladılar -Kaja, duvara dayalı duran bir şövalye zırhına çarpmıştı Zırh şimdi bütün ağırlığını kızın sırtına vermiş, kollan Kaja'nın önünden aşağıya sallanmaktaydı.

Kaja, demirden canavarın sadece eski bir zırh olduğunu fark edince rahat bir nefes aldı. Üzerinde hâlâ bir zamanların gururlu sorgucunun parçalan bulunan miğfer de öne kaymış, kızın kafasının hemen yanında duruyordu. Kaja yavaşça başını döndürüp, korkudan şaşılasmış gözlerle miğferin içindeki şeye baktı. Renksiz bir kuru kafa; onun üzerinden de buruşuk deri parçaları sarkıyor ve dişsiz ağızıyla kıza sırtıyordu sanki. Sol gözünün boşluğundan bir örümcek tırmandı, Kaja'nın omzu üzerinden geçip aceleyle aşağıya, yere yöneldi. Kızcağız dehşetin etkisiyle tekrar keskin bir çığlık attı.

"Bir şey yok, Kaja", dedi Laura, ama gülmek için kendini zor tutuyordu. "Paniğe kapılacak bir şey yok, her şey yolunda!"

Laura ve Lukas zırhı tutup Kaja'nın sırtından kaldırdılar.

Laura zırh içindeki iskeleti gösterdi. "Sana bir şey yapamaz artık - o bir ölü."

"Ve buradakiler de", dedi Lukas.

El fenerinin ışığı, ölü odasında yerde yatan diğer üç zırhı aydınlattı. Zırhların hepsi pas içindeydi - ve hepsinin içinde de iskelet vardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Reimar von Ravenstein'in mezara yatırdığı kayıp dört silahşor" dedi Laura.

Kaja solmuş yüze başını salladı. Sakinleşmiş, yerde yatan karaltılara acıyarak bakıyordu. "Zavallılar", diye iç çekti. "Kim bilir nasıl öldüler?"

Laura ve Lukas kararsızca birbirlerine baktılar.

"Zırhları neden bu kadar paslanmış?" diye devam etti Kaja.

"Nedeni kessinikus, öyle değil mi?" diye cevap verdi Lukas. "Düşünsene bir kere, Spar-Kiu: Yüzyıllardır buradalar ve burası toprağın altı; çok rutubetli o yüzden!"

Kaja yüzünü buruşturdu. Cevap onu tatmin etmemişti, ama sesini çıkarmadı.

"Tamam", dedi Laura. "Aramaya devam edelim."

Üç arkadaş bu kez birbirlerinden ayrılmadılar. Ağır adımlarla yan yana, odanın içinde yürüdüler. Kısa bir süre sonra ellerindeki fener ışığı, duvardaki demir bir askıya vurdu, askıda ziftli bir meşale vardı. "Bekleyin, bir şey denemek istiyorum", dedi Lukas. Meşaleyi bulunduğu yerden aldı, cebinden kibrit çıkarıp yaktı ve alevi meşaleye tuttu. Ve gerçekten de: Zifte batırılmış bez hemen alev aldı. Mezar odası titrek meşale ışığında loş bir aydınlığa büründü. Ve şimdi üç arkadaş Reimar von Ravenstein'in mezar odasında, başka bir mezar bulunmadığı-

nı daha net görebildi. Korkunç Şövalye, hayatını nasıl geçirdiyse, ölümden de öyle dinleniyordu - eğer dört talihsiz silahşoru saymazsak. Zavallılar gönülsüzce şövalyeye arkadaşlık ediyordu.

Laura, odanın ön duvarında bir pırıltı fark etti. Hızla o tarafa gitti, arkadaşları da onu takip etti.

Bu pırıltının kaynağını hemen keşfettiler: Duvarın içindeki bir girintide, küçük bir taş kaide üzerinde duran, büyük bir kase bulunuyordu. Saf altından yapılmış olmalıydı, çünkü fener ışığında pırl pırl parlamaktaydı. Sıra sıra mücevherlerle süslenmişti. Laura yanılmıyorsa, kırmızılar yakut, yeşiller de zümrüt olmalıydı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Üç arkadaş kocaman açılmış gözleriyle altın kaseye baktılar. Daha önce bu kadar değerli bir şey görmemişlerdi.

"Vaaauv!" dedi Kaja hayretle. "Bu çok değerli bir şey olmalı." Sonra Laura'ya döndü. "İlham Kasesi bu mu?"

Laura kuşkuluydu. "Ne yazık ki değil", dedi ve cebinden bilgisayardan aldığı kopyayı çıkardı. Reimar von Ravenste-in'a felaket getiren kasenin fotoğrafını, karşılaştırmak için önlerindeki kasenin yanına koydu. İki kasenin de aynı olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu.

"Kutsal Gral'in bir kopyası sadece, Korkunç Şövalye'nin felaketine neden olan kase", dedi Laura. "Percy, onun şövalyeye ölüm getirdiğini anlatmıştı ya. Gelin aramaya devam edelim, belki şansımız vardır ve İlham Kasesi de buralarda bir yere gizlenmiştir."

Tekrar odanın içine dağıldılar. Her ne kadar bütün köşelere, girintilere, aralık kalmış yerlere ışık tutsalar da ve duvarları gizli bir yer, gizlenmiş bir boşluk bulmak için elleriyle vurarak kontrol etseler de - İlham Kasesi'ne dair hiçbir iz

PETEU FREÜND

bulamadılar.

En ufak bir iz bile yoktu.

Laura artık arama işine son vermek istiyordu ki, aniden olduğu yerde donakaldı ve gergin bir yüzle etrafı dinlemeye başladı.

"Şışşt!" diye uyardı arkadaşlarını. "Siz de duyuyor musunuz?"

Kaja ve Lukas bakiştılar ve kaşlarını kaldırarak sordular.

"Neyi?" dedi Kaja.

"Emin değilim. Duyduğum şey sanki bir yerde ... su, akan bir su."

"Saçma!" diye karşı çıktı Kaja ve göz kırptı. "Hayaletleri duyuyorsun, hepsi bu."

Ama Laura buna kanmadı. Yanılmadığından emindi. Hızlı adımlarla duvara giderek kulağını dayadı ve dinledi. Aniden, kardeşinin, sahte Gral'e iyice yaklaştığını ve hiçbir kaygı duymadan kafasını bu tasın içine sokarak içini iyice görmeye çalıştığını fark etti. Ve kardeşine

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bağırđı: "Dikkat et Lukas! Şövalyenin korkunç sonuyla ilgi Percy'nin anlattıklarını düşün. Aynı şey senin de başına gelsesin!"

Lukas başını kaldırıp göz kırptı. "Panik yapma, içindeki iksire dokunmamaya dikkat ediyoruz herhalde!"

Laura tekrar kulağını duvara dayayıp dinledi. Kuşkusuz kalmamıştı - gerçekten de, uzaklardan bir ses geliyordu. Yumuşak bir hışırtı veya boğuk bir mırıldanma gibi bir şey. Ama o kadar belirsizdi ki, ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Su olabilirdi gerçekten - ama herhangi bir başka şey de olabilirdi.

Ama ne?

Laura tekrar Kaja ve Lukas'a katıldı; sahte kasenin önün-deydiler. "Nedense bir tuhaflık var bu işte!" dedi kaşlarını

çatarak.

"Ben de öyle düşünüyorum Laura!" Bunu söyleyen, arka taraftan gelen boğuk bir sestti.

Üç arkadaşı hızla döndüler. Mezar odasının kapısında dikilerek onlara kızgın gözlerle bakan Albin Ellerking'i görünce dehşete kapıldılar. Adamın omzunda yine kedisi vardı. Groll tüylerini kabartmış, kuyruğunu dikmiş ve şeytani gözleri meşale ışığında kirli san bir renkte parlıyordu. Sonra ağzını açtı.

"Burada ortalığı koklamanıza yardım edeceğim!" diye gürlledi kedi.

"Hayır, olamaz!" diye inledi Kaja. "Şimdi ne yapacağız Laura?"

Laura da ne yapacaklarını bilmiyordu. Kaba saba adımlarla mezar odasına girip askıdan meşaleyi alıp üzerlerine doğru gelen bahçıvanı korku içinde seyrediyordu. Geri geri gittiler. Ellerking onları köşeye doğru sıkıştırıyordu; nihayet duvara dayandılar. Laura bahçıvanın sağ tarafından kaçıp kurtulmayı denerdi. Ancak Albin tetikteydi ve meşaleyle onun yolunu kesti. Kız geriye sıçradı ve meşaleden son anda kurtuldu. Lukas da Ellerking'den kaçmak istedi, ancak o da ablası gibi başarılı olamadı. Tam tersine: Meşale bir tutam saçına değdi ve kulağını yakıp acıtmasına neden oldu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Çocuğu yaraladığını fark eden Albin'in yüzünde acıma belirtisi yerine sırım vardı. Daha da yaklaştı, omzundaki kedi, öfkeli bir ejderha gibi tıslıyordu.

Kaja korkudan titriyordu. "Ne yapacaksan yap Laura! Lütfen yap." O anda Laura'nın aklına Fısıldayan Sis geldi. Elini cebine atıp şişeyi çıkardı ve tıpasını açtı. Bu kez Kısık Nefes hız-

lıydı -şişenin ağzından hemen çıktı- hazır bekliyormuş gibi. Bahçıvan şaşkınlık içinde olduğu yerde kaldı ve kocaman olan gözlerle, giderek büyüyen ses bulutuna baktı. Groll de susmuştu. "Onları ört, Kısık Nefes!" diye emir verdi Laura. "Çabuk!" "Dileğiniz benim için emirdir Efendim" dedi Kısık Nefes. "Benim için emir."

Sis bulutu, hâlâ şaşkınlığını atamayan bahçıvana yöneldi, etrafında döndü, döndü, ta ki o ve kedisi kalın bir örtü altında kalıncaya kadar. Sis içinde, bir ateşböceği gibi parlayan meşale görünüyordu sadece.

"Kahretsin!" Groll'ün bedduası yararsızdı. Hiçbir şey gö-remiyordu; Albin Ellerking de öyle. Bahçıvan umutsuzca örtüden kurtulmaya çalıştı - ama başaramadı. Laura, Kısık Ne-fes'in, her bir çekingen adımı dikkatle izleyip adama adeta yapıştığını görebiliyordu. Ellerking ve kedisinden kaçıp kurtulmak artık daha kolaydı.

Laura, arkadaşlarına kendisini izlemelerini işaret etti ve parmağını ağzına götürdü. Sessiz olun! Lütfen sessiz olun! Yandaki duvara iyice yapışarak, ses çıkarmamak için parmaklarının ucunda yürüyüp sağ taraftan bahçıvanı geçerek odanın çıkışına doğru kaçmak istedi. Kaja ve Lukas onu izledi. Hiç ses çıkarmıyorlardı.

Ama Groll son derece hassas kulaklarıyla onları duyuyordu. "Dikkat! Kaçmaya çalışıyorlar!" diye tıslayarak sahibini uyardı. "Sola, daha sola!"

Albin Ellerking el yordamıyla hemen sola kayarak yollarını kapadı. Kahretsin!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura hemen yönünü değiştirdi. Arkadaşlarına işaret vererek yavaşça odanın diğer tarafına kaydılar.

"Sağa!" diye tısladı kedi. "Sağdan kaçaacaklar!"

Bahçıvan da kendisiyle birlikte, hareket eden sisin içinde hemen sağa döndü. Yolu tekrar kapayacakken birden, yerde yatmakta olan şövalye zırhlarına ayağı takıldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Düşerken elindeki meşale de sisin dışına, Laura'nın ayağının dibine fırladı.

"Cehennem, ölüm ve şeytanı!" dedi sisin içindeki kedi. Laura ise hemen eğilip meşaleyi aldı. Meşaleyi yukarı kaldırarak arkadaşlarına döndü. "Koşun, durmayın!"

Kaja ve Lukas, bunu tekrarlatmadılar.

Laura ve arkadaşları mezarın çıkışma geldiklerinde meşaleyi attılar. Meşale, yerdeki su birikintisinin içine düşerek söndü. Sonra da sanki peşlerinden şeytan kovalıyormuşça-sma, hızla koşmaya başladılar.

Ağaçlardaki büyük kargalar aniden uyanmışlardı. Mezarlığın uçan bekçileri kulak tırmalayıcı bir sesle bağırmaya başladılar birdenbire. Kanatlarını hızla çarparak, canlarını kurtarmak için Cellat Ormanı karanlığında koşmakta olan çocukların peşine düştüler. Laura, Kaja ve Lukas kanatlardan çıkan sesleri duyabiliyorlardı ve kuşların korkunç "Ga-ak-gaak"ları kulaklarında çınılıyordu. Ama dönüp arkalarına bakmadan koşmaya devam ettiler. Her an gelebilecek bir gaga darbesine karşı kafalarını korkuyla omuzlarının arasına çekmişlerdi.

Ama birkaç dakika sonra kuşların çığlıkları zayıfladı ve sonunda iyice uzaklaştı. Laura omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Kargalar onların peşini bırakmış, mezarlığın

PETER FREUTTO

üzerinde dönmekteydiler. Harabe halindeki yapı artık görünmüyordu.

Herhalde sadece mezarlık arazisini bekliyorlar diye düşündü Laura. Bu arazinin dışına çıkınca, bizi takip etmeyi bıraktılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Öyle bile olsa - bu uğursuz kuşlardan kurtulmuşlardı, önemli olan da buydu. Eğer olağanüstü bir şey olmazsa, Cellat Ormanı'ndan çıkmaları uzun sürmeyecekti.

Lukas ablasının hemen arkasındaydı. Hâlâ koşacak gücü var gibi görünüyordu. Ama Kaja epey geride kalmıştı. Alışılmışın dışında bir çaba gösterdiği belliydi; soluk sesleri uzaktan bile duyuluyordu.

Laura adımlarını yavaşlatarak Kaja'nın kendisine yetişmesini bekledi. "Sakin yorulayım deme!" diye arkadaşını gayrete getirdi. "Neredeyse başardık sayılır."

"Evet, evet!" dedi soluk soluğa kırmızı kafa. "Tamam."

Ama Kaja'nın adımları gittikçe daha kısılıyor ve daha ağır hale geliyordu. Ayrıca daha bir gürültüyle nefes alıp veriyordu. Astımlı tıkanık bir nefes gibi. Belki de bu nedenle Laura ormanın derinliklerinden gelen sesi duyamamıştı. Uzaktan boğuk bir fısıltı geliyordu.

"Dur! dur!" Ağaçların arasındaki ses ona sesleniyordu. "Beni bekle Efendim - beni bekle!"

Laura, Kaja'ya devam etmesini işaret etti ve durdu. Yüzünde rahat bir gülümseme vardı, çünkü sesin sahibini tanımıştı: Bu Kısık Nefes'ti, Fısıldayan Sis.

Kısa bir süre sonra ağaçların arasında belirdi, beyaz bir anaför, büyük ağaç gövdeleri arasında slalom yaparak, kendisini bekleyen kıza yetişti. Kısık Nefes Laura'nın yanına geldiğinde dehşetli bir şekilde nefes alıyordu.

\

Laura kaygıyla alnını kırıştırdı. "Ne oldu?" diye sordu. "Çok mu zorlandın?"

"Önemli değil Efendim - önemli değil. Ben böyle talimlere ve acelelere alışık değilim - alışık değilim. Teşekkür ederim, beni beklediniz - beni beklediniz!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Asıl ben sana teşekkür borçluyum!" diye cevap verdi Laura gülerek. "Senin yardımın olmasaydı Ellerking ve kedisi bizi yakalardı."

"Bu anlaşılır bir şey - anlaşılır bir şey!" Kısık Nefes, hor gören bir ifade ile konuşmuştu. "Benim başlıca görevim, efendime hizmet etmektir - hizmet etmektir. Ama bir iyilik yapıp, beni uyumaya gönderir misiniz? - uyumaya gönderir misiniz? Öyle yorgunum ki ..." -esnedi- "öyle yorgunum."

Laura cebinden şişeyi çıkarıp tıpasını açtı. Fısıldayan Sis, rüzgar gibi girdi şişenin içine ve kız daha tıpayı yerine takar takmaz horultular gelmeye başlamıştı bile. Çok eğlenceliydi. Laura gülerek şişeyi tekrar cebine koydu. Sonra arkadaşlarının peşinden koştu.

Albin Ellerking öfkeden soluk soluğa kalmış, duyduğu acıdan yüzü buruşmuştu. Sol ayağı ateş gibi yanıyordu. Şövalye zırhlarına çarpıp yere düştüğünde, küflü demirler sadece pantolonunu yırtmakla kalmamış, baldırı da boylu boyunca kan içinde kalmıştı. Bu lanet olasıca sis, bütün görüşünü engellemiş ve yönünü kaybettirmişti; bu yüzden de defalarca duvara çarpmıştı. Her çarpmadan sonra bir tarafları şişmişti. Neyse ki, kör eden sis aniden ortadan kaybolmuştu şimdi.

Bahçıvan kendine, geldi, topallayarak çıkışa gitti. Şeytan olasıca piç kurulan! Bunu bana ödeyecekler - yemin ede-

PETER FREUNB

rım.

Bahçıvanın omzundan daha önce yere inmiş olan Groll, mezarın oradan sessizce sahibine doğru yaklaştı. Sonra durdu; kamburlaşarak kuyruğunu havaya dikti ve hiddetli bir şeytan gibi tısladı.

Albin Ellerking onun yanma gidip de etrafı kolaçan ettiğinde, GrolPün neye kızdığını anladı: Yumurcaklardan eser yoktu, kaçmışlardı!

Lanet olsun!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Bahçıvan öfkeyle soludu, yüzü kararmıştı. Ama aklına gelen bir şey öfkesini azalttı. Yumurcakları yakalayamamıştı - ama ondan kurtulamazlardı! Kesinlikle. Bunu, Dragon ve Drogur yapacaktı. Onları tek tek yakalayabilirdi.

Hem de hepsini.

Albin Ellerking sinirli sinirli sırttı. Sonra iki parmağını ağzına götürdü, derin bir nefes aldı.

Ravenstein parkı gecenin sessizliğine bürünmüştü. Hafif bir rüzgar çalıların dallarını ve kenarlardaki kış bitkilerini sallayarak, hışırdatıyordu. Çalı köpekler neredeyse hareketsizce orada duruyordu.

Ay, bulutların arkasından çıktı, keskin bir ses, gecenin sessizliğini bozdu o anda. Cellat Ormanı tarafından gelen ve çimenler üzerinde yankılanan bir ısıktı bu.

Aniden, çalı köpeklerde bir hareketlilik başladı. Hışırdayarak biçim değiştirmeye başladılar. Yapraklar yavaşça bir araya gelerek iki köpek biçimini koyu yeşil bir örtüyle kapladılar. Boğuk bir gürültü, kısık bir soluk sesi iştiliyordu. Çalının biçimi giderek değişiyordu. Yapraklardan oluşan örtü, parlak siyah bir köpek derisine dönüştü, güçlü kaslar

fark edilebiliyordu. Damarlar da belirdi ve henüz cansız olan gözler, ayışığında parlamaya başladı. Bir saniye sonra, hareketsiz olan kuyruklar iki yana sallandı, tüylü ayaklar topraktan kurtulup şapırtıyla çimenlerden çıktılar: iki zararsız çalı köpek şimdi ete ve kana bürünmüş iki tehlikeli köpeğe dönüşmüştü.

Kocaman köpekler başlarını kaldırıp kulaklarını rüzgara diktiler ve havayı kokladılar. Ağzlarını açtıklarında öldürücü dişleri de ortaya çıktı. Derin bir hırıltı çıkıyordu iki köpekten de ve sarkık dudaklarından salya akıyordu. Bitkisel varlıklarının hareketsizliğini üstlerinden atmak istercesine kaslarını oynatıp gerdiler. Cellat Ormanı'ndan keskin bir ısıklık daha gelince, Karanlık Güçler'in iki devasa köpeği Dragon ve Drogur, havlayarak koşmaya başladılar.

Bölüm 22 | Saldırgan Cadı

Alarik, zehirli kükürt buharından etkilenmemek için yerde sürünerek ilerliyordu. Buna rağmen boğazının acıdığını ve gözlerinin yandığını hissediyordu; elleri ve dizleri acıyor, her bir gözeneğinden ter fışkırıyordu. Alışık olmadığı duruş biçimi onu daha çok yoruyor ve bu yüzden de çok yavaş ilerleyebiliyordu. Yine de, ayağa kalkma isteğine karşı var gücüyle direniyordu, Silvan sadece sürünerek hareket etmesi gerektiğini çok kesin bir şekilde belirtmişti. Orman Gezgin'i'nin bütün önerilerinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı ve şimdiye kadar onun bataklık içinde güvenle yol almasını sağlamıştı. Patikadan yalnızca bir karış ya da en fazla bir dirsek boyu kadar sapmıştı bir iki kez. O anlarda da hemen kolu ya da bacağı bataklık çamuruna dalmıştı. Ancak Alarik her defasında sağlam yeri bulmayı başarmıştı.

Pis koku ve bataklıktan fışkıran şeylerin uzun süredir farkında değildi Alarik; zaman duygusunu da kaybetmişti. Ne zamandır yolda olduğunu bilmiyordu artık. Ona, sonsuz bir zaman geçmiş gibi geliyordu, ama hedefine dair bir iz yoktu henüz.

Çocuk soluklanarak durdu, vücudunun üst kısmını biraz

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

doğrulttu ve sisin içine dikkatle baktı. En fazla on adım ötesini görebiliyordu. Öte taraftaki dünya görüş alanının dışında, zehirli sarı sis içinde kayboluyordu. Kaim sis tabakası bir an için hafifliyordu, o zaman kısa süreliğine de olsa, Alarik önünde uzanan bataklık araziye görebiliyordu. Ancak ne kadar çabalasa da, tam olarak herhangi bir şeyi algılayamıyordu.

Çocuk, alnındaki teri sildiğinde geride pis bir iz kaldı. Kolu, bacağı ve neredeyse bütün elbisesi çamura bulanmıştı. Alarik'in buna aldıracağı yoktu. Tek bir şey düşünüyordu sadece: Eğer karanlığın zaferini engellemek istiyorsa, Bor-boron'un kalesine ulaşmalıydı. Her ne kadar umutlan gittikçe azalsa da.

Tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine eğildi ve öne doğru sürünmeye başladı. Tuhaf bir hışırtı duyduğunda, ne kadar sürünmüştü, bilmiyordu. Ses, kükürt bulutlarının üzerinden, yükseklerden gelmişti ve büyük bir kanadın çırpınmasını andırıyordu.

Alarik durdu, kafasını çevirip yukarıya baktı ve dinledi. Ancak hiçbir şey göremedi, çünkü kalın ve zehir sarısı sis görüş alanını kapatıyordu. Yeniden sürünmeye devam etmek istedi, ama o tuhaf hışırtıyı tekrar duydu. Bu kez daha şiddetliydi ve Alarik'in içini ürpertmişti: Alaysı bir kadın kakhahasıydı bu ses. Tekrar yankılanınca çocuk korkuya kapıldı. Bataklığın fokurtusu da hiç durmadan devam ediyordu.

Alarik şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Bu olamaz, diye düşündü. Yanılıyor olmalıyım. Bataklığın üzerindeki bölgede bir kadın nasıl dolaşır ki? Bunun için uçması gerek ... Mümkün değil - bir Harpyie, bir Uçan Cadı değilse tabii!

TETER FREUKD

Alarik bu ürpertici düşünceden bir an için ölecek kadar korktu. Becerebildiği kadar hızla sürünmeye devam etti. Panik halinde elini-bacağım ileri doğru uzatıyordu. Bu haliyle bir Uçan Cadı'dan kaçamayacağı aklına gelmiyordu.

Korkudan yüzü donmuştu ve körlemesine giderken öyle acele ediyordu ki, gücü azalıp tükendi. Elbisesindeki ıslaklık ve rutubeti uzun süredir hissetmiyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, çarpıntı başını ağrıyordu. Ciğerleri ateşte yanıyor gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu. Kendisiyle o kadar meşguldü ki, neredeyse sesi duyamayacaktı.

"Şuraya bakın - bir çocuk!" Sevinçli bir sese benziyordu. "Demek ki dualarım kabul edildi."

Alarik afallayarak yerinde doğruldu, dört bir yana baktı. İleride, kükürt buharı içinde birşeyler parlar gibi oldu, ama kimseyi göremedi. Birkaç adım önünde, tek başına bir kayın ağacı vardı. Bu, patikanın yönünün değişeceği bataklık kayını olmalıydı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Alarik, bataklığın büyük bölümünü geride bıraktığını gösteren bu işaret karşısında bütün yorgunluğunu unuttu. Demek ki başaracaktı! Demek kalkıştığı iş hiç de aptalca değildi!

Ses onu düşüncelerinden sıyırdı. Bu kez dargın bir sestti. "Hiç terbiyen yok mu senin çocuk. Selam bile vermiyorsun!"

Alarik tekrar etrafına bakındı - ve yine kimseyi göremedi. Sadece önünde yükselen bir bataklık kayını vardı. Pek yüksek değildi, yamuk bir gövdesi ve tek tük dalları vardı. Hava çok durgun olduğu halde hafifçe sallanıyordu.

"Niye öyle put gibi kalıp bön bön bakıyorsun?"

Alarik, konuşanın bataklık kayını olduğunu anladı bir-

LAURA - AVENTERRANIN SIRRI

den. "Ba ... ba ... bana mı diyorsun?" diye kekeledi şaşkınlıkla.

"Kime olacak başka?" diyerek sallandı Kayın ağacı. "Başka birini görüyor musun?" Bunu dedikten sonra öne doğru eğilip dallarıyla çocuğa dokundu. "Söyle çocuğum, seni bana getiren şey nedir?"

"Sana mı? Ben sana gelmedim. Benim yolum Kara Kale'ye."

"Yazık." Kayın Ağacı doğruldu. "Bana arkadaşlık edeceğini ummuştum. Sen de ötekiler gibi aptalın tekisin demek ki."

"Kara Kale'ye giden yolu gösterebilir misin bana?"

Kayın ağacı tekrar sallandı. "Evet."

"Harika!" diye sevindi çocuk.

"Ama bunu yapmayı düşünmüyorum", diye devam etti kayın ağacı küstah bir sesle. "Çok, çok uzun zamandan beri bir arkadaş bekliyordum. Seni hemen bırakmayacağım!"

Alarik ağaca karşılık vermek üzereyken burnuna iğrenç bir koku geldi; leş gibi bir çürük kokuşuydu bu.

Ölümün çürük kokusu.

O anda havada bir hışırdama oldu. Kocaman kanat şeklindeki bir şey sislerin arasında belirdi, ok gibi bir hızla aşağıya, Alarik'e doğru yaklaştı.

Alarik, dehşet verici kadın yüzlü bir Harpyie'nin zayıf bedenini fark etti. Pis koku, bu uçan cadının akbaba pençelerinden yayılıyordu. Çocuk, pençelerin saldırısından korunmak için başını kaçırdı. Ama güçlü kanatlar onu patikanın üzerinden itince, bataklığın içine düştü.

Alarik hemen battı. Yeniden sağlam patikaya çıkmak için çabaladı, ama Harpyie geri dönüp tekrar ona doğru uçtu.

rETER FREUND

Uçan cadı, Alarik'in yüzüne kanatlarıyla vurunca daha derine gömüldü. Alarik, kafası ve bedeni iğrenç bir ihtiyar kadını andıran Harpyie'nin çirkin yüzüne bakınca, neredeyse aklını kaybedecekti. Bu suratın ortasında, kötülüğün ta kendisi vardı sanki. Canavardan yayılan pis koku Alarik'in ciğerlerini yakıyordu.

Harpyie keskin bir kahkaha atıp cırlak sesiyle bağırdı-. "Sana yol gösterilmesine artık ihtiyacın kalmadı aptal! Senin yolun burada bitti! Bitti! Bitti!"

Tekrar, kulakları tırmalayan bir sesle bağırdı, pençelerini açtı, cadı ayaklarını kaldırdı -ve vurdu.

Üç arkadaş sonunda Cellat Ormanı'nı arkalarında bırakmış, park alanına ulaşmışlardı. Lukas orman kenarında arkadaşlarını beklemişti ve şimdi üçü yan yana, hızlı adımlarla yürüyorlardı. Lukas'ın kulağı acıyordu ve saçlarından da hafif bir yanık kokusu geliyordu.

Geniş düzlüğün ötesindeki kale, gölge halinde seçiliyordu. Kaja hafifçe göğüs geçirdi. Kısa bir soluklanma için durdu, ama Laura onu devam etmeye zorladı.

"Durmak yok!" diye gayretlendirdi arkadaşını. "Ancak kaleye ulaştığımızda güvenlikte oluruz!"

Kaja inleye inleye yola devam etti. Yorgunluktan tükenmişti. Protesto etmeye hazırlanırken, aniden köpek havlamaları duyuldu. Havlama sesleri tehditkardı ve çok da uzaktan geliyordu. Geniş düzlüğün kenarındaki çalılıklardan iki köpek fırlamıştı bile; onlara doğru hızla koşuyorlardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kaja olduğu yere mıhlanmış gibi kaldı.

Kara köpekler henüz bir iki yüz metre uzakta oldukları

halde, Laura tehlikede olduklarını hemen anladı.

"Koşun!" diye bağırdı. "Koşabildiğiniz kadar hızlı koşun!"

Bunu söylerken Kaja'nın elini tutarak asıldı. Lukas rüzgar gibi ileri atıldı. Birkaç saniye içinde azıcık da olsa öne geçmişti bile. O kadar hızlı koşuyordu ki, sanki yeni bir dünya rekoru deniyordu. Kaja da bu beklenmedik tehlike karşısında uçarcasına, bütün gücünü kullanıyordu. Ama yine de Laura'dan daha yavaştı. Laura, Kaja'nın giderek ağırlaştığını hisseder gibi oldu.

Köpekler hızla yaklaşıyordu.

Laura köpeklerin nefeslerini ve ayak seslerini duyuyordu. Bütün gücünü harekete geçirdi. "Daha hızlı Kaja" diye bağırdı korkuyla. "Hadi koşabilirsin!"

Laura, ciğerleri acıdığı ve bacak kasları yandığı halde tempoyu arttırdı. Ama Kaja onu yavaşlatıyordu.

Laura, yerdeki çotuğu tam zamanında fark etti. Bir sıçrayışta üzerinden atlarken bağırarak arkadaşını uyardı: "Dikkat!"

Ancak geç kalmıştı. Kaja sapamazdı artık. Bütün hızıyla yerdeki engele takıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Şans eseri eli Laura'dan kurtulmuştu, yoksa iki arkadaş birlikte yere yuvarlanacaktı.

Acısını unutan Kaja yerden kalkmaya çalıştı - ama köpekler yetişmişti çoktan. Kaja ensesinde köpeklerin dişlerini hissetti ve canının yanmasını bekledi - ama canını yakmadılar. Hayretle köpeklere baktı. Köpekler birkaç metre ötesinde durmuşlar, öfkeyle havlıyorlardı. Duruma şaşırmış görünüyorlardı; avları kaçmıyor, tersine büyük bir sakinlikle bekliyordu.

Oysa Kaja'nmki panikten başka bir şey değıldi. Hareket

PETER FREUİT)

edecek hali yoktu. Sanki felç olmuş gibi, köpeklere bakıp bağırdı: "Laura! Yardım et Laura!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura bir saniye bile duraksamadı. Kaja'nın yanına geri döndü ve onunla köpekler arasına dikildi. Lukas da hatırı sayılır bir avantaj sağlamış olduğu halde durdu ve Kaja'yla Laura'nın yanına geri döndü.

Lukas, Kaja'yı ayağa kaldırırken, Laura da gözünü köpeklerden ayırmıyordu. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Köpeklerin göz bebeklerinde vahşi pırıltılar vardı. Laura, bir anda neyi yanlış yaptıklarını anladı.

- Bunlardan kaçmaya çalışmamahydrk - asla!, diye geçirdi aklından. Sakin ol Laura, sakinliğini koru! Akılsızca bir hareket yapmazsak - belki de bizi bırakırlar. O sırada cüretkar bir fikir geldi aklına-. Düşünceler okunabiliyorsa, istekler de etkilenebilir miydi acaba? Laura derin bir nefes aldı ve soğukkanlı bir kararlılıkla köpeklere baktı. Defolun! diye emretti düşüncelerinde. Defolun ve bizi rahat bırakın!

Köpeklerin tehditkar bir şekilde hırladıkları duyuldu ve korkunç dişlerini ortaya çıkardılar, ama saldırıp saldırma-maya karar veremiyorlardı. Tam tersine: Laura onlara yavaşça bir adım yaklaşınca, biraz geri çekildiler.

Laura'nın umudu artmıştı. Oluyor! Gerçekten de işe yarıyor! Bir adım daha attı ve köpekler yine geri çekildi. Sakinleşmiş gibiydiler. Hırıltıları hafiflemişti.

Gecenin içinden tekrar keskin bir ısıklık duyuldu.

Köpekler silkindiler ve o anda değiştiler. Yeni bir saldırı hazırlığıyla kıza doğru havladılar. Kuyrukları havayı kamçılılamaktaydı. Uzun pençeli ön ayaklarını çimenlerin içine gö-

LA.URA - AVENTERRA'NIN SIRRI

merek çöküp bir panter gibi saldırmaya hazırlandılar. Sonra da, tam saldırı hedefi haline gelmiş üç arkadaşın üzerine ok gibi fırladılar - ama saldırıları aniden durdu. Tehlike saçan hırıltıları bir korku ulumasına dönüşmüştü. Kara köpekler birden geri döndüler. Kuyruklarını bacaklarının aralarına kıştırıp hızla kaçmaya başladılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Üç arkadaş şaşkınlıkla birbirine baktı. Köpeklerin bu kadar korkmasına, onları bırakıp kaçmasına yol açan şey neydi acaba? O sırada tüyler ürperten bir uluma duyuldu arka taraftan. Dönüp baktılar.

Bu bir kurttu - büyük siyah bir kurt onlara doğru koşuyordu.

Laura bu yırtıcı hayvanı nereden tanıdığını hemen anladı: Okulun giriş salonundaki yağlıboya tablodaki siyah kurttu bu! Her ne kadar bu mümkün değilmiş gibi görünse de, bundan emindi. Yanılıyor olmalısın, diye düşündü. Bir tablodaki kurt nasıl canlanabilir ki?

Yanlarına gelmiş olan kurt oldukça canlıydı. Büyük sıçramalarla koşuyor, kükürt sarısı gözleri karanlıkta parlıyordu. Ayaklarının dibinden geçerken üç arkadaşına hiç aldırış etmeden köpeklerin peşinden koşmaya devam etti. Kısa bir süre sonra gözden kaybolmuştu bile.

Kaja, sanki orada değilmiş gibi, gözlerini önüne dikti. "Anlamıyorum" dedi hafif bir sesle. Sonra başını sallayarak Laura'ya döndü. "Benim gördüğümü sen de gördün mü?"

Laura bir şey söylemeden başıyla onayladı.

"Bu çevredeki kurtların uzun süre önce ölmüş olduklarını bilirdim ben." diye mırıldandı Kaja.

"Öyle!" dedi Lukas kararlı bir sesle. Yine bildiği bir alandaydı. "Son kurt ondokuzuncu yüzyılın başında, o zaman-

lar kalenin sahibi olan kişi tarafından Cellat Ormanı'nda avlandı. Hatta, sözümona avlanan kurdun postu doldurulup adamın av odasına bir zafer anısı olarak konmuş."

"Ama - eğer buralarda hiç kurt bulunmuyorsa" diye fikir yürüttü

Kaja "Bu kurt böyle aniden nereden çıktı?"

Lukas omuz silkti. "Bilmiyorum!"

"Kim bilir - belki de bu kurt gerçek bir kurt değildir?"

"Peki ya ne o zaman?"

"Bir hayalet."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bir hayalet mi?" diye şaşırıldı Lukas. "Saçmalıyorsun. Birincisi, hayalet diye bir şey yoktur. ikincisi, bu kesinlikle olamaz!"

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı Kaja. "Son günlerde yaşadığımız bütün şeylerden sonra, hiçbir şey için olamaz diyemiyorum artık."

"Hayalet değildi", dedi Laura sakın bir sesle.

Lukas heyecanla onu onayladı. "Evet, çok açık - kessini-kus!" Sonra alınındaki çizgi yeniden belirdi, korkmuştu; ablasına şüpheyle baktı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Laura, arkadaşlarına yağlıboya tablonun sırrını anlatmaya hazırlanırken aklına daha iyi bir fikir geldi. "Beni izleyin", dedi. "Size bir şey göstermek istiyorum."

Alarik'in gözüne kan sıçradı ve kısa bir süre için görüşü engellendi. Harpyie çocuğun kafasını yaralamış olmalıydı. Alarik'in alını ateş gibi yanıyordu - sanki canavarın pençesi, bütün alnına zehirli ve yakıcı bir sıvı bırakmıştı.

Uçan cadı tekrar saldırdı. Bu kez çocuğun yanağını yakaladı. Alarik acıdan bir çığlık atarak geriye sıçradı.

Harpyie, şeytani bir kahkaha atıp ihtiyar bir kadının cır-

lak sesiyle bağırdı: "Öleceksin aptal! Öleceksin! Öleceksin! Öleceksin!"

Alarik kurtuluşunun olmadığını biliyordu. Sonunda omuzlarına kadar bataklığa gömülmüştü. Tek istediği, Uçan Cadı'nın onu bir an önce öldürmesiydi.

Ancak Harpyie'nin niyeti bu değildi. Saldırıların amacı, ona acı çektirmek ve sağlam patikaya tekrar geri çıkmasını engellemektir. Canavar onun tamamen bataklığa gömülmesinden ve pis suda boğulmasından zevk alacaktı. O zaman üzerine atılacak ve onu parça parça yiyecekti.

Elbette! Alarik'in aklına yeni gelmişti. Harpyie'ler leşle beslenirlerdi. Fırtına şeytanı tekrar saldırmak üzere havalandı. Pençelerini son darbe için hazırlarken, gözleri hırsıyla parlıyordu. Saldırıya girişmişti ki, başka bir çığlık duyuldu. Heybetle ve meydan okurcasına

çınlayan bu çığlık karşısında Harpyie bir an için kurbanını bırakıp şaşkınlıkla bu uğursuz sesin kaynağını aradı.

Ok Kanat gelmişti bile.

Büyülü kapıların kartalı, bulutların arasından mermi gibi fırladı ve hiç vakit kaybetmeden uçan cadıya saldırdı. Güçlü pençeleri mızrak gibi açılarak Harpyie'nin tüylerine daldı ve aynı anda sert bir gaga darbesi vurdu. Canavar tiz bir çığlık attı, tüyleri havada uçuştı, o sırada kudretli hayvan bütün gücüyle ona çarptı. Kartal ve Harpyie müthiş bir öfkeyle savaşıma başladılar.

Harpyie kısa bir sürede, Ok Kanat'ın korkunç gücüyle baş edemeyeceğini anladı. Son kez bağırdı ve arkasını dönüp oradan hızla uzaklaştı.

Ok Kanat uçan cadının peşinden gitti. Onun tekrar geri

rETElT İTIEITND

dönüp Alarik'e saldırmayacağından emin olmak istiyordu.

Alarik, hayret dolu bakışlarla kuşların arkasından baktı, ta ki kuşlar gözden kaybolana kadar. Neredeyse kaybettiğine inanmıştı, ama Ok Kanat birden gökyüzünde belirince tekrar canlanıvermişti. Oysa şimdi, ışığın habercisi olan kartal, onu bu halde terk mi etmişti! Ok Kanat'ın, başka birinin yardımı olmadan Alarik'in burada kaybolacağını bilmesi gerekirdi. Paravain'in çocuğunun çenesine kadar batmış olduğunu ve kıpırdayamadığıru fark etmesi gerekirdi! Ama buna rağmen çekip gitmişti!

Bitti! Her şey bitti!

Alarik'in içini sonsuz bir yalnızlık duygusu kaplamıştı ki, birden talihine küsmenin aptalca bir şey olacağını düşündü. Değiştirilemez kaderiyle yüzleşmeliydi. Düşüncelerini, hayatının bu son dakikalarında, sevdiklerine ayırmalıydı: Ali-enor'u, anne ve babasını ve diğer kardeşlerini düşünmeliydi; elbette Paravain ve Monvena'yı ve Işığın Koruyucusu Elyson'u. Bir daha onları asla göremeyecek, onları ebedi karanlıkta kaybedecekti.

"Hey sen, hayalperest!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Adamın sesi Alarik'in kafasına tokmak gibi indi. Alarik gözlerini açtığıında Silvan'ın sırttan yüzünü gördü. Uzun sakallı, güçlü kuvvetli adam patikada diz çöküp eğildi ve elini çocuğa doğru uzattı.

"Sen?" Çocuğun sesi, gördüğüne inanamıyormuş gibi titriyordu.

"Tabii ki ben - benim bir hortlak olduğumu mu sanıyorsun?"

"Ama ... nereden çıktın böyle Silvan?"

"Paravain, Ok Kanatla bana bir mesaj göndermiş, ben

de hemen yola koyuldum. Ama şimdi dişlerini sık, çok acıyacak!" Silvan bütün gücüyle Alarik'in saçlarını kavradı ve çekti.

Orman Gezgini onu bataklıktan çekip çıkarırken, Alarik hiç acı hissetmedi. Çok mutluydu. Kurtulmuştu, yaşayacaktı! Ailesini, Paravain'i ve Işığın Koruyucusu'nu tekrar görecekti! Patikaya çıkınca, yaş dolu gözlerle Silvan'a baktı.

"Teşekkürler Silvan", diyebildi ve bilincini kaybetti.

Laura salona girince rahatladı; yanılmamıştı: Siyah kurt gerçekten tablodan kaybolmuştu. Beyaz elbiseli kadın, ormandaki çayırdaki tek başına duruyordu.

Laura yağlıboya tabloyu gösterdi. "Bakın! Ne diyorsunuz?"

Kaja ve Lukas tabloya baktılar, uzun uzun incelediler. Ne yapacaklarını bilemeden bakıştılar, sonra Laura'ya döndüler.

"Bize bir iyilik yap ve ne demek istediğini söyle", dedi Lukas. Gözlerini sinirli sinirli kırıştıırıyordu.

"Açıklayacak ne var ki?" Laura şaşırılmıştı. "Kendiniz de görüyorsunuz ya işte."

"Peki ama neyi?" diye sordu Kaja sabırsızca. "Tanrı aşkına, ne görmemiz gerekiyor?"

Laura afalladı. Bunlar kör mü?, diye sordu kendi kendine. Ya da öyleymiş gibi mi davranıyorlar?

"Benimle dalga geçmeyi bırakın", diye homurdandı, sesinde hoşnutsuzluk vardı. "Tabloda neyin eksik olduğunu benim kadar siz de görüyorsunuz!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kaja tabloya tekrar baktı ve sonra yine arkadaşına döndü. Hiçbir şey söylemedi, ama gözlerindeki hayret ve şaş-
i

kınlık okunabiliyordu.

Lukas ise çok kızmıştı; yüzünü buruşturdu. "Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum", dedi. "Ve, amacının ne olduğunu da bilmiyorum. Ama şu an bana göre hava hoş."

Sözünü kesip esnedi, sonra da gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Ölesiye yorgunum, hemen yatağa gidiyorum", dedi ve gözlüklerini tekrar taktı. "İyi geceler, iyi uyuyun! Belki yarın zihnin daha açık olur Laura!"

Bunu söyledikten sonra döndü, erkekler bölümüne doğru yürümeye başladı. Laura hayretle onun arkasından baka-kaldı bir an.

"Tamam Kaja" dedi Laura. "Şimdi bana cidden söyle -sen bu tablodaki değişikliği gerçekten görüyor musun, görmüyor musun?" Kaja acıyla başını salladı. "Lukas'ın haklı olduğunu sanıyorum. Hepimiz çok yorgunuz. Yatağa gitme vakti çoktan geçti. Gidelim Laura!" Cevap beklemeden merdivenlere yöneldi.

Laura anlayamadı. Kaja, beyaz elbiseli kadının tabloda tek başına durduğunu gerçekten göremiyor, diye düşündü. Lukas da öyle.

Bakışlarını tekrar tabloya çevirdi. Hayır, kesinlikle yanılmıyordu - siyah kurt hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu. Lukas ve Kaja eğer bunu göremiyorlarsa, bunun tek nedeni, Bekçi olmamalarıydı. Onlar sadece nesnelere görünen halini görebiliyorlardı, görünümün ardında gizli olanı değil. Ve aniden Laura'nın aklına korkunç bir düşünce geldi: Belki de Kaja ve Lukas, İlham Kasesi'ni de göremezlerdi? Belki o da, tablodaki değişiklik gibi onların gözünden gizlenirdi? O zaman bana nasıl yardım edebilirlerdi ki?

Laura kendini tek ve yalnız hissetti. Ve korkunç çaresiz. Sonunda, odasına doğru yola koyuldu; bütün umutlan sönmüştü, sadece korku hissediyordu.

Başaramayacağından korkuyordu.

Başaramama korkusu, kaseyi asla bulamama korkusu.

Gece yarısı Laura birden uyandı. İlk anda nerede olduğunu anlayamadı. Yerinde doğrulduğunda odasında olduğunu gördü.

Elbette! Başka nerede olacaktı ki?

Pencere camına çarpan sağanak yağmur ve Kaja'nın yatağından gelen hafif horultuyu duydu. Etajerin üzerindeki saat dördü gösteriyordu.

Tanrım! Uyanmak için sadece üç saat var!

Laura her tarafının ağrıdığını hissetti. Tekrar örtünün altına kayacaktı ki, bir ağlama sesi duydu. Çok hafif bir sestti, ama duyulabiliyordu. Şaşkınlıkla tekrar yerinde doğruldu ve arkadaşının yatağına baktı. Ama Kaja sakin bir uykuydaydı.

O zaman bu yürek paralayan hıçkırıklar nereden geliyordu?

Laura kapıya doğru baktı - bu dokunaklı, acı dolu ağlama sesinin koridordan geldiğine emindi artık. Örtüsünü kenara atıp yatağından çıktı.

Laura koridora çıktığında gözleri faltaşı kadar açıldı: Oda kapısının önünde bir kadın bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Yerlere kadar uzanan beyaz bir elbise vardı üzerinde ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kadının arkası dönük olduğundan, Laura hemen tanıyamadı, ama kadın dönünce, Laura onun holde asılı duran tablodaki genç kadın, Silva olduğu-

1361

nu gördü. Solgun yüzü, her zamanki gibi çok üzgündü ve şimdi yanaklarından gözyaşları akıyordu. Laura'ya doğru yaklaşırken ayak sesleri hiç duyulmuyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Silva kızı fark etmemiş gibiydi. Sanki' orada değilmiş gibi, gözlerini yere dikmiş, Laura'nın önünden kayıp geçti, birkaç adım sonra yine geri döndü. Bu arada durmadan ağlıyordu.

Laura ne yapacağını bilemedi. Ne yapabilirdi ki? Ayrıca, tablodaki kişinin capcanlı bir halde önünde duruyor olması nasıl açıklanabilirdi?

Laura duraksadı, sonra kadınla konuşmaya karar verdi. Teselliye ve konuşmaya ihtiyacı var gibiydi. "Ne ... neyin var?" diye sordu çekingen bir sesle. "Neden ağlıyorsun?"

Silva durdu, başını kaldırdı, gözyaşlarıyla parlayan koyu mavi gözlerini ona dikti. "Sen Laura, bunun nedeni sensin!" dedi titrek bir sesle. "Şeylerin içyüzünü gördüğünü sanıyorsun, oysa yüzeyde görünenlerin arkasına benim talihsiz Hans'ım gibi çok az bakıyorsun!"

Laura hiçbir şey anlamadan kadına baktı. Bir açıklama bekledi, ama Silva geriye dönüp oradan hızla kayıp uzaklaştı. Loş koridordan geçerek merdiven sahanlığına ulaştığında hafif hıçkırıkları duyuluyordu sadece.

Laura bir an koridorda donakaldı ve düşünceli bir ifadeyle önüne baktı. Sonra karmakarışık düşünceler içinde başını salladı. Her şey çok gizemliydi. Ama bu kadar gizem artık yeterliydi.

Paravain, taht salonunun penceresinde durmuş, dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Genç şövalye, önünde uzanan karanlık Calderan Platosu'nun farkında bile değildi. Bakışları

LAURA - AVENTERRA'NIN SİRKİ

boşluğa yönelmişti; yüzünde bir çaresizlik vardı. Hayatında şimdi, şu anda olduğu kadar asla çaresiz hissetmemişti kendini. Üstelik de elinden hiçbir şey gelmiyordu. Işığın Koruyucusu Elysiyon ölmek üzereydi. Aventerra ve İnsan Yıldızı batma tehdidi altındaydı ve o, Paravain, hiçbir şey yapamıyordu.

Hem de hiç!

Şövalyenin kafası karmakarışık düşüncelerle doluydu. Her zamanki gibi beynini zorluyordu, ölçüp biçiyordu, birşeyler yapma olasılığı

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

var mı diye. Ama her seferinde aynı sonuca ulaşıyordu: Kaderin gidişatını etkileyecek hiçbir şey yapamazdı. İlham Kasesi, insan Yıldızı'na saklanmıştı ve oraya gidiş yolu kapalıydı. Büyülü Kapı kapalıydı. O tekrar açılıncaya kadar yapabileceği tek şey vardı - o da beklemektir.

Beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu durum Paravain'i neredeyse hasta ediyordu. Daha da kötüsü-. Ebedi Hiçlik'in egemenliğinin hâlâ engellenebileceğine yönelik şüphesi giderek artıyordu. Sonuçta hepsinin kaderi tek bir kızın ellerindeydi sadece. Laura, şüphesiz Onuç Burcu'nda doğmuştu ve bütün özel yeteneklere sahipti. Ama henüz çok kısa bir süre önce Bekçilerin arasına alınmıştı, bu yüzden de yeteneklerini tam olarak geliştirememişti. Küçük kız, sihirli yeteneklerinin çok küçük bir kısmını kullanabilirdi. Hem bir sorun daha vardı; bu yeteneklerini doğru kullanmayı becerebilecek miydi bakalım? Ya da, Alarik gibi başarısızlığa uğrayamaz mıydı?

Paravain, çocuğu düşününce neredeyse gözlerinden yaşlar boşalacaktı. Gerçi Ok Kanat ona rahatlatıcı haberler getirmişti, çocuk güvenlikteydi ve Silvan'ın refakatinde Hel-

lunyat'a dönüş yolundaydı; ama gerçek olan şuydu ki, Alarik'in umutsuzluğa kapılıp böyle aptalca bir şeye kalkışması Paravain'in yüreğini parçalamıştı. Alarik'in başına bir şey gelmesini, Syrin'in kurbanı oluşunu düşünmek bile istemiyordu! Paravain, Harpyie biçiminin ardında gizlenenin Bor-boron'un en güvendiği kişiden başkası olmadığından emindi.

Her şeye rağmen Alarik cesaretini kanıtlamıştı. Girişimi sonuç olarak yararsız da olsa, Işık için her şeye hazır olduğunu göstermişti. Hatta hayatını koymuştu ortaya.

Acaba Laura da aynı hamurdan mıydı? Şövalye bunu düşündü. O da bu kadar cesur muydu? O da gözünü kırpmadan tehlikeye atılır mıydı - ya da bundan uzun bir süre önce vazgeçmiş olabilir miydi?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Yoksa, biz hâlâ kurtuluş umudu taşıırken, o, her şeyden vazgeçip bizi kaderimizle başba-şa bırakmış olabilir miydi acaba?

Bu belirsizlik Paravain'i adeta delirtiyordu. Şimdiye kadar atmaya çekindiği adımı atmaya karar verdi: Gece çöktükten sonra insan Yıldızı'na gölgesini gönderecekti. Be-densiz varlığı Büyülü Kapı dışında kardeş beyine ulaşmanın yolunu bulabilirdi belki de. Gerçi gölgesi orada hiçbir şeye müdahale edemeyen bir gözlemciden başka bir şey olmayacaktı, ama en azından gölgesi oradan döndüğünde kendisine bilgi getirebilir ve bir kurtuluş umudu olup olmadığına karar verebilirdi Paravain.

Bölüm 23 | Taş Dev

'ava sabahleyin açıldı. Yağmur dindi ve bulutlar çekildi. Kış güneşi doğuda hafif bir kızılılıkla gökyüzünde belirdi. Ravenstein Kalesi'nin ıslak damları donuk ışıktaki parlıyordu.

Laura kahvaltısını aceleyle ettikten sonra Percy Vali-ant'tan giriş holüne gelmesini rica etti. Büyük tablonun önünde akşamki olayları anlattı - mezarlığa gidişleri, siyah kurdun onları köpeklerden kurtarışı ve şimdi ayağının dibindeki kurtla birlikte tablodaki yerini almış olan beyaz elbiseli kadınla karşılaşmaları.

Kurtla kadının gece vakti beden kazanıp Laura'nın karşısına capcanlı çıktıklarına dair hiçbir belirti yoktu ortada. Laura, Percy'nin kendisine inanmayacağından korktu bir an. Ama spor öğretmeni söylediği her şeye inanmıştı - sonuçta o da talihsiz Silva ve siyah kurdun gizemini biliyordu.

Silva, Korkunç Şövalye zamanında yaşamıştı. O zamanlar çevrenin en güzel kızıydı. Reimar von Ravenstein kızı daha ilk gördüğünde onunla evlenmek istemişti. Kızın uzun süredir bir delikanlıyla sözlü olması, onun için önemli değildi. Ama Silva, Reimar'la evlenmeyi reddedince, adam şid-

det kullanma tehdidinde bulunmuş ve intikam hırsıyla kıza korkunç bir beddua etmiş.

Laura şaşırarak Percy'e baktı. "Beddua mı?"

Öğretmen başını salladı. "Ğeimağ sadece zamanının en kötü adamı değil, aynı zamanda Kağa Güçleğle de biğlik-teydi. Bu nedenle Kağa Büyü konusunda çok bilgisi vağdı ve ihtiyaç duyduğunda onu kullanmaktan çekinmezdi."

"Ve bunların hepsi sadece Silva onunla evlenmek istemediği için mi oldu?"

"Aynen öyle!" diye onayladı Percy. "Bu beddua Silva'ya tğajik biğ kadeğ hazığladı: Silva gündüzleği hücğesinde eği-yip solağken, heğ güneş batışında vahşi biğ kuğda dönüşü-yoğ, Ravenstein Kalesi çevğesinde otuğanlağa dehşet saçı-yoğdu. Biğ oğman köylüsü olan Hans adındaki sevgilisi, onun canavağ halini tanıyamadı ve bizzat kendisi Silva'nın peşine düştü. Bu da talihsiz kızın yüğğini pağçaladı."

Laura üzüntüyle içini çekti. "Böyle üzüntüyle bakmasına şaşmamak gerek. Ama bütün bunlara rağmen Reimar von Ravenstein'le evlenmedi, öyle değil mi?"

"Kesinlikle! Biğ yıl geçtikten sonğa, evlenmek ya da ölmekle yüz yüze gelince, adamın gözleği önünde kendini kulenin tepesinden aşığya atağak öldürdü. Ama ölmeden önce Silva da Korkunç Şövalye'ye beddua okudu - cinayet-leğinin cezasını çekmeden huzuğ bulamayacaktı."

"Ve bugüne kadar da huzur bulamadı, öyle değil mi?"

"Hayığ!" Percy başını salladı. "Reimağ von Ravenstein hâlâ bu lanetle bağlanmış duğumda. Ama bana anlattığın şeyleğ bakılığsa Lauğa, Silva da huzuğ bulmuş değil."

Laura düşünceli bir yüzle öğretmene baktı. "Öyle görünüyor. Ama benim anlayamadığım -"

|

Sözünü kesmek zorunda kaldı, çünkü Mary Morgain hızla onların yanma gelmişti. Mary çok heyecanlıydı, neredeyse umutsuz bir hali vardı.

"Profesör -" diye konuşmaya başladı, ama sonra sesi çıkmadı, gözlerinde yaş vardı.

"Ne oldu Profesöre?" diye aceleyle sordu Laura.

"O ..." Miss Mary durdu, burnunu çekti ve gözündeki yaşları sildi.

"Korkarım sonu yakın. Ateşi hâlâ yüksek ve koma halinde, ve -"

"O zaman hemen doktor çağır, çabuk!" diye sözünü kesti Laura.

Percy Valiant duygulu bir yüzle baktı kıza. Kızın endişesini anlayabiliyordu. "Hiç biğ yağağı olmaz Lauğa, - doktoğ yağdımcı olamaz. Bunu biliyoğsun!"

Elbette. Elbette biliyorum!, diye düşündü Laura. Ama yine de - hiçbir şey yapmadan ölümüne seyirci kalamayız!

Aniden aklına bir şey geldi ve yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Ne yapacağımı biliyorum ben!" diye heyecanla bağırdı. "Dr. Schwartz'a gideceğim ve ona kassenin nerede olduğunu soracağım!"

Percy Valiant hayretle alnını kırıştırdı. "Geğçeği söylemek geğekiğse: Neyi amaçladığını bilmioğum Lauğa. Bu kesinlikle mümkün değıl!"

"Sadece ümitsiz değıl, ayrıca çok saçma bir şey!" diye adamı onayladı Mary Morgain. "Dr. Schwartz kötülerin yö-neticisidir üstelik. Kassenin nerede olduğunu rüyasında bile söylemez sana."

"Tabii ki söylemez!" dedi Laura. Gülmemek için dudaklarını ısırıldı; iki öğretmen onun düşünce zincirini takip edemiyordu belli ki. Aklını kaçırmış gözüyle bakıyorlardı La-

rETER FREUND

ura'ya.

"Ama Schwartz benim eğitimimin tamamlanmadığını da biliyor", diye devam etti telaşla. "Belki de bu benim için bir şanstır."

Laura, Mary ve Percy'nin yüzünden niyetlendiği şeyi hâlâ kavrayamadıklarını okudu. İyi bir belirti, diye düşündü Laura, o zaman büyük bir olasılıkla Dr. Schwartz da kolay bir tahminde bulunamayacak.

"Çok basit", diye açıkladı. "Dr. Schwartz benim henüz Bekçi yeteneklerimi tam olarak kullanamadığımı biliyor. Muhtemelen

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

benim önümde çok dikkatli davranmayacak, örneğin senin önünde olduğu gibi Mary, düşüncelerini kapatmaya daha az özen gösterecek. Olamaz mı?"

Mary kaşlarını çattı. Laura'nın planına çok kafa yormu-yormuş gibiydi. Percy de karar veremedi. "Anlamı oluğ mu bilmiyoğum." diye mırıldandı. "Ama belki de denemeye de-ğē-

° "Evet, elbette." Laura'nın yüzü parlamıştı. Ancak öğretmenin yüzüne bakar bakmaz, bu hilenin bir sonuç vereceğinden pek umutlu olmadığını anlamıştı.

Bayan Prise-Stein, Laura'nın Dr. Schwartz'la konuşmak gibi yakışık almayan talebini hiç duraksamadan reddetti. Kırmızı cilalı tırnaklarıyla klavyesine eziyet ettiği bilgisayardan solgun fare yüzünü çevirip kıza baktı. Sesi de tıpkı fareyi andırıyordu: "Üzgünüm Laura Leander. Ama bu kesinlikle mümkün değil! iki gün içinde okul konferansı var ve Müdür Bey gırtlığına kadar bu hazırlıklara gömülmüş durumda. Onu kesinlikle rahatsız edemem!" "Ama onunla konuşmak zorundayım!" Laura kararlı bir

ses tonuyla ısrar ediyordu. "Önemli, Bayan Piesel... şey ... Bayan Prise-Stein. Ölüm-kalım meselesi."

Müdür odasının sıkı koruyucusu şaşkın bir ifadeyle kıza baktı. "Ölüm-kalım meselesi mi dedin?"

Laura büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Evet."

"Bana biraz ... biraz açıklayabilir misin?"

"Şey", diye kekeledi Laura. ikna edici bir bahane bulmaya çalıştı. Ama sonra, gerçeği söylemenin daha iyi olacağına karar verdi. "Profesör Morgenstern ölmek üzere", dedi. "Ama Dr. Schwvartz'ın onu hayatını kurtarabilecek bir ilaç biliyor olması mümkün."

"Gerçekten mi?" Pieselstein şoka girmişti.

Laura yine büyük bir ciddiyetle başını salladı.

Fare yüzü sekreterin beti benzi attı. "Bunu neden en başında söylemedin?" diye sordu süklüm püklüm bir tavırla. Sandalyesinden

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kalkıp çalışma masasının arkasından çıkarak müdür odasının kapısına gitti, kapıya bir-iki vurduktan sonra odaya girip gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra tekrar kapıda belirdi. "Elbette Laura", dedi sekreter hatta kapıyı açtı. "Dr. Schwartz bu durumda tabii ki seninle konuşmak ister."

Laura'nın, Dr. Schwartz'ın belki de duygularına kapılıp meslektaşına yardım etmek isteyeceğine dair ümidi hemen kırılıverdi. Müdür yardımcısının odasına girip de kaseyi sorduğunda, adam hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptı.

"Kase mi", diye sordu sıkıntıyla, "hangi kaseden söz ediyorsun?"

Laura'nın içinde bir öfke kabardı. Öfkeden parlayan gözlerle kimya öğretmenine baktı. Adam, üzeri kağıtla dolu

müdür masasının arkasında oturmuş, Laura'ya hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi bakıyordu. "Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsunuz. İlham Kase'sinden tabii ki - başka ne olabilir?!"

Dr. Schwvartz'ın yüzü karardı. Ama kız yılgınlığa kapılmadı, delici bakışlarla adama bakmaya devam etti. Her an adamın gözbebeklerinde cehennem pırlıtsının belirmesini bekliyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Tam tersine: Dr. Schwartz tekrar gevşedi - buna karşın Laura onun kırışmış alınının ardından geçen düşünceleri birden okumaya başladı.

Bu sümüklü bacaksız, diye düşünüyordu adam, benimle boy ölçüşebileceğini sanıyor!

Cevap verirken sesinde gerilimden eser yoktu.

"Üzgünüm Laura", dedi, sesi neredeyse gerçekten üzülmüş gibiydi.

"Sözünü ettiğin şeyi gerçekten bilmiyorum."

Laura oturduğu yerden sıçradı ve suçlarcasına adama baktı.

"Bilmiyormuş gibi yapmayın!" dedi. "Eğer kaseyi bu-lamazsam, Profesör Morgenstern ölecek ..."

Umarını öyle olur! diye geçirdi kafasından Dr. Schwartz. Laura bunu anlamıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"... saklandığı yeri bana söylemelisiniz!"

Çok beklersin!, diye düşündü Kara Güçler'in tarafından olan adam. Ama hiçbir şeyden haberi olmayan biri gibi davranmakta oldukça başarılıydı.

"Korkarını hata yapıyorsun!" Hiçbir şey bilmiyormuş gibi başını yine sallarken, Laura da tekrar sandalyesine oturdu. "Gerçekten üzgünüm - ama bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem ki. Herhalde bunu anlıyorsundur, öyle değil mi?"

Ve kasenin Reimar'ın hazine dairesinde gizli olduğunu asla öğrenemeyeceksin!, diye düşündü adam. Bunun için Morgenstern ve Percy Valiant'tan daha zeki olman gerek!

Laura ürperdi. Havaya sıçrayıp sevinç çığlıkları atabilirdi o anda.

Oldu işte! İşe yaradı!

Dr. Schwartz'a düşüncelerini okuduğunu belli etmemek için kendini epey zorladı. İş sağlama almak için öfkeli ve tehditkar davranmayı sürdürdü. "Profesörün ölmesine göz yumamazsınız! Bunu kesinlikle yapamazsınız!"

Hilesi tutmuştu! Dr. Schwartz iki yüzlülükle özür dilemek zorunda hissetti kendini.

"İnan bana", dedi. Sesine mümkün olduğunca üzüntülü bir hava vermişti. "Meslektaşım Aurelius Morgenstern'e böyle bir şey olursa, hiç kimse benim kadar üzülmeyecektir -hiç kimse Laura!"

Sonra saate baktı ve konuşmanın sona erdiğini göstermek için kapıyı gösterdi. "Şimdi lütfen, özür dilerim, yapacak çok işim var!"

Laura öğrenmek istediğini öğrenmişti; ayağa kalktı. Kapıdan çıkmadan önce tekrar müdürün çalışma masasına baktı. Ancak Dr. Schwartz önündeki işe eğilmişti bile ve kıza dikkat bile etmedi. Bu, adamın şüphelenmediği anlamına gelirdi.

İyi, diye düşündü Laura sevinçle. Şimdi her şey daha iyi olacak!

"Hoşça kalın Bayan Prise-Stein", diye bağırdı Laura sekreter odasından geçerken. "Ve tekrar teşekkür ederim!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Sekreter incecik sesiyle "Bir şey değil", dedi ve tekrar bilgisayarına döndü.

FETER FREUND

Kendini koridora atan Laura'nın bütün gerilimi boşaldı; yüzü sevinçten parlıyordu. "Eveet" diye bağırdı. Yumruklarını sıkı, sevinçle zıpladı. Sonra hızla oradan uzaklaştı. Acelesi olduğundan, gözetlendiğini fark etmedi. Asık suratlı bir adam hep peşindeydi ve adamın pek de iyi niyetli olduğu söylenemezdi.

Laura beden eğitimi dersine kadar zar zor bekleyebildi.

İyi haberleri duyunca Percy'nin yüzü parladı. "Yani kase Ğeimağ von Ğavenstein'in gizli hazine dairesinde miymiş?"

Laura onaylarcasına başını salladı.

"Emin misin?"

Kız tekrar başını salladı.

"Mükemmel biğ iş başağdın Lauğa!" Öğretmen duygulanmıştı. Ama sonra kızgınlıkla başını iki yana salladı. "Bu kadağ zamandığ kukla gibi oynatıldığımızı göğe, biz de gerçekten aptal olmalıyız. Eğeg kase geçekten kale mah-zenleğindeyse, koğidoğdaki yıkıntı, Reimağ'ın hazine dairesine gidişi engellemek için sahte biğ şekilde yapılmış."

"Öyle görünüyor."

Laura, sınıfın geri kalanının konuşmalarını duymadığından emin olmak için arkasını kontrol etti. Ancak sınıf arkadaşları epey gerideydiler, Kaja, Max ve Stinkefurz, soluğu tıkanmış koşu kafilesinin en arkasındaydı. Haftalık koşudan 7b sınıfında Laura'dan başka hoşlanan kimse yoktu. Hoşnutsuzlukları yüzlerinden açıkça belli olan sınıf arkadaşları, park alanında yavaş yavaş koşmaktaydı ve hiçbirisinin Laura ve Percy'e yetişmek gibi bir niyeti yoktu. Oysa ikisinin temposu çok hızlı değildi. Bu normal sayılacak tempoda süren koşuda nefeslerinin hiç tıkanmaması şaşırtıcı değildi bu

yüzden.

"Mezardaki duvar çökme hikayesinin de uydurma olduğunu anladım", dedi Laura yanında koşan öğretmene. "Okulda büyük ihtimalle Alain Schmitt adında bir öğrenci de yoktur."

Percy onu onaylar biçimde başını salladı. "Haklı olduğunu düşünüyöğüm. Okul kayıtlığına baktım ve o böyle biğ ad bulamadım."

Ana binanın köşesini döndüler ve girişe doğru yöneldiler. Geniş çimenlik alanın arka planında okul bahçivanı duruyordu. İki çalı köpeğinin yanındaydı. Laura adamın orada ne yaptığını tam olarak göremedi. Adam sanki köpeklerle konuşuyordu. Neden olmasın? Bahçivanların, yetiştirdikleri bitkilerle sohbet ettiklerini pek çok kez duymuştu. Bu, bitkilerin daha iyi büyümelerini sağlarmış. O zaman Albin Ellerking de çalı köpeklerle neden konuşmasın ki? Yine de, adamın onların sırtını şefkatle okşamasını tuhaf bulmuştu.

Çirkin kedisi Groll da ayağının dibindeydi. Hayvan daha Laura'yı görmeden sırtını kamburlaştırıp kuyruğunu havaya dikti. Ve kızın bulunduğu tarafa doğru tısladı. Laura bu tıslamayı duyamayacak kadar uzaktaydı. Ama kız, kedinin yüzündeki gizlenemeyen hoşnutsuzluk ifadesini fark etti.

Groll ondan hoşlanmıyordu. Bu çok açıktı. Ama bunda şaşılacak ne vardı? Kara Güç yandaşı olup da, Bekçi gördüğünde sevinen biri var mıydı? Çoğu bu tek gözlü kediye karşı hoşnutsuzluğunu çok iyi gizlese de, muhtemelen hiçbiri ondan hoşlanmıyordu. Laura kediye daha fazla dikkat etmedi ve spor öğretmenine döndü.

"Bu akşam hazine hücresine girmeye çalışacağız", dedi. Önceki derslerde yapmıştı planını. "Moloz döküntülerini te-
TETEK FREUND

mizlemek için Mary ve sen bize yardım edersiniz, öyle değil mi?"

Percy hayır anlamında başını sallayınca, Laura umutsuzluğa düştü. Kızın bu tepkisini fark eden öğretmen hemen açıklama yaptı. "Çok üzgünüm Lauğa - Ama Dr. Schwağtz, beni ve Bayan Mağy'yi bu akşam yemeğe davet etti. Yemeğe gitmezsek adamın

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kuşkulandığımız! Dikkatini çekeğsek bizi daha sıkı göz hapsinde tutadı!"

Fark ettirmeden başıyla bahçıvanı işaret etti. O sırada Laura adamın kendilerini kaçamak bakışlarla süzdüğünü gördü. Gözünü onlardan ayırmıyordu. Laura birden son zamanlardaki garip olayları hatırladı. "Aslında şimdiye kadar pek önemsememiştim", dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama şimdi sen işaret edince aklıma geldi; son günlerde sürekli birileri tarafından gözetleniyor-muşum gibi geliyor bana. Emin olmak için etrafıma bakın-dığımda, kimseyi göremiyorum. Ama takip ediliyormuşum duygusu devam ediyor. Bu olabilir mi Percy?"

"Sadece olabileceğini değil, öyle olduğunu düşünüyö-ğüm! O zaman gözleğini daha açık tutsan iyi edeğsin!"

Bu sırada binanın önünden geçmişlerdi. Köşeyi dönüp spor salonuna giden yola girmeden önce, öğretmen geriye dönüp seslendi: "Biğaz daha hızlanın, sizi uyusuklağ! Ko-şadıken ayaklağınız bile ısınmadı! Önünüzde biğkaç yüz metđe vağ!"

Sıkışmış nefes hırıltıları ve belli belirsiz homurtular cevap verdi ona. Laura'nın sınıf arkadaşlarından hiçbirisi tempoyu arttırmak gibi bir şeye niyetlenmedi. Percy de onları rahat bıraktı. Öğrencilerine koşu zevkini zorla veremeyeceğini biliyordu. Bu zevk kendi başına kazanılırdı - ya da hiç

olmazdı.

Percy ve Laura kale hendeği üzerinde uzanan köprüyü geçip heykelin etrafından dolaşan yola kıvrıldılar. Yol ayırımının hemen kenarında bulunan sık bir çalı grubunu geçerlerken, çalıların arkasına gizlenmiş karaltıyı fark etmediler. Bu baş hademe Attila Morduk'tu. Kel kafalı, asık suratlı adam onlar gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktı.

Spor salonuna ilk girenler tabii ki Laura ve Percy idi. Diğerlerini beklerken esneme ve gevşeme hareketleri yapmaya başladılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, öğretmenini akşamki girişimlerine katabilmek için bu fırsattan yararlanıp yeniden bir atak yaptı. "Bu akşam Dr. Schwartz'a gitmemek için ikna edici bir bahane bulabilirsiniz sanırım!"

Ama Percy sabırlıydı. "Geçekten üzgünüm Lauğa. Bu kesinlikle olmaz. Dr. Schwağtz bizim manevğamızı hemen anlar ve ağkadaşlağım iki kat uyanık olmaya çağığığ. Sizin fağk ettiğmeden hazine daiğesine giğme şansınız da sıfığa ineğ o zaman. Onun davetine gideğsek, kendini emniyette hisseder; bu sizin için daha iyi oluğ!"

"Belki de haklısın Percy. Bu gece her koşulda, hazine dairesine girmek zorundayız. Zaman geçip gidiyor. Ama giriş kapalıysa, dışarıdan yardım almadan onu nasıl halledebiliriz, bilmiyorum."

Öğretmen ona gizemli bir gülümsemeye baktı. "Sizin yağdımsız kalacağınızı kim söyledi?"

Kızın bakışları çok şaşkıındı. Bacaklarını açarak gerdi. "Kim yardım edecek ki? Bayan Mary ve sen, sizin engeliniz var ve Aurelius Morgenstern ölüm döşeğinde. Kim kaldı

başka?"

Percy cevap vermedi, sadece sessiz sessiz gülüyordu.

"Kastor ve Nikodemus Dietrich, neden olmasın?" diye hatırladı Laura aniden. "Onlar bize yardım edebilirler mi?"

Öğretmen başını iki yana salladı. "Yazık ki onlağ da ede-mezleğ", dedi. "Biğkaç ata eşğagengiz biğ hastalık bulaşmış. İşleği başlağından aşkın." .

"Kahretsin!" diye küfretti Laura, hayal kırıklığına uğramıştı. Bacaklarını iyice açıp ayakkabısının burnuna doğru kollarını uzatırken, konuşmaya devam etti. "O zaman unutulabiliriz bu işi!"

"Ama, Ama Lauğa" diye azarladı Percy onu. "Küçücük biğ soğun kağşısında kim teslim oluğ? Bekle, kule saati gece yağsını vuğsun. O zaman büyük sütuna git ve kaidesini üç defa daiğe çizecek biçimde okşa."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura yerinden doğrularak öğretemene hiçbir şey anlamadan baktı. "Ne?"

"Çan gece yağısını vuğduğı zaman, büyük sütuna git ve kaidesini daiğe çizecek biçimde üç defa okşa" diye tekrarlardı Percy sabırla. Sonra, peş peşe salona girmekte olan öğrencilere döndü.

Bay Cool tamamen tükenmiş koşu savaşılarının başını çekiyordu. Kendini soluk soluğa yere attı. Hoppel ve Fran-ziska Turini ise solukları tıkanmış bir halde öne doğru eğilmişler, soluklarını açmaya çalışıyorlardı, Laura onların her an kasmaya başlayabileceklerinden korktu. Kaja ve Max Stinkefurz ise hâlâ görünürlerde yoktu.

Percy bitiş saatine baktı ve öğrencilere döndü. "Yazık", dedi samimi bir sesle. "Biğaz daha yavaş olsaydı, bugünkü koşu Guinness Rekoğlağ Kitabı'na giğebilirdi - bütün za-

manlığm en yavaş koşusu olağak. Biğ dahakinde bunu başağacağınıza kesinlikle eminim."

Neredeyse yusyuvrak olan ay, bulutsuz gecede Ra-venstein üzerinde solgun bir halde asılı duruyordu. Hava çok soğuktu, kötü bir kuzey rüzgarı çıplak dalları sallarken, kuru yaprakları da önüne katıp götürüyordu. Kalede her yer sessizdi ve hiçbir pencerede ışık yoktu.

Çanın ilk vuruşuyla birlikte binanın giriş kapısı aniden hareketlendi. Kapı aralandı, kalın bir ceket ve yün şapka giymiş bir karaltı başını uzattı, sonra aralanan kapıdan dışarı süzölüp çabucak merdivenlerden indi. Sütun kaidesinin önünde durdu, gölgeye sokulup bekledi.

Bu, Laura'ydı ve sabırsızca çan vuruşlarını sayıyordu. "Dokuz ... on ... onbir ... oniki." Nihayet!

Başını kaldırıp sütundaki devin yüzüne baktı. Her zamanki gibi görünüyordu. Belli belirsiz bir gülümsemeye uzaklara bakmaktaydı. Değişebileceğine dair hiçbir belirti yoktu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Percy'nin ona tembihlediği gibi, Laura etrafına iyice bakındı. Kimse görünmüyordu. Son günlerdeki olayları düşünerek bir kez daha bakındı, etrafı inceledi - ancak hiç kimseyi göremedi.

iyi, diye düşündü. Çok iyi. O zaman, işe girişebilirim.

Sağ elindeki eldiveni çıkarıp avucunu sütunun taş kaidesine koydu. Buz gibiydi, soğuk iliğine kadar işledi; acıyla geri sıçrayıp nefesini tuttu.

Laura derin bir nefes aldıktan sonra ikinci kez denedi. Soğuk şokuna alıştığı için bu kez canı yanmadı. Yine de kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, nabız atışı

FETER FREUND

hızlanmıştı. Ama bunda soğuğun suçu yoktu; bu daha çok Laura'nın kapıldığı heyecandı. Laura tekrar derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Sonra cesaretini toplayıp kaideyi üç kez daire çizer gibi okşadı.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra boğuk bir gürültü ve gıcırta duyuldu. Sütun önce çok az fark edilecek kadar, sonra gittikçe daha hızlı titremeye başladı. Laura korkuyla geriye sıçradı ve yavaş yavaş canlanmakta olan taş deve baktı. Dev kıınıldadı, sarsıldı ve eli ayağı oynadı. Önce yavaş, giderek daha hızlı. Oflaya puflyaya, merdiven üzerindeki saçağı tuttuğu yerden kurtardı elini; artık serbestti. Dev küçülmeye başladı.

Kız hayretler içinde onu seyrediyordu. Gerçekten: Sütun adam küçüldü, küçüldü. Küçülmesi sona erdiğinde, yine de iki metre büyüklüğünde bir çam yarması gibiydi; bir boksör veya güreşçi olarak, etkileyici biri olabilirdi. Dev kollarını havaya kaldırıp iyice gerindi, bu arada gürültüyle esnedi.

Laura bakışlarını devden alamıyordu. Ağzı açık bakakal-mıştı. Hâlâ neler olup bittiğini kavramış değildi. Oysa sütunun nasıl canlandığını kendi gözleriyle görmüştü.

Hayır, diye düşündü. Hayır, bu kesinlikle olamaz. Böyle bir şey asla olamaz!

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Devin esnemesi hafifledi, sonunda bitti. Kolunu indirdi ve başını Laura'ya doğru çevirdi. Kızın kendisini hayretle seyrettiğini görünce, gri taştan yapılmış yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. Sonra Laura'ya doğru iyice eğilip konuşmaya başladı. Sesi şaşılacak kadar yumuşak ve melodikti.

"Benim adım Güçlü Portak, daima hizmetinize amadeyim", dedi ve daha da eğildi.

LAURA - AVEKTERRA'NIN SIRRI

Laura sanki dilini yutmuştu. Ne diyeceğini bilemeden, hayret dolu bakışlarını Portak'a dikmişti.

O ise gülmeye devam ediyordu; gri gözlerinde neşe vardı. "Kafiyeli Ağız olarak da bilinirim, çünkü sözümü çok iyi kafiyelerim", diye sürdürdü.

Ama Laura'nın dudaklarından tek bir sözcük dahi çıkmıyordu, taş dev ona keyifle baktı: "Beni uyandırdın, o zaman, yardıma ihtiyacın olduğunu anladım."

"E ... e ... evet" diye kekeleyebildi sonunda Laura. "Tabii. Benimle gelebilir misin Po ... Portak?"

Percy'nin, öğrencilerine verdiği inşa planının yardımıyla, Reimar'ın hazine dairesine giden koridoru hiç zorluk çekmeden buldular. Portak arkalarından hantal adımlarla gelirken, Laura, Lukas ve Kaja da el fenerleriyle kalenin gizli galerilerini aydınlatıyordu.

Eski Mezarlığın lahit odası kadardı burası; daha az rutubetli olduğu halde aynı şekilde kötü kokuyordu. Hortum gibi uzayıp giden koridorların aynı mimar tarafından yapıldığı belliydi. Kalenin bu mahzenlerinde dehşet verici hortlak suratları ve uğultular olmadığı için Kaja oldukça rahattı.

Mağripli mimar, istenmeyen misafirleri hazine dairesinden uzak tutmak için hortlak yerine başka şeyler düşünmüştü. Üç arkadaşın da kabul etmek zorunda kaldığı gibi, galerideki sahte göçük görüntüsü büyük bir ustalıkla gerçekleştirilmişti. Henüz iki köşe dönmeden, sözde talihsizliğin olduğu yere gelmişlerdi bile. Göçük görüntüsü karşıla-rmdaydı: Tavan beş metreden daha uzun bir

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bölümde kırılmış, duvarlar yıkılmış, taşlar ve tavan kirişleri birbirinin üzerine yığılmış, duvar artıkları insan boyundan daha yüksek TETER FREUNI)

bir yığın oluşturmuştu; her türlü geçiş imkansız gibi görünüyordu. Profesör Morgenstern ve Percy Valiant'ın bu görüntüye aldanmaları ve kaseyi aramak için koridoru geçmeye çalışmamaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Neyse ki Laura ve arkadaşları artık bunu çok iyi biliyordu. Kız, Portak'a döndü ve ona taş yığınına gösterdi. "Buradan küçük bir delik açmak mümkün mü acaba?" diye sorarken duraksadı.

Taş dev reverans yapar gibi eğildi. "Size sevinerek yardım ederim, en büyük taşları bile yolunuzdan temizlerim!" dedi oldukça nazik bir sesle ve ardından üst üste yığılı duran molozlara doğru hantalca yürüdü. Güçlü pençeleriyle hemen çalışmaya başladı.

Havada tozlar uçuşmaya başladı. Portak bir ayı kuvvetiyle çalışıyordu. Muazzam bir kuvveti olmalıydı, çünkü en büyük parçaları bile, sanki köpükten yapılmış aldatıcı kayalar-mış gibi kolayca alıp yan tarafa atıyordu.

Üç arkadaş uçuşan taş parçalarından korunmak için güvenli bir yere saklandı. Laura gizlendikleri yerden, taş yığınına akıl almaz bir tempoyla temizlemekte olan Taş Devi hayretler içinde izliyordu. Dev, küçük bir gedik açtıktan sonra bir kiriş alıp bunu bir temizleme aleti gibi kullanmaya başladı. Böylece elleri daha hızlı iş görüyordu. Birkaç dakika sonra moloz yığını arasında bir metre çapında bir delik açmıştı. Kısa bir süre durup yaptığı işin sağlamlığını eliyle yokladı. Sonra etrafına bakınıp Laura'yi aradı. Kimseyi göremeyince şaşırdı.

"Cesaret, saygıdeğer küçük hanım, saklandığınız yerden çıkın!" Sesi dar galeri içinde tekrar tekrar yankılandı.

Laura köşeden çıktı. "Evet, Portak?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kızı görünce devin yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Daha geniş bir boşluğa ihtiyaç varsa, biraz daha taş atabilirim", dedi. Yüzünde hiçbir yorulma belirtisi yoktu.

Kız başını salladı. "Hayır, hayır, bu yeterli. Bize süper bir yardımda bulundun Portak, teşekkür ederim."

Portak elindeki kirişi bir kenara attı ve Laura'nın önünde tekrar eğildi. Bu arada pençelerini de, soylulara yakışır bir centilmenlikle hareket ettirmişti. Ağırbaşlı, ciddi bir ses tonuyla "Size daima yardım ederim, cehenneme bile girerim!" dedi.

Laura gülmemek için kendini zor tutuyordu. Lukas ve Kaja da bıyık altından gülüyorlardı. Onlar da köşeden çıkıp arkadaşlarının yanına gelmişlerdi.

"Teşekkürler, Portak, çok teşekkürler!" dedi Laura ve o da bir reverans yaptı. "Ama daha fazla yorulmana gerek yok. Bundan sonrasını biz kendimiz hallederiz."

Devin alını buruştu, düşünürken kocaman kel kafasını sağa sola salladı. Sonra da, Laura'nın isteğine karşı çıkmadan itaat etti. "Eğer isteğiniz buyusa - o zaman çekip giderim buradan, hızla!" Bunu söyledikten sonra son kez eğilerek selam verdi ve hantal hantal yürümeye başladı.

Laura ve arkadaşları, bu iyi yürekli çam yarması köşeyi dönüp kayboluncaya kadar arkasından baktılar. Sonra hızla, açılan boşluğa tırmandılar.

Laura, bir elinde fener diğerinde inşa planı, tünel gibi koridorda önden yürüyordu. Işık huzmesi, karanlığın içine doğru parlak bir parmak gibi uzanıyordu. Işık taş duvarlarda toz ve kumla kaplanmış yerlerde geziniyordu. Galerinin derinliklerinde hava daha az nemli olsa da eski mezarlıktaki kadar boğucuymuştu ve aynı koku burada da vardı. Burası

da ölüm ve çürük kokuyordu. Laura hafif bir mide bulantısı hissetti. Çok tuhaf diye düşündü, buraya kimse gömülmüş değil oysa. O zaman neden tıpkı mezar gibi kokuyor?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Fenerlerin ışığında, koridorun aşağı yukarı on metre sonra sert bir dirsek yaparak sağa doğru ayrıldığını gördüler. Durarak ellerindeki plana baktılar ve lamba ışığında incelediler. Sonra rahatlayarak başlarını sallayıp diğer yöne döndüler.

"Eğer plan doğruysa, o zaman bu köşenin hemen arkasında hazine dairesinin girişi olmalı", dedi Laura. Planı katlayarak iç cebine yerleştirdi ve yürümeye devam etti.

Birden ayağının altındaki zemin gevşedi. Laura boşlukta kaldı ve aşağıya doğru uçtu. Keskin bir çığlık atarak kolunu yukarı kaldırıp tutunacak bir yer aradı umutsuzca. Sağ elindeki fener kayarak boğuk bir gürültüyle boşluğun dibine düştü ve kızın eli boşlukta kaldı. Yine de son anda bir çıkıntıyı yakalamayı başardı ve bütün gücüyle onu kavradı. Bütün düşüş bir saniyeden daha az sürmesine rağmen La-ura'ya hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

Aşağıya doğru baktığında, elinden düşen el fenerin, on metre kadar aşağıda, kuyunun dibinde, sallanmakta olan ışığını gördü. Laura galerinin zemininde bulunan tuzak kapağını görememişti; ve bu kapak Laura'nın ağırlığı ile boşluğa doğru açılmıştı. Tuzağın dibinde, ucu ona doğru uzanan demir çubuklar vardı. Demir çubukların sivri ucunda ise üç tane, biçimi bozulmuş elbise parçaları görünüyordu. Yırtık ve kanlıydılar. Laura içinde bulunduğu durumu o anda kavradı ve tiz bir çığlık daha attı.

Bölüm 24 | Gizli Hazine Dairesi

kercy gizlice saatine baktı. Saat yarımı biraz geçiyordu. Mükemmel, diye düşündü. Laura ve diğerleri şu anda kesinlikle hazine dairesindedirler!

Ne Dr. Schwartz ne de Rebekka Taxus şüphelenmiş görünüyordu. Mary Morgain ve Percy Valiant'm bu daveti, sırf Laura ve arkadaşları kale mahzenlerinde kaseyi ararken rahatsız edilmesinler diye kabul ettiklerinin fakında değillerdi sanki.

Percy zorla bastırıldığı bir gülümsemeye, yanında oturan Bayan Mary'nin dizini masanın altından dürttü. Göz kırptı, baş parmağını gizlice yukarı doğru kaldırdı. Her şey çok iyi!

Kadının yüzünden belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti. Kara Güçler'in dikkatini Laura'dan uzak tuttukları için o da seviniyordu.

Akşam yemeği, Percy ve Mary'nin beklediğinden çok daha iyi geçmişti. Dr. Quintus Schwartz, olağanüstü bir ev sahibi olduğunu ispatlamıştı, misafirlerini canlı bir sohbe sürüklemiş, çevresine neşe saçmıştı. Rebekka Taxus da, güler yüzlü tarafını ortaya koymuştu. Kadının son derece zeki ve çok ilginç bir sohbet arkadaşı da olabileceği anlaşıyordu.

FETER KREUNB

Onu toplantılarda ve öğrencilerin önünde çoğunlukla sivri dilli ve kötü kaprisli biri olarak tanıyan Percy ve Mary, bu haline çok şaşırılmışlardı.

Bayan Mary, tabii ki Rebekka Taxus'un ve ev sahibinin düşüncelerini okumayı denedi, ama şüphelendiklerine dair hiçbir şey keşfedemedi. Eğer Mary, Dr. Schwartzin ve Taxus'un Kara Güçler'den yana olduklarını, bu nedenle amansız düşmanları olduklarını kesin olarak bilmeseydi, geçirdikleri bu akşama bakarak - onlarla arkadaş olunabileceğini düşünürdü. Ama bu, tabii ki düşünülemez bir şeydi.

Özellikle yemek çok güzeldi. Percy, en son ne zaman bu kadar lezzetli yemekler yemiş olduğunu hatırlamıyordu. Bu yüzden başta Quintus Schwartz'ın yemekleri bizzat kendisinin hazırladığını söylediğinde, buna inanmak istemedi. Ne de olsa bu yemekler ancak dört yıldızlı bir mutfakta üretilbilirdi. Quintus, yemeklerin tarifini vermeyi kesinlikle reddetmişti. Gülererek, evinin spesiyalitesi olduğunu söylemiş, daha fazla bir şey söylememişti. Percy onu daha fazla zorlamadı ve şaraba yöneldi - şarap da enfesti.

Percy bardağını bitirdi ve gülererek müdür yardımcısına baktı. "Sizden biğ bağdak daha şağap istesem, ayıp olmaz değil mi? Kesinlikle enfes damlalağ bunlağ."

"Rica ederim efendim!" Quintus Schwartz şişeyi alıp Percy'nin bardağını doldurdu. Sonra soran gözlerle Bayan Mary'e baktı. "Size de doldurabilir miyim?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Mary Morgain reddedecekti, ama Percy kadını cesaretlendirircesine başını salladı. Kadın hemen onun ne demek istediğini anladı-. Eğer bunları yarım saat daha oyalamayı başarırlarsa, Laura ve arkadaşları güvende olurlardı. Bardağını hemen müdür yardımcısına uzattı. "Memnuniyetle.

LAURA - AVENTERRA'NIN SİHRİ

Percy'nin memleketinden gelen şarabın lezzeti harika!"

Bütün bardaklar dolduruldu, Quintus Schwartz elindeki şarap kupasını kaldırdı, sanki bir şeyi kutlar gibi misafirlerine baktı. "Sevgili arkadaşlarım", dedi; sesinde hiçbir ikiyüzlülük belirtisi yoktu. "Bardaklarımızı bu mükemmel akşam için kaldıralım. Hatta izninizle, bu olağanüstü akşam için, diyebilirim."

Percy bir an için bu seste bir alay sezer gibi oldu, ama yanıldım herhalde, diye düşündü. Diğerleri gibi o da bardağını kaldırıp diğerleriyle kadeh tokuşturdu. Sonra büyük bir yudum aldı, kırmızı Burgonya şarabı dilinden yumuşacık kayıp geçti. Elindeki kupayı yere bırakmıştı ki, bir bulantı hissetti. Başı dönmeye başladı, gözleri bulanık görmeye başladı.

Bayan Mary de sorun yaşıyordu. Alnında ter birikti, yüzünün bütün rengi çekildi. Ağzını açarak nefes almaya çalıştı.

Percy, Dr. Schwartz ve Rebekka Taxis'un yüzünde bir zafer gülüşü olduğunu fark etti. O zaman, tuzağa düştüklerini anladı.

Laura dehşet içinde, ölü uç adamdan geriye kalanlara bakıyordu. Onların erkek olduğunu sadece elbiselerine bakarak tahmin edebiliyordu; çünkü bedenleri delik deşikti. Bu talihsizler uzun bir süre önce bu tuzağa düşmüş olmalıydılar.

Lukas ve Kaia'nın yüzü tuzak çukurunun kenarında belirdi. Lukas ellerindeki feneri aşağıya doğru tuttu.

Kaja, Laura'nın hangi durumda olduğunu görür görmez telaşla ellerini yüzüne kapattı.

"Yardım edin!" diye yalvardı Laura. "Lütfen yardım edin!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas Kaja'ya dönerek "Beni sıkıca tut!" dedi, elindeki feneri bırakıp yere uzandı. Kız onun pantolon kemerini sıkıca tutup güvenliğini sağlarken, çocuk uzanabildiği kadar aşağıya uzanıp ablasına elini uzattı. "Elini bana ver Laura!"

Laura gücünün zayıfladığını fark etti. Parmakları acı içindeydi, çünkü ince duvar çıkıntısının sivri köşeleri parmaklarını kesmişti.

"Yapamıyorum", dedi zar zor nefes alarak.

"Yapabilirsin!" diye bağırdı Lukas "Elini ver bana!"

Laura sağ elini çıkıntıdan çekip kardeşine uzatmayı denedi. Ama elini duvardan çektiği anda sol eli bir parça kaydı. Bütün ağırlığı şimdi parmak uçlarına yüklenmişti. Ölümcül demir çubuklar kuyunun dibinde ona doğru uzanıyordu ve ölüm korkusu içindeki Laura'ya daha da uzamış gibi görünüyordular.

"Elini Laura!" Lukas tekrar bağırdı. "Elini ver! Biraz daha gayret et, bir daha dene, lanet olasıca!"

Laura zor nefes alıyordu. Yüzü korkudan ve sarf ettiği gayretten iyice gerilmişti. Bütün gücünü toplayıp sağ elini kardeşine uzattı. Kendisini kurtaracak ele santim santim yaklaştı. Azıcık daha uzanabilirse Lukas onu yakalayacaktı. Laura, son bir umutsuz çabayla Lukas'a uzandı - ama parmakları kaydı ve duruşunu kaybetti.

"Haayır!" diye bağırarak Lukas, müthiş bir panikle öne doğru hamle yaptı - ve Laura aşağıya düşmeden önce elini yakalamayı başardı. Çocuğun ani olarak öne doğru atılmasıyla, bedensel dengesi bozulmuştu ve Kaja, bütün gücüyle asıldığı halde, kuyunun içine doğru kaymasını engelleyemi-yordu. Nefes nefese kalan kız, kollarına yüklenen ağırlığı

dayanmaya çalışıyordu. Kumlu zeminde ayaklarınının sabit kalması imkansızdı ve Lukas, gittikçe kuyunun içine daha fazla giriyordu. Neredeyse beline kadar kuyuya sarkmıştı. Ve Kaja birden korkunç bir şey fark etti: Eğer Lukas'ı tutmaya devam ederse, o zaman Lukas ve Laura onu da çukura sürükleyeceklerdi ve onlarla birlikte demir

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ubukların zerine dŖecekti. Bırakırsa da Laura ve Lukas kesinlikle kurtulamayacaktı.

Kaja, lmcl çukura doğru gittikçe daha fazla yaklaŖırken bir ıkıŖ yolu aradı. Onu sürükleyen ağırlık gittikçe artıyor ve içindeki korku da büyüyordu; kendisi için, Laura ve Lukas için kurtuluŖ yoktu.

Tamam, dedi korku içinde. Bitti, her Ŗey bitti!

Gözlerini kapadı. Ancak yankılanan gıcırıtları duyunca hemen tekrar açtı. Dev gibi bir karaltı, üzerine doğru eđilmiŖti. Portak! Güçlü elini hemen uzatıp Lukas'ı poposundan yakaladı, Laura'yla birlikte sanki oyuncak bebeklermiŖ gibi yukarı çekti.

Portak, Laura ve Lukas'ı Kaja'nın yanma yere bıraktırken nefes nefese bile kalmamıŖtı. Onlara azarlar gibi baktı. "Ne dŖndnz de böyle aptalca bir Ŗeye kalkıŖtınlz, ha?"

Çocukların yüzünde mthiŖ bir rahatlama ifadesi vardı. Derin bir nefes alıp mahcup bir halde birbirlerine baktılar ve sıçrayıp ayağa kalktılar. Lukas, zerindeki tozlan silkelerken, Laura deve Ŗkranla bakıyordu. "TeŖekkrler Portak", diye mırıldandı hafifçe. "ok teŖekkrler. Hayatımızı kurtardın."

am yarması çocukları ayıplıyormuŖ gibi baktı; dönüp moloz yığınına gitti ve yığının arasında bir kiriŖ aradı. Mukavvadan yapılmıŖ bir rulo gibi taŖıdıđı kalasla birlikte tu-

–

zak çukurunun yanma geldi, kalası boŖluđun üzerinden karŖıya uzattı. Kurduğu bu geçici köprüye birkaç kez eliyle vurarak sağlamlığım lt.

"Korkarım karŖı tarafa geçemeyeceğim, yoksa köprü hemen kırılır", dedi. Sonra da kenara çekilip onlara yolu açtı.

Laura utana sıkıla ksrd. Sonuna kadar devin koruması altında olduklarını biliyordu. O olmasaydı, Ŗimdi çoktan lmŖlerdi; bunları dŖnrken içini sıkıntı kapladı.

Portak ona hoŖnutsuz bir ifadeyle baktı. "Ŗimdi artık gidin ve orada kaseyi aramaya devam edin!" diye homurdandı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Evet, evet, tabii" diyerek acele etti Laura. Adımını köprüye atmadan önce hayat kurtarıcısına bir kez daha baktı. "Tekrar teşekkür ederim Portak!"

Ancak dev sadece bir el işareti yaptı ve hantal adımlarla oradan uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra Laura, Lukas ve Kaja çıplak bir kayanın önündeydiler. Bir adım dahi gidemezlerdi artık. Üç arkadaş müthiş bir hayal kırıklığı içinde birbirlerine baktılar.

"Hayır, olamaz!" diye inledi Kaja. "Bu gerçek olamaz!"

Lukas da gördüğüne inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Plana göre burada bir giriş olmalıydı, değil mi?"

Laura cebinden planı çıkarıp açtı ve el fenerini onun üzerine tuttu.

Lukas haklıydı: Plana göre doğru yerdeydiler ve burada Reimar'ın hazine dairesinin girişi olması gerekirdi. Oysa çıplak bir kayadan başka bir şey yoktu.

Böyle bir şey olamazdı! Dikkatle önlerindeki duvara vurdular, herhangi bir boşluk ya da gizli bir açıklık var mı diye anlamaya çalıştılar, ama en küçük bir şüpheleri dahi kal-

mamıştı: Tek parçadan oluşan bir kayanın önündeydiler. Etrafta hazine hücrelerine benzer hiçbir şey yoktu.

Bunun ne anlama geldiğini ilk kavrayan Laura oldu. "Bizi aldattılar", dedi süklüm püklüm bir kanış gibi. "Percy ve Profesör Morgenstern de aynı şekilde aldandılar."

"Gerçekten mi?" diye bağırdı Kaja.

"Ne yazık ki öyle." Laura üzgündü. "Bu plan, ona güvenen herkesi tuzağa düşürmek için hazırlanmış kurnazca bir taklit. Biz ucuz atlattık. Percy ve Aurelius'un da şanslı olduklarını söyleyebiliriz, onlar da sahte çöküntüden yanlış sonuç çıkardılar."

"Kessinikus!" diye onayladı Lukas. "Şimdi tek sorun kaldı - bundan sonra ne yapacağız?" Birşeyler bekleyerek La-ura'ya baktı.

"Hiç bilmiyorum", dedi Laura. "En küçük bir fikrim dahi yok."

"Belki de böyle esrarengiz bir daire yoktur?" diye fikir yürüttü Kaja.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura başını iki yana salladı. "Sanmıyorum Kaja. Eğer bu daire olmasaydı, Kara Güçler kaseyi oraya saklayamazlardı. Ama yaptıkları şey kesinlikle bu, Quintus Schwartz'ın düşüncelerinden çok açık okudum."

"Laura haklı", dedi Lukas. "Ben bir yığın eski kayıt araştırdım. Hepsi de, kale mahzenlerinde bir dairenin gerçekten varolduğuna işaret ediyor."

"Evet, kesinlikle", dedi Laura. "Bundan en ufak bir şüphem yok. Tek problem şu ki - onun nerede olabileceği konusunda en ufak bir bilgimiz yok."

"Bir sorun daha var", dedi Lukas saatine bakarak. "Saat çoktan biri geçti. Uzun süre önce dönmüş olmamız gerekir-

TETER İTIEUND

di. Percy ve Bayan Mary kesinlikle endişelenmişlerdir."

Percy Valiant ve Mary Morgain gerçekten büyük bir kaygı içindeydiler. Ama içinde buldukları durum çok farklıydı ve üç arkadaşına hiçbir yararlan dokunamazdı.

Giriş holündeki tablonun önünden ayrırlarken üçü de kendisini bir köpek kadar yorgun ve yenilmiş hissediyordu. Başka zamanlar hep iyimser olan Laura bile neredeyse umudunu kaybetmişti. Yine de renk vermemeye çalışıyordu. "Yarın sabah erkenden Percy ve Mary'e soracağım", dedi zorla gülümseyerek. "Belki de onlar bir fikir verebilirler."

"Bu kesinlikle mümkün değil" dedi Lukas yorgun argın. "Eğer bir fikirleri olsaydı, çoktan söylerlerdi!"

Lukas haklı, diye düşündü Laura, Eğer bildikleri daha iyi bir şey olsaydı, ilham Kasesi'ni kendileri bulurlardı, benden yardım istemezlerdi.

Ancak cesaret vermek istercesine kardeşinin sırtına vurdu. "Kimse bilemez! Bazen hiç kimsenin beklemediği bir anda, son anda bir fikir gelebilir akla."

"Evet, tabii" diye homurdandı çocuk. "Ama ne yazık ki sadece masallarda olur böyle şeyler. Neyse - ikinize de iyi uykular!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Teşekkürler Lukas" dedi Kaja esnememeye çalışarak. "Sana da!" Laura kardeşine başıyla işaret vererek vedalaştı. Kızlar bölümü tarafına dönecekti ki, hıçkırık seslerini duydu. Olduğu yerde kalakaldı. Böyle usul usul ağlayan Silva mıydı acaba? Laura tabloya bakınca doğru tahmin ettiğini gördü: Tablodaki genç kadının yanaklarından gözyaşları akıyordu.

"Ama Silva, gene benim yüzümden ağlamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu utangaç bir sesle.

"Kiminle konuşuyorsun Laura?" Kaja duyduğu şeye hayret etmişti. Lukas da meraklanmıştı. Geri dönüp kızların yanına geldi. Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip endişeyle Laura'ya baktı. Laura arkadaşlarına bu esrarengiz olayı anlatmak isterken, Silva başını kıza doğru çevirip konuştu: "Elbette Laura, beni tekrar ağlatan tabii ki sensin. Çünkü hâlâ anlamıyorsun. Gerçeğin, çoğunlukla yüzeyin arkasında gizlendiği sana kaç kez anlatıldı? Ama sen bundan doğru bir sonuç çıkarmayı bilmiyorsun!"

Kadın solgun başını salladı ve yürek paralarcasına içini çekti. "Ah Laura!" diye hıçkırdı. "Korkarım durumun ümitsiz!"

Silva gözlerini çevirip Laura'ya baktı. Gözünden damlayan büyük bir damla yaş, Laura'nın yanağını ıslattı. Sonra Silva başını çevirdi; önceki pozisyonunu aldı ve bakışları dondu. Gözyaşları durmuştu ve hayali bir el yanaklarını sildi, tablo yine daha önce nasılsa öyle görünüyordu. Beyaz elbiseli kadın sessizce bakışlarını uzaklara dikmiş, ayaklarının dibinde de siyah bir kurt yatmaktaydı.

Laura ağız açık bir halde bakakaldı, işaret parmağıyla ıslak yanağını okşadı.

"Neler oluyor Laura?" diye sordu Lukas merakla.

Ama ablası cevap vermedi. Sanki orada değildi ve çevresinin de farkında değilmiş gibj görünüyordu. Transa girmiş gibi, dudakları oynadı ve anlaşılmayacak birşeyler mırıldanmaya başladı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Gerçeklik çoğunlukla yüzeyin altında gizlidir ... yüzeyin altında gizlidir ... gizlidir ... yüzeyin altı -" Laura durdu ve aniden yüzü aydınlandı. "Evet, tamam!" diye bağırdı. "Tam da öyle!"

Lukas ve Kaja hiçbir şey anlamadan bakıştılar.

"Hey, -yardım edin de, tabloyu indirelim!" Laura emreder gibi konuşmuştu.

Lukas ve Kaja aynı anda "Ne?" diye sordular.

"Tabloyu buradan indirmeme yardım edin, lütfen!"

"Bu çok saçma değil mi?" Kaja protesto ediyordu. "Ölesiye yorgunum."

Lukas ise her şeye rağmen, bu alışılmamış davranışın nedenini öğrenmek istiyordu.

Laura kızın bu merakını giderecek yerde, bir an için hırçın bir ifade takınmıştı. "Şimdi soru sormanın zamanı değil!" dedi sabırsızca, "yardım edin bana."

Laura iki sandalyeyi tablonun altına çekti, birinin üzerine çıkıp kardeşine baktı: "Haydi Lukas, lütfen!"

Lukas, ablasının bu komutan gibi ses tonuna tahammül edemiyordu. Kollarını inatla göğsünde kavuşturup yerinden kıpırdamadı. Ama Laura'nın doğru iz üzerinde olduğuna da içten içe inanıyordu. Ama ne olursa olsun! Ablasının komutanlığına izin vermek istemiyordu.

Kaja ona doğru yüzünü buruşturup öteki sandalyeye tırmandı ve tablonun kenarından tutup Laura'nın tabloyu duvardan almasına yardım etti. Çok ağırdı.

"Lütfen dikkat et -" Laura arkadaşını uyarmak üzereyken olanlar oldu: Tablo Kaja'mn elinden kaydı ve aşağıya düştü.

"Dikkat etsene!" diye bağırdı Lukas. Elini uzatıp tabloyu

yakaladı - onun şimşek gibi hareketiyle tablo çini zemine çarpmaktan son anda kurtuldu; aksi halde kesinlikle zarar görecekti.

"Üf!" dedi Kaja, kabahatini biliyordu. "Üzgünüm."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura cevap vermedi, gözlerini tabloya dikmiş, aval aval bakıyordu. Eğer tablo parçalansaydı Silva'ya ne olurdu?, diye düşündü bir an. Ve siyah kurda?

Hemen sonra bu düşünceyi kafasından atıp huzursuzluğundan kurtuldu. Yağlıboya tabloyu bir kenara koyduktan sonra Laura ayaklarını iki yana açmış bir vaziyette boş duvarın önüne dikildi ve duvarların kesme taşlarını dikkatle incelemeye başladı. Tablonun yeri çok açık belli oluyordu. Asılı olduğu yerdeki taşların rengi diğerlerinden daha açıktı. İlk bakışta görünürde olağanüstü bir şey yoktu, ama sonra Laura bir şey fark etti.

"Evet!" diye sevinçle bağırarak yumruğunu sıktı.

"Ne oldu?" Lukas öğrenmek istedi.

"Burada - bakın!"

Tablonun asılı olduğu yerin tam ortasındaki taşı gösterdi. Lukas da gördü: Taşın ortasına Tapmak Şövalyeleri mührü kazanmıştı. En fazla iki santim çapmdaydı ama çok net görülebiliyordu.

Laura sandalyelerden birini hızla taşın altına doğru getirdi. Üzerine çıkıp baş parmağıyla mührün üzerine bastırdı. Tahmininin doğru olduğu hemen ortaya çıktı: Tıpkı mezar-dakine benzer bir gürültü duyuldu. Ses gittikçe yaklaşıyor ve artıyordu. Yavaş yavaş yuvarlanan bir bowling topuna benziyordu. Gürültü iyice yaklaştığında, duvarın bir parçası, sanki görünmeyen bir el tarafından çekiliyormuş gibi geriye doğru devrildi. Duvarda dar bir gütçit açıldı, üç arkada-

şm önünde yine hortum gibi karanlık bir dehliz vardı.

Laura bunun ne olduğunu hemen anladı ve sevinçle bir çığlık attı. Sonunda Reimar von Ravenstein'in gizli hazine dairesine giden yolu bulmuşlardı!

Rahatlamış bir yüzle arkadaşlarına döndü. "Haydi - gelin!"

Kısa bir süre sonra boşluk üçünü de yutmuştu.

Ravenstein parkı terk edilmiş gibi bomboştu. Kalın bulutlar gökyüzüne yayılmış ve ayışığını örtmüştü. Ortalıkta kimse

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

görünmüyor, sadece rüzgarın uğultusu duyuluyordu. Rüzgarın saldırısı önünde çıplak ağaçlar ve çalılar sağa-sola eğiliyorlardı. Bulutlar aniden parçalandı ve ayışığı yeryüzüne ulaşacak bir yol buldu kendine. Park alanında tuhaf bir görüntü çıktı ortaya: Çakıllı patikada yürüyen bir gölge.

Adam büyüklüğünde bir gölge.

Yolda giderken hiç gürültü çıkarmıyordu. Parkı geçip kale binasının girişine yöneldi. Heybetli bir adamı andırıyordu - ama ortada görünen bir adam yoktu. Daha çok, sahibini bırakıp yollara düşmüş bir gölgeye benziyordu.

Park alanından çıkmadan önce durup etrafı kolaçan etti. Sonra hızla bahçeyi geçip sinmiş bir halde, hiç gürültü çıkarmadan giriş merdivenlerinden yukarı çıktı.

Giriş kapısına ulaştı. Büyük kapının önünde durdu, kapıya baktığında kapalı olduğunu görünce çok şaşırdı. Sonra etrafa göz attı - en azından, kapı üzerine vuran kafasının gölgesinden bu izlenim çıkıyordu. Bir süre sonra, neye niyetlendiği anlaşıldı. Kapının yan tarafına çıktı - ve duvardan doğru tırmanmaya başladı. Tırmanırken hiç zorlanmıyordu; duvar sık sarmaşıklarla kaplı olduğu halde en küçük bir gü-

rültü bile duyulmuyordu.

Gölge, ikinci kattaki bir pencerede durdu, pencerenin üstteki küçük bölümü aralık kalmıştı. Gölge, hedefine ulaşmıştı. Üst camın aralığından binanın içine süzülüp gözden kayboldu.

Tekrar sütun biçimini almış olan Portak, bakışlarını pencereden çevirdi. Bu esrarengiz olayı izlediği belliydi, çünkü yüzünden kararsızlık ve şaşkınlık okunuyordu.

Gölge, giriş salonunun duvarları boyunca ilerledi. Duvardan indirilmiş tabloyu görünce duraladı. Sonra, hazine dairesine giden dehlizin açık olduğunu fark etti. Hızla o tarafa doğru kaydı. Dehlizin içine girer gibi oldu, sonra sanki başka bir şey düşündü; dönüp, üst katlara, kızlar bölümüne giden merdivenlerin altına girdi. Merdiven

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

altının karanlığına karışmıştı, öyle ki, onu ancak gece avlanan hayvanların keskin gözleri görebilirdi. Esrarengiz yaratık burada pusuya yattı. Çok sakindi ve beklemeye başladı.

Laura, Lukas ve Kaja, bu arada hiçbir şeyle karşılaşmadan hazine dairesine ulaşmışlardı. Ellerindeki fenerlerden çıkan ışık konisi daire içinde dolaşırken, bu odanın da aşağı yukarı mezar odasının büyüklüğünde olduğunu fark ettiler. Buradaki duvarlarda da pek çok girinti vardı.

Ancak, Reimar von Ravenstein'ın Haçlı Seferleri'nden dönerken çalıp getirdiği söylenen sözde değerli eşyalardan eser yoktu. Fener ışığında aydınlanan duvar girintileri onları bomboş karşılıyordu. Lukas kısa bir süre sonra, hayal kırıklığını dışa vurdu.

"Tanrım!" diye inledi, "buna da hazine dairesi diyorlar!"

rETEIt FREUND

şm önünde yine hortum gibi karanlık bir dehliz vardı.

Laura bunun ne olduğunu hemen anladı ve sevinçle bir çığlık attı. Sonunda Reimar von Ravenstein'ın gizli hazine dairesine giden yolu bulmuşlardı!

Rahatlamış bir yüzle arkadaşlarına döndü. "Haydi - gelin!"

Kısa bir süre sonra boşluk üçünü de yutmuştu.

Ravenstein parkı terk edilmiş gibi bomboştu. Kaim bulutlar gökyüzüne yayılmış ve ayışığını örtmüştü. Ortalıkta kimse görünmüyor, sadece rüzgarın uğultusu duyuluyordu. Rüzgarın saldırısı önünde çıplak ağaçlar ve çalılar sağa-sola eğiliyorlardı. Bulutlar aniden parçalandı ve ayışığı yeryüzüne ulaşacak bir yol buldu kendine. Park alanında tuhaf bir görüntü çıktı ortaya: Çakıllı patikada yürüyen bir gölge.

Adam büyüklüğünde bir gölge.

Yolda giderken hiç gürültü çıkarmıyordu. Parkı geçip kale binasının girişine yöneldi. Heybetli bir adamı andırıyordu - ama ortada görünen bir adam yoktu. Daha çok, sahibini bırakıp yollara düşmüş bir gölgeye benziyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Park alanından çıkmadan önce durup etrafı kolaçan etti. Sonra hızla bahçeyi geçip sinmiş bir halde, hiç gürültü çıkarmadan giriş merdivenlerinden yukarı çıktı.

Giriş kapısına ulaştı. Büyük kapının önünde durdu, kapıya baktığında kapalı olduğunu görünce çok şaşırıldı. Sonra etrafa göz attı - en azından, kapı üzerine vuran kafasının gölgesinden bu izlenim çıkıyordu. Bir süre sonra, neye niyetlendiği anlaşıldı. Kapının yan tarafına çıktı - ve duvardan doğru tırmanmaya başladı. Tırmanırken hiç zorlanmıyordu; duvar sık sarmaşıklarla kaplı olduğu halde en küçük bir gü-

rültü bile duyulmuyordu.

Gölge, ikinci kattaki bir pencerede durdu, pencerenin üstteki küçük bölümü aralık kalmıştı. Gölge, hedefine ulaşmıştı. Üst camın aralığından binanın içine süzülüp gözden kayboldu.

Tekrar sütun biçimini almış olan Portak, bakışlarını pencereden çevirdi. Bu esrarengiz olayı izlediği belliydi, çünkü yüzünden kararsızlık ve şaşkınlık okunuyordu.

Gölge, giriş salonunun duvarları boyunca ilerledi. Duvardan indirilmiş tabloyu görünce duraladı. Sonra, hazine dairesine giden dehlizin açık olduğunu fark etti. Hızla o tarafa doğru kaydı. Dehlizin içine girer gibi oldu, sonra sanki başka bir şey düşündü; dönüp, üst katlara, kızlar bölümüne giden merdivenlerin altına girdi. Merdiven altının karanlığına karışmıştı, öyle ki, onu ancak gece avlanan hayvanların keskin gözleri görebilirdi. Esrarengiz yaratık burada pusuya yattı. Çok sakindi ve beklemeye başladı.

Laura, Lukas ve Kaja, bu arada hiçbir şeyle karşılaşmadan hazine dairesine ulaşmışlardı. Ellerindeki fenerlerden çıkan ışık konisi daire içinde dolaşırken, bu odanın da aşağı yukarı mezar odasının büyüklüğünde olduğunu fark ettiler. Buradaki duvarlarda da pek çok girinti vardı.

Ancak, Reimar von Ravenstein'in Haçlı Seferleri'nden dönerken çalıp getirdiği söylenen sözde değerli eşyalardan eser yoktu. Fener

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ışığında aydınlanan duvar girintileri onları bomboş karşılıyordu. Lukas kısa bir süre sonra, hayal kırıklığını dışa vurdu.

"Tanrım!" diye inledi, "buna da hazine dairesi diyorlar!"

PETER FREUNP

Laura'nın da hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Görünen o ki, sahte plan herkesi kandıramamış", diye bir tahminde bulundu. "Hazine avcılarının çoğu, Reimar'ın mimarının düşündüğünden daha zeki çıkmış."

"Peki ya, bu hazine hiçbir zaman var olmadıysa?" dedi Kaja. "Bu da mümkün, öyle değil mi?"

"Kessinikus olmamakla beraber, mümkün değil", dedi Lukas. "Reimar von Ravenstein'in hazine dairesini ikinci Haçlı Seferi dönüşünde yaptırdığı biliniyor. Aslında, hırsızlardan korumak isteyeceği değerli şeyleri olmasaydı, yaptırmasının bir anlamı da olmazdı, öyle değil mi?"

O anda Laura hayranlık dolu bir çığlık attı. "Tamam işte!" diye bağırıyordu heyecanla.

Lukas ve Kaja şaşkın bir halde arkadaşlarına baktı. Laura odanın ortasında durmuş ve büyülenmişçesine bir köşeye bakıyordu.

"Bakın!" diye fısıldadı.

Lukas ve Kaja Laura'nın fener ışığının vurduğu yöne baktılar ve onlar da gördüler: Bu, bir kaseydi.

Büyük bir kase.

Tıpkı mezar odasındaki Gral Kalesi'nin kopyası gibiydi. Karanlık bir duvar girintisinde durmasına rağmen ışık saçıyor, el fenerinin ışığında sanki parlak bir güneş ışığını yan-sıtıyormuşçasına ısıllı parlıyordu. Üzerindeki zümrüt ve yakutlar ise pırıltıda adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Laura saygı dolu bir sesle "ilham Kasesi", diye fısıldadı. "Nihayet - nihayet onu bulduk!"

Üç arkadaş sevinç çığlıkları atarak kol kola girdiler. Coşmuş bir halde odanın ortasında dönerek dansettiler ve kahkahalar attılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. İçinde bir soğukluk bir sıcaklık dolaşüyor, kafasından geçen düşünceler anafolar oluşturuyordu. Sonunda, içinde Hayat Suyu'nu taşıyan ilham Kasesi'ne sahip olmuştu işte! Yerine getirmesi gereken görevin ilk önemli adımını başarıyla atmıştı. Bu iksirler, Işığın Koruyucusu'nu iyileştirecekti. Her şey tekrar iyi olacaktı - ve Profesör Morgenstern yaşayacaktı.

Şimdi sadece Büyülü Kapı'yı bulması gerekiyordu - ve Ebedi Hiçlik'in zaferi bir kez daha engellenecekti.

Kase, Laura'nın beklediğinden daha ağırdı. Merdivenlerden dikkatle çıkarken, ağırlıktan kolları titriyordu. Kaja'nın yüzünde de korku vardı ve el fenerini yakmaya cesaret edemiyordu. Elbette bu geceki faaliyetlerinin bütün izlerini ortadan kaldırdılar, gizli dehlizin kapısını kapatıp tabloyu yine aynı yerine astılar.

Laura, mümkün olduğunca gürültü çıkarmadan merdiven basamaklarını tırmanırken, sık sık elindeki kaseye bakıyordu. Her adımda altın kap hafifçe şapırdayarak sallanıyordu. Hayat Suyu, kabın kenarlarına çarpıyordu. Laura, kabı yere koyup içine iyice bakmaya cesaret edemedi. Bu ona, kutsal bir şeye hakaret etmek gibi gelmişti, ayrıca çok değerli sıvıyı dökmekten de çok korkuyordu.

Laura'nın yanında yürümekte olan Kaja da, aynı şekilde, büyülenmiş bir halde kaseye bakıyordu.

Ve kızlardan hiçbiri, adam büyüklüğündeki gölgenin gizlendiği yerden çıkıp yavaşça onların peşinden geldiğini fark etmedi. Ama gölge merdivenleri kullanmamış, duvar boyunca hiç ses çıkarmadan yukarı tırmanmıştı.

Laura aniden durdu ve kafasını yana eğerek etrafı dinledi.

Kaja korkuyla ona bakarak "Ne oldu?" diye sordu.

"Sanki bir ses duydum."

"Bir ses mi? Nasıl bir ses?"

"Bilmiyorum. Belki de yanılmışımıdır."

Laura 1 – Aventerramin Sırını

Kızlar yürümeye devam etti. Üçüncü kata geldiklerinde kendi odalarına giden uzun koridora döndüler.

"Dikkat, eşik var!" Kaja heyecanla fısıldayarak uyarılmıştı. Laura "Biliyoruz herhalde!" diye ayağını kaldırdı, bakışları kasedeydi hâlâ. Duvar girintilerinde karaltı halinde duran şövalye zırhlarına hiç dikkat etmedi. Oysa Kaja bu hayale-timsi karaltılar karşısında korkudan titriyordu.

Kızlar odalarına giden yolun aşağı yukarı yarışma gelmişlerdi ki, kulaklarında adım sesleri çınladı. Şaşkınlıkla oldukları yerde kalıp birbirlerine baktılar.

"Bu ne?" diye fısıldadı Kaja korkuyla. Tehdit giderek onlara doğru yaklaşıyordu.

Laura sadece ne yapacağını bilemez bir halde omuz silk-ti.

Üçüncü kişinin çıkardığı ses arttı; Laura'nın ayaklarının altındaki zemini sarsacak kadar. Aynı anda da, koridorun sonunda bir karaltı belirdi: Bu, Korkunç Şövalye'nin heykeliydi!

Bölüm 25 *

Korkunç Şövalyenin Saldırısı

inanmıyorum!" Kaja şövalyeyi gördüğünde dehşetten donakalmıştı. Şövalye hantal adımlarla üzerlerine doğru geliyordu. Yanında büyük kılıcı, Kelle Uçuran sallanıyordu. Reimar von Ravenstein gözlerini kırpmadan La-ura'ya bakıyordu ve Kaja'ya kesinlikle aldırış etmiyordu.

Laura donakaldı.

Taş adamın yüzünde alaycı bir sırıtma belirdi. Sağ eli kılıcına uzandı ve kınından çekti.

Kaja, Laura'nın koluna yapıştı. "Kaçmaktan başka çare yok!"

Laura kaçmak için döndüğünde gölgeyi fark etti. Beden-siz yaratık hemen arkasındaydı; sanki kızın arkasını koru-yormuş gibi duruyordu. Kız bütün korkusunun geçtiğini hissetti. Beklenmedik bir güç duygusu ve iyimserlikle doldu içi ve aniden kesinlikle kaçmaması ve kaseyi bırakmaması gerektiğini anladı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, Korkunç Şövalye'ye doğru bakarken soğukkanlılıkla başını salladı. "Hiç şansımız yok Kaja", dedi. "Kase bizi yavaşlatıyor, aksi halde içindeki Hayat Suyu'nu dökeriz!"

"A ... a ... ama", diye kekeledi Kaja. "Ama o bizi yakala-
rETER FREUNP
yacak!"

Laura cevap vermedi; çünkü koruyormuş gibi görünen gölge birdenbire hareket etmişti. Gölge yakındaki duvar girintisinde duran şövalye zırhına doğru kaydı.

Laura, Korkunç Şövalye sadece birkaç adım ötelere-neyken kaseyi şaşkın bir halde dikilen Kaja'ya uzattı. "Buna çok dikkat et!" diye tembihledi arkadaşını ve yan tarafa sıçrayıp duvar girintisindeki metalin yanında duran kılıcı kavradı. Kılıcı aceleyle kınından çıkarıp saldırgana doğru uzattı.

Bir saniye bile geçmeden şövalyenin ilk darbesi yüzyılların pasını üzerinde taşıyan kör kılıca indi. Kılıçlar birbirine çarptığında kıvılcımlar saçıldı. Laura'mn kolu acıyla sarsıldı. Darbe öyle şiddetliydi ki, bir an el bileğinin kırıldığını sandı. Kelle Uçuran bir daha kalktı ve Laura bu saldırıyı da karşılamayı başardı. Kendisi atak yapmak istedi, ama bunu düşünmeye bile gerek yoktu. Kılıç, onun alışık olduğu flöreden çok ağırdı. İki eliyle tutmak ve şövalyenin ataklarını savuşturmak için bütün gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Reimar von Ravenstein dizginsiz bir öfke ile saldırıyordu. Korkunç kılıç darbelerini indirirken gözleri acımasızca Laura'mn üzerindeydi. Kız bu saldırıları zar zor önleyebiliyor ve gittikçe geriye doğru çekiliyordu.

Gölge, hep Laura'mn yanında duruyor, ama şövalyeye saldırmıyordu. Laura'ya biraz olsun yardım edemez miydi?

Korkunç Şövalye de gölgeyi fark etmişti. Öfkeyle tekrar tekrar gölgeye de saldırdı. Ama kılıç darbeleri bu gizemli gölgeye isabet etse de, ona en küçük bir zarar veremiyordu. Şövalye gölgeye saldırmaktan vazgeçip bütün dikkatini

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura'ya yöneltti.

Laura'nın gücü tükenmişti. Ağır kılıcı zorlukla kaldırıyor ve karşısındakinin darbelerinden zar zor korunabiliyordu. Korkunç Şövalye tarafından geri geri gitmeye zorlanıyordu sürekli. Şövalyenin kılıç darbeleri ardı ardına iniyor ve hedefinden her defasında çok az bir farkla sapıyordu. Laura sonunda merdiven sahanlığının korkuluğuna dayandı. Artık daha fazla gidemezdi.

Kısırılmıştı.

Düşmanının yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı - ve hemen ardından vahşi bir şiddetle darbeyi indirdi. Laura'nın bileğinden koluna yayılan acı, neredeyse bayıltacak kadar keskindi. Paslı kılıcı elinden kurtuldu. Havada dönerek merdiven boşluğundan aşağıya uçtu ve büyük bir gürültüyle taş zemine çarptı.

Korkunç Şövalye bir an durdu. Önünde titreyerek çaresizce teslim olmuş gibi duran kıza merhametsizce baktı. Gözleri parladı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Sonra Kelle Uçuran'ı son darbeyi vurmak için kaldırdı.

Laura tarifsiz bir dehşetle, keskin bir cellat satırı gibi tepesinde sallanan kılıca baktı.

Şövalye dudaklarını sıktı ve taş gırtlığından vahşice, uğursuz bir ses çıkardı. Bir korku filminde olabilecek korkunç bir yaratığa ait bir çığlık merdiven sahanlığında çınladı. Reimar Laura'ya doğru bir adım daha atıp kılıcı hızla indirdi.

Ancak Laura bunu bekliyordu sanki; çünkü aynı anda büzülerek dans eden bir çocuk gibi hızla yana sıçradı. Kelle Uçuran boşluğa savruldu - darbenin hızıyla Reimar von Ravenstein korkuluğun üzerinden boşluğa uçarken kor-

rETER FREUND

kunç bir çığlık attı.

Şövalye, taş döşemede müthiş bir gürültü çıkararak parçalandı. Laura gözünü kapayıp elleriyle de kulaklarını tıkadı, çünkü salonda yankılanan patlama ve dağılma sesleri dayanılacak gibi değildi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Ellerini kulaklarından çektiğinde neredeyse sakinleşmişti ortalık. Tam bir sessizlik oluncaya kadar, yuvarlanan küçük parçaların tıkırtısı duyuldu sadece.

Laura nefes aldı. Sonra gözünü açıp yavaşça korkuluğa baktı. Merdiven boşluğuna bakmayı cesaret edebilmişti sonunda.

Taş şövalye yüzlerce parçaya dağılmış bir halde merdivenlerin ucunda yatıyordu; parçaları zemine dağılmıştı. Vücudundaki hiçbir parça sağlam kalmamıştı. Beden, kol ve bacaklar paramparça olmuş, miğferli kafa ikiye ayrılmıştı. Kelle Uçuran da parçalanmıştı.

Laura neredeyse inanmayan gözlerle kırık dökük parçalara bakıyordu. Derken bakışlarını çevirdi. Bütün vücudunun titrediğini fark etti. Dizleri adeta balmumundan yapılmış gibi yumuşamıştı. Yüzünden akan terler gözlerini yakıyordu. Bileğindeki acı, yakıcı bir diken gibi etine batıyordu. Aniden gölge geldi aklına. Ama çevresine ne kadar baktı-y-sa da - hiçbir iz yoktu gölgeden.

Onun yerine, kendisine doğru çekine çekine Kaja geliyordu. Çilli yüzünün bütün rengi çekilmişti; son dakikalarını çaresizlik içinde seyrettiği dehşetli olayın korkusu gözlerinde hâlâ okunabiliyordu. Elinde tuttuğu kaseyi unutmuş gibiydi. Arkadaşına mahcup bir gülümsemeye baktı. "iyi misin Laura?" diye sordu usulca.

"Sanırım." Ancak hemen ardından Laura'nın alnı kırıştı.

LAURA - AVENTERRA'NIN SIKRI

"Çok tuhaf, dedi dalgın bir ifadeyle. "Bu şövalye kaseyi aldığımızı nereden biliyordu peki?"

"Neden ki?"

"Düşün - herifin tam da şu anda karşımızda belirmesi tesadüf olamaz. Eğer kaseyi aramamış olsaydık çoktan yatağımızda uyuyor olacaktık."

"Kessinikus - Lukas'ın söylediği gibi" diyerek arkadaşını onayladı.

"Bir heykelin aniden canlanması ne kadar mantık-lıysa tabii. Ama bugün Portak'ı tanıdıktan sonra artık hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Anlıyorum!" dedi Laura gülerek. "Ama bu benim sorumu yanıtlamıyor yine de. Korkunç Şövalye bizim kaseyi tam da bugün arayacağımızı nereden biliyordu?"

Kaja ne yapacağını bilemeden yanaklarını şişirdi. "Hiçbir fikrim yok! Belki de sadece bir tesadüf. Bırak da artık odamıza gidelim Laura. Ölesiye yorgunum."

Kaja gitmek üzereydi, ancak Laura onu durdurdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum", dedi ve kaseyi onun elinden aldı. "Sen git, ben hemen geleceğim!"

Kaja afallayarak ona baktı. Laura'nın ne yapmak istediğini anlamamıştı. Ama som soramayacak kadar yorgundu. Esneyerek döndü ve yalpalayarak odalarına doğru yürümeye başladı.

Laura ise hemen merdivenlere yöneldi.

"Alarik! Alarik!" Alienor çığlık çığılğa bağırarak, Silvan'la birlikte Gral Kalesi'nin büyük kapısından içeri giren kardeşine el salladı. Sonra da bahçeyi geçip onlara doğru koştu.

Kıza tutunmuş olan Şapşupağız da, sevinçli sesler çıkartarak sahibine doğru koştu ve çocuğun koluna atladı. Kar-

I'ETER FREUND

şılaşma çok heyecanlıydı. Alarik sevimli hayvanını kucakladı ve oau göğsüne bastırdı. Bu arada Şapşupağız da cıyak cıyak bağırarak çocuğun ellerini, yanaklarını yalamaktaydı.

Alienor sonunda yanlarına geldi. Silvan ve Alarik atlarından inip atları yularlarından çekerek yürümeye başladılar.

Kız, mutluluktan uçarcasına kardeşinin boynuna sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum" diye fısıldadı kulağına. Sonra kardeşini kucaklamayı bırakıp sordu. "Çok kötü şeyler yaşamış olmalısın!"

Alarik mahcup bir gülümsemeyle "O kadar kötü değildi!" dedi ve önemsemiyormuş gibi bir jest yaptı. Oysa görünümü korkunçtu. Uzun boylu çocuğun üzerinde, kendisine çok büyük gelen bir yetişkin elbisesi vardı. Başında kanlı bir sargı, yanaklarında ise çizikler vardı; gözleri içeri çökmüş yorgun bir yüze sahipti. Sendeleyerek yürüyor, ayaklarının üzerinde zar zor duruyordu.

Alienor hemen onun koluna girip destek olmak istedi, ancak Alarik yardımını reddetti. "Teşekkürler, yürüyebilirim."

"Nasıl istersen." Alienor hayal kırıklığına uğramıştı, ama kardeşinin dönüşüne duyduğu sevinç ağır bastı. Orman Gezginine dönüp şükran dolu gözlerle baktı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Silvan."

"Sözünü etmeye bile değmez!" Sakallı adam sırtıttı. Güneş yanığı yüzündeki mavi gözleri parlıyordu. "Alarik'in Harp-yie'yi tek başına yenmesine izin veremezdim!" içten bir kahkaha attı ve sonra çocuğa döndü. "Midilliyi bana bırak Alarik, ben onunla ilgilenirim." Alarik dizginleri ona uzattı ve kahverengi atına sevgiyle bir şaplak indirdi; Silvan atla birlikte uzaklaştı.

"Anlatsana - neler oldu?" Alienor kardeşini zorlarken,

LAÜRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

Paravain da kardeşlerin yanına geldi.

Alarik, kendi yaşındaki çocukların yapması gerektiği gibi öne doğru eğilmek isterken şövalye onu engelledi.

"Tamam", dedi ve çocuğun omzuna vurarak selamlaştı. "Seni tekrar gördüğüm için mutluyum Alarik. Kahramanca bir davranıştı - aynı zamanda da çok düşüncesizce!"

Alarik başım öne eğerek sustu.

"Bizim için her şey daha iyi olsun diye yaptığını biliyorum", diye devam etti Paravain. Sesi ciddileşmişti "Ancak bütün eylemler çok iyi düşünmeyi gerektirir. Kör bir acelecilik sadece zarar verir ve iyi şeyleri istemekle iyi şeyler yapmak, ne yazık ki aynı şey değildir! Gelecekte bunu anlarsın Alarik."

Sonra sevgiyle gülümsedi. Çocuğun omzuna tekrar vurdu. "Çok cesur olduğunu gösterdin, bunun için seni takdir ediyorum."

Çocuk yüzünü kaldırdı ve şövalyeye teşekkür edercesine bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Şimdi hemen yatağa!" dedi Paravain yapmacık bir ciddiyetle.

"Uyumahsın, böylece gücünü tekrar toparlayabilirsin. Kardeşin sana çay hazırlar!"

Alarik'in omzuna tekrar vurup Alienor'a da bir baş işare/ tiyle veda edip oradan uzaklaştı.

Şövalye epey uzaklaşmıştı ki, Alarik ona seslendi: "Şey ... Efendim!"

Paravain şaşırarak döndü: "Evet?"

"Yarın Kapı'ya giderken size eşlik edebilir miyim? Herhalde Kapı'ya kadar atla gideceksiniz."

Şövalye bu soruya hayret etmişti, temkinli bir yüzle baktı.

Alarik ise Beyaz Şövalye'ye bakışlarıyla yalvarıyordu adeta. "Lütfen Efendim!"

Paravain bir daha ölçüp biçti, sonra da başını salladı. "Tamam, ödülü hak ettin."

"Teşekkür ederim Efendim!" Çocuğun yüzü parlamıştı.

"Ancak, ayağa kalkmış olman koşuluyla", diye ekledi şövalye ve hızla uzaklaştı.

Alienor kardeşine başını sallayarak baktı. "Sen kesinlikle akıllanmazsın Alarik. Bu seni çok yoracak!" Yine de, çocuğun yüzündeki sevinçli heyecanı fark edince, itiraz etmenin yararsız olduğunu anladı. "O zaman haydi odana!" dedi razı olmuş bir sesle.

"Sana güçlendirici bir içecek getireceğim; gücüne kavuşman için!"

Laura zemin katta durup Reimar von Ravenstein'dan geriye kalanlara sıklıkla baktı; kalıntılar hâlâ merdivenlerin önünde duruyordu. Elinde olmadan kaseyi bedenine bastırıp sıkıca tuttu. Şövalyenin yerinden kalkıp onu zorla elinden almasından korkar gibiydi. Heykel öyle çok parçaya ayrılmıştı ki, bu parçaları bir araya getirip bir beden oluşturmak neredeyse imkansız görünüyordu. Laura, şövalyenin sağ elini tanıdı. Elin yüzük ve işaret parmakları koparak iki metre kadar öteye fırlamıştı.

Laura yutkundü. Hatırladığı kadarıyla, şövalye heykelinden her zaman korkmuş, onu hep tehdit olarak algılamıştı. Onun Kara Güçler'den olduğunu ve düşmanlarından sayıldığını hissetmişti.

Ama yine de - böyle kötü bir sonunun olması Laura'yı derinden etkilemiş ve Reimar von Ravenstein'm bu paramparça haline acımıştı. Geri dönüp yerdeki harabenin uza-

ğından dolaşarak hızla erkekler bölümüne yöneldi.

Laura merdivenlerde gözden kaybolur kaybolmaz, şövalyenin kırık işaret parmağı titremeye başladı. Büküldü, biraz ileriye doğru gitti, sanki hâlâ yaşıyor gibiydi. Yüzük parmağı da kıpırdandı. Belli belirsiz titredi, sonra ön kısmı büküldü, kirli tırnaklar zemini tırmaladı. Gizli bir emir almış gibi kırık parmaklar harekete geçtiler. Görünmeyen bir güç onları hareket ettiriyor, yağlı kurtçuklar gibi yerde sürünerek sağ elin kalan bölümüne doğru yaklaşıyorlardı - neredeyse tekrar bir araya gelmek istiyorlardı adeta.

Lukas uykulu bir yüzle oda kapısını açtı ve hayretle elinde kaseyle kapıda dikilen ablasına baktı. "Ne oldu yine?"

Laura onu kenara itip hızla odaya girdi ve kapıyı kapattı.

"Söylesene, ne oldu?" diye üsteledi Lukas. "Neden kaseyi sizin odanıza götürmedin?"

Laura'mn, Korkunç Şövalye'nin saldırısını anlatmaktan başka çaresi yoktu bu durumda. Çocuk şaşkınlıkla dinledi ablasını.

"Olacak şey değil!" dedi derin bir nefes boşaltarak. "Kara Güçler'in, bugün yaptıklarımızı öğrendiği anlamına geliyor bu."

Laura büyük bir ciddiyetle "Ben de öyle düşünüyorum", dedi. "Yine de nasıl öğrendikleri anlamış değilim. Çok kurnazca davrandılar."

Lukas kaşlarını çattı. "Neden ki?"

"Çok basit: Biz kendimizi güvende hissedelim diye Dr. Schwartz, Bayan Mary ve Percy'i akşam yemeğine davet etti. Böylece bizimkiler Schwartz ve Taxus'un hiçbir şeyden

1407

şüphelenmedikleri izlenimine kapıldılar — bizim de daha fazla güvenlik önlemi almamamızı sağlamış oldular."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Haklısın. İki yüzlüce yemek yiyip sıcak misafirperverlik rolünü oynarlarken, içten içe, bizim tuzaktaki demir çubuklara saplanmamızı bekliyordlardı."

"Aynen öyle! İşi sağlama almak için de Korkunç Şöval-ye'yi de üzerimize onlar gönderdiler. Tuzaktan kurtulup kaseyi buluamız endişesiyle. Gerçi kurtulabileceğimizi düşündüklerini de sanmıyorum."

Kara Güçler'in bu sinsî planlarını düşündükçe Laura öfkeden boğulur gibi oluyordu. Nabız atışları hızlanmış, suratı iyice asılmıştı. "Bunlar düşündüğümden daha tehlikeli", dedi Lukas temkinli bir sesle. "Hiç şakaları yok gerçekten!"

"Sen de mi fark ettin?" dedi kız kardeşi. Sesinde alışılmışın ötesinde öfke ve iğneleyici bir ton vardı. "Bu nedenle kaseyi senin odana getirmenin daha akıllıca olduğunu düşündüm. Sabah erkenden Reimar von Ravenstein'm başına gelenleri görünce, ilk işleri kaseyi benim odamda aramak olur -Kesinlikle ilk benim odama gelirler!"

"Kessinikus! - Ama onun ardından da hemen benim odamı ararlar!" Laura telaşla kardeşine baktı. "Bir kez daha haklısın", dedi. "Başka bir yer bulmak zorundayız!"

"Zorunda değiliz!" Lukas başını sallayarak sırtıttı.

"Ama - kendin söyledin -"

"Bekle biraz!" diye sözünü kesti Lukas. Sonra kalkıp elbise dolabına gitti. Kapısını açıp elbiselerinin bir kısmını çıkartarak yatağının üzerine koydu.

Laura çatılmış kaşlarla Lukas'ı izliyordu. "İşin sonunda

LAURA - AVENTERRANIN SIRRI

ne çıkacak ortaya?"

"Sen bunu düşünemiyor musun Spar-Kiu?" Lukas yan yarıya boşalmış dolabının içinde diz çöktü, dolabın zeminini parmaklarıyla yokladı. Birkaç saniye sonra aradığı şeyi buldu. Zemine gizlenmiş bir düğmeye bastı, Laura bir "klik" sesi duydu ve dolabın arka duvarı ayrıldı. Lukas onu yerinden alıp yana koydu ve Laura dolabın arka yüzünün çift olduğunu gördü; arkada geniş bir gizli bölme vardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas ona döndü, kibirle sırttı ve boşluğu gösterdi. "Bu yeterli herhalde, öyle değil mi?"

"Hey, mükemmel!" Laura çok şaşırmişti.

Kız ilham Kasesi'ni alıp gizli bölme yerleştirdi. Kase boşluğu tam olarak doldurmuştu; sanki bu iş için yapılmış gibiydi.

iki kardeş ön yüzü tekrar yerine yerleştirip elbiseleri astıktan sonra, dolapta çok değerli bir şeyin saklandığına dair en ufak bir iz kalmamıştı.

Lukas dolabın kapağını kapayıp anahtarını yastığının altına koydu. "Sen bu kaseyi buradan alıncaya kadar anahtarı bütün gün üzerimde taşıyacağım" dedi.

"Çok teşekkürler Lukas!" Laura, Lukas'a gülümseyerek dolabı gösterdi. "Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum."

"Sahi mi?" Çocuğun sesindeki alay fark edilemeyecek gibi değildi.

"Ben de hep herkes bildiği için gizli bölme diye adlandırıldığını düşünmüştüm böyle yerlerin."

"İyi, aptal!" Laura gerçekten kızmıştı. Ancak, Lukas'tan ziyade, böyle aptalca bir soru sorduğu için kendine kızmıştı.

Laura kendini sakın olmaya zorladı. "Tamam Lukas. Şimdi ben uyumaya gidiyorum, lütfen kaseye çok dikkat et. Ya-

rın akşam, karanlık çöker çekmez, Kapı'yı arat^gya basla çağız."

"Yarın akşam mı? Neden akşam, hemen ^ersten SQ arayamaz mıyız?"

"Birincisi, Kaja ve ben fizik yazılısına nazırl;tmamak zor dayız. Ve ikincisi ..." Laura anlamlı bir şekilde „ ra vercij, nuşmasma; Lukas ablasının da aynı silahla rrijs- ueme va çağını anladı. "... ikincisi, bizi karanlıkta dah^., ., ;,,e™ t

o

<\ &

lIiod.II Wftl,

eder - ama senin gibi Süper-Kiu'lar bunu bilmezler!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura bir zafer havasıyla sırttı kardeşine, l^kas'm «f öfkeyle buruşmuştu. "iyi geceler Lukas. iyi ^yicular!" Bt söyledikten sonra odadan çıkıp gitti.

ve
so

Alarik ağzını buruşturarak bardağın içine bakışlarını yatağın kenarında oturan Alienor'a sil bir içecek bu böyle?"

Kız incinmiş gibi astı suratını. "Ejderha cje-ve kaynattım. Bitkinliğe birebir - etkisi kesin. Ar^a sen içmek istemiyorsan!" Bardağı almak için eli^ uzattı Alarik aceleyle bardağı kaçırdı.

"Hayır, hayır. Tamam öyleyse, içerim. Sa(je-Ce cou Sanki bir safra gibi."

"Biliyorum. Bir kaşık balla tatlandırmak jsgecjjm a sonra ..." Alienor'un dudakları çok bilmiş birecjavı l-dü. "Sonra düşündüm ki, şeker kızlar içindi» cesur jfaı manlar için değil!"

Alarik alayı algılayamayacak kadar bitkir^j Alieno > hazırladığı içeceği dikkatle yudumladı. Sadççge aa . n haşlayacak kadar da sıcaaktı; ağzını yakmam^ jCjn etmesi gerekiyordu.

at

Alienor düşüncelere dalmış, kardeşini izliyordu. "İnsan Yıldızı'ndaki kızın, şu Laura'nın, kaseyi zamanında bulacağına inanıyor musun?"

"Sadece umut ediyorum! Bu bizim tek kurtuluşumuz. Yoksa -"

Alarik sözünü yarım bırakarak endişeyle önüne baktı.

Alienor şaşkın bir halde onu inceliyordu. "Ne oldu? Söylesene!"

Çocuk başını kaldırdı, bakışları çok ciddiye. "Bütün bu zaman boyunca umut ettim ve ışığa güvendim, ama uçan cadının yüzünü gördükten sonra, kasenin bizi kurtarmaya yetip yetmeyeceğinden emin değilim."

"Ne?" Alienor yataktan sıçradı, duyduklarına inanamadan kardeşine baktı. "Ama, olamaz! Hayat Suyu, Elysion'u kurtaracak, biliyorsun!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Elbette, Alienor, elbette biliyorum. Ama Kara Güçler hep bir adım önümüzde. Uçan cadının, benim niyetimi bilmesi mümkün değildi - ama beni buldu! Gözlerini görmeliydin! Çok kötü bakıyordu; zaferden de bir o kadar emindi. Paravain'in söylediği gibi, eğer o Syrin ise, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin karanlığın zaferini engelleyemeyeceğinden çok emin görünüyordu."

"Peki sence bunun nedeni ne?"

Alarik çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum Alienor. Bor-boron ve yandaşlarının bizim hiç bilmediğimiz son bir kozu daha olabilir."

Laura kızlar bölümüne geri dönerken, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu - neredeyse sabah oluyordu ve geride bıraktığı saatlerde yaşanan

rın akşam, karanlık çöker çekmez, Kapı'yı aramaya başlayacağız."

"Yarın akşam mı? Neden akşam, hemen dersten sonra arayamaz mıyız?"

"Birincisi, Kaja ve ben fizik yazılısına hazırlanmak zorundayız. Ve ikincisi ..." Laura anlamlı bir şekilde ara verdi konuşmasına; Lukas ablasının da aynı silahla misilleme yapacağını anladı. "... ikincisi, bizi karanlıkta daha az insan fark eder - ama senin gibi Süper-Kiu'lar bunu bilemezler!"

Laura bir zafer havasıyla sırttı kardeşine, Lukas'm yüzü öfkeyle buluşmuştu. "İyi geceler Lukas. İyi uykular!" Bunu söyledikten sonra odadan çıkıp gitti.

Alarik ağzını buruşturarak bardağın içine baktı ve sonra bakışlarını yatağın kenarında oturan Alienor'a kaldırdı. » "Nasıl bir içecek bu böyle?"

Kız incinmiş gibi astı suratını. "Ejderha deve dikenini kaynattım. Bitkinliğe birebir - etkisi kesin. Ama sen bilirsin, içmek istemiyorsan!" Bardağı almak için elini uzattı, ama Alarik aceleyle bardağı kaçırdı.

"Hayır, hayır. Tamam öyleyse, içerim. Sadece çok acı. Sanki bir safra gibi."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Biliyorum. Bir kaşık balla tatlandırmak istedim. Ama sonra ..." Alienor'un dudakları çok bilmiş bir edayla büzüldü. "Sonra düşündüm ki, şeker kızlar içindir, cesur kahramanlar için değil!" Alarik alayı algılayamayacak kadar bitkindi. Alienor'un hazırladığı içeceği dikkatle yudumladı. Sadece acı değil, haşlayacak kadar da sıcaktı; ağzını yakmamak için dikkat etmesi gerekiyordu.

LAURA - AVENTERRA'NTN SIRRI

Alienor düşüncelere dalmış, kardeşini izliyordu. "İnsan Yıldızı'ndaki kızın, şu Laura'nın, kaseyi zamanında bulacağına inanıyor musun?"

"Sadece umut ediyorum! Bu bizim tek kurtuluşumuz. Yoksa -"

Alarik sözünü yarım bırakarak endişeyle önüne baktı.

Alienor şaşkın bir halde onu inceliyordu. "Ne oldu? Söylesene!"

Çocuk başını kaldırdı, bakışları çok ciddiye. "Bütün bu zaman boyunca umut ettim ve ışığa güvendim, ama uçan cadının yüzünü gördükten sonra, kasenin bizi kurtarmaya yetip yetmeyeceğinden emin değilim."

"Ne?" Alienor yataktan sıçradı, duyduklarına inanamadan kardeşine baktı. "Ama, olamaz! Hayat Suyu, Elysion'u kurtaracak, biliyorsun!"

"Elbette, Alienor, elbette biliyorum. Ama Kara Güçler hep bir adım önümüzde. Uçan cadının, benim niyetimi bilmesi mümkün değildi - ama beni buldu! Gözlerini görmeliydin! Çok kötü bakıyordu; zaferden de bir o kadar emindi. Paravain'in söylediği gibi, eğer o Syrin ise, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin karanlığın zaferini engelleyemeyeceğinden çok emin görünüyordu."

"Peki sence bunun nedeni ne?"

Alarik çaresizce omuz silktilti. "Bilmiyorum Alienor. Bor-boron ve yandaşlarının bizim hiç bilmediğimiz son bir kozu daha olabilir."

Laura kızlar bölümüne geri dönerken, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu - neredeyse sabah oluyordu ve geride bıraktığı saatlerde yaşanan

olaylar bütün gücünü tüketmişti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Uykulu bir aslan gibi esnedi, giriş holünden geçerken aklı yatağındaydı.

Uyumak, sadece uyumak - içindeki ses Laura'ya ninni söylüyordu.

Kuledeki saatin üçü vurduğunu fark etti.

Laura, merdivenlerin ilk basamağına adımını atmıştı ki, büyük yağlıboya tablo dikkatini çeker gibi oldu. Beşinci basamağa geldiğinde tabloda bir anormallik olduğunu anladı. Durdu ve şaşkınlıkla dönüp tabloya baktı.

Ne Silva ne de kurttu eksik olan, ikisi de alışılmış yerlerinde duruyorlardı. Ama beyaz elbiseli kadının bakışları değişmişti. Başka zamanlarda olduğu gibi belirsiz bir uzaklığa değil, salonun zeminine bakıyordu.

Laura, Silva'nın bakışlarını takip ettiğinde, aslında çoktan fark etmesi gereken, ama yorgunluktan gözünden kaçan şeyi nihayet gördü: Merdivenlerin önündeki alan tertemizdi. Parçalanmış şövalyeden eser yoktu. Hiçbir şey, en küçük bir parça dahi görünmüyordu. Reimar von Ravenstein'in parçalanmış, geride hiçbir şey kalmamacasına yok olmuştu; sanki yer yarılmış içine girmişti tüm parçalar.

Ah, hayır! Laura'yı bir korku sardı. Bu nasıl olur? Bu arada biri gelip taş parçalarını ortadan kaldırmış mıydı acaba? Bu olasılık çok düşüktü ve bu yüzden de geriye akla yakın tek bir açıklama kalıyordu: Reimar von Ravenstein, şaşkıncu bir biçimde eski haline tekrar kavuşmuş olmalı ve sözde sonunun geldiği yerden kendi gücüyle kalkıp gitmiş olmalıydı!

Laura'nın aklına hemen Kaja geldi - eğer Korkunç Şövalye gerçekten tekrar canlandıysa, o zaman her şeyden önce kesinlikle bizim odaya gidecektir - ve bu durumda da Ka-

ja büyük bir tehlike içinde demektir.

Hem de büyük bir tehlike içinde.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, koşabildiği kadar hızlı koştu. Soluk almadan, basamakları ikişer üçer tırmandı. Odalarının bulunduğu koridora geldiğinde, daha çok uzaktayken, kapının altından sızan ışığı gördü.

Bu kötüye işaretli! Kaja çok yorgundu; yatağa yatar yatmaz uyur, ışığı da kapardı.

Acaba Laura'yı bekleyip ilham Kasesi'ni güvenli bir yere götürüp götürmediğini öğrenmek istemiş olabilir miydi? Ya da Korkunç Şövalye onu yakalamış ve odadan götürürken ışığı açık mı bırakmıştı? Bu düşüncelere dayanamayan Laura adımlarını hızlandırdı.

Koridorda hızla koşarken "Kaja!" diye bağırdı. "Kaja!"

Laura kapıyı açıp odaya fırtına gibi girdi - ve olduğu yere çakılıp kaldı. Arkadaşının yatağı boştu, bunun yerine, odanın ortasında Rebekka Taxus dikilmiş alaylı bir ifadeyle Laura'ya sırtıyordu.

Laura afallayarak öğretime baktı. Sonra kısık bir ses duydu. Başını çevirdiğinde, elbise dolabının yanındaki arkadaşını gördü. Dr. Quintus Schwartz güçlü kollarıyla kızı tutmuş, sağ eliyle de ağzını sıkıca kapamıştı. Kırmızı saçlı kız çırpıyor ve şiddetle karşı koyuyordu, ancak öğretmenden kurtulamıyordu.

Laura hızla döndü ve açık duran kapıdan kaçmak istedi. Ancak kapı, hayali bir el tarafından itilerek kapandı ve anahtar gıcirtıyla kilidin içinde döndü - Laura kaçamayacağını anladı.

Bölüm 26 | Fareler

'apının gıcirtısı Paravain'i uykusundan kopardı. Telaşla yerinde doğrulup şaşkın bir halde etrafa bakındı - taht salonundaki büyük masanın önünde duran bir sandalyede oturduğunu ancak o zaman fark etti. Yorgunluğu kaygısına üstün gelmiş, Monvena'nın Efendilerinin sağlık durumunu kontrol edişini huzursuzca beklerken uykuya dalıvermişti.

Şifacı kadın odadan yeni çıkmıştı. Anlaşılması güç bir ifadeyle Paravain'e doğru baktı. Şövalyenin bakışlarındaki umudu fark ettiğinde olduğu yerde durup bakışlarını yere indirdi. Yüzü

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gölgeliydi. Genç kadın dönüp pencereye doğru gitti ve hiç konuşmadan dışarıdaki geceye baktı.

Paravain'in bütün umudu kırılmıştı. Yerinden kalkıp pencereye, Monvena'nın yanına gitti. O da dışarıdaki düzlüğe çöken karanlığı seyretti huzursuzca. İkisi de bir süre hiç konuşmadan yan yana dikildiler, sonunda şövalye bu işkence gibi sessizliğe dayanamadı.

"Durumu nasıl?"

Monvena iç çekti. "Ölüme benzer bir uykuya daldı ve artık konuşamaz. Benim ilaç ve otlarım artık ona etki etmi-

yor.

Şövalye, durumu kabullenmişçesine başını salladı. "Sadece bir gün daha! Sadece bir gün ve bir gecemiz kaldı! Ama İlham Kasesi'nin bulunup bulunmadığına dair hiçbir belirti yok."

Bakışları genç kadının gözlerini aradı. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun Morwena?" "Evet. Elysion ölecek ve Hiçlik bizi yutacak." Kadın sustu, Paravain de. Salonda hayat belirtisi gösteren tek şey, şöminede yanmakta olan odunların çıtırtısıydı. Yan yana, şifacı kadın ve Beyaz Şövalye, çift ayın görünür hale geldiği gökyüzünün altında uzanan platoya baktılar. Aylar solgundu, sanki önlerine kara bir örtü çekilmiş gibi. Platonun neredeyse tamamına kalın Kara Sis yayılmıştı. Uzaktaki topraklar artık seçilemiyordu - ne doğudaki Çü/ rük Bataklık, ne güneydeki Ejderha Dağları ne de batıdaki Fısıltı Ormanı. Onların bulunduğu yerde şimdi sadece kar^ bir Hiçlik vardı. Kara Sis'in ve Ebedi Karanlık'ın Hellun' yat'ın duvarlarına ulaşması ve Gral Kalesi'ni yutması uzul1 sürmezdi.

Laura yavaşça döndü ve Dr. Quintus Schwartz'a baktı-Müdür yardımcısının gözleri hâlâ kapıdaydı. Sonra yüzün" deki gerginlik gevşedi. Üstün konumda olduğunu bilerek sırtıttı. Laura'nın suçlama dolu bakışlarına sırtarak cevap verdi. Aniden kollarını da gevşeterek Kaja'yı öne doğru itti Kız dengesini kaybederek Laura'ya

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

doğru sendeledi. Arr>a Laura atak bir hareketle arkadaşının yere kapaklanması*11 engelledi.

Kaja yaş dolu gözlerle Laura'ya baktı. "Üzgünüm", decM>

hıçkırıklarını zor tutuyordu. "Ama beni hazırlıksız yakaladılar ve seni uyarmama izin vermediler."

"Önemli değil!" Laura arkadaşını koluyla sararak hafifçe sırtını okşarken, gülümsemeye çalıştı. "Korkma Kaja, her şey yoluna girecek."

Sonra diğer ikisine dönüp korkusuz bir yüzle baktı. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Bu süre boyunca kollarını kavuşturmuş, sırtını elbise dolabına dayayıp beklemiş olan Dr. Schwartz Laura'mn yanına geldi. Soğuk gözlerini ve anlaşılmaz bakışlarını onun üzerine dikip bir taraftan da sağ eliyle kızın çenesini tuttu. "Bunu anlayamadın mı Laura?" diye sordu kızı dikkatle süzerek.

"Elbette!" Laura inatçı bir ifade takındı. "Kaseyi istiyorsunuz - başka ne olabilir ki? Ve muhtemelen, Korkunç Şöval-ye'nin bitiremediği işi bitireceksiniz."

Müdür pis pis sırttı ve hâlâ lambanın altında dikilmekte olan matematik öğretmenine alaylı bir bakış attı. Kadının ateş kırmızısı saçları ışıқта parlıyordu. "Neden bahsettiğini anlıyor musun, Rebekka?" diye sordu eğlenerek.

Pembeli kadın, arkadaşına birkaç adım yaklaştı. Gözleri alayla parlıyordu, bu arada başını iki yana salladı. "Kessin-likle anlamıyorum Quintuss. Bu bacaksız bilmece gibi konuşuyor!"

Dr. Schwartz tekrar kızlara döndü ve yapmacık bir üzüntüyle kollarını iki yana açtı. "Duydun Laura. Maalesef ne demek istediğini hiç mi hiç anlamıyoruz. Bugün sabahtan da açıkladığım gibi: Senin sürekli bahsettiğin şu gizemli kaseden en ufak bir haberim yok benim. Ve benim tanıdığım tek şövalye de, dışarıdaki park alanında duruyor; yanılmı-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yorsam granitten yapılmış."

"Oyun oynamayı bırakın artık!" Laura öfkesini zar zor zapt ediyordu.

"Amacınızın ne olduğunu iyi biliyorum. Buraya kase için geldiniz!"

"Üzgünüm Laura, ama yanılıyorsun." Dr. Schwartz başını iki yana salladı. "Biz sadece görevimiz olduğu için geldik!"

Bu da ne demek şimdi?, diye düşündü Laura.

"Gece boyunca kulaklarımızı tıkayıp hiçbir şey yapmamayı kendimize yakıştıramazdık", diye devam etti müdür; çok eğleniyordu "ve başarılarınızın yaramazlıklarınız yüzünden sürekli kötüye gitmesine seyirci kalamazdık."

"Gecenin yarısı ssizi göremeyince çok endişelendik", dedi Rebekka Taxus Müdürü onaylamak için. Sesinden alay damlıyordu. "Başınıza bir şey gelmiş olmassından çok korktuk."

"Neyse ki hiçbir şey olmamış", dedi Dr. Schwartz. "Yine de, küçük bir sorun var: Okul disiplinini çiğnediğinizin far-kındasmızdır sanırım, öyle değil mi? Üstelik Albin Eller-king'in bize bildirdiği kadarıyla da bu ilk değil!"

Laura ve Kaja birbirlerine baktılar. Suç işlediklerini ve bu nedenle ceza alacaklarını biliyorlardı. Tek sorun, bunun nasıl olacağıydı.

Dr. Schwartz sanki onların düşüncelerini okumuş gibi, devam etti.

"Böylesi durumlarda okul yönetmeliğimizin hangi cezayı öngördüğünü de eminim biliyorsunuzdur, öyle değil mi? Öyle değil mi Kaja?"

Kaja hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu.

Bunun üzerine Dr. Schwartz Laura'ya döndü. "Peki ya sen?" diye sordu. "Bu konuda bir bilgin var mı?"

Laura da sustu, çünkü cevabı Kaja gibi o da bilmiyordu.

Öğretmen, teatral bir şekilde iç çekerek arkasına döndü.

"Unutkan hanımefendilere sen hatırlatabilir misin?" diye rica etti, onların cevabı bilmediğini kabullenmiş gibi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Taxus'un yüzünden kötü bir gülümseme geçti. "Memnuniyetle! Okul disiplinini defalarca çiğnemeye karşı bildiğim kadarıyla ... hapiss öngörülüyor!"

Laura'nın alını kırıştı. Hapis mi? Şaşırmıştı. Hapis, uzun süre önce kaldırılmamış mıydı? Yazılı ihtar bekliyordu oysa. Hatta kötü bir ihtar.

Dr. Quintus Schwartz esrarengiz bir şekilde gülümsedi -Laura kurtulamayacaklarını anladı.

"Çok doğru Rebekka - hapis", diye tekrarladı; bu sırada gözünü kırpmadan Laura'ya bakıyordu. "İki bayana hapis cezası vermeden edemeyiz. Şüphesiz ..." Bir an gözlerindeki kırmızı ışık parladı, aniden nefesi hırıltılı çıktı: "En az yirmi dört saat, ağır hapis!"

Laura dehşet içinde çığlık atıp şaşkınlıkla Dr. Schwartz'a dikti gözlerini, adam kayıtsızca cebinden astım spreyini çıkartıp ağzına sıktı. Gözlerindeki ışık kayboldu; kara gözbe-beklerini acımasızca kız öğrencilerin üzerine dikti.

Laura, ceza okul yönetmeliğine kesinlikle uygun olmasa da, adamın bunu uygulamakta kararlı olduğunu biliyordu. Sonuçta istediği şeye ulaşmış olacaktı: Laura, bir sonraki gün boyunca hiçbir şey yapamayacaktı. Kış dönümü, Laura Büyülü Kapı'yı arama ve kaseyi Aventerra'ya götürme olanağı bulamadan gelip geçecekti - tabii Kara Güçler'den kurtulma olanağı bulabilirse, bu durum değişebilirdi.

Ama bunun için bir mucize gerekliydi.

Hücrenin demir parmaklıklı kapısı kızların ardından kapandığında Laura son umudunu da kaybetti. Bu penceresiz hücrenin tam olarak nerede bulunduğu dair hiçbir fikri yoktu. Ama içindeki ses, onları kimsenin bu karanlık zindanda bulamayacağını söylüyordu. Dr. Schwartz onları zindana getirmeden önce gözlerini bağlamıştı. Laura hiçbir şey göremese de, geçtikleri yerleri aklında tutmaya çalışmıştı. Ancak kısa süre sonra yönünü şaşırmıştı. Aklında kalan tek şey, kalenin yeraltı mahzenlerinde olduklarıydı. Durmadan

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

merdiven inmişler, adeta sonu olmayan koridorlardan yürümüşlerdi, ta ki Dr. Schwartz sonunda gözlerindeki bantları çözüp onları hücreye atıncaya kadar.

Sadece iki meşalenin aydınlattığı oda nemli ve soğuktu. Hücrenin büyüklüğü beş metreye altı metre kadardı. Yontulmamış tahtalardan yapılmış iki kerevetin üzeri kaba örtüyle örtülmüştü; hücredeki tek mobilya buydu. Duvarlar da kaba taşlarla örülmüştü, öyle kalındılar ki, çığlık çığlığa bağırısalar bile seslerini kimsecikler duymazdı. Hücreyi koridordan ayıran demir parmaklıklar da çok sağlam görünüyordular. Kol kalmıgımdaydılar. Portak bile o müthiş gücüyle onları yerlerinden söküp alamazdı. Dr. Quintus Schwartz'ın kapadığı kapı da kaçışa geçit vermezmiş gibi görünüyordu.

Müdür kapıyı kilitletken demir parmaklıkların ardındaki kızlara alay ettiğini gizlemeden baktı. "Kış dönümü gününüzü bu sevimsiz hücrede geçirmek zorunda olduğunuz için çok, ama çok üzgünüm", dedi alaycı bir sesle. "Ama bana başka bir seçenek bırakmadınız ne yazık ki!"

Laura demir parmaklıklara dayanıp Dr. Schwartz'a öfkeyle baktı. "O kadar erken sevinmeyin!" diye seslendi.

uısı

"Bayan Mary ve Percy bizim yokluğumuzu fark edecek ye aramaya çıkacaklardır. Bizi buradan çıkaracaklarını size garanti ederim!"

Konuşan adam sırtlamakla yetindi ve yanında dikilmekte olan Rebekka Taxus'a döndü. "Ne dersin Rebekka?" diye sordu hafif bir kişnemeyle. "Umutlanmaya devam mı etsin, yoksa hemen söyleyelim mi?"

"Hemen söyleyelim derim ben", diye tısladı pembeli kadın. "Durumları hakkında bir parça bilgissi olsson."

Yapmacık bir gülümsemeyle dönüp demir parmaklıkların arkasından kızlara baktı. "Üzgünüm Laura", dedi. "Ama korkarım ki fena halde yanılıyorssun. Arkadaşlarınızı birkaç ssaat önce üzülerrek

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

hasstaneye kaldırmamız gerekti. Doktorlar gıda zehirlenmesi olduğunu ssöylediler."

Dr. Schwartz başını iki yana salladı ve teatral bir ifadeyle iç çekti:

"Ya öyle; bozuk birşeyler yediklerini tahmin ediyoruz!"

"Bozuk birşeyler mi yediler?" diye şaşırıldı Laura. "ikisi de size davet -

" Sözüünü yarıda kesti, çünkü Percy ve Mary'nin hastalanmasının

nedenini birdenbire anlamıştı. "Seni iğrenç kurbağa! Seni aşağılık

herif!" Engellemediği bir öfkeyle bağırıyordu. "ikisinin yemeğine

birşeyler karıştırdınız -onları bu yüzden yemeğe davet ettiniz!"

Öğretmen cevap vermedi. Ama Laura tahmininde yanıl-madığı

biliyordu. Taxus yüzünü buruşturdu, iyice çirkinleş-mişti şimdi ve

Laura bir an için kadının başının etrafına doladığı saçlar yerine bir

düzine kadar dilini çıkarmış yılan gördüğünü sandı.

Laura'nın sırtı soğuk soğuk ürperdi. Aniden dehşetle üşüdü ve

ellerini cebine soktu - ve cep telefonunu fark et-

ti. içinde müthiş bir umut yükseldi, çünkü telefonla yardım isteyebilecekti.

Eveet!!!, içten içe sevinirken, farkında olmadan gülümse-mişti.

"Laura!" Dr. Schwartz'ın sesi çok keskindi. Gözlerini La-ura'ya

dikmişti. Taxus ona doğru eğilerek kulağına birşeyler fısıldadı.

"Evet?" dedi Laura.

Dr. Schwartz gözlerini kırıştırdı. "Cebinde ne var?"

"Şey", dedi Laura. "Şey ... bir şey yok." . "Yalan söylüyor!"

Matematik öğretmeni öfkeyle tısladı. "Üzerini arayayım mı?"

"Gerek yok." Quintus tekrar Laura'ya döndü. "Lütfen ellerini cebinden çıkarır mısın Laura?"

Laura karşı çıkmanın faydasız olduğunu anladı. Eğer söyleneni yapmazsa, zorla yaptıracaktı. Bu durumda elini cebinden çıkarmak dışında yapacak bir şey yoktu.

Dr. Schwartz konsantre olmuş bakışlarını Lavıra'nın ceketine yöneltti, Laura cebindeki telefonun kısa bir süre içinde hareket etmeye başladığını hissetti. Cebinden kayarak çıktı ve yere hiç

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

değmeden karanlık odayı geçerek demir parmaklıkların arkasında duran adama doğru gitti; adam telefonu alıp paltosunun cebine attı.

İğrenç herif! Kurbağa suratlı adam!

"İkinize de iyi geceler!" diyerek alay edercesine vedalaş-tı Dr. Schwartz. "Ve korkmayın - sabah kalktığınızda kahvaltı servisiniz yapılacaktır. Himayemiz altındayken hiçbir şeyinizin eksik kalmasını istemeyiz!"

Anahtarı koridorun karşı duvarındaki askıya astı ve sonra tekrar yanındaki kadına döndü. "Biz de gidip birkaç sa-

PETER FREUNP

at uyuyalım Rebekka", dedi "Böylece yarına dinlenmiş ve gücümüzü tazelemiş oluruz. Kış dönümünün hiçbirimizin asla unutamayacağı çok özel bir güne evrileceğinden kesinlikle eminim!"

Dr. Schwartz bunu söyledikten sonra bir kahkaha patlattı, Texus da ona katıldı. Ardından, meşaleyle aydınlanan loş mahzende gözden kayboldular. Kahkahaları bir süre daha kızların kulaklarında çınlamaya devam etti.

Laura titreyerek kerevete çöktü. Gözyaşlarına daha fazla hakim olamıyordu. Bütün o korkular, harcadıkları bütün çaba boşuna mıydı yani? Kaseyi bulmuştu - ama onu Aven-terra'ya götüremiyordu. Bu hiç de adil değildi! Kötülük gerçekten zafer mi kazanacaktı?

Laura babasını düşündü. Keşke babam bana yardım edebilse! Her şeyi sonuna kadar denedim -ve şu anda tek yapabildiğim şey pes etmek.

Peş etmek mi?

"Sadece pes edenler kaybeder", demişti babam. Laura hıçkırdı. Sakinleşmişti, loş hücreyi kolaçan eti.

"Burada fare var mıdır acaba?" diye sordu Kaja çekingen bir sesle. Laura'nın ağladığını henüz görmemişti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Bilmiyorum Kaja" dedi Laura. Muhtemelen vardı ama susmak en iyisiydi. Yoksa Kaja bütün gece boyunca gözünü kırpırmazdı. Arkadaşı da onun gibi yılgın bir haldeydi.

Kaja bitkin bir halde sordu: "Eee, ne yapıyoruz şimdi?"

"Uyuyacağız", dedi Laura yorgun bir sesle, bu arada kendini toparlamıştı. "Şu anda yapabileceğimiz tek şey, uyumak. Bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum şu anda. Yarın sabah erkenden uyandığımızda, buradan nasıl çıkacağımızı düşünürüz."

"Bunu yapabileceğimize inanıyor musun gerçekten?"

"Elbette", dedi Laura esneyerek. "Umut kaybedilmediği sürece olanak her zaman vardır."

Kerevete uzandı ve örtüyü üzerine sardı. Kaja da aynısını yaptı.

Neyse ki, Reimar'ın hazine dairesini aramaya çıkmadan önce kalın giysiler giymişlerdi, böylece sevimsiz hapishanelerindeki soğuk hava onlara fazla zarar vermedi. Kısa bir süre sonra ikisi de uykuya daldı. Yeraltı hücrelerinde sadece onların horultuları vardı şimdi ve bu ses, taş zeminde hızla hareket eden çevik ayakların pırtırtısını bastırıyordu.

Güneş, gökyüzünde yükseldi ve eski gezegenlerin en eskisine Kışdönümü Günü'nü getirdi. Şövalye Paravain, Gral Kalesi'nin büyük kulesinde durmuş, bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Ancak nereye baksa, aynı şeyi görüyordu -Aventerra'nın kadim toprakları artık seçilemiyordu. Ufka kadar uzanan toprakların tamamı Kara Sis'le örtülmüştü. Sadece Hellunyat'ın duvarları ve mazgalları yükseliyordu bir tek bu sis denizinin üzerinde.

Efsanevi dünyanın üzerine bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hiç ses duyulmuyordu. Rüzgar esmiyor, kuş uçmuyordu. Ebedi Hiçlik, Aventerra üzerinde hakimiyet sağlamış gibiydi.

Genç şövalye içini çekti. Sonumuz geldi, diye düşündü. Elbette önlerinde daha bir gün ve bir gece olduğunu ve kalan zaman içinde kapılarına dayanan kaderin tersine çevrilmesinin mümkün olduğunu biliyordu. Ama gölgesi geri dönüp de İnsan Yıldızı'nda

yaptığı gezinti hakkında ona bilgi verdiğinden beri artık kurtulma ihtimalinin yok denecek ka-
1423

dar az olduğunu biliyordu. Ortada en küçük bir ihtimal dahi yokken, niye ümit beslesindi ki?

Mevcut durumun korkunçluğunun, yoluna çıkıp engelleyebileceği düşmanlarıyla bir ilgisi yoktu. Hiçlik, yenilmez olmuştu, çünkü bütün gücünü, Elyson'un gittikçe kaybolan gücünden alıyordu. Işığın Koruyucusu yaşam enerjisini kaybettiği oranda Hiçlik güç kazanıyordu. Paravain'in ve Beyaz Şövalyeler'inin eli kolu bağlıydı. Hiçbir şey yapmamaya mahkumdular ve Ebedi Hiçlik kendilerini yutana kadar, yapabilecekleri tek şey, beklemektir.

Şövalye havada bir hışırtı duydu aniden. Başını çevirince, sabahın gri gökyüzünde yaklaşmakta olan Ok Kanat'ı gördü. Işığın Habercisi ve Büyülü Kapı'nın bekçisi, açılmış kanatlarıyla süzülerek geldi ve Paravain'in önündeki duvarın üzerine kondu. Sonra hüzünle öttü ve Paravain'e keskin gözleriyle dokunaklı bir bakış attı.

Genç Şövalye, mesajı derhal anladı, kartal onu götürmek istiyordu: Diğer Beyaz Şövalyelerle birlikte, Gürleyen Dağ'ın ötesindeki Zaman Vadisi'ne gitmenin zamanı gelmişti. Çünkü orada, Ok Kanat'm ülkesinde, Aventura ile İnsan Yıldızı'nı birbirine bağlayan Büyülü Kapı, ilk güneş ışığının vurmasından itibaren şekillenmişti. Tıpkı, zamanın başlangıcından beri her dört Güneş Bayramı'nda olduğu gibi. Gecenin çökmesiyle birlikte açılacaktı ve o zaman ilham Kasesi'nin Aventura'ya geri gelmesi mümkündü. Bu arada Kara Sis, Aventura'nın her tarafına yayılmış olduğu halde, Gral Kalesi ve Zaman Vadisi bugüne kadar ondan uzak kalabilmişti; çünkü buralarda ışığın hakimiyeti hâlâ kırılmamıştı. Ama bu da, yarın güneş doğar doğmaz geçip gidecekti. Paravain, ümidi kalmadığı halde Büyülü Kapı'nın em-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

rine itaat edecek, Beyaz Şövalyelerle birlikte kapı -temelli-kapanıncaya kadar Kase Taşıyıcısı'nı orada bekleyecekti. Kapı, bir daha açılmamak üzere kapanacaktı bu kez. Çünkü, ilham Kasesi'ni kimse getiremeyecekti, bundan emindi.

Şövalye, sisin etrafa yaydığı buz gibi soğuğu hissetti. Neredeyse bütün gezegen ve bütün evren ve bütün yaşam donacaktı.

Aniden, kulenin içindeki merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti. Paravain, kendisine arkadaşlık için gelen kişiyi hemen anladı: Bu Monvena'ydı, şifacı kadın.

Genç kadın kapıdan çıkıp sabahın ilk ışıklarına daldı. Olduğu yerde durup, doğudan yükselmekte olan güneşe baktı.

Şövalye gözlerini ona dikmiş, konuşmuyordu. Güzel bir kadın, diye düşündü. Harika bir güzelliği var - ve de çok güçlü. Benden daha güçlü.

Gerçekten de: Genç kadın son günlerde kaçınılmaz sonla ilgili bir kez olsun yakınmamıştı. Paravain neredeyse onun her şeyin sonunu getirecek olayın arifesinde olduklarının farkında olmadığına inanası geliyordu.

Morwena elini alnına götürüp gözlerini keskin ışıktan koruyarak, sessizce, güneşin ufuktaki yolculuğunu izledi.

"İyice seyret, Monvena", dedi Şövalye. "Eğer bir mucize olmazsa, bu, güneşin doğuşunu son görüşündür."

Monvena hemen cevap vermedi. Ok Kanat'ın yanına gidip hayvanın tüylerini şefkatle okşadı. Bunu yaparken kartalın kulağına Alarik'i kurtardığı için teşekkürlerini fısıldadı gülümseyerek. Sonra arkasına döndü, ağırbaşlı bir ciddiyetle Paravain'e baktı.

"Zamanın başlangıcından bu yana sana öğretileni unut-

tun mu Paravain? Sadece pes edenler kaybeder ve ışık par-ladığı müddetçe ümit her zaman vardır."

Laura uykusundan sıçrayarak uyandı; nerede olduğunu anlayamadı önce. Loş odaya telaşla baktı, kalın demir parmaklıkları görünce tekrar akli başına geldi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kolundaki saate göz attı - saat neredeyse on iki olmuştu! Aman Tanrım! Bütün bir sabahı hiçbir şey yapmadan uyuyarak geçirmişiz! Çabucak doğruldu, örtüyü bir kenara itip kerevetten sıçradı. Sonra Kaja'nın yanına gidip onu sarsarak uyandırdı.

Arkadaşı gözlerini açtı ve uykulu gözlerle Laura'ya baktı. "Ne oluyor?"

"Kalk!" dedi Laura. "Sabah kahvaltısı hazır!"

Demir parmaklıkların yakınında duran tahta masayı gösteriyordu. Onlar uyurken birisi getirmiş olmalıydı. Masanın üzerinde bir testi su, iki tabak ekmek, sucuk ve peynir vardı.

"Kim getirmiş ki bunları?" Kaja da şaşırılmıştı, bu arada yatağından çıkmıştı.

"Bilmiyorum. Ben kalktığımda buradaydı."

Kaja esneyerek gerindi. Sonra masaya doğru yürüdü. Bir parça ekmek alıp üzerine kalın bir dilim sucuk koydu. Tam ısırılmaya başlayınca, Laura telaşla yanına gelip kolunu tuttu.

"Yemesen daha iyi olur!" diye uyardı.

Kaja afallayarak döndü. "Neden?"

"Percy ve Bayan Mary'nin başına gelenleri unuttun mu? Dr. Schwartz'ın evinde yedikleri yemekten sonra gıda zehirlenmesi şüphesiyle hastaneye kaldırıldılar!"

"Evet, doğru ya", dedi Kaja. "Ama bunun bizimle ne il-

gisi var?"

"Düşünsene: Quintus ve Taxus, onların yemeklerine birşeyler karıştırdıklarını kabul ettiler. Aynı şeyi bizim kahvaltımıza da yapmadıklarını kim garanti edebilir?"

"Doğru", dedi Kaja ve iç çekerek elindekileri bıraktı. "Yazık", dedi üzüntüyle. "Tahmin edemeyeceğin kadar açım. Sanki bir haftadır bir lokma ekmek yememişim gibi!"

"Benim farklı olduğumu mu düşünüyorsun? Ama dikkatli olmalıyız."

"Tamam", diye homurdandı Kaja. Cesareti kırılmış bir halde yavaş adımlarla kerevete döndü; kendini kerevetin üzerine bırakıp inatçı

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bir ifadeyle Laura'nın yüzüne baktı. "Eee? Buradan nasıl çıkacağımız konusunda aklına bir şey geldi mi?"

"Hayır. En ufak bir fikrim bile yok."

Laura arkadaşının yanına oturdu, başını ellerinin arasına alıp mahzun bir halde önüne baktı. Kaja'ya belli etmese de, içten içe neredeyse kabullenmiş durumdaydı. İçini kemiren bir ses devamlı konuşuyor ve durumun ümitsiz olduğunu söylüyordu.

iki kız konuşmadan oturup dalgın dalgın loş odaya baktılar. Tüten meşalenin çitirtıları duyuluyordu sadece. Bunun dışında çit çıkmıyordu.

Kısa bir süre sonra Kaja bu sıkıcı sessizliğe tahammül edemedi. Arkadaşını saran ve gittikçe artan umutsuzluk zincirini hissetmişti. Önce bir öksürdü, Laura'yı eliyle dürtük-ledi ve kendini umut dolu bir gülümsemeye zorladı. "Kaygılanma", dedi cesaret vermek ister gibi. "Lukas ortadan kaybolduğumuzu mutlaka fark eder. Kesinlikle bizi aramaya çıkacaktır."

Laura başını iki yana salladı. "Karanlıktan önce yapmaz. Ona, öğleden sonra fizik yazılısına hazırlanacağımızı ve ancak karanlık çöktükten sonra Büyülü Kapı'yı arayacağımızı söyledim!"

"Hayır, olamaz!", diye inledi Kaja ve ayağıyla kerevetin ayağına vurdu. Kerevet hafifçe sallandı. Kız bir kez daha vurduktan sonra tekrar düşünceye daldı. Hemen sonra, aklına yeni bir fikir geldi.

"Şu anlattığın özel yeteneklerden ne haber Laura?" diye sordu Kaja arkadaşına umutla bakarak. "Hani şu öğrendiğin şeyler-. Düşünce okuma, Telepatik Yolculuk, Telekinetik Enerji."

Laura elini şöyle bir salladı. "Unut gitsin! Hepsini yeterince öğrenmek için vaktim olmadı. Kısmen yapabildiğim tek şey, düşünce okuma. Ama burada bize hiçbir faydası olmaz, öyle değil mi? Telepatik Yolculuk için kesinlikle Percy'nin yardımına ihtiyacım var ve Telekinetik Enerji'ye gelince -"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Sözünü burada kesti, durumu kabullenmiş bir jest yaparak devam etti: "Profesör Morgenstern'den sadece bir kez ders alabildim ve temel bilgilerini dahi tam anlayamadım daha."

"Yazık!" Kaja hayal kırıklığına uğramıştı. "Yoksa anahtarları alabilirdin." Demir parmaklıkların bulunduğu yönü işaret ederek duvardaki askıda asılı olan anahtarı gösterdi.

Laura başını tekrar iki yana salladı. "Mümkün değil! Onları alamayacağımdan emin olmasa Dr. Schwartz'ın onları oraya asar mıydı sence?"

Kaja, birazcık denesen ne olur diye önerecekti ki, o anda fareyi gördü. Dehşetle olduğu yerde sıçrayıp hiç düşün-

meden panik halinde kerevete tırmandı ve uzaktaki köşeyi gösterdi.

"iiiggh!" diye çığlık attı. "Hayır! Ah, hayır!"

"Hoşça kal Alarik." Alienor kardeşine sıkıca sarıldı. "Ve dikkat et, Kara Sis sana zarar vermesin."

"Korkma!" Alarik gülümseyerek onu sakinleştirdi. "Elysi-on yaşadığı müddetçe bizim için tehlikeli olamaz. Ve bizim Zaman Vadisi'ne gidişimizi engelleyemez."

Çocuk, onüç Beyaz Şövalye'nin yola çıkış hazırlıklarını tamamladığı ahırlara doğru baktı. "Paravain gözleri kapalıyken bile yolu bulur."

Alienor ona cevap vereceksen, kardeşinin gömleğinin altında hareket eden bir şey çekti dikkatini. Kumaş torbalanmıştı. Şaşkınlıkla çocuğun yüzüne baktı. "Bu ne?"

Alarik'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Neyi kastediyorsun?"

O anda Alienor anladı: "Şapşupağız'ı da birlikte kapıya mı götürüyorsun?" diye sordu hayretle.

Çocuk cevap vermedi, ama yüzünün ifadesinden tahminin doğru olduğu belli oluyordu. "Paravain Şapşupağız'ı görürse çok kızar."

"Biliyorum", dedi Alarik. "Ama ... ben ... şey ..."

Paravain'in bahçede çınlayan sesi çocuğu kurtardı. "Alarik! Nerede kaldın, Alarik? Gitmemiz gerek!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Geliyorum!" diye seslendi çocuk ve kız kardeşine dönüp son bir kez daha sarıldı. "Hoşça kal Alienor", diye fısıldadı; sanki kız kardeşinden ayrılmak istemiyormuş gibi.

Sonunda kızı bıraktı ve ahırın önünde beklemekte olan midillisine koştu. Eyere atlayıp neredeyse Hellunyat'ın kapısına ulaşmış olan Beyaz Şövalyeler'in arkasından gitti.

Alarik, Gral Kalesi'nden çıkmadan önce bir kez daha dönüp kız kardeşine el salladı. O zaman Alienor, Alarik'in gizli bir niyeti olduğunu anladı. Bu nedenle Şapşupağız'ı yanına almış ve daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılmıştı.

Gözden kayboluncaya kadar kardeşinin arkasından kederli gözlerle baktı.

Laura da fareyi görmüştü. Çok büyüktü ve yerde o ana kadar dikkatini çekmemiş olan bir delikten çıkmıştı. Tombul hayvan çevik ayaklarla hareket ediyordu ve postu, meşalenin ışığında ipek gibi parlıyordu. Ama onu ikincisi takip etti. Sonra biri daha, biri daha.

Gri renkli kemirgen hayvanlar, dikkatle yaklaştılar. Başlarındaki yöneticileri arka ayaklarının üzerinde dikilerek havayı kokladı. Kızları gördüğünde düğme gibi gözleri parladı, kızlar korkuyla onu izlemekteydiler.

"Laura!" Kaja'nın imdat çığılığı hücrede yankılandı. Neredeyse aklını kaçırarak gibiydi. "Lütfen Laura. Ne yapacaksan yap, lütfen!"

Laura etrafına bakındı. Ama farelere karşı kendilerini koruyacak ve onları kaçırarak bir şey göremedi. Aniden bir şey geldi aklına. Hızla geri dönüp tahta kerevetin üzerindeki örtüyü aldı ve onu yuvarladı. Büyük bir mancınık topu halinde sardığı kumaşı hayvanlara doğru yuvarlayıp vurdu. Hayvanlar darbe karşısında hızla geri sıçradılar. Ama sadece bir an için, ve sonra tekrar yaklaştılar. Örtünün kendine zarar veremeyeceğini anlamış gibiydiler. Daha da kötüsü - Laura'nın bu atağı onları öfkelen-dirmişti. Sürünün başı gözdağı verircesine ciyak ciyak bağırdı. Sonra arka ayakları üzerine dikilerek öfkeyle tısladı. Dişlerini gösteriyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura geriye çekildi ve elindeki örtüyü düşürdü. Hayvanları daha fazla kızdırmanın bir anlamı yoktu; sayıları gittikçe artıyordu. Sürü başının verdiği alarmla birlikte ardı ardına delikten çıkmışlardı ve şimdi hücrede bir düzine kadar fare vardı. Kızlara saldırıp onları ısıracakları düşüncesi bile kötüydü!"

Onları bizden uzak tutmalıyım, diye düşündü Laura.

Tahta masaya gitti ve birkaç sucuk parçası alıp farelerin önüne fırlattı. Hemen üzerine atladılar ve aç kurtlar gibi sucuğa saldırarak dişleriyle büyük parçalar kopardılar. Ele geçirdikleri büyük lokmaları, kendilerine de birşeyler almaya çalışan hemcinslerine karşı koruyorlardı. Laura, hızla gidip gelen hayvanları büyük bir tiksintiyle izledi; sucuk kısa sürede tamamen bitmişti.

Kız masanın üzerindeki yiyeceklerin geri kalanını da alıp hayvanlara fırlattı. Bu onları en azından bir süre için meşgul ederdi.

"Buradan çıkmalıyız, Laura!" diye bağırdı Kaja. "Yoksa korkudan öleceğim!"

Laura'nın gözleri tekrar koridor duvarında asılı duran anahtara takıldı, ve o anda, bu hapishaneden kaçmalarının tek yolunun o anahtarları almak olduğunu anladı. Anahtarları ele geçirmek zorundaydı.

Laura demir parmaklıklı kapıya iyice yaklaştı ve bakışlarını anahtara dikti. Bir yandan da Aurelius Morgenstern'in öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyordu. "Bütün düşünceni ve enerjini hareket ettirmek istediğin nesnede yoğunlaştır ve görevinle özdeş hale gel", demişti profesör, "o zaman başarısın."

Laura gözlerini kapadı ve düşüncelerini topladı. Sonra

bakışlarını anahtar üzerine dikti ve bütün beyinsel gücüyle ona hareket etmesini emretti. Onun yerinden çıkıp yere düşmesini ve taş zemin üzerinden kendisine doğru sürünmesini istedi - ama beyni bunu yapmak istemiyordu. Hiçbir şey olmadı. Anahtar duvarda hareketsiz duruyor, en küçük bir titreşim dahi

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

göstermiyordu. Arka tarafta yiyecek için itişip kakışan farelerin sesi aniden alaylı bir kakhaha gibi patladı.

Bir daha denemek abes olur! diye düşündü Laura; başarısızlığından utanmıştı. Ama babasının sözünü tekrar hatırladı: "Sadece pes edenler kaybeder!"

Laura derin bir nefes aldı ve ikinci deneye girişti. Tekrar gözlerini kapayıp konsantre olmaya çalıştı. Ve farelerin gürültüsü gittikçe azaldı, hayvanları tamamen bilincinden çıkardı, Laura'nın düşüncesinde sadece anahtar vardı şimdi. Gözlerini yavaşça açtı, kısıp bakışlarını anahtarın üzerine dikti. Konsantre olmuş bakışlarında sadece ve sadece anahtar vardı - diğer her şey önce bulanıklaştı ve giderek arka planda kaldı.

Metal nesne, belli belirsiz titredi. Çok hafifçe sağa sola sallandı. Sallanması hızlandı ve askının üzerinden çıkarak, şıkırtıyla yere düştü.

Laura içten içe sevindi. Sağ el yumruğunu sıktı, farkına varmadan. Hemen diz çöküp elini demir parmaklıklardan uzattı. Ama anahtarı yakalayamadı. Karşı duvarın dibinde, ondan çok uzakta duruyordu. Laura tekrar konsantre oldu ve bakışlarını anahtara yöneltti ve onu isteklerine boyun eğmeye zorladı. Bu kez, ilk seferden daha kolay oldu. Anahtar yavaşça hareket etti ve

taş zemin üzerinden Laura'nın eline doğru süründü. Sadece on santimetre sonra, Laura'nın elinde olacaktı.

Sadece beş santimetre.

Dört.

Üç.

Laura aniden farelerin sesini tekrar duydu. Telaşlı çığlıkları, Laura'nın konsantrasyonunu keskin bir bıçak gibi kesmişti. Şaşkınlıkla dönüp, tüylü hayvanlara baktı. Panik halinde kaçıp delikte kaybolduklarını gördü.

Tuhaf, diye düşündü kız. Bunları böyle kaçırın ne?

Laura döndü ve o zaman gördü: Hiçlikten çıkmış gibi büyük, taştan yapılmış bir ayak, anahtarın üzerindeydi! Ölesiye korkuya kapılan Laura başını kaldırdı ve karşısında dikilen Korkunç Şövalye'nin buz gibi gözlerini gördü.

Bölüm 27 | İşkence Hücresi

Lukas gerçekten endişelenmişti. Laura ve Kaja'yı batün gün boyunca görmemesi yine bir derece açıklanabilirdi. İkisi de fizik yazılısına hazırlanacaktı. Ancak öğle yemeğine de gelmediklerini görünce şaşırılmıştı. Bu olağan bir şey değildi. Hele Kaja için asla. Lukas'm aklında kaldığı kadarıyla Kaja, Ravenstein'da kaldığı bütün bu zaman boyunca bir tek öğünü bile atlamamıştı. Kaja'ya göre yemekten daha önemli bir şey yoktu sonuçta. Öğle yemeğinden bile vazgeçtilerse, demek ki ciddi olarak çalışmaya dalmışlardı. Lukas'a göre bu, kızların kötü notlan açısından iyi bir şeydi, ama kendisi bir an önce Büyülü Ka-pı'yı aramaya başlamak istiyordu. Ama bu isteğini bastırdı ve kızları aceleye getirmek istemedi ve öğleden sonraki saatlerini bilgisayarının önünde geçirdi.

Ama şimdi kızların gelmiş olması gerekirdi. Güneş ba-talı epey olmuş, koyu karanlık uzun süre önce kalenin üzerine çökmüştü. Lukas, sabırsızca odasının içinde volta atıyor ve dönüp dönüp kapıya bakıyordu. Ancak kapısı bir türlü çalınmıyordu.

Lukas, bu kesinlikle normal değil, diye geçirdi aklından.

Bu gece yapacağımız çok iş var!

Cep telefonunu çıkarıp Laura'yı aradı. Ancak ulaşlamı-yordu. Telefonunu kapalıydı, çünkü sadece bant kaydı cevap veriyordu. Kaja'yla da bağlantı kuramadı.

Tuhaf. Çok tuhaf.

Lukas, ders çalışırken rahatsız edilmek istememelerini anlıyordu. Ama ikisinin birden telefonlarını kapatmış olmaları onu düşündürdü. Bu yüzden de onları görmeye karar verdi.

Laura yeride doğrulup çığlık attı ve demir parmaklıklardan uzaklaştı. Kerevete ulaştığında hâlâ titremekte olan Kaja'nın elini yakaladı, sanki kurtuluş ondaymış gibi.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kaja, hücrenin önündeki taş şövalyeyi fark etti. Kerevetten sıçrayarak inip korkuyla Laura'ya yapıştı. Korkuyla birbirlerine kenetlenip, gözlerini onlardan ayırmayan ve her hareketlerini izleyen Korkunç Şövalye'ye baktılar.

Adam, beklenmedik bir şekilde taştan dudaklarını oynattı. "Benim zamanımda sizin gibi dik başlı \ixAat2i neler yapıldığını size göstereceğim!" dedi kulak tırmalayan bir sesle.. Sonra iki eliyle demir parmaklıkları kavradı ve bir hamlede söküp aldı ve tüy kadar hafif bir şeymiş gibi kaldırıp yan tarafa attı. Kararlı adımlarla kızlara doğru yürüdü.

"Hayır! Ah, hayır!" diye inledi Laura. Kaja ile elele, birbirlerine iyice yapışarak geriye doğru çekildiler, ta ki artık gidecek yer kalmayınca kadar. Yapabildikleri tek şey, sırtlarını duvara dayayıp, titreyerek, başlarına gelecek şeyi beklemektir.

Korkunç Şövalye yanlarına gelmişti bile. Taş pençelerini-

PETER FREUNP

le kızları kavradı ve sanki oyuncak bebeklermiş gibi havaya kaldırıp hücrenin dışına çıkardı. Kızların çığlıklarını işiten olmadı ve giderek azalan yalvarmaları da onun yüreğini yumuşatamadı. Acımasızca onları tutup sürükleyerek oradan uzaklaştırdı.

Lukas odanın kapısını çaldı, ancak kimse cevap vermedi. Kızların odasından çıt çıkmıyordu.

"Laura?" diye seslendi Lukas sabırsızca ve tekrar kapıya vurdu.

"Çoktan karanlık çöktü Laura. Neden cevap vermiyorsunuz?"

Yine cevap alamayınca kapı kolunu hafifçe bastırdı. Kapı hiç sorun çıkarmadan açıldı. Lukas içeri girdi ve olduğu yerde kalakaldı. Kızların odasında sanki kasırga kopmuştu. Elbise dolabı ve çalışma masasındaki dolap kapakları ardına kadar açıktı ve içindekiler yerlere saçılmıştı. Çekmeceler de açılmıştı; içlerinin karıştırıldığı belliydi. Yatak döşekleri de altüst edilmiş, yırtılmışlardı. Odayı kim aradıysa, odanın altını üstüne getirmişti.

Lukas, Kaja'nın yerde perişan halde duran cep telefonunu gördü. Eğilip aldı. Telefonu pantolon cebine koyarken, tanıdığı bir kokunun

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

varlığını hissetti. Burun kanatlarını kabartıp kokladı. Seçebildiği tek şey, bir parça misk karışımıydı. Ama çocuk, sadece Taxus'un bu moruk işi parfümü kullandığından emindi. Demek ki öğretmen çok da uzun olmayan bir süre önce bu odadaydı. Lukas bir şeyden emindi: Taxus bu kadar şeyi tek başına altüst edemezdi; muhtemelen Dr. Schwartz da ona yardım etmişti. Neyse ki, ikisi de bir şey bulamamıştı; çünkü onların neyi aradığı konusunda Lukas'm en küçük şüphesi yoktu.

İyi ama, Laura ve Kaja neredeydi?

Lukas aslında bu sorunun mantıklı olabilecek iki cevabının olduğu sonucuna vardı: Ya, Laura ve Kaja, Kara Güçler tarafından baskına uğrayıp onların eline düşmüştü - Ya da tehlikeyi tam zamanında fark edip Percy Valiant ya da Bayan Mary'e kaçmışlardı. Kalede güvenebilecekleri başka kimse yoktu. Tabii ki kendisi dışında - ama onu ve kaseyi tehlikeye atmak istememişlerdi anlaşılabilir. O halde Percy'i bulmak zorundaydı; hem de bir an önce.

Lukas odadan çıkıp kapıyı kapadı. Gitmek üzere döndüğünde birden önüne Atilla Morduk çıktı. Baş hademe, sanki hiçlikten çıkıp gelmiş gibiydi. Lukas'a asık suratla bakıyordu. "Burada ne arıyorsun ufaklık?" diye sordu tehdit-kar bir sesle.

Lukas bu huysuz, dazlak kafayı süzdü. Şimdi karşılaşmanın sırası mıydı?, diye kızdı içten içe. Muhtemelen Laura ve Kaja'nın acilen yardıma ihtiyaçları var, ama ben bu casus herifle uğraşmak zorundayım. Onların kaybolduğunu ona söylesem mi acaba?

Lukas tereddütlü bakışlarla Atilla Morduk'u süzmeye devam etti. Ne yapacağım bilemiyordu çünkü baş hademeye güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Gerçi öğrencilerden hiç kimse Atilla'yla ilgili kötü bir şey anlatmamıştı - ama iyi şey anlatan da olmamıştı. Çoğunlukla ondan korkarlardı. Ancak bu, Morduk'un karşısındaki insan üzerinde hep kötü izlenim veren asık suratı düşünülduğünde, anlaşılabilir bir şeydi. Böyle önemli bir konuda ona güvense miydi acaba?

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Laura, dünyanın tepetaklak olduğu izlenimine kapıldı

bir an. Sonra, gerçekte kendisinin bu durumda olduğunu anladı; kafası aşağıya doğru gelecek biçimde bir ipe asılmıştı. İp, donuk ışkençe hücresinin tavanındaki bir makaranın üzerinden geçiyordu. Korkunç Şövalye onu ayaklarından bağlayıp bir hamlede yukarıya çektiği sırada, kısa bir süre bilincini kaybetmiş olmalıydı. Yön duygusunu yitirmesini başka türlü açıklayamıyordu çünkü.

Laura, vücudundaki bütün kanın başında toplandığını fark etti. Damarları atıyor, kanı gümbürdüyordu adeta ve şakaklarına gittikçe daha fazla baskı yapıyordu. Yine de, paniğe kapılmamak için kendini zorluyordu. Olabileceklerin en kötüsü olmuştu zaten. Sonra nasıl olsa ortadan yok olacaktı - Kaja da tabii ki.

Kız, tavanında zavallı bir halde asılı olduğu loş mahzeni kolaçan etmek için başını çevirmeye çalıştı. Ama bu o kadar kolay değildi, çünkü Laura'mn saçları gözlerini örtüyordu. Ama saç perdesine rağmen, yakınında büyük demir bir şamdanın asılı olduğunu görebildi. Yanan mumların bulunduğu şamdan da aynı şekilde, makaranın üzerinden geçen bir ipe tavana asılıydı. Duvardaki bir askıda başka ipler de vardı. Buldukları yere uğursuz bir ışık yayan şamdanın, her ne kadar Laura nedenini keşfedemese de, yüksekliği ayarlanabiliyordu.

İşkence hücresi, Dr. Schwartz ve Taxus'un onları attıkları hücreyle aynı katta olmalıydı. Buraya gelirlerken ne merdiven geçmişlerdi, ne de koridorda herhangi bir eğim hissetmişti. Bu durumda hâlâ yerin altında olmalıydılar; demek ki kimse onların çığlıklarını duymayacaktı. Ne imdat çığlıklarını, ne de Korkunç Şövalye ışkençeye başladığında acıdan attıkları çığlıkları. Çünkü Reimar von Ravens-

tein'in aklından geçen şey, ışkençe olmalıydı.

Şövalye Kaja'yı, odanın ortasında duran çarımha bağlamıştı bile. Zavallı kız korkunç çığlıklar atıyordu. Korkudan mı, yoksa acıdan mı,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

anlayamadı Laura. Ama daha çok panikten olduğunu tahmin ediyordu, çünkü Reimar henüz hazırlıklarla meşguldü.

"Hayır, yapmayın! Lütfen, hayır!" Kaja, ayağına taktığı kelepçeleri eliyle yoklayan Korkunç Şövalye'ye yalvarıyor-du. Sorguya çektiği ilk işkence kurbanının Kaja olmadığı her halinden belliydi şövalyenin. Kız karşı koyarak tahta kerevetin üzerinde sağa sola dönmeye çalıştı. Ancak bir faydası olmadı. Korkunç Şövalye, Kaja'yı sıkıca yakalayıp el bileklerini de zincirle bir çarka bağlı olan demir kelepçeyle bağladı.

"Bırak!" diye bağırdı Kaja. "Hemen bırak beni!"

Şövalye onun yanma giderek pençesiyle ağızını sıkıca kapatıp sesini kesti. Bunu yaparken onu tehdit etmeyi de unutmadı. "Bir kez daha bağırsan ölürsün!" Bu sözler taş dudaklarından gıcırdayarak çıkmıştı. -

Kaja'nın gözleri dehşetle açıldı. Gözlerinde ölüm korkusu vardı ve yüzündeki bütün kan çekildi. Reimar elini çekti.

Boğuk bir sesle "Kase nerede?" diye gürledi.

Kaja donup kalmıştı; hızla başını salladı. "Ben ... ben bilmiyorum" diyebilirdi.

Şövalye gözlerini ona dikti, bakışlarından hiçbir şey anlaşılıyordu ve yüzünde de en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Döndü, çarka gitti ve bir hamlede çevirdi. Demir zincir gerildi ve Kaja kollarında korkunç bir acı hissetti. Çark ikinci kez döndüğünde sancı ve gerilim arttı ve kız

canının daha fazla yanacağını tahmin ettiğinden bağırmaya başladı.

"Hayır, hayır, lütfen!" diye yalvardı.

Ama işkenceci yumuşamadı. Çarkı tekrar hareket ettirdi, Kaja'nın bedeni gittikçe daha fazla gerildi. Sonunda, zincire bağlı kelepçe iyice gerildi, neredeyse yüzeyle olan her türlü bağlantısını koparmıştı ve tahta çarmıhın üzerine değmiyordu artık.

"Kase nerede?" diye havlar gibi bağırdı, öncekinden daha tehditkardı.

"Bilmiyorum!" diye inledi Kaja. "Gerçekten bilmiyorum!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Cehennem işkencesi yüzüne işlemiştii ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. Derin bir ümitsizlik içinde başını çevirdi ve arkadaşına baktı. "Ona söylemelisin!" diye La-ura'ya yalvardı hıçkırarak. "Söyle ona, lütfen!"

Laura düşünüp taşındı. Korkunç Şövalye'nin Kaja'ya öldüresiye işkence yapmaktan çekinmeyeceğini anlamıştı. Ama şunu da çok iyi biliyordu ki, kaseinin yerini söylese bile canlarını kurtaramayacaklardı. Bunun Kaja'ya bir faydası olmayacaktı - tabii kendisine de!

Peki ne yapmalıydı? Bu durumda bir şey yapabilir miydi gerçekten? Laura başını çevirip düşünceli bir ifadeyle çarkın yanında duran şövalyeye baktı. Bu kırmızı saçlı bacaksız, kaseinin yerini gerçekten bilmiyor mu?, diye düşünüyordu sanki. Yoksa sadece zaman mı kazanmaya çalışıyor?

En azından geçici olarak.

Umarım öyledir!

Laura gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Fazla vakti

yoktu.

Reimar von Ravenstein ona döndü. "Kaseyi sakladığın yeri hemen söyle, yoksa arkadaşın ölür!" diye gürledi. Ses Laura'nın kulaklarında sanki bir cehennem zebanisinin se-siymiş gibi çınladı. Adam, ciddi olduğunu göstermek için çarkı tutup biraz daha çevirdi. Kaja korkunç bir çığlık attı, ancak Laura şövalyeye aldırmadığı gibi, buna da aldırnamaya çalıştı. Şövalye hırsından köpürmüş bir halde kaseinin yerini söylemesini istiyordu hâlâ. Laura, onun tehditlerinin farkında değildi artık, bütün düşüncesini ve enerjisini ipin ve duvardaki askıya atılmış düğümün üzerine yöneltmişti.

Çözül, diye düşündü, çözül ve aşağıya düş!

Laura sadece düğümü düşünüyordu. Kaja'nın acı çığlıklarını ve merhamet dileyişini, inlemelerini ve Korkunç Şö-valye'nin giderek artan bir öfkeyle çarkı çevirdiğini duymadı. Kaja'nın bedeni

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

çarmihın üzerinde havalandı, parçalanacak kadar gerilmişti ve kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Şövalye tekrar çarka yapıştı.

Laura bunların hiçbirinin bilincinde değildi. Bütün düşüncesi düğümün üzerinde toplanmıştı. Çözül, diye emretti, çözül ve bütün ağırlığını boşalt!

Laura'nın çabaları sonuçsuz kalacakmış gibi görünürken, düğüm o anda çözüldü. Bir kez titredi ve askıdan çıktı, hemen ardından da şamdan büyük bir hızla vınlayarak aşağıya indi. İp, gürültüyle makaranın üzerinden kaydı. Korkunç Şövalye korkuyla yukarı baktı. Üzerine doğru gelen şamdanı gördüğünde yana kaçmak istedi, ama artık çok geçti. Ağır şamdan bir anda kafasına çarptı. Adam yıldırım çarpmış gibi yere düştü ve şamdan da

büyük bir gürültü çıkararak onun üzerine.

Kaja çıldırmış gibi bağırıyordu. Duyduğu acı ve korku yüzünden olup bitenleri anlayamamıştı.

"Sakin ol Kaja, sakin ol!" Laura ona seslenerek güven vermeye çalıştı. "Sakin ol, her şey yolunda!"

Bunu söyledikten sonra bedenini salıncak gibi sallamaya başladı. Salınımını giderek arttırdı, ta ki bağlı olduğu ipi yakalayınca kadar. Kıvrak bir hareketle yukarıya doğru uzanıp kısa sürede ayaklarındaki düğümü çözdü. Arkadaşını çarmih işkencesinden kurtarması çocuk oyuncağıydı artık.

Kaja büyük bir mutlulukla onun boynuna atıldı. "Teşekkürler Laura", dedi dili dolaşarak.

Laura bakışlarını yere dikti. Kurtuluş mutluluğuna rağmen vicdanı rahat değildi. "Senin için çok az şey yapabildim", dedi ve Kaja'ya iyice sarıldı. "Sonuçta, senin hayatını tehlikeye ben attım! Bu meselenin içine seni sokmasay-dım, bunlar başına gelmeyecekti!"

Kaja arkadaşını bıraktı. "Ah, saçmalama!" diye karşı çıktı. Eziyet gören el ve ayak bileklerini ovarken gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde yine bir inat ifadesi belirmişti. "Arkadaşlar bunun için vardır, Laura -yardıma ihtiyaç duyduğunda, arkadaşına başvurulur! Hem —"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Sözü yarım kaldı, çünkü arka taraflarından, bastırılmaya çalışılan bir inilti gelmişti. Kızlar yerlerinden ayrılp Korkunç Şövalye'nin üzerine düşen şamdana korkuyla baktılar. Sadece ayakları ve sağ eli dışarıda kalmıştı. Süslü mumluklarıyla demir çember eğrilmiş, yamru yumru olmuştu. Mumların çoğu kırılmıştı. Yere ve şövalyenin taş bedenine dağılan mumlardan birkaç tanesi yanmaya de-

vam ediyordu. Eriyen mum damlaları Reimar'm hemen hemen hiç zarar görmemiş granit bedenine damlıyordu. Kızlar, sadece yüzük ve işaret parmaklarının sağ elden kopup birkaç santimetre öteye düştüğünü gördüler.

Şamdanın altından yine hafif bir inilti duyuldu. Kısa süre içinde Reimar von Ravenstein'in bilincinin tekrar yerine geleceği belliydi. Şövalyenin kopan iki parmağı titredi. Bükülerek, sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyorlarmış gibi, yavaşça ele doğru sürünmeye başladılar.

Kaja sanki felç olmuş gibi, sürünen parmakları izliyordu.

Laura da korkusundan donakalmıştı. Sırtından soğuk bir ürperme geçti ve kafasında hafif bir karıncalanma hissetti. Şövalyenin yüzük ve işaret parmağının elle tekrar bir araya gelişini büyülenmiş gibi izliyordu. Reimar, denemek için sağ elini yumruk yaptı. Parmaklar, sanki hiç ayrılmamışlar gibi itaat ettiler. Şövalye memnuniyetle iç çekti ve doğruldu.

O anda Laura tekrar soğukkanlılığını kazanmıştı. Kaç!, diye geçirdi aklından. Son hızla kaç! "Gel!" diye bağırdı ve yanında duran ve sanki taşlaşmış gibi bakan Kaja'yı da beraberinde sürükledi.

Neyse ki, Reimar von Ravenstein iki kızı sürükleyerek getirdiğinde işkence hücresinin kapısını açık bırakmıştı; bu yüzden de kızlar bu korkunç yeri terk etmekte güçlük çekmediler.

iki kız uzun bir dehlize benzeyen koridora çıktılar. Duvarlardaki dövme demirden yapılmış askılara uzun aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler dehlizi aydınlatıyordu. Laura,

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

kolundan tuttuğu arkadaşını hızla koşmaya zorlarken, loş ışıkta, duvarlarda çok sayıda silahın asılı olduğunu gördü: Kınından çıkarılmış kılıçlar, demir mızraklar ve parlayan büyük bıçaklar. Ölümcül demir dikenleriyle gürzler de eksik değildi. İçinde buldukları kalenin bu kesimi, daha önceki zamanlarda silah deposu olarak kullanılmış olmalıydı.

"Buradan nasıl çıkacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Kaja soluk soluğa. Nefesi iyice kesilmişti. Laura arkadaşının uzun süre dayanamayacağını anlayarak korktu.

"Hayır, en ufak bir fikrim yok", diye cevap verdi. "Ama sürekli koşarsak, her an bir çıkış buluruz mutlaka!"

Sonunda koridor bitti, dik bir açı çizerek sağa dönüyordu. Köşeyi döndüklerinde, tuhaf benzerlikte bir görüntüyle karşılaştılar: Önlerinde uzanan koridor, geride bıraktıklarının aynısıydı. Dar ve uzun, meşaleler tarafından aydınlatılmış ve duvarlarda her tarafa asılmış silahlar. Aşağı yukarı kırk metre sonraki köşeye kadar, çıkışa benzer bir şey göremediler.

Çok garip diye düşündü Laura. Aynı koridorun başına tekrar gelmiş ve bir metre dahi ilerlememiş gibiyiz.

Bu rahatsız edici düşünceyi hemen kafasından kovdu ve Kaja'yı çekerek koşmaya devam etti.

Kaja'nın gücü gittikçe tükeniyordu. Adımları gittikçe daha ağırlaşıyordu ve Laura onun daha fazla dayanamayacağını çok iyi biliyordu. Eğer hemen bir çıkış bulamazlarsa, Korkunç Şövalye'nin onları yakalaması işten bile değildi.

Zar zor nefes alan arkadaşını "Dayan Kaja!" diye teşvik etmeye çalışarak var gücüyle çekti.

Nihayet koridorun sonuna gelmişlerdi. Ancak köşeyi

döndüklerinde her şey yine bir önceki gibiydi: Önlerindeki koridor da, daha önce geçtikleri iki koridorun aynısıydı.

Kaja olduğu yerde kaldı. Nefesi tamamen kesilmiş bir halde öne doğru eğilip ellerini bacaklarına dayadı. "Bu olamaz. Herhangi bir yerde bir çıkış olmalı!"

Laura da soluk soluğa kalmıştı. Temkinli bir ifadeyle başını salladı. "Ben de anlamıyorum. Sonuçta yine işkence hücreesine geldik! Eğer buraya gelen bir yol varsa, buradan giden bir yol da olmalı, öyle değil mi?"

"Mantıklı görünüyor", diye cevap verdi Kaja. Ama sonra yüzünde bir şüphe belirdi. "Eğer koridor hiç bitmezse, bu benim için sürpriz olmaz. Son zamanlarda yaşadığımız onca şeyden sonra, öyle değil mi?"

Laura şaşırarak arkadaşına baktı. Sonra başını iki yana salladı. Kaja haklıydı - kuşkusuz. Eğer gerçekten, zamanın başlangıcından beri dünyamıza paralel bir dünya varsa -ve bundan da kuşku duyulmuyorsa- o zaman bu, gerçekte dünyanın bugüne kadar tahmin ettiklerinden çok farklı yasalara itaat ettiği anlamına geliyordu. Şeylerin arkasında ı yeralan dünyayı insan mantığı kavramıyordu, bunu ancak çok az sayıda insan anlayabiliyordu. Ama böyleydi işte -ve bu nedenle de, sonu olmayan dehlizler de mümkün olabilirdi.

Laura bu düşünceden korktu. Telaşla arkadaşına dön-j dü. "Devam etmeliyiz Kaja, buradan kaçmalıyız. Nasıl olaj çağını bilmesem de, bunu başarmak zorundayız. Yoksa so] numuzu hiç iyi görmüyorum."

iki kız tekrar elele tutuşup koşmaya başladı. Kaja yenil den güç toplamıştı. Şimdi ayakları daha hafifti ve Laura'nij içinde kaçışlarının başarıya ulaşacağına dair umut çoğald

Bir sonraki köşeyi döndüklerinde Laura umudunun boşa çıktığını gördü. Kaçışları sona ermişti. Önceden bekleyen birileri vardı. Koridorun ortasında iri cüsseli bir karaltı dikilmiş, yollarını kesmişti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Atilla Morduk iki kızını gördüğünde suratı daha da asıldı. Laura, bu kötülük maskesi karşısında adeta felç olmuştu.

Elbette!, diye kızdı kendi kendine. Morduk'un Kara Güçler'in tarafında olduğunu düşünmeliydim.

Onun uzun kollarından kurtulmanın tek bir yolu vardı - geri dönmek zorundaydılar! Ama Attila birden yana sıçradı ve Laura'nın hiç ummadığı çevik bir hareketle duvardan bir gürz aldı. Ölümcül silahı seri hareketlerle başının üzerinde çevirip kızların olduğu yöne fırlattı!

Laura'ya, tepki gösterecek zaman neredeyse kalmamıştı. "Eğil!" diye bağırdı ve Kaja'yı da kolundan çekip yere yattı. Korkunç silah ıslık çalarak üstlerinden geçti.

Boğuk bir darbe sesi çınladı, onu gaddar bir çılgılık takip etti. Sanki taş yağmuru gibi bir patırtı kütürtü çıktı; ardından sessizlik oldu.

Laura şaşkın bir halde başını kaldırıp bakındı. Baş hademe hâlâ olduğu yerde duruyordu, ancak kızların üzerinden ileride bir yere bakmaktaydı. Kötülüğün maskesinin yüzüne rahatlatma ifadesi yayıldı. Laura başını çevirdi

- ve o anda anladı neler olup bittiğini: Attila Morduk onların hayatını kurtarmıştı.

Sadece birkaç metre arkalarında, elinde Kelle Uçu-ran'ıyla Reimar von Ravenstein yerde yatmaktaydı. Gürz, alınına gömülmüştü. Kılıcıyla kızlara vurmak üzereyken gürzü alınına yiyip yere düşmüştü anlaşılın.

Bu kadar yakınımıza geldiği halde, hiç fark etmemişiz!, diye düşündü Laura ve dizleri gevşedi.

Laura, Korkunç Şövalye'nin ölü mü yoksa yaralı mı olduğunu anlayamadı. Şimdiye kadar yaşadıklarına bakılırsa, diye tahminde bulundu Laura, muhtemelen hiçbir şey ve hiç kimse onu öldüremezdi. Yine de bunu düşünecek zaman yoktu, çünkü Attila Morduk sallana sallana onlara doğru geliyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Haydi, çabuk olun!" diye kızlara sabırsızlıkla çıkıştı. Onlara doğru eğilip elini uzattı. Dazlak kafası meşalenin ışığında yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

Laura uzanan eli tutup ayağa kalktı, sonra Kaja'nın kalkmasına yardım etti. Üzerlerindeki tozları silkelerken "Bizden biri misin?" diye sordu şüpheyle.

Attila öne doğru çıkık kaşlarını kaldırarak kırılgan bir ifadeyle, "Ne sanıyordun?" diye homurdandı.

"Son günlerde sürekli beni gözetleyen de sendin, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Başına kötü bir şey gelmemesi için birinin dikkat etmesi gerekiyordu."

Laura yanaklarını şişirdi. "Kötü bir şey mi?" Öfkeyle ellerini kalçalarına dayamıştı. "Kötü bir şey mi dedin? Bu gece başımıza gelenleri nasıl adlandıırdın -"

"Gevezelik! Hadi gelin artık - yoksa orada kök salmak

mı istiyorsunuz?" Baş hademe sözünü bitirip arkasını döndü ve kısa bacaklarıyla badi badi yürümeye başladı. Laura ve Kaja onun peşine takılmadan önce birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Attila'nın yürüyüşündeki hantal görünüm aldatıcıydı. Görüldüğünden daha hızlıydı ve iki kız arkadaş onu gözden kaybetmemek için epey çaba sarfediyordu.

Bir sonraki köşeyi dönmeden hemen önce Atilla Morduk durdu ve hafif öne çıkık duran bir taşı yan tarafa itti. Arkasında taştan döner bir merdivenin bulunduğu gizli bir kapı açıldı.

Morduk merdivenleri gösterdi. "Bu sizi bahçeye çıkar-rar!" dedi. Aceleyle duvardaki askıdan bir meşale alıp La-ura'nın eline tutuşturdu. "Acele edin, fazla zamanınız yok!"

Laura merdiven boşluğuna çıkarak meşaleyi yıkarıya doğru tuttu. Sarmal merdiven, sanki sonsuzmuş gibi yukarıya doğru çıkıyor, karanlığın içinde kayboluyordu. Laura, korkulu bakışlarla yanında duran Kaja'yı dürttü. "Gel", diyerek ilk basamağa adımını attı ve uzun tırmanışa başladı. Kaja da onu takip etti. Birkaç basamak

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

sonra Laura durup baş hademeye döndü. "Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Atilla suratını astı. "Şimdi devam edin!" diye azarladı onu. "Çabuk!"

O anda koridordan bir ses geldi ve uzakta, meşale ışığında granit grisi bir karaltı belirdi: Reimar von Ravenste-in!

Atilla, "Hadi artık, toz olun!", diye bağırırken aceleyle duvardan kavisli bir balta çekip çıkardı.

Laura ve Kaja panik halinde merdivenleri tırmandılar. Arka taraftan sadece kapının kapandığını duydular, sonra da hiçbir şey duymaz oldular. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen merdiven boşluğunda sadece kendi ayak sesleri vardı.

Sonunda yukarıya ulaştıklarında, Laura sanki bin basamaktan daha fazla tırmanmışlar gibi hissetti. Meşale alevlendi, sonra söndü. Laura bahçeye çıkan demir kapıyı son anda görebilmişti.

Kızlar dışarı çıktıklarında buz gibi soğuk bir havayla karşılaştılar. Dışarıda don havası vardı ve toprak ta donmuştu. Kalenin üzerindeki bulutsuz havada dolunay asılıydı; bina gümüş rengi ay ışığında parlıyordu.

Laura bir an durdu. Ay ışığında bir tuhaflik vardı, daha aydınlık, daha ışıltılıydı sanki. Belki de yanılıyordu. Kale mahzenlerinde geçirdikleri onca saatten sonra herhalde bütün ışıklar parlak gelirdi. Yine da ayın pırlıltısı bu gece çok çok özeldi. Havada kar kokusu da vardı - ona ne şüphe.

"Hâlâ ne bekliyorsun?" Kaja'nın sabırsız sesi Laura'yı dalgınlığından sıyrıldı. "Acelelerimiz yok muydu?"

Hem de nasıl vardı!

iki kız Lukas'm odasına hışımla girdiğinde, Lukas bütün kaygılarından kurtuldu. "Yaşasın!" diye bağırıldı. "Attila-la sizi gerçekten buldu mu?"

"Attilla mı?" Laura şaşırıldı. "Onu bizi aramaya sen mi gönderdin?"

Lukas onaylarcasına başını salladı. Elbise dolabını açıp

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

gizli bölmeyi ortaya çıkartırken, bir taraftan da kızlara, At-tilla ile karşılaşmasını ve ilk önce ona karşı duyduğu güvensizliği anlattı. Baş hademe onu, Laura ve Kaja'nın ortadan kaybolduğunu üveyannesine bildirmekten vazgeçmeye zorlayınca güvensizlik daha da büyümüştü. Adam, bundan bir şey çıkmaz demişti ve kızları bizzat kendisinin arayacağına dair söz de vermişti. Eğer onları bulacak biri varsa, o da kendisiydi. Ravenstein Kalesi'ni ondan daha iyi tanıyan kimse olamazdı - ne de olsa o burada neredeyse yüz yılı aşkın bir süredir çalışıyordu!

"Bir dakika Lukas!" Laura afallayıp kardeşinin sözünü kesti. "Gerçekten yüz yıldan daha uzun bir süredir burada çalıştığını mı söylediydin?"

"Evet", dedi Lukas.

"Ama - bu, Attila Morduk'un yaşının yüzün üzerinde olduğu anlamına gelmiyor mu?" Kaja iyice şaşırmişti.

"Öyle", diye cevap verdi Lukas. "Kesinlikle öyle olmalı, değil mi? Belki de telaşından dili sürçmüştür."

Lukas dolabın arka yüzünü aceleyle çıkarıp, gizli bölmede bulunan kaseyi aldı. Kase odanın tavan lambasında pırıl pırıl ışıltıyordu. Lukas kaseyi kardeşine verdi. "Gel", dedi sabırsızca, "Büyülü Kapı'yı aramamız gerek. Bu arada, kapının nerede olduğunu öğrenebildin mi?"

Laura değerli kaseyi dikkatle alırken, başını iki yana sallayarak "Hayır", dedi. "Ama belki Percy veya Bayan Mary bize bu konuda bir fikir verebilir."

"O zaman durum kötü", dedi Lukas yüzünü buruşturarak. "Bir saat önce onları görmeye gittim, ama ikisini de bulamadım."

"Hâlâ hastanedeler demek ki", dedi Laura.

"Eee, o zaman ne yapıyoruz?" diye sordu Kaja inlerce-sine.

Laura kararlı bir şekilde "Profesör Margenstern'e gitmeliyiz", dedi. "Belki onun evinde kapının nerede olduğuna dair bir şey buluruz."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kapıya gitmek üzereyken Laura'nın dikkatini kardeşinin çalışma masası üzerinde duran vazoya çekti. Vazonun içinde uzun sarı üreme organları olan iki adet kırmızı çiçek vardı. *Alamania punicea miraculosa*. "Cadı Gölü'nde-ki o adadan sadece bir çiçek kopardığını zannediyordum."

"Evet öyleydi", dedi Lukas.

"Eee, bu ikincisini nereden buldun?"

"Önceki gün mezarlıktan."

"Çok tuhaf - oraya nasıl gelmiş peki?"

Lukas sabırsızca yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Ama şimdi buna kafa yormaktan daha önemli işlerimiz var. Hâlâ ne bekliyoruz?"

"Tamam", diye homurdandı Laura ve kapıya yöneldi.

Ama harekete geçmelerini geciktiren yine Lukas oldu. Aniden elini alınına vurarak "Az kalsın unutuyordum", dedi. Aceleyle çalışma masasına döndü ve çekmeceyi açıp Kaja'nın cep telefonunu çıkardı. "Bunu sizin odanızda buldum", diyerek Kaja'ya uzattı. "Birileri çalmadan önce alsam daha iyi olur diye düşündüm." Sonra Laura'ya döndü. "Ama seninkini göremedim."

"Göremezdin - dün akşam benimkini Dr. Schwartz aldı. Umarım artık hazırdır."

Lukas kırılgan bir sesle homurdandı. "Evet, evet."

"Zamanıdır", dedi Laura. Odadan-çıkmadan önce Kaja

ve kardeşini dikkatli olmaları için uyadı. "Kimse bizi kaseyle görmemeli, anladınız mı? Özellikle de öğretmenler; aptalca sorular sorarlar. Hele Kara Güçler'den biri görürse, o zaman her şey biter!"

Laura önden gitti. Kase ondaydı. Kimse tarafından gözetlenmediklerinden emin olmak için tekrar tekrar etrafına bakmıyordu. Büyük bir dikkatle okulun koridorlarından kayarcasına geçtiler ve pek işlek olmayan arka kapıdan dışarı çıktılar.

Parlak ayışığı, uzun bir mesafeyi görünür kılıyordu. Bu nedenle kale duvarının gölgesine sığınarak park alanına geçtiler. Aniden korkuyla durakladılar. Karşıdan, tanımadıkları bir karaltı geliyordu. Bir adam.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Hemen duvar gölgesine sinip nefeslerini tuttular; adam gittikçe yaklaşıyordu. Gelen kişi neyse ki tarih öğretmeni Schnuffelpufftu, dalgın bir halde okul binasına gidiyordu, çocuklara dikkat bile etmedi. Adam binanın içinde gözden kaybolunca, ihtiyatlı olmak için birkaç saniye daha beklediler, sonra yollarına devam ettiler. Nihayet park alanına ulaşmışlardı. Ağaç ve çalılar rahatlıkla gizlenmelerine olanak sağlıyordu. Ayrıca, burada istemedikleri bir kişinin yollarına çıkma olasılığı, bina içine göre daha azdı. Yuvarlak çimliğe geldiklerinde, oradaki heykelin sadece boş kaidesi gördüler. Laura rahatlayarak nefes aldı. Yolun en tehlikeli kısmını geçmişlerdi. Üç arkadaş, Profesör Morgenstern'in evine giden patikaya kıvrıldılar. Gece karanlığında uçuşan karaltılar vardı. Laura başını gökyüzüne çevirdi, spor salonunun arkasındaki meşe ağacına yuvalanmış kukumav kuşlarını tanır gi-

bi oldu. O anda duyulan tüyler ürpertici bir kuş sesi, onun tahminini destekliyordu. Derken, doğu kulesinden çıkıp gelen yarasa sürüsü, hiç ses çıkarmadan tepelerinde uçmaya başladı. Uçuşan hayvanlar, üç arkadaşta bu önemli görevlerinde adeta refakat etmek ister gibiydiler.

Laura gülümseyerek önüne baktı - ve korkudan donakaldı. Önünde karanlık bir silüet durup yollarını kapatmıştı. Albin Ellerking ve omzunda oturan erkek kedisi Groll.

"Durun!" diye tısladı Groll.

Borboron, giderek artan bir sıkıntıyla Gören Kristal'e bakıyordu. Büyülü Taş, Kara Sis'le savaşarak Gürleyen Dağ tarafındaki Zaman Vadisi'ne neredeyse ulaşmak üzere olan Beyaz Şövalyeleri gösteriyordu. Işığın Habercisi, Ok Kanat, şövalye grubunun tepesinde uçarak ufku gözetliyordu.

Kristal küreye bakmakta olan Syrin pis pis güldü. "Bak, bak, bak - bacaksız oğlan!" diye mırıldandı ve pençe gibi parmağını uzatıp grubun en arkasındaki Alarik'i gösterdi. "Korkusundan çabuk kurtulmuş görünüyor."

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kara Prens, kadına sorar gibi baktı. "Onların bu girişiminin sonuçsuz kalacağından emin misin?"

Syrin'in Kara Prens'e yönelen bakışlarında korkudan eser yoktu. "Kesinlikle Borboron. Bırak, aptallar Kapı'ya doğru atlarını sürsünler - boşuna bekleyecekler!"

Boynundaki tekerleğe benzeyen kolyeyi hızla çıkarıp Borboron'a doğru uzattı. "Zaman Çarkı'mın ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu sana hâlâ açıklamam mı gerekiyor?"

Kadının gözleri delicesine parlıyordu ve solgun yüzünde zafer dolu çirkin bir ifade belirdi. "Eğer kase bizim düşmanlarımızın eline geçerse, bu kolye bana haber verecek!"

Kolunu kaldırıp kolyeyi Kara Prens'in gözünün önünde salladı. "İyice bak Borboron, çok iyi bak: Zaman Çarkı suskun, sakin ve parlamıyor. Bu da demektir ki, her ne kadar bu aptallar tersini düşünüyor olsa da, kase hâlâ bizim elimizde! Bu kez biz kazanacağız Borboron; bizi kimse engelleyemeyecek."

Alaycı bir kahkaha atıp kolye zincirini tekrar boynuna taktı.

Kara Prens yine de temkinliydi. Kadının sözlerinden hâlâ kuşku duyuyor gibiydi.

Laura, Albin ve kedisini hiç hesaba katmadığından herhangi bir tepki veremedi. Lukas ve Kaja da oldukları yere mihlanmışlardı.

Bahçivan elini Laura'ya doğru uzatırken Groll de yamuk kedi ağzını açtı. "Kaseyle birlikte buraya gel!" diye miyavladı.

Laura ilham Kasesi'ne iyice yapıştı ve hiçbir korku belirtisi göstermeden bahçivana baktı. "Asla!" dedi.

"O zaman seni buna zorlarım", diye tısladı Groll. "Şuraya bak!"

Albin Ellerking elini kaldırıp gökyüzünü gösterdi. Laura aval aval yukarıya baktı. Binlerce kargadan oluşan muazzam bir kara bulut, hiç ses yapmadan tepelerinde dönüyordu.

Kaja korkuyla inledi. Lukas da korkudan boğuk bir ses

çıkardı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Gördüğün gibi sayıları arttı ve sadece benim bir el işaretimi bekliyorlar!" Bahçivan, kedisi aracılığıyla tehdit savurdu.

Laura yutkundu. Ölümcül kuş sürüsü, gümüş ışıklı gecede korkunç bir görüntü oluşturuyordu. Eğer saldırırlar-sa mahvolurlardı. Ancak Laura kuru gürültüye pabuç bırakmamakta kararlıydı. Elindeki altın kaseyi iyice kavrayıp Albin Ellerking'e korkusuz gözlerle baktı. "Hayır, asla!" dedi kararlı bir sesle. "Kaseyi kendi ellerimle vermeyeceğim!"

Bahçivan kızın bakışlarına surat asarak cevap verirken, Groll'ün de gözleri tehlikeli bir biçimde parladı. Pusudaki kedi korku salan çirkin yüzüyle sanki bir ejderhaya dö-nüşmüşçesine kudurmuş halde tısladı. Kükürt sarısı gözlerinde kötü, şeytani bir ışık vardı ve bir yaydan fırlamış gibi efendisinin omzu üzerinden Laura'nın yüzüne doğru atladı.

Bu beklenmedik saldırı karşısında Laura geç kalmıştı. Son anda yan tarafa sıçradı. Keskin pençeler saçının kenarından geçip gitse de, dengesini kaybederek sendeledi. Düşmemek için kollarıyla denge sağlamak zorunda kalınca, kase elinden kaydı. Yere düşerek yan yattı. Kapağı büyük bir şangırtıyla açıldı ve değerli Hayat Suyu yere dökülmeye başladı.

Kaja ve Lukas sadece dehşet çığlıkları atarken, Laura hemen tepki gösterdi. Şimşek gibi eğilip kaseyi düzeltti ve eline aldı. Bu hareketi birkaç saniye sürmüştü sadece, yine de iksir, donmuş toprak üzerinde küçük bir birikinti oluşturmuştu. Groll hırsıyla ağzını burnunu bu birikintiye

soktu. Albin Ellerking memnun bir ifadeyle kedisinin iştahla kutsal sıvıyı yalayışını izliyordu.

Groll aniden hareketsiz kaldı ve Laura'nın iligine işleyecek kadar keskin bir çığlık attı. Kedinin yağlı bedeni kontrolsüz bir biçimde sarsılıyordu. Birikintiden başını çevirip hantal bir sendelemeye efendisinin yanına gitti ve yalvarırcasına miyavladı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Albin Ellerking dehşet dolu gözlerle kedisine baktı; kedisi hareketsizdi ve sevgili hayvanının başına gelenleri an-layamıyordu. Korkunç bir şey olmuş olmalıydı, çünkü bahçıvan gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Laura da olan biteni yeni anlayabildi: Kedinin canlı bedeni çürümüştü! Öyle ki, sanki üzerine asit dökülmüş gibi erimişti; pas rengi postunda gittikçe büyüyen bir delik açılmış, derinin altındaki dokular tiksinti uyandıran bir leş kokusu yayarak çürük ete dönüşmüşlerdi.

Albin Ellerking acıyla uludu, üç arkadaş onun sesini ilk kez duyuyordu. Sanki bunak bir ihtiyarinki gibi incecik bir sesle ciyak ciyak bağıırıyordu. "Hayır! Hayır!" Bahçıvan aklını kaybetmiş gibi velvele kopararak kedisinin üzerine atladı, onu kollarının arasına alıp karanlığa kaçtı. Gökyüzündeki karga sürüsü de onu izledi. Muazzam bulut döndü ve bir anda hiçbir iz bırakmadan yok oldu.

Laura şok halinde dikilmekteydi. Ancak şok geçirmesine neden olan şey sadece kedinin başına gelenler değildi. Dr. Quintus Schwartz'ın ona nasıl sinsice bir oyun oynadığını da anlamıştı.

"Tam bir geri zekalıyım ben!" diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Düşüncelerini okumama neden izin verdiğini şimdi anlıyorum!"

†*

Lukas ve Kaja hiçbir şey anlamadan Laura'ya baktılar. Lukas, "Ne ... ne demek istiyorsun Laura?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Dr. Schwartz bana kötü bir oyun oynadı. Onun düşüncelerini okumak için odasına gittiğimi hemen anladı. Bu yüzden ilham Kasesi sanki Reimar'ın hazine hücrelerinde saklıymış gibi yaptı. Bunu yaparken kaseyi orada bulamayacağımızdan emindi, tersine -"

Laura gittikçe büyüyen bir dehşetle elindeki altın kaseye baktı, sözü yarım kalmıştı.

"Tersine?" Kaja'mın sesi sabırsızlıktan çatlamıştı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Tersine, ... içinde öldürücü iksir olan Gral Kase'sinin kopyası vardı orada!" Laura'mn sesi zor duyulur bir fısıltıyla çıkıyordu; elindeki kaseyi büyük bir nefretle fırlattı.

Kase çalılıkların arasına düştü ve içindeki sıvı dalların üzerine döküldü. Aynı anda hafif bir fısırtı duyuldu. Duman yükseldi, üç arkadaş şok halinde, çalının büzüştüğünü ve kısa bir süre sonra da sanki yerden kazınmış gibi yok olduğunu gördüler.

"Hayır, olamaz!" Kaja tüyleri ürpermiş bir halde başını iki yana sallayarak arkadaşına döndü. "Eee, kase nerede o zaman?"

Laura sinirden gözlerini gökyüzüne çevidi. "Mezarlıkta - başka nerede olacak?"

"Kessinikus, öyle değil mi?" diye ekledi Lukas.

"Evet anlaşıldı!" dedi Kaja aceleyle. "Ben de öyle düşünmüştüm!" Ama yüzünde yine temkinli bir ifade belirdi. "Eee - kapı nerede?"

"Tanrım, şimdi aptallığın sırası değil!" Arkadaşının bu kavrayışsızlığı Laura'yı öfkelendirmeye başlamıştı. "Onu

bulmak için Profesör'e gidiyorduk ya, - unuttun mu?"

"Hayır, hayır, tabii ki unutmadım", kırmızı saçlı kız inandırıcı olmak için telaşla cevap vermişti.

Lukas iğneleyici birşeyler söylemek istedi, ama Laura onu bakışlarıyla uyarınca, bundan vazgeçti - bunun zamanı değilmişdi!

"Gidelim!" dedi Laura ve yürümek üzere döndü. Ancak hemen olduğu yerde kaldı. "Bir dakika", dedi ve kardeşine bakarak sordu.

"İkinci çiçeği, mezarlığın tam olarak neresinde buldun?"

"Kasenin durduğu kutuda. O zaman biz onu Gral'in kopyası olduğunu zannediyorduk. Çiçeğin sapı, kasedeki bir süse takılmıştı."

"Takılmıştı mı dedin?"

"Tamamika."

Laura kaşlarını çatı. "Bunun anlamını biliyor musun?" diye sordu tekrar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Neyi kastettiğini seziyorum", dedi Lukas ve burnuna düşen gözlüğünü hafifçe itti.

"Anlaması çok kolay, öyle değil mi? Alamania punicea miraculosa'nın yetiştiği tek yer Cadı Gölü'ndeki ada" diye açıkladı Laura, "ve oradaki çiçeklerden birisi mezarlıktaki kaseye takıldıysa, demek ki -"

"Demek ki kase bir kez dahi olsa adaya gitmiş olmalı", diye sözünü kesti Lukas.

"Doğru! O zaman da şu soru geliyor akla.- Kase neden adaya gitti? Bu arada, bildiğimiz kadarıyla kase son Kışdö-nümü günü Kara Güçler tarafından mezarlığa getirilmişti. Demek ki, adaya daha önce getirilmiş olmalı. Ve bunun da tek bir mantıklı açıklaması var!"

Ümitle Kaja'ya baktı. Ama Kaja omuz silkmekle yetindi. "Nereden bileyim ben?"

"Çok basit", dedi Laura ve gülümsedi. "Çünkü Büyülü Kapı, Cadı Gölü'ndeki adada da o yüzden!"

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm!" dedi Kaja ve onay-larcasına başını salladı.

Laura ve Lukas herhangi bir yorumda bulunmamak için kendilerini zor tuttular; sonra da hızla Cellat Ormanı'nın bulunduğu tarafa yöneldiler. Kaja mümkün olduğunca onlardan kopmamaya çalışıyordu. O tüyler ürpertici ormandan tek başına geçme düşüncesi bile uçarcasına hareket etmesine neden oluyordu. Vakit geçirmeden arkadaşlarına yetişti.

Kaja boşuna endişelenmişti. Üç arkadaş bu kez son gelişlerine göre daha az korkuyla geçtiler ormanı. Gerçi etraftaki sesleri dinlemeye ve her bir gölgeden tehlike sezmeye pek vakitleri de yoktu.

Bir tek eski mezarlığa geldiklerinde çekindiler bir an. Kargaların çığlık çığlığa onları karşılamasını beklemişlerdi. Ancak ağaçların tepesi sessizdi. Laura ağaçlara iyice baktığında bir tane ökse otü dahi göremedi. Oysa daha önce ne kadar çok vardı! Laura bu ölümcül kuşların efendilerine ve ustalarına arkadaşlık etmekte

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

olduklarını tahmin etti. Albin Ellerking şu anda marifetli kedisini yaşatmaya çalışmakla meşguldü. Kargaların, görevlerini yerine getirip getirmediğini ve mezarlığı koruyup korumadıklarıyla ilgilenecek halde değildi anlaşılın. Üç arkadaş, mezarlığın girişine rahatça ulaştılar.

"İşimizi sağlama alalım", dedi Laura. "Sen girişte bekle

T.AirRA - AVENTERRA'NIN SIRRI

Lukas ve dikkat et kimse sürpriz yapmasın."

Lukas, bu mantıklı bir öneri olduğu halde, pek hoşlanmamış gibiydi. İster istemez kabullendi. Canı sıkın bir sesle "Tamam", diye homurdandı. "Ama lütfen acele edin, güneş doğmadan adaya gideceğiz daha."

Laura cevap vermemek için kendini zor tuttu ve Ka-ja'yla birlikte karanlık mezarda kayboldu.

Bölüm 29 * Ölümcül Tuzak

»ara Sis seyrelti, Beyaz Şövalyeler ve Parava-in'in önünde muhteşem bir manzara belirdi. Gece çökelf uzun bir süre geçmiş olduğu halde, Zaman Vadisi'nin ortasında sanki sonsuzluğa doğru uzamıyormuş gibi duran ışık sütunu, dağlar tarafından kuşatılmış bu ovaya olağanüstü bir ısıltı veriyordu.

Alarik'in adeta nefesi kesildi ve hayretler içinde Büyülü Kapı'ya baktı. Diğer şövalyelerin aksine o ilk kez görüyordu kapıyı ve bu manzara karşısında bütün gücü tükenmişti sanki.

Paravain adamlarını attan indirdi. "Beni burada bekleyin ve dikkat edin, baskına uğramayalım, çok dikkat edin!" diye emir verdi. Sonra Büyülü Kapı'ya doğru gitti.

Şövalyeler atlarıyla meşgul olurlarken Alarik, komutanın peşinden koştu. "Efendim! Lütfen, Efendim!" diye yalvardı. "Beni de yanınıza alın!"

Ancak Paravain başını salladı. "Hayır Alarik, bunu düşünme bile. Senin yerin şövalyelerin yanı - şimdi geri dön ve bekle!"

Çocuğa daha fazla dikkat etmeden, yoluna devam etti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Kapının yanında dikildi ve bekledi. Uzun süreden beri bütün umutların boşa olduğunu kabullenmiş olsa da, orada son ana kadar sabırla bekleyecekti.

Laura ve Kaja nihayet mezar odasına ulaştılar. İlk geldiklerinde kafalarını epey kurcalamış olan gizli kapı açık duruyordu. Albin Ellerking, o gün acelesi olduğundan kapatmayı unutmuş olmalıydı. Laura ve Kaja odaya girdiler ve duvardaki küçük girintinin önünde durdular. El fenerleri ışığında parlayan ilham Kasesi'ne hiç konuşmadan bakakaldılar; kase ışık saçıyordu.

Laura saygı ve heyecan karışımı duygularla inceledi kaseyi. En az iki haftadan beri umutsuzca aradığı kase buydu demek ki! Onu bulmaktan daha önemli bir şey olamazdı. Ancak şimdi önünde duruyordu işte; onu tutmakta durak-sadı, çünkü birdenbire tuhaf bir hisse kapıldı. Dört gözle beklenen kaseyi elde etmek için sadece uzanması yeterliyken ve buna engel olabilecek hiçbir şey bulunmazken aniden büyük bir şüpheye kapılmıştı.

Dikkat!, diye uyardı içindeki ses. Bunda bir iş var!

Kaja, Laura'ya hayretle baktı. "Ne bekliyorsun? Fazla zamanımız yok!"

Laura, temkinle dudaklarını ısırıldı. Belki de Kaja haklıydı. Hayal görmeye başladın Laura!, diye kendine telkinde bulundu. Bir sorun olmadığı halde, varmış gibi görüyorsun!

Düşüncelerinden sıyrılıp duvardaki girintiye iyice yaklaştı. Kolunu uzattı ve kaseyi dikkatle üzerinde durduğu kaideden aldı. Gözleri kasenin üzerinde, Kaja'ya döndü. "Harika, değil mi?" diye hayranlıkla sordu.

Kaja'nın da yüzü parlamıştı. Başını salladı. "Gerçekten

FETER FREUND

harika."

"Lanet olsun!" Syrin dehşetle tıslayıp oturduğu tabureden sıçradı. Boynundaki kolye aniden titreyerek parlamaya başlamıştı.

Borboron inanmayan bakışlarla kadına dikmişti gözlerini. Ölü kadar solgun yüzündeki cehennem gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Şeytan alsın!" diye çıkıştı; kadın olanları kavrayamıyordu. "Bunun hesabını vereceksin!"

Ayı gibi gücüyle Syrin'e saldırdı. Kadının gırtlığını yakalamak için elini uzattığı sırada kolye sakinleşti ve söndü.

Syrin rahatlayarak bir kahkaha attı. Fakat Kara Prens hâlâ öfkeyle bakıyordu ona.

"Bu ne demek, şeytan aksıca?"

"Kaygılanmanıza gerek yok Borboron", diye cevap verdi kadın; soğukkanlılığını tekrar kazanmıştı. "Kaseyi ele geçirdiler geçirmesine - ama artık işlerine yaramayacak. Asla! Asla! Asla!"

Laura ve Kaja hayranlıkla kaseyi seyrediyorlardı, o sırada aniden zemin titremeye, paldır küldür sesler gelmeye başladı. Hızla yaklaşan bir gök gürültüsüne benzer bir gürültü, şiddetini gittikçe arttırarak mezar odasını doldurdu. Kızlar dehşete kapıldılar. Bu ne? Bunun anlamı ne?

Laura aniden her şeyi anladı: Kaseyi bulunduğu yerden aldığı anda, gizli bir mekanizmayı harekete geçirmiş olmalıydı ve şimdi bu .., odayı kapatacaktı!, diye geçirdi aklından.

"Koş, çıkalım buradan!" diye bağırdı. "Başka yolu yok!" Hızla dönüp çıkışa yöneldi, ama artık çok geçti.

Giriş kapısı kulakları sağır edecek denli şiddetli bir "rrru-

uump" sesiyle kapandı ve hemen ardından da yan duvarlardan korkunç bir hızla büyük taşlar fırlamaya başladı. Kızların kulaklarına, düşen, fırlayan taşların gürültüleri geliyordu.

İkisi de, odanın ortasındaki mozolenin altına saklanmak için koştu. Ancak taşlar her taraftan yağıyordu. Bir tanesi Kaja'nın başına isabet etti ve kız yere düştü. Neyse ki taş bombardımanı da o anda kesildi.

Laura bir çığlık attı ve arkadaşına doğru koşup yanına diz çöktü. Kaja'nın alnındaki yaradan kan akıyordu ve kız bayılmıştı. Laura hemen bileğini tuttu, nabızı atıyordu. Yaşıyordu.

'Kaja! Uyan! Lütfen Kaja!'

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Ancak arkadaşı hiç tepki vermedi. Laura onu omuzlarından tutup hızla salladı. Ama bu da faydasızdı - Kaja hâlâ baygındı.

Laura ceketinin cebinden bir mendil çıkardı, Kaja'nın yarısından akan kanı durdurmaya çalışırken bir şırıltı sesi duydu. Afallayarak başını doğrultup etrafa bakındı. Gördüğü şey karşısında nefesi kesildi: Duvarlarda açılan boşluklardan su fışkırıyordu, sayısız sızıntı, müthiş bir hızla sele dönüşüyordu.

Buraya son gelişlerinde mezar odasının duvarlarından duyduğum hışırtının nedeni buydu demek ki, diye düşündü Laura. Mezarlık, bir yeraltı sistemiyle Cadı Gölü'ne bağlanıyordu.

Odanın zemini neredeyse tamamen suyla dolmuştu - ve dolmaya da devam ediyordu.

Eğer en kısa zamanda buradan çıkamazsak, Reimar von Ravenstein'i mezara getiren dört şövalye gibi korkunç bir

TETER FREUNP

biçimde boğulacağız!, diye düşündü Laura.

Laura, felç olmuş gibi, gözlerini dikmiş şiddetli akıntıya bakıyordu. Karşı koyamadan geçmişten çıkıp gelen kimi resimler görmeye başladı. Annesiyle birlikte yaşadıkları otomobil kazasının görüntüleri. O zaman da su böyle yükselmiş, yükselmiş ve sonra ... Laura sınırsız bir panik duygusu içindeydi. Bir şey düşünmekten, yerinden kıpırdamaktan aciz bir haldeydi. Faltaşı gibi büyümüş gözlerle önüne bakıyordu. Sadece dudakları oynuyordu. "Hayır, hayır, hayır!" diye fısıldadı. Hep aynı şeyi tekrarlıyordu. "Hayır!" Sonra bütün bedeni titremeye, solukları sıklaşmaya başladı.

Ve su yükseldi, yükseldi.

Laura'yı donmuş durumundan kurtaran Kaja oldu. Kaja tekrar kendine gelmişti; yarası durmadan kanıyordu. Zor bela bedeninin üst kısmını doğrultup anlaşılmasız sözler mırıldandı. "Laura ... benim ... benim telefonum."

Kaja söylediklerini tekrarlayınca Laura nihayet tepki verdi. Derin bir rüyadan uyanmış gibi, Kaja'nın kanlı yüzüne şaşkınlıkla baktı. "Ne dedin?"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

"Benim ... telefonum", diye tekrarladı kırmızı kafalı kız. "Lukas ..."

"Lukas'a ne olmuş?"

"Onu ... ara", diye fısıldadı Kaja.

Laura nihayet canlanmıştı. Çabucak Kaja'nın ceplerini aradı ve sonunda telefonu buldu. Kardeşinin numarasını çeviriyordu ki, telefonu hayal kırıklığıyla indirdi. "Kahretsin!" dedi.

"Şebeke yok!" Laura telefonu Kaja'nın yüzüne doğru uzattı, "Hat arama", işareti yanıp sönüyordu. "Duvarlar çok kalın" O anda bağıra bağıra ağlamak geldi içinden. Hayal

LAURA - AVENTERRANIN SIRRI

kırıklığı içinde telefonu karanlık köşeye doğru savurdu, telefon şapırtıyla suyun içine daldı.

"Ya ... zık", dedi Kaja ve bilincini tekrar kaybetti. Laura telaşla arkadaşını sarsarak kendine getirmeye çalıştı. Bu bir işe yaramayınca kızın yüzüne bir iki tokat attı ve kulağına eğilerek bağırdı: "Hayır, Kaja, hayır! Şimdi bayılamazsın. Lütfen!"

Kaja gözlerini tekrar açtı. Mozoleye dayandı; ne umutsuzluğa düşmüş arkadaşının ne de yükselmekte olan suyun farkındaydı.

Bitti!, diye düşündü Laura, her şey bitti. Ancak birdenbire aklına bir fikir geldi. Tamam! Bu bir şans.

Tabii işe yaraması koşuluyla.

Laura konsantre olmaya çalıştı. Bütün düşüncesini topladı ve gözünü kırpmadan kapıya baktı. Ve sonra gözlerini kapadı.

Lukas bir ağaç kütüğüne oturmuş, canı sıkın bir halde Boris-Becker-Wimbledon-Tennis topuyla oynuyordu. "Flop ... flop ... flop."

Nerede kaldı bu kızlar? Mezar odası on beş dakikada kaseyi alıp getiremeyecek kadar yerin dibinde değil ya? Ama belki de yanlış hatırlıyordu ve uzaklık konusunda yanılıyor-du.

Düşüncelere dalmış bir halde topu havaya fırlatıp tekrar yakaladı. Tekrar, tekrar. Ama aniden gözleri hayretle açıldı ve altüst olmuş bir halde başını hızla iki yana salladı. Havaya fırlattığı top tekrar

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

eline düşmemişti, tersine, yörüngesinde kalmıştı ve havada hiç hareket etmeden asılı kalmıştı.

"Hıı?" Bu mümkün değil! Kessinikus, böyle bir şey ola-

I'ETER FREUND

maz, yerçekimi yasalarına aykırı! Ama gözleriyle görüyordu işte; tenis topu yerden en az bir metre yüksekte hiç hareket etmeden havada kalakalmıştı!

Lukas sersemleyerek gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Sonra topu tutmak için elini uzattı. Ama top o sırada yere düştü ve mezarlığın girişine doğru yuvarlandı. Lukas, bu esrarengiz olayın ne anlama geldiğini o anda nihayet anlayabildi.

Bu, kardeşinden gelen bir işaret! Laura'nın yardımı ihtiyacı vardı! Çocuk telaşla gözlüğünü taktı, oturduğu ağaç kütüğünden kalkıp mezarlığa koştu.

Lukas, arkasında mezar odasının bulunduğu, Malta mermerinden yapılmış gizli kapının önündeydi şimdi. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kapıyı kim kapatmış olabilirdi ki? Laura ve Kaja'nın kapamış olması mümkün değildi. Diğer taraftan, kendisi girişte nöbet tuttuğu süre içinde mezarlığa kimse girmemişti. Kapı yoksa tesadüfen mi kapanmıştı, ama bu da inanılır değildi. Peki ne olmuştu o halde?

Lukas ne kadar düşündüyse de mantıklı bir açıklama bulamadı. Mezar odasının kapısını hemen açmak zorundaydı. Bunu içerden yapmak belli ki zordu, yoksa kızlar çoktan çıkmış olurlardı.

Lukas telaşla duvardaki Tapınak Şövalyeleri mührünü aradı. Gravürün olduğu taşı buldu ve avucunu onun üzerine koyup bütün gücüyle bastırdı. Ancak her şeyi kız kardeşinin daha önce yaptığı gibi yaptığı halde, bu kez bir şey olmadı. Kapı bir milimetre dahi oynamadı. Çocuk mührün üzerine tekrar bastırdı - yine sonuç yok. Açma mekanizma-

sı çalışmıyordu. Sıkıştı mı acaba? Ya da bunun dışında başka bir mekanizma mı çalışmıştı? Her ne ise - Lukas, kızların büyük bir tehlike içinde olduklarını hissetti aniden.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Duvara iyice yaklaşıp doğrudan elleriyle vurdu ve var gücüyle kız kardeşine seslendi: "Laura? Laauuraaü! Beni duyabiliyor musun, Laura?"

Mezar odasındaki su hemen hemen yarım metre yüksekliğe ulaşmıştı. Laura, Reimar von Ravenstein'm mozolesi üzerine diz çökmüştü. Kendisine tekrar gelmiş olan Kaja'yı zorla doğrultup koltuk altlarından kavrayarak büyük bir çabayla mozolenin üzerine çekmeye çalıştı. İlham Kasesi de mozolenin üzerindeydi. Sular büyük mozolenin üzerine çıkmak üzereydi. Ama en azından bir süre için güvenli bir yerdin - ve belki de bu süre, Lukas'm onları kurtarması için yeterli olurdu. Ona işaret vermeyi gerçekten başarabilseyse tabii. O küçücük telekinetik işaret yeterli olmuş muydu acaba?

Kaja, Laura'nın kollarında ıslak bir çuval kadar ağırdı. Dünyadaki bütün ağırlıklardan daha ağırdı sanki. En azından Laura'ya öyle geliyordu. "Gel Kaja", dedi soluk soluğa kalmış sesiyle ve arkadaşına gayret vermeye çalıştı. "Birazcık yardımcı ol. Yoksa tek başıma yapamam!"

"Evet ... evet", diye mırıldandı Kaja bitkin bir halde. Buz gibi su neredeyse poposuna ulaşmıştı, ama o hâlâ farkında değildi. Laura'nın çabaları sonunda bir işe yaradı. Çilli kız, Reimar'm son dinlenme yerine yapıştı, dayandı ve son gücüyle kendini yukarı doğru çekti. Laura'nın da yardımıyla nihayet mozolenin üzerine tırmanmayı başardı. Kaja'nın bütün gücü tükenmişti, Laura da nefes nefeseydi.

Kapkara sular yükselmeye devam ediyordu.

Laura dikkatle kapıya baktı. Bir ses mi duymuştu? Başını yana eğerek iyice dinledi - gerçekten de, boğuk bir çekiç sesi duymuştu. Kardeşinin sesi de uzaklardan kulağına çalındı: "Laura? Laauuraaü!" Var gücüyle "Lukas!" diye bağırdı. "Kapıyı kırmak zorundasın Lukas, Acele et, çabuk!"

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas yana doğru eğilip kulağını iyice kapıya dayadı. Neredeyse mermere yapışacak gibiydi. Sonunda Laura'nın ne diye bağırdığını anladı.

Çocuk, yerinde doğruldu, can sıkıntısıyla başını iki yana salladı. "Evet, anlaşıldı", diye mırıldandı kendi kendine. "Önce kapıyı kıracağım, sonra da Herkül'ün işini bitiririm!"

Kapıyı kırmak - Laura bunu nasıl düşünebilir? Ben bunu nasıl yaparım?

Telaşla karanlık koridora bakındı. El aleti olarak kullanmaya uygun hiçbir şey göremedi. Eğer herhangi bir şey bul-saydı bile, kalın duvarı delip geçmek için büyük bir şey gerekliydi. Lukas bu kadar güçlü değildi ve muhtemelen dünyada hiç kimse de bu kadar ...

Lukas kimden yardım isteyebileceğini bir anda buluverdi. Koştı, gücü yettiğince hızlı koştu.

Su giderek yükseliyordu. Mozolenin kapağını yalamaya başlamıştı bile; üzerine çıkmasına bir iki dakika kalmıştı.

Laura ayağa kalktı, kafası neredeyse odanın tavanına de-ğiyordu. İlham Kasesi'ni de sıkıca elinde tutuyordu.

Kaja da kalktı. Laura'ya yapışmış, kocaman açılan gözleriyle suya bakıyordu. "Biz ... biz boğulacağız" diye ağlamaklı bir sesle kekeledi. "Boğulacağız."

"Hayır, boğulmayacağız!" Laura ona cesaret vermeye çalıştı. "Lukas bizi kesinlikle buradan çıkaracak, inan bana!"

Kaja'nın kanlı yüzü korkuyla gerildi. "Nasıl kurtaracak? Giriş kapısını kimse kıramaz! Hele bu kadar kısa sürede! Suyun nasıl hızlı yükseldiğini kendin de görüyorsun!"

Laura, Kaja'nın sinir bozukluğunun eşiğinde olduğunu anladı. Arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı; çünkü Kaja paniğe kapılırsa, her şey biterdi. Kızın kırmızı saçlarını şefkatle okşadı. "İnan bana Kaja, buradan çıkacağız. Kesinlikle!" Her ne kadar kendi gücü de giderek tükense de gülümsemeye zorladı kendini.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Lukas hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Buna rağmen, ürkütücü Cellat Ormanı'nın sonu yokmuş gibi, park alanı da hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sonunda okul binasına ulaştı.

Dolunay, yolunun büyük kısmını geçmiş olsa da, hâlâ gökyüzünde parlıyordu. Kale ayın gümüşsü parlak ışığına bürünmüştü.

Lukas aceleyle girişteki merdivenlere koştu ve dev sütunun kaidesi önünde diz çöktü. "Gece yarısıyla tan vakti arasında, eğer kaidesini avucunla daire çizerek üç defa okşar-san, dev canlanır", demişti La vira. Ve Lukas da aynısını yaptı. Sonra birkaç adım geri çekilerek gözlerini sütuna dikti.

Önce bir şey olmadı. Sonra bir kütürtü, patırtı geldi. Anıtsal sütun, büzüşmeye başladı! Ancak dehşet verici uzun bir zaman alıyordu heykelin canlanması - çok uzun!

"Acele et, Portak!" Lukas sabırsızca seslendi. "Ölüm kalım meselesi bu!"

Hâlâ üç metre uzunlukta olan Portak, yüzünü mülayim

TETER FREUKD

bir gülümsemeyle çarpıttı.

"Sabırlı olun Efendim, taştan yapıldığımdan pek hızlı değilim", diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Sonunda normal büyüklüğüne kavuştu ve Lukas'la birlikte koşturaya başladı.

Bu bizim sonumuz! Laura neredeyse beline kadar gelen suya bakıyordu. Ya boğulacağız - ya da donacağız!, diye düşündü. Su buz gibiydi, bacaklarını hissetmiyordu artık. Bütün bedeni titriyor, parmakları kaseyi düzgün tutmakta zorlanıyordu. Kasenin suya düşmemesi için iki eliyle birden göğsüne bastırdı.

Kaja, Laura'dan daha fazla titriyordu. Yüzü bir ölü kadar beyazlaşmış, dudakları morarmıştı. "Lukas'm bizi buradan çıkaracağına inanayım mı hâlâ?" diye sordu titrek bir sesle.

Laura, mezar odasını neredeyse tamamen kaplamış, fo-kurdayan suya baktı. Su yüzeyi ile odanın tavanı arasındaki yarım metrelik

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

bölümde hava kalmıştı ve bu boşluğun da dolması uzun sürmezdi. Kaja haklı, diye düşündü, artık kurtuluş yok.

"Lütfen Kaja", diye fısıldadı gözyaşlarını engelleyerek. "Lütfen sus! Daha birkaç dakikamız var ve bu -"

Laura aniden sustu ve gözlerini hayretle kapıya doğru çevirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Kaja. "Ne oldu?"

Laura parmağını dudağına götürüp "Şışşt!" dedi. Sonra başını yana eğip dikkatle dinledi. Gerçekti: Yanılmamıştı. Kulağına bir gümbürtü geliyordu. Kaja da duymuştu aynı sesi.

Portak, Malta mermerinden yapılmış gizli kapının önünde bacaklarını iki yana açmış duruyordu, elinde de bir ağaç gövdesi vardı. Onu bir koç başı gibi kullanarak bütün gücüyle kapıya tekrar tekrar vuruyordu. Gümbürdeyen darbelerin şiddetiyle duvar titriyordu.

Lukas, elindeki el feneri ile deve ışık tutuyor, onu coşturmaya çalışarak bağırıyordu: "Çok iyi Portak, çok iyi! Devam et. Başarmak üzeresin!"

Ama Portak birden durdu. Elindeki ağaç gövdesini yere indirdi, Lukas'a dönüp azarlar gibi baktı.

"Efendim, konuşmayın, ben duvarı yıkıncaya kadar, beni rahat bırakın!" diye uyardı.

Başka zamanlar çok yumuşak olan çam yarması adam, şimdi gergindi. Kapı çok sağlamdı ve onu kırma çabası, gücünü aşacak gibi görünüyordu. Portak pençelerine tükürdü, ağaç gövdesini tekrar aldı ve olağanüstü bir güçle tekrar vurdu. Kesme taşlardan biri gevşedi, harç parçaları ve tozlar döküldü ve bir sonraki darbeye taşın sallandığı görüldü. Sütun dev, bütün gücünü harcıyordu. Buharlı tokmak gibi çalışan ağaç gövdesi şimdi gevşemiş parçanın üzerine iniyordu. Taşlar giderek gevşemeye başladı. Dev, müthiş darbelerini indirmeye devam etti.

"Eveet!" Laura bir sevinç çığığı attı. Mermer kesme taşlardan yapılmış giriş kapısının devin indirdiğı darbeleri altında titrediğini ve taşların gevşediğini görebiliyordu artık.

"Eveet!" diye tekrar bağırdı ve Kaja'ya döndü. Su neredeyse kızların boynuna kadar geldiğı halde, yüzleri yeni bir umutla parladı. Çünkü mermer kapıdan ilk taşın düşmek üzere olduğunu görüyorlardı. Taş, şapırtıyla suya düştü.

PETER FREUNB

Onu ikincisi izledi ve hemen üçüncüsü.

"Sana dememiş miydim?" Laura ışık saçan bir yüzle arkadaşına baktı. "Bizi buradan çıkarıyorlar! Bizi buradan çıkarıyorlar!"

Kaja da gülüyordu. "Evet, öyle! Süper! Bunu yapabileceklerini biliyordum!"

Portak adeta bir makine gibi çalışıyordu. Onun darbeleriyle gittikçe daha fazla taş düşüyordu. Giriş kapısı bir anda açıldı. Mezar odasında birikmiş olan suyun basıncıyla kapı adeta patladı ve daracık koridora doğru muazzam bir şelale aktı.

Su, Lukas'a yumruk şiddetiyle çarptı. Ayaklarını yerden keserek önüne katıp sürükledi. Lukas ümitsizce tutunacak bir yer aradı, ama elleri sürekli boşluğa yakaladı. Çağlayan su kütlesinin içinde dengesini kaybetti ve sürüklenmeye başladı. Nefessiz kalmıştı. Hava almaya çalıştıkça su yuttuğundan, ciğerleri neredeyse suyla dolmuştu. Soluk soluğa aksırarak, tükürerek, boğulacağına inanmıştı ki, altında sağlam zemini tekrar hissetti. Poposu taş zemin üzerinde, birkaç metre daha gitti ve sonra bütün gürültü patırtı sona erdi. Su şimdi ayak bileğine gelecek kadar azalmıştı. Lukas dikkatle ayağı kalktı.

Vücudunda kuru bir yer kalmamıştı. Islak bir köpek gibi silkindi ve etrafına baktı. Çağlayan su onu en az elli metre sürüklemiş olmalıydı; çünkü mezar odasının girişini gö-remiyordu.

Kızlar, diye düşündü, kızlara ne oldu?

Birden şapırtılar duymaya başladı. Hemen sonra da sırılsıklam bir halde Laura geldi. Elindeki ilham Kasesi parlıyor-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

du, Kaja ve Portak da Laura'nın peşinden gelmişlerdi.

Lukas telaşla kardeşini karşıladı ve kıza rahatlayarak baktı. "Laura! iyi misin?"

Kız sadece gülerken başını salladı ve kaseyi yere bırakıp kardeşine sıkıca sarıldı. "Teşekkürler", diye fısıldadı "çok teşekkür ederim."

Sonra gözleri Lukas'in kol saatine takıldı ve korkuyla bağırdı. "Aman Tanrım, güneş doğmak üzere!"

O anda koşmaya başladı. Arkadaşlarını beklemeden, çıkışa doğru telaşla koştu.

Laura, mezarlıktan dışarı çıktı ve huzursuz gözlerle çevresine bakındı. Doğruydu: Doğuda neredeyse tan ağanyor-du. Güneş her an doğabilirdi. Hâlâ geç değildi, ama bu kısacık süre içinde Cadı Gölü'ndeki adaya ulaşmayı nasıl başaracaktı? Bunun için en azından çeyrek saate ihtiyacı vardı. Ve gölün kenarına geldikten sonra da adaya doğru kürek çekmesi gerekiyordu!

Laura tam koşmaya başlayacakken, toynak sesi duyar gibi oldu. Şaşırarak döndü, ağaçların arasından ona doğru gelen beyaz bir atlı gördü: Salamar ve onun üzerinde Percy Valiant'tı bu. Yedekte çektiği de Sturmwind idi.

Percy, atı Laura'nın önüne getirdi. Çok telaşlıydı. "Çabuk ol Lauğa!" diye bağırdı. "Ata bin, acele etmelisin!"

Laura kaseyi ona uzattı, Sturmwind'in eyerine atladı ve kaseyi tekrar eline aldı. Bu arada soran gözlerle öğretmene bakıyordu. "Hastanede olduğunuzu sanıyordum, sen ve Mary."

Percy hızla başını salladı. "Koğkoğım bunu uzun uzun anlatmanın zamanı değil! Eğēğ acele etmezsek, kadeğın ipi

elleğimizin ağasından kayıp gidecek!" Atını çevirip mah-muzladı ve dört nala uzaklaştı. Laura dizginleri hafifçe çekerek dilini şaklattı. Sturmwind, binicisinin ne istediğini derhal anladı. Dört nala kalkarak Salamar'ın peşinden gitti.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

iki atlı Cellat Ormanı içinde dört nala giderken, atların nal sesleri donmuş toprak üzerinde trampet gibi çınlıyordu. Ağaçlar, bulanık gölgeler gibi hızla geçiyordu. Laura dizginleri sadece tek eliyle tutmuştu, çünkü sol eliyle tuttuğu kaseye, içindeki paha biçilmez sıvının dökülmemesi için çok özen göstermesi gerekiyordu. Cehennem koşusu gibi bir hızla gittiklerinden, eyerin üzerinde kalabildiği için çok mutluydu. Çok küçük yaşlardan itibaren onun ata binmeyi öğrenmesini isteyen babasına şükran duyuyordu.

Ağaçlar giderek seyreldi, Laura ve Percy ormanın kıyısına ulaşmışlardı. Önlerinde, Ravenstein parkı uzanmaktaydı. Hiç durmadan dörtnala devam ettiler. Laura aniden dört atlı fark etti. Üç siyah atlı, siyah atlarının üzerinde ve bir tane de sol taraftan giden, taş grisi at üzerinde gri renk bir silahşor. Önlerindeki çalı grubunun arkasından, biraz uzakta çapraz çizerek hızla geliyorlardı. Göle giden yolu kesmek istedikleri besbelliydi.

Laura "Percy!" diye bağırarak atlıları gösterdi.

"Şu lanet köpekleği!" diye küfretti öğretmen, Kara Güç-ler'e bakarken atını mahmuzladı. "Hızlan, koş, Lauğa!" Hiç biğ koşulda seni yakalayamazlağ!"

Sturmwind'in mahmuza ihtiyacı yoktu. Laura'nın hafif topuk vuruşuna hemen tepki vererek temposunu arttırdı, park alanı içinde uçuyordu şimdi. Ama dört atlı da neredeyse yetişmek üzereydi. Laura, kara atların üzerindeki Dr.

Schwartz, Taxus ve Albin Ellerking'i tanıdı. Gri beygirin üzerindekiyse elbette Reimar von Ravenstein'dan idi, Korkunç Şövalye.

Laura'nın şaşırmasına zamanı kalmadı, çünkü Percy bağırdı: "Acele et Lauğa! Kale etğafından biğ kavis çizerek tek başına atını süğ. Kapiya gitmek zoğundasın, çabuk!"

Laura itaat etti. Percy yönünü değiştirmeden doğrudan kara atlıların üzerine giderken, Laura Sturmwind'i söylenen yöne çevirdi. O anda, kaleden dört atının daha dörtnala çıktıklarını gördü: Bayan

Mary, Attila Morduk ve ikiz Diet-rich'ler. Hızla Percy Valiant'ın yardımına koşup hep birlikte Kara Güçler'in yolunu kestiler. Ancak sık çalılar görüş alanını kapadığından, Laura tek başına kalmıştı.

Bölüm 30 | Büyülü Kapı

aura Cadı Gölü'nün kıyısına ulaştığında, gökyüzü neredeyse aydınlanmak üzereydi. Gölün üzerinde çan şeklinde bir sis birikmişti. İçinde ışık yanan bir fanusu andırıyordu.

Laura, iskeleye geldiğinde atının dizginlerini çekti. Attan inmek üzereydi ki, gözleri iskeledeki sandala takıldı. Sandal yarıya kadar suyla doluydu ve tabanında büyük bir delik açılmıştı. Laura'nın gölü geçmesini engellemek için kasıtlı yapıldığı belliydi.

Laura korktu; ne yapacağım bilemez durumdaydı. Peki şimdi ne olacak? Ada'ya nasıl giderim ben?

Sturmwind huzursuzca toprağı eşeleyip kişnedi. Beyaz at gölün kıyısından biraz uzaklaştı, sonra yüzünü tekrar göle dönerek bekledi. Başını kaldırarak bir kez daha kişnedi. Ve Laura atının ne demek istediğini o anda anladı: Sturm-wind onu sırtında adaya taşımak istiyordu!

Ama - bu olamaz!, diye düşündü kız. Mesafe neredeyse iki yüz metreydi ve dünyadaki hiçbir at bu kadar mesafeyi atlayarak geçemezdi!

Laura'nın bir anda babasına ait anıları canlandı. Tıpkı

doğum günü gecesinde olduğu gibi, babasını ete kemiğe bürünmüş bir halde görür gibi oldu. Beyninde babasına ait şu sözler yankılandı: "Başarmak ya da başarmamak sadece sana bağlı Laura. Senin isteğine ve inancına bağlı!"

Birden yanlış yaptığının bilincine vardı. Şeylerin arka planındaki dünyada hüküm süren yasalar, insanların görebildiği dünyadan çok farklıydı ve o, bunu bir kez daha unutmuştu. Kendisinin, Bekçilerden biri olduğunu ve Onuç Burcu'nda doğduğunu ve bu nedenle hiçbir insani ölçüye sığmayan yeteneklere sahip olduğunu

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

unutmuştu. Ama her şeyden önce de Işığın Gücü'ne güvenmeyi unutmuştu.

Laura'nın içini yepyeni bir güven duygusu kapladı. Sonra Sturmwind'in dizginlerini serbest bırakıp dilini şaklattı. Beyaz aygır hızla koştu. Göle yöneldi ve her adımda biraz daha hızlandı. Nal sesleri Laura'nın kulaklarında gümbür-derken, saçlarını dağıtan rüzgarın uğultusu giderek arttı. Aygır bu kısacık süre içinde öylesine hızlanmıştı ki, çevrenin görüntüsü iyice bulanıklaşmıştı.

Gölün kıyısına ulaşmadan hemen önce Laura gözlerini kapadı. Sturmwind'in güçlü bir adımla yerden sıçradığını hissetti - ve aynı anda da ışığı gördü. Laura adeta sarhoş olmuştu, etrafında sadece ışıktan bir anafor vardı. Her şey daha çok parlamaya başladı ve ışıkla özdeşleştiğini hissetti. Zaman ve mekana ait bütün ağırlıklardan, bütün duygulardan kurtuldu. Bu sonsuz ışık alanında, bedeninden sıyrılmış bir halde yüzüyordu.

Laura, kestiremediği bir zamanın sonunda bir sarsıntı hissetti ve Sturmwind'in ada toprağına indiğini anladı. Gözlerini açtı - gerçekte: Atı, göl kıyısındaki ağaçsız alandaydı

şimdi, etraf sık çalılarla çevreliydi. Beyaz at sapasağlamdı ve özel bir güç gerektiren bu olağanüstü atlayışta hiç zorlanmamıştı.

Laura çevresine bakındı ve fundalıklar arasında uzanan patikayı gördü. Bodur ağaçların dikenli dalları yana eğilmiş ve doğrudan adanın ortasına giden bir patika oluşmuştu. Orada, adanın tam ortasında, sonsuzluğa uzanır gibi duran bir ışık sütunu yükselmekteydi. Işığın ortasında da, beyaz bir şövalye. Laura'yı bekler gibiydi, çünkü daha hızlı olması için eliyle ona işaret ediyordu.

Laura eyerden atlayıp aceleyle ışık sütununa yöneldi. Ancak daha ayaklan yere değer değmez, ufukta güneş yükseldi. Kışdönümü gecesi sona ermişti. Güneşin ilk ışığıyla ışık sütunu soldu, adanın üzerindeki fanus biçimindeki sis çözüldü, çalılarının dalları hızla eski

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yerlerini aldı, böylece patika ortadan kayboldu ve çalılık yine eski, geçit vermez haline geri döndü.

Laura donup kalmıştı. Gözlerinde biriken yaşlar ilham Kase'sinin üzerine damladı, tek şey hissediyordu o anda, utanç.

Geç kalmıştı.

Başaramamıştı ve her şey bitmişti.

Büyülü Kapı'nın çözülüp dağıldığını gören Paravain, dehşet içinde geriledi. Işık sütunu, alın yazısını son bir ümitsiz çabayla aldatmak istercesine parladı ve sonra gözden kayboldu.

Paravain donmuş gibiydi. Sanki bütün yaşam belirtisi bir anda yok olmuştu. Sadece bitkinlik hissediyordu.

Kurşun gibi ağır, ölesiye bir bitkinlik.

Yavaşça döndü, güçsüz adımlarla, vadinin kıyısında kendisini bekleyen Beyaz Şövalyelere doğru yürüdü.

Beyaz Şövalyeler anlamsız yüzlerle komutanlarına baktılar. Kimse bir şey söylemedi, ama Paravain onların neler hissettiğini biliyordu.

Teselli edici birşeyler söylemesi gerektiğini hissetti, ama teselli olabilecek hiçbir şey yokken ne diyebilirdi ki? Akla hayale sığmayacak şeyin eşiğine gelmişlerdi işte: Aventer-ra batacaktı.

Paravain eyere atlamayı başardı ve hiç konuşmadan eliyle hareket işaretini verdi. Beyaz atını Hellunyat yönüne çevirip mahmuzladı.

Eğer son yakınsa, ElySION ve Morwe-na'nın yanında olmalıydı. -

Beyaz Şövalyeler onu izledi. İçinde buldukları üzüntü nedeniyle kimse Alarik'in aralarında olmadığını fark etmedi.

Laura felç olmuşçasma dikiliyordu. Gözlerini elindeki kaseye dikmiş, geciktiğinin farkında değilmiş gibiydi. Olamaz, diye düşünüyordu. Her şey bitmiş olamaz.

Ama Büyülü Kapı yoktu artık ve Aventura'ya giden yol uzun bir süre için ilham Kasesi'ne kapalıydı. Bu durumda Hayat Suyu iyileştirici etkisini nasıl gösterebilirdi ki?

Laura bakışlarını ufukta yavaşça yükselmekte olan güneşe doğru kaldırdı. Çok tuhaf -gökyüzünde hiç bulut olmamasına rağmen, ışık

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

solgun ve güçsüzdü. Güneş ışığı yeryüzüne ulaşabilmek için görünmez bir perdeyi delip geçmek zorundaymış gibiydi sanki. Bütün hayatı ortadan kaldıracak Ebedi Hiçlik'in egemenliği şimdiden başlıyordu muydu yoksa? Işığın Koruyucusu aldığı yara nedeniyle öl-

mek üzere miydi? Profesör Morgenstern de aynı şekilde ölecek miydi?

Laura hayal kırıklığı içinde yere çöktü ve olacakları beklemeye niyetlendiği anda kafasında aniden bir düşünce belirdi.

Tabii ya -öyle yapmalı! Kesinlikle denemeliyim

Beyaz atının eyerine atladı ve müthiş bir heyecanla atının kulağına fısıldadı-. "Koş Sturmwind, koşabildiğin kadar hızlı koş!"

Aygır başını kaldırdı ve burun kanatlarını kabarttı, heyecanla kişneyerek deli gibi dörtlüye kalktı, ayağının altındaki topraktan tozlar yükseldi.

Gral Kalesi'ndeki küçük odada mumlar çıtırtıyla yanıyordu. Elysion hareketsizce yatağında yatıyordu. Yüzünün bütün rengi çekilmişti.

Elysion'un yatağının yanındaki bir taburede oturmakta olan Monvena adamın elini tutuyordu. Yaşlı adamın göğsü düzenli nefes alışlarla inip kalksa da, nabızı zayıflamıştı. Şi-facı kadın, Işığın Koruyucusu'nun ebedi karanlığa doğru yolculuğa başladığını biliyordu.

Odanın büyük pencerelerinin arkası Kara Sisle kaplanmıştı. Monvena'nın gözlerinin delip geçemeyeceği kadar kalındı sis. Oysa gece artık bitmiş olmalı ve gün başlamalıydı. Ancak Hellunyat'a karanlık çökmüştü. Hellunyat kaybolmuştu. Pencere aralıklarından dondurucu bir soğuk giriyordu ve duvarlarda buzlar parlamaya başlamıştı.

Monvena canını alacak soğuğu hissetmiyordu. Bütün düşüncesi ölmekte olan yaşlı adamdaydı. Şifacı kadın umudunu kesmemişti: Paravain'in ilham Kasesi'yle birlikte dö-

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

neceğini umuyordu.

Taht salonundan ayak sesleri geldi. Yaklaştı, Monve-na'nın nabız atışları hızlandı. Oturduğu tabureden kalkıp gergin bakışlarını kapıya çevirdi.

Şövalye Paravaih odaya girdi. Monvena'nın gözleri kaseyi aradı, ancak şövalyenin eli boştu. Adam sadece başıyla sessizce selam verdi, çaresizlik içinde boş ellerini kaldırdı ve bütün gücü tükenmişçesine tekrar indirdi.

Şifacı kadın bütün gücünün çekildiğini hissediyordu. Taburesine çöktü ve elleriyle yüzünü örttü. Titredi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Morwena; zamanın sona ermesine ağlıyordu.

Aurelius Morgenstern, ölü gibi beyazlamış bir yüzle yatağında yatmaktaydı. Hafifçe hırıldıyordu. Mary Morgain onun üzerine eğilerek elindeki nemli bezle dudaklarını ıslattı ve alnındaki teri sildi. Ancak ölmekte olan adam bunların farkında değildi.

Yatağın ayak ucunda dikilen Percy Valiant ise düşüncelere dalmış, önüne bakıyordu. Arkasındaki pencereden giren sabahın solgun ışığı odada alacakaranlık yaratmaktaydı. Öğretmen uykusuz ve bitkindi. Kara Güçlerle olan çarpışma, geride izler bırakmıştı. Percy'nin alnında bir yara bandı ve yanağında da bir sıyrık vardı. Hafif bir korkuyla sızradı, Bayan Mary, Percy'e dönüp: "Başardı mı acaba?" diye sordu

"Bunu kim söyleyebilirdi ki, Mağî? Hâlâ teselli umudumuz vağ, ancak başağmış olup olmadığına alın yazısı ka-ğ-ğ veğdi bile."

Mary Morgain döndü ve odanın içinde huzursuzca yü-

rümeye başladı. Percy hâlâ yatağın ayak ucunda dikiliyordu. İki de konuşmuyordu, çünkü konuşulacak bir şey kalmamıştı artık. Odada profesörden gelen hırıltı ve Bayan Mary'nin halı üzerinde yürürken çıkan ayak sesleri duyuluyordu sadece.

O sırada evin önünde nal sesleri duyuldu ve bir atm kiş-nemesiyle sabahın sessizliği bozuldu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Mary hızla dönerek Percy'e baktı. "Bu o olmalı!" diye bağırdı nefes nefese; yanakları kıpkırmızı olmuştu. Sabırsızlıkla kapıya koşup hızla açtı.

Laura'nın elindeki kaseyi görünce sarardı. Bayan Mary bir an sendeledi, kapıya tutunmak zorunda kaldı; aksi halde olduğu yere yığılacaktı.

Percy'nin de yüzündeki bütün yaşam rengi çekilmişti. "Vay halimize, sonumuz geldi" diye mırıldanabildi zar zor.

Laura onlara bakmadı. Kararlı adımlarla hızla profesörün yatağına doğru gitti. Kaseyi özenle etajerin üzerine yerleştirdikten sonra: "Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu fısıltıyla.

"Evet - şimdilik", dedi Bayan Mary; sesi kırgındı ve çaresizlik içinde Percy'e baktıktan sonra yavaşça Laura'ya yaklaştı. "Ne yapmayı düşünüyorsun Laura?"

"Işığın Koruyucusu ile Profesör Morgenstern'in kaderleri, ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı, öyle değil mi?"

iki bekçi tekrar çaresizce bakiştılar. "Ne demek istiyoğ-sun yani?" Percy afallayarak sormuştu.

"Çok basit - eğer ikisi birbirine böylesine bağlıysa, o zaman onlara yapılan her şey ikisi için de geçerli olur. Eğer Profesör Morgenstern'in hastalanmasının tek nedeni Işığın Koruyucusu'nun Kara Bela tarafından yaralanmasıysa, o zaman Profesör Morgenstern iyileştiğinde Işığın Koruyucu-

su'nun da yeniden sağlığına kavuşması gerekir."

Bayan Mary'nin yüzü aniden kızarmıştı. "Bu düşüncen bana göre sadece aykırı değil, aynı zamanda gereğinden fazla iddialı!" dedi öfkeli bir sesle.

Percy ise kaşlarını çattı; düşünceli bir ifadeyle önüne bakıp çaresizce omuz silkti. "Bilmiyoğum, ama belki de denemekte fayda vardığ."

Laura kaseyi kapağını açıp temiz bir bezin ucunu Hayat Suyu'na daldırdı. Sonra, ölmek üzere olan hastanın üzerine eğilip bezin

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

ucunu dudaklarına uzattı; paha biçilmez iksirin birkaç damlasıyla hastanın dudaklarını ıslattı.

Bayan Mary Morgain ve Percy Valiant da Laura'nın yanına gelmişlerdi. İkisi de gergin yüzlerle Laura'nın omuzları üzerinden profesörün yüzüne baktılar.

Ama hiçbir şey olmadı. Saniyeler işkence halinde sonsuzluğa doğru uzayıp gitti. Aurelius Morgenstern bembeyaz bir yüzle hâlâ hareketsiz yatıyordu. Bilinci uzun süredir bu dünyadan ayrılmıştı zaten ve şu anda nefes alışları da zayıflamış gibiydi. Artık hırıltı da gelmiyordu.

Laura ürkek bir umutla profesöre baktı. Bakışlarında sabırsız bir yakarış vardı. Hastanın durumunda bir iyileşme belirtisi yoktu. Ümitlerinin boşa çıktığını görmek zorundaydı artık. Çok, ama çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Laura'nın kalbi neredeyse durmak üzereydi. Dizleri çözüldü. Bütün gücünü kaybetmişti. Yatağın kenarına çöktü, kocaman açılmış ve üzüntü dolu gözlerle Bayan Mary ve Percy'e baktı. Onlar da sessiz bakışlarını ona dikmişlerdi. "Beni affedin", diye fısıldadı kız. "Lütfen beni affedin."

Laura gözlerini indirdi, utançla yere baktı. Yutkunduydu, ama gözyaşlarına daha fazla engel olamadı. Gözyaşları ya-

naklarmdan süzölmeye başladı.

Bayan Mary ve Percy Valiant konuşmuyordu. Yatağın kenarına çökmüş hıçkırarak ağlamakta olan kıza bakıyorlardı şaşkınlıkla.

Laura arka taraftan gelen bir ses duydu birdenbire: Hafif bir esneme sesiydi. Afallayarak kalktı ve profesöre döndü.

Aynı anda Aurelius Morgenstern gözlerini açmıştı. Esneyerek uyandı ve uykulu gözlerini ovuşturdu. Sonra Laura'ya sevgiyle gülümsedi.

"Laura!" dedi. "Selam Laura Leander!"

Sonra da dönüp tarifsiz bir şaşkınlık içindeki diğer iki Bekçiyi selamladı.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Işığın Koruyucusu gözlerini açtı, Monvena ve Parava-in'in şaşkın yüzlerine baktı. Genç şövalye korkuyla sızdı. Efendisinin bu ani uyanışına şaşırılmıştı.

"O ... o, demek ki gerçekten başardı?" diye kekeleydi.

Elyision, şövalyenin yüzüne sert bir ifadeyle baktı. "Bundan kuşku mu duymuştun?"

Şövalye sustu, yüzündeki utanç ifadesi cevap için yeterliydi. Işığın Koruyucusu, şifacı kadına döndü. Kadın, adamın beklenti dolu bakışlarına bir rahatlama ifadesiyle cevap verdi. Elyision'un, kadının düşüncelerini okumasına gerek yoktu - kadın, bir an bile ışığa olan güvenini kaybetmemişti; bunu çok iyi biliyordu.

"Elbette başardı", dedi ve Paravain'e döndü. "Çünkü inandı! Işığın Gücü'ne ve kendisine güveniyordu!"

Güneşin ışığı da şimdi uykudan uyanmış, karanlığı kovmuştu. Elyision, hiç güçlük çekmeden yerinden doğruldu,

LAURA - AVENTERRATSTIN SIRRI

sanki Kara Bela hiçbir zaman onu yaralamamış gibiydi. Ölüm beyazlığı kaybolmuş, gözleri bütün gücüyle, taze bir yaşam sevinciyle parlıyordu. Işığın Koruyucusu üzerindeki örtüyü yana itip yatağından kalktı.

Beyaz Şövalye ona destek olmak istedi, ancak o reddetti. Hiç kimsenin yardımını olmadan pencereye gitti. Yürüyüşü dimdik ve sağlamdı. Ebedi Karanlık tarafından neredeyse yutulacak hale gelmişken, Hayat Suyu tarafından mucizevi bir şekilde yeniden ışığa kavuştuğunu gösterir hiçbir belirti yoktu.

Elyision pencereyi açtı. Odanın içine dolan taze hava, ölümün kötü kokusunu sürüp çıkardı. İhtiyar adam başını kış güneşine doğru çevirdi, gözlerini kapadı ve çayırılık düzlükten ona ulaşan ıtırli kokuyu doyasıya içine çekti. Yeteri kadar kokladıktan sonra tekrar gözlerini açtı ve bakışlarını Hellunyat'ın duvarlarında, Gral Kalesi çevresinde dolaştırdı.

Calderan Düzlüğü altın pırıltılarla ışık saçıyordu. Kara Sis daha şimdiden kendi sınırlarına çekilmiş, yavaşça dağılıyordu.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Elyson göğüs geçirdi. Olmuştu! Işık, Karanlık'ın saldırısını savuşturmuştu. Hayat, Ebedi Hiçlik karşısında bir kez daha üstün gelmişti.

Arkasına döndü, gezegenlerin en yaşlısı kadar yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyan ciddi bir yüzle Monvena ve Pa-ravain'e baktı.

"Zamanın başlangıcından bu yana bize verilen şeyi biliyorsunuz", dedi. "iyiliğe inanan ve onun için savaşan birisi olduğu sürece, kötülük asla kesin bir zafer kazanamayacaktır. Işık parladığı sürece Karanlık zafer kazanamaz. Ve

bu nedenle de Karanlık, hiç durmadan bize saldıracaktır. Bizlerin de gece-gündüz uyanık olması gerekir."

Morwena ve Paravain, efendilerinin yanma gelip hep birlikte dışarıda parlayan güne baktılar. Gün, Aventerra üzerinde yeni bir yaşama doğmuştu. Bakışları, ufka kadar hiç engelsiz ulaşıyordu şimdi. Doğu'daki Çürük Bataklık, güneydeki Ejderha Dağları ve batıdaki Fısıltı Ormanı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen gökyüzünde Averter-ra'nın çift ayı görülebiliyordu.

Bu, İnsan Yıldızıydı. Batma zamanı henüz gelmemişti.

Ravenstein Kalesi ışık altında parlıyordu. Sabah duru ve bulutsuzdu, ama doğudan kalın bulutlar yaklaşıyordu. Şiddetli bir rüzgar ana kulenin etrafında eserken, kış soğuşuna rağmen manzara platformuna çıkmış insanların giysilerini de uçuşturuyordu.

Yanaklarından sağlık fışkıran Profesör Aurelius Mor-genstern, Mary Morgain ve Percy Valiant'm arasında dikiliyordu. Laura, Lukas ve Kaja da öğretmenlerin karşısına dizilmişlerdi. Park alanında top oynayan birkaç öğrencinin neşeli kahkahası onlara kadar ulaşıyordu, ancak oslar bunu duymuyorlardı bile. Yünlü şapkasını alnına kadar indirmiş olan Laura, profesöre soru dolu bakışlarla bakıp: "O zaman kesinlikle biz kazandık, öyle değil mi?" diye sordu.

Aurelius Morgenstern yaşlı kafasını iki yana salladı. "Hayır Laura", diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi, "henüz değil, senin

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

yapman gereken çok şey var daha. Esas önemli görevin şimdi başlıyor: ilham Kasesi'ni Kara Güçler'den koruman gerekiyor."

"Onu tekrar elde etmek için her türlü çabayı gösterecek-

lerdir", diye uyardı Bayan Mary. "Çünkü kaseyi ele geçirdikleri zaman, ondan özel bir güç de alıyorlar."

"Sonuç olağak onlağ da bizim gibi, kaseyin ancak üç ay sonra Aventegga'ya dönebileceğini biliyoğlağ - yani son-ğaki Güney Bayğamı Ostağa'da" dedi Percy. "Şüphesiz bu uzun biğ zaman - ve bu zamanı kesinlikle boş boş otuğa-ğak geçiğmeyecekleğdiğ. Şeytanca hileleğ düşünecekleğ ve hiçbiğ adilikten çekinmeyecek, istedikleği hedefe ulaşmak isteyecekleğdiğ."

Laura yutkundu. Payıma düşen şey ne kadar da güzel!, diye düşündü.

"Ayrıca," Profesör dikkatle devam etti, "ayrıca, kaseyi Aventerra'ya, Gral Kalesi'ne sen götürmek zorundasın."

Laura yüzünü buruşturarak kendini korur gibi kollarını kaldırdı. "Peki ama, neden ben?"

"Sen, Onüç Burcu' doğdun" diye cevap verdi Aurelius Morgenstern ve sabırsızca devam etti, "ve bu nedenle Kase Taşıyıcısı oldun. Bizim aramızda, kendi gücüyle Büyülü Kapı'dan geçebilecek tek kişi sensin _"

"... ancak daha önce özel yeteneklerini kullanmayı öğrenmelisin!" diye araya girdi Bayan Mary Morgain.

Laura'nın alnında derin bir çizgi belirdi. Başarabilecek miyim acaba?, diye sordu kendi kendine.

Ancak Percy Valiant'ın söyledikleri ona cesaret verdi. "Bu görevi büyük biğ sevinçle kabul edeceğine kesinlikle inanıyoğum. Böylece babanı Kağa Güçleğ'in pençesinden kuğtağagak, Mağius'u tekğağ geği getiğme şansı elde etmiş olacaksınız!"

Laura için babasını tekrar ailesine geri getirmekten daha çok isteyebileceği bir şey yoktu dünyada. Bunun için

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

her şeyini vermeye hazırdı. Yine de, o hâlâ küçük bir kızdı ve uzun bir süre de yetişkin olamayacaktı!

Laura diğerlerine baktı ve şüphe dolu bir yüzle başını salladı. "Bunu nasıl yaparım?" diye sordu güvensizlikle.

Onun yardım arayan bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı Aurelius Morgenstern. "Görevin, sana gücünü aşan bir şeymiş gibi görünebilir", dedi yumuşak bir sesle. "Ama kaseyi araman gerektiğini öğrendiğinde de aynı duyumdaydın, öyle değil mi?"

Laura bir an düşündü ve sonra sessizce başını salladı.

"Ha şöyle!" diye gülümsedi profesör. "Eğer ışığın gücüne güvenir ve kendine olan güvenini kaybetmezsen, o zaman her şeyi başarırısın Laura. Ve ayrıca..." Burada küçük bir ara vererek Bayan Mary ve Percy'e baktı. İkisi de gülümseyerek başını salladı. Profesör konuşmaya başlamadan kız onun ne diyeceğini biliyordu. "Ayrıca, biz de sana yardım edeceğiz, bunu unutma!"

Lukas ve Kaja "Ve tabii ki biz de!" diye bağırıldılar, kardeşi iğneleyici birkaç laf etmeden duramazdı elbette. "Yoksa senin bunu tek başına başarıma şansın sıfır, Spar-Kiu!"

"Tamam, o zaman!" Laura sanki teslim oluyormuş gibi kollarını kaldırdı, kaderine itirazsız boyun eğdiğini gösterir gibiydi. "Fazla sorunumuz yok demek ki!"

Laura ışıyan bir yüzle kahkaha patlattı. Arkadaşları da ona katıldılar ve yetişkinler de kahkahalarını koyuverdiler. Kahkaha tufanı uzaklardan duyuluyordu. Rüzgar, kalenin duvarlarını aşip aşağıya, park alanındaki Korkunç Şöval-ye'ye kadar taşıdı kahkahaları.

Bu sırada kar yağmaya başladı. Nihayet!

Büyük kar taneleri, neşeli insanların üzerine düşmeye
1490)

başladı. Kaja ve Lukas ellerini açarak savadan kar ı
ni yakalamaya çalıştılar. Sıcak tenleri üzerinde eri\>en Ekar
kristallerini görünce sevince kapıldılar.

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Ama Laura'nın aklına birden Noel gecesı geldi^{uz^}un süredir ilk kez. Kutsal geceye iki gün kalmıştı ve o ne bir hediye almış, ne de bir hazırlık yapmıştı. Yine de ^ *gü-zel bir kutlama olacağından emindi. Her şey yine c^{j^}g^j gibi iyi olacaktı.

Her şey.

SERÜVENCİ SERİSİ

Ed Greenwood

Bir zamanların bolluk, bereket ve barış dolu toprakları, kanunsuzluğun ve zorbalığın karanlığına gömülmüştür. Tekrar barış dolu günlere dönebilmek için tek umut, Uyuyan Kral'ın

yaşama döndürölmesidir,

ancak kral büyülerle kuşatılmıştır.

Beş parasız bir serüvenci topluluğu, koşulların zorlamasıyla efsanevi Dwaerindim taşlarını bulur.

Bir savaşçı, bir hırsız, bir şıfacıdan kurulu bu topluluk, sıradan yaşamlarına sırt çevirip Mücevherler Leydisi'nin yanında yer alırlar. Bu dörtlü, Uyuyan Kral'ı uyandırıp, onu hakkı olan tahta yeniden oturtmak için amansız bir mücadeleye girişmek zorundadır.

"Ed Greenwood, fantastik dünyalar yaratmakta tam bir usta.

Onun büyüü ve efsanevi gücü her şeyi

muhteşem kılıyor."

Margaret Weis

ı SAHİPSİZ • TAHTI

SHANNARA'NIN MİRASI SERİSİ

Terry Brooks

Dört Kara'da bir kez daha dehşet vakti... Bir yanda İrkları köleleştiren Federasyonla karanlık ilişkiler

içindeki Gölgelemişler, insanların arasına karışıp onları insanlık dışı yaratıklar haline getiriyor. Öte yanda ulaşılmaz

doruklara mevzilenmiş bir isyan hareketi serpilip gelişiyor. Büyü yasak. Federasyon zorbalarının

kullandığı kara büyü bir yana...

Laura 1 – Aventerramin Sırrı

Büyüyü, yok olan Druidleri, gizemli bir şekilde kaybolan Shannara'nın Kılıcı'nı ve insanların dünyasını terk eden Elfleri geri getirme görevi Shannara'nın çocuklarına veriliyor.

Olağanüstüden, insana ve isyana bakan bir pencere...

1. Cilt - Shannara'nın Çocukları

2. Cilt - Shannara'nın Druidi

3. Cilt - Shannara'nın Elfkraliçesi

4. Cilt - Shannara'nın Tılsımı

ZAMAN ÇARKI SERİSİ Robert Jordan

iyinin ve kötünün sonsuz bir savaşa tutuştuğu,

ışığın ve gölgenin dünyası; Zaman Çarkı'nın dünyası..

Bugüne dek yazılmış en görkemli

fantastik kahramanlık öyküsü...

ZAMAN ÇARKI DÖNER

VE ÇAĞLAR GELİR GİDER

OLMUŞ OLAN, OLACAK OLAN

VE OLMAKTA OLAN HER AN GÖLGENİN ALTINDA EZİLEBİLİR.

BIRAKIN EJDER BİR KEZ DAHA ZAMANIN RÜZGARLARINA BİNSİN

Zmanpna

Serinin ilk üç cildi kitapçılarda